

DIỆP LẠC VÔ TÂM

NGỦ
cùng
SÓI

Tiểu thuyết

AMUN® và

STB VĂN HỌC

Table of Contents

[Lời dẫn](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Lời kết](#)

[Ngoại truyện 1: Chuyện về Hàn Trạc Thần](#)

[Ngoại truyện 2: Cuộc sống hạnh phúc của tôi với cha nuôi cầm thú](#)

[Hậu kỳ](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

NGỦ CÙNG SÓI

Giới thiệu

Bảy tuổi, cô bé Thiên Thiên phải tận mắt chứng kiến cảnh cha mẹ, anh trai chết dưới bàn tay trừng phạt của Hàn Trạc Thần...

Chín tuổi, cô bé trở thành con gái nuôi của Hàn Trạc Thần, sống bên kẻ thù, lòng chỉ có thù hận...

Mười một tuổi, cô ngây thơ nghĩ rằng tôi có thể lợi dụng lúc Hàn Trạc Thần không để ý mà dùng dao đâm mạnh vào lưng hắn...

Mười ba tuổi, cô nghĩ ra cách bỏ thuốc độc vào đồ ăn của hắn...

Mười lăm tuổi, hắn nói cô là của hắn, và cô nhận ra những rung động đầu đời dành cho hắn...

Mười bảy tuổi, cô biết thế nào là giằng xé giữa yêu và hận.

Mười tám tuổi, hắn nói không muốn thấy cô nữa... và cô đã có một sinh nhật đáng nhớ nhất trong đời rồi rời xa hắn...

Hai mươi tuổi, cô trở về để đối mặt với hắn... Tình yêu và thù hận? Cuối cùng, cô chỉ có thể chọn một mà thôi.

Vẫn là các nhân vật trong Hôn sói (ĐLCH), vẫn là giọng văn lôi cuốn, như có ma lực khi kể về câu chuyện tình yêu đầy lãng mạn và cổ tích giữa ông trùm xã hội đen và cô bé trong trắng, ngây thơ, ôm giữ mối hận thù, **Ngủ cùng sói** tiếp tục khiến người đọc phải nghẹt thở và hồi hộp khi theo dõi từng tình tiết trong truyện và chờ đợi một kết thúc đẹp cho chuyện tình nhiều bi thương này.

...

Lời dẫn

Người ta thường nói: “Phụ nữ như cây dương cầm, nếu được nghệ sĩ tài ba diễn tấu sẽ tạo nên một bản nhạc hay, nếu vào tay nghệ sĩ tầm thường, chỉ ít cũng còn là một bản nhạc, nhưng nếu gặp phải người không biết chơi đàn, e rằng không còn là nhạc nữa...”

Còn tôi, tôi không biết người chơi đàn như thế nào...

Có người nói với tôi: “Em không cần phải chơi đàn, chỉ cần ngồi cạnh cây đàn cũng đã giống như những bản nhạc của Mozart làm say đắm lòng người rồi...”

Mozart ư!

Đó là nhà soạn nhạc tôi sùng bái nhất, không phải vì những bản nhạc của ông làm say đắm lòng người mà vì ông có thể tấu lên những bản nhạc cao quý và thuần khiết của tâm linh ngay cả trong hoàn cảnh khốn khó. Cả đời ông nhận được rất ít niềm an ủi, động viên nhưng vẫn hết lòng đem âm nhạc tươi mát cho những trái tim khô cạn.

Chơi xong một bản nhạc, tôi không còn hứng tiếp tục nữa, từ từ đứng dậy cúi chào, mỉm cười với chủ tiệc là Mạnh Huân.

Mạnh Huân rất lịch sự nâng tay tôi, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mu bàn tay tôi rồi nói: “Cảm ơn bản nhạc của em! Thật tuyệt vời! Tiếng đàn và cả em nữa... đều rất tuyệt!”

“Cảm ơn!” Tôi cũng lịch sự mỉm cười đáp lại.

“Em có thể cho anh một cơ hội không?” Anh ta nắm chặt tay tôi. Bàn tay to rộng, ấm áp nhưng tiếc rằng nó không thể sưởi ấm trái tim lạnh giá của tôi.

Tôi mỉm cười rút tay lại, lịch sự cáo lỗi: “Xin lỗi anh, nhờ anh nói với Lucia, tôi có việc phải về trước.”

“Anh sẽ như cây dương cầm, đem đến cho em niềm vui và sự mãn nguyện...”

“Dương cầm chưa bao giờ đem lại cho tôi niềm vui.”

Có lẽ anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng tôi đang phải dùng tiếng đàn để lãng quên niềm vui từng có, học cách chịu đựng đau khổ.

Đây là lần thứ n tôi từ chối Mạnh Huân. Tôi đang định rời khỏi đó thì một bồi bàn tiến đến, lén

nhìn Mạnh Huân ngồi bên cạnh tôi với vẻ e ngại, hai tay dâng lên một tấm séc, ấp úng nói: “Có một vị khách nói sau khi bữa tiệc kết thúc, ông ấy muốn mời cô ăn tối...”

Tôi lạnh lùng lướt nhìn tấm séc, ánh mắt lập tức bị thu hút vào đó, không phải vì trên đó có những con số không chẳng thể đếm xuể mà vì chữ ký cứng cáp mà bay bổng - Hàn Trạc Thần.

Tôi kinh hoàng nhìn ngó xung quanh, vội tìm một hình bóng trong ký ức. Chỉ sau vài giây, tôi nhìn thấy hấn ngồi trên chiếc sofa, vẫn trang nhã như xưa.

Đã hai năm không gặp nhưng hấn không hề thay đổi, vẫn mang vẻ đẹp trai, hào hoa của chàng trai hơn hai mươi, vẻ tự tin và ngang ngược của đàn ông ba mươi, vẻ trầm lặng, khôn ngoan của đàn ông bốn mươi. Nếu không quen biết hấn thì tuyệt đối không thể đoán được tuổi của hấn, thậm chí ngay cả tôi, người từng ở bên hấn đến tám năm mà còn rất mơ hồ về tuổi tác của hấn...

Ngoài mấy vệ sĩ rất cool luôn kè kè bên cạnh hấn còn có mấy gã đàn ông trông rất bóng bẩy ngồi cùng nhau, thì thầm to nhỏ, có vẻ như đang cá cược.

Họ cứ đau đầu nhìn tôi vẻ tò mò, chờ đợi sự đáp trả. Duy chỉ có Hàn Trạc Thần lim dim mắt nhìn cốc rượu vang trong tay, chẳng có vẻ gì là doái hoài đến tôi hết!

Tôi hít một hơi thật sâu để lấp đầy khoảng trống trong lồng ngực.

Tôi cầm lấy tấm séc, viết tên khách sạn và số phòng của tôi lên đó rồi mở ví, rút ra tờ tiền mệnh giá thấp nhất là mười đô la Hồng Kông, cười với bồi bàn: “Phiền anh nói với ông ấy rằng ông ấy đã hấp dẫn được tôi... hy vọng ông ấy có thể đến khách sạn qua đêm cùng tôi... Cảm ơn!” Những lời nói của tôi quá trắng trợn, không chỉ làm cho anh chàng bồi bàn ngẩn người mà ngay cả Mạnh Huân luôn ung dung đối mặt với mọi tình huống cũng phải kinh ngạc, mặt mũi tôi sẫm.

“Thiên Thiên, không thể nói đùa như vậy được, nhất là đối với anh ta.”

Không để vào tai những lời Mạnh Huân nói, tôi chăm chăm chờ đợi phản ứng của Hàn Trạc Thần, căng thẳng như muốn quên cả hít thở.

Người bồi bàn bước đến bên cạnh hấn, có chút lo sợ dâng tấm séc cầm trong tay lên, nói vài lời.

Hàn Trạc Thần không có chút biểu cảm nào, chỉ khi cầm lấy tờ mười đô và tấm séc, khóe miệng hấn hơi nhếch lên vẻ mỉa mai.

Mạnh Huân để ý phản ứng của hấn, càng lo lắng, vội với tay giữ tôi đang định đi về khách sạn: “Thiên Thiên, em gây ra đại họa rồi, anh ta là Hàn Trạc Thần đây! Em có biết không?”

“Tôi biết, thế thì sao nào?”

Không ai biết rõ hấn hơn tôi!

“Anh ta không phải người tầm thường đâu”, Mạnh Huân nói nhỏ. “Trước đây khi anh ta còn trong giới xã hội đen, muốn mạng ai thì không ai dám ngăn cản, chứ đừng nói là phụ nữ! Chỉ cần là người phụ nữ mà anh ta nhắm, bất kể là minh tinh hay người mẫu... chưa ai dám nói “không”!”

“...”

Tôi cảm thấy ngọt ngào, chưa có người phụ nữ nào dám nói “không” ư? Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ biết hẳn là người đàn ông như vậy, vẻ vang quá nhỉ!

“Những năm gần đây anh ta chuyển sang kinh doanh hợp pháp, song cũng không ai dám động vào, thậm chí ông trùm xã hội đen có thể lực nhất gặp anh ta còn phải xưng một tiếng “anh Thần”! Em dám đắc tội với anh ta, thật chẳng biết trời cao đất dày là gì... Với tính cách của anh ta, nếu biết em chỉ bốn cọt thì anh ta sẽ giày vò em cho đến chết...”

Mạnh Huân thấy tôi không nói gì, ngỡ rằng tôi đã bị những lời nói của anh ta làm cho hoảng sợ, vội an ủi tôi: “Không sao, để anh giúp em giải thích với anh ta. Em chỉ cần thành khẩn xin lỗi, chắc anh ta sẽ cho qua chuyện này.”

Nói xong, không để tôi kịp phản ứng, Mạnh Huân đã vội kéo tay tôi, vội bước đến chỗ Hàn Trạc Thần, khách sáo chào hỏi, cứ tự nghĩ là đang giúp tôi giải thích: “Hàn tiên sinh, thật xin lỗi! Cô bạn của tôi vốn thích đùa, cô ấy không cố ý đâu, xin ngài đừng để bụng!”

Hàn Trạc Thần lạnh lùng lướt nhìn Mạnh Huân rồi nhìn xuống bàn tay chúng tôi đang nắm lấy nhau, tiếp đó ngược nhìn tôi, ánh mắt sắc nhọn, buốt tận sống lưng: “Trò đùa này chẳng thú vị chút nào.”

Tôi cũng chẳng thấy thú vị chút nào, nhanh chóng rút tay ra khỏi tay Mạnh Huân.

Thường thì khi gặp lại tình nhân cũ, hai người không có duyên sẽ giả như không quen biết hoặc cả hai chỉ lặng lẽ nhìn nhau với ánh mắt bi thương, muốn nói mà không nói nên lời, sau đó vờ như không quan tâm mà né tránh.

Nhưng chúng tôi là kiểu phi điển hình.

“Hai năm không gặp nhưng trông anh vẫn trẻ như vậy!” Tôi nhìn Hàn Trạc Thần, nở nụ cười ngọt ngào, mở rộng vòng tay ôm lấy cổ hắn.

Khi ôm lấy hắn, tôi cảm nhận được những bắp thịt rắn chắc, trong lòng bỗng dấy lên cảm xúc. Tôi nhẹ nhàng hôn lên hai má hắn, thì thầm vào tai hắn mà đến người ngồi cạnh cũng có thể nghe thấy: “Em rất nhớ anh... “bố già” ạ!”

Chương 1

Trước đây, cũng như bao đứa trẻ khác, tôi có một mái ấm hạnh phúc. Cho dù gia cảnh khó khăn, thường phải di chuyển chỗ ở, nhưng tôi có bố mẹ yêu thương, anh trai bảo vệ.

Tất cả thay đổi vào cái ngày Hàn Trạc Thần xuất hiện.

“Con yêu, mau xuống đi, kéo ngã đấy!” Bố luôn yêu tôi nhất. Ông thường đỡ tôi từ cửa sổ đặt xuống đất bằng cánh tay chắc nịch, hôn lên má tôi, những sợi râu cứng của ông chạm vào mặt khiến tôi hơi đau.

“Chú đẹp trai kìa!” Tôi chỉ ra ngoài cửa sổ rồi nhìn xuống dưới. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ai đẹp trai như thế. Người đó mặc chiếc áo choàng đen, không cài khuy, gió thổi cuốn vạt áo lên để lộ chiếc áo sơ mi màu đen, quần âu cũng màu đen. Màu đen để lại hình bóng mờ ảo giữa nắng trưa.

Người đó nhìn theo ánh nắng, những sợi tóc đen mượt bay bay, đôi mắt sâu thẳm, sống mũi thẳng, khóe miệng như hé cười...

Dung mạo tuyệt vời, không chút tì vết như trong truyện cổ tích hiện ngay trước mắt tôi. Tôi hiểu kỳ mở to mắt, hình bóng mờ ảo bỗng tỏa sắc vàng!

Năm đó, mọi ký ức đều mơ hồ, duy chỉ có khuôn mặt tuyệt đẹp khắc sâu trong tâm trí tôi, khiến tôi phải trèo lên cửa sổ tầng hai ngó nhìn khuôn mặt ấy.

“Á!” Bố tôi kêu thất thanh, rồi đưa tôi vào phòng mẹ đang dọn đồ. “Mau đem con đi ngay, chúng tìm đến rồi đấy!”

“Là Hàn Trạc Thần ư?!” Mặt mẹ tôi trắng bệch, bà đỡ người ra một lúc rồi vội lao đến nắm lấy tay bố tôi: “Anh thì sao? Chúng ta cùng trốn.”

“Anh sẽ ngăn chúng lại.” Bố hét hoảng đẩy mẹ và tôi ra ngoài ban công toàn những đồ linh tinh, một chiếc va li phủ đầy bụi đập vào người tôi nhưng bố không hề hỏi tôi có đau không mà hét lên thúc giục mẹ, rất đáng sợ: “Còn không đi đi kéo không kịp đâu. Mau nhảy xuống đi!”

Bố vội vàng mở cửa sổ, nhìn thấy bên dưới có người, do dự một chút, giọng lạc đi: “Đứng đây, đừng có ra ngoài.”

“Em không...”

Mẹ chưa nói hết câu thì bố đã đóng cửa ngoài ban công “rầm” một tiếng.

Tôi nhìn qua lớp kính mờ đục thấy bố vừa chạy đến cửa thì bị một người đàn ông vận bộ vest màu đen xô đẩy, đập ngã xuống chiếc sofa, tiếp đó hơn mười người đàn ông cũng vận y phục màu đen đứng xếp hai bên, không hề nhúc nhích.

Bố ôm bụng lồm ngồm bò dậy, bò đến bên chân người đàn ông vào cuối cùng tên là Hàn Trạc Thần.

“Anh Thần, tôi biết mình sai rồi! Anh muốn giết thì giết mình tôi thôi, xin anh tha cho vợ con tôi.”

Hàn Trạc Thần ngồi xuống sofa, châm điếu thuốc, nghiêng người, hơi tựa vào tay vịn sofa, từ từ hút thuốc. Trong làn khói thuốc, trông hắn không chút khuyết điểm, điệu bộ rất ung dung, tự đắc.

“Lâu lắm rồi không gặp!” Hắn hơi nheo đuôi mắt, khóe miệng hơi nhếch lên như đang cười, nụ cười hiền hậu như ông vua trong truyện cổ tích. Nhưng từ người hắn lại toát ra một khí chất rất đáng sợ khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Tôi định hỏi hắn là ai thì mẹ bỗng bịt miệng tôi lại, chặt đến mức tôi gần như không thở nổi.

Tôi quay lại nhìn mẹ, thấy môi mẹ đã tứa máu, mẹ cắn môi im lặng, giọt máu đỏ trôi vào kẽ răng trắng, tôi muốn hét lên, nhưng miệng đã bị bịt kín.

“Anh Thần! Tôi đâu muốn bán đứng đại ca nhưng chúng bắt vợ con tôi để đe dọa nên tôi không còn cách nào...”

“Ông nhớ tôi từng nói gì với ông không? Tôi đã nói là làm.” Giọng nói của Hàn Trạc Thần trầm ấm, đều đều, trên khuôn mặt là nụ cười hiền hòa.

“Tôi sai rồi!” Bố tôi ra sức lay lục, đập đầu đến chảy cả máu nhưng vẫn không dám dừng lại.
“Tôi sai rồi! Tôi sai rồi!”

“Tôi đã nói sẽ giết hết cả gia đình ông rồi...”

“Đừng, không liên can gì đến họ...”

Hàn Trạc Thần dùng ngón tay đập tắt điếu thuốc lá, vứt xuống sàn, đứng dậy, chỉnh sửa áo choàng ngay ngắn, cử chỉ thoải mái như mọi việc đã đến hồi kết, thông dong cất bước ra ngoài cửa.

Một người vận đồ đen đến gần Hàn Trạc Thần, hắn cúi đầu nên tôi nhìn không rõ mặt, chỉ thấy hắn cúi người hỏi: “Anh Thần, còn một đứa con trai mười tuổi và đứa con gái bảy tuổi, có phải cũng...”

“Không nghe thấy tao nói gì sao?”

“Vâng!”

Những việc xảy ra tiếp theo tôi không dám nghĩ đến nữa, máu của bố, nước mắt của mẹ, cả tiếng kêu gào thảm thiết, tiếng van xin, với gọi xé nát trái tim tôi.

Thân thể gầy ốm của tôi bị vớt từ tầng hai xuống thảm cỏ.

Đôi chân đau buốt khiến tôi tỉnh lại, cố mở mắt. Cảnh cuối cùng trong ký ức là anh trai tôi xông đến bắt chập dòng xe cộ trên đường như thoi đưa. Thân hình gầy gò của anh bị chiếc xe lao nhanh đâm phải, tung lên rồi rơi bịch xuống nền xi măng xám xịt. Máu đỏ loang lổ, anh tôi chết không nhắm mắt.

Máu trên trán tôi chảy ròng ròng khiến tầm nhìn bị mờ đi, tôi không phải chứng kiến những cảnh đáng sợ đó thêm nữa.

Trong cơn mơ hồ, tôi cảm nhận được tiếng bước chân đến gần, cái chết đang đến gần.

“Thôi!” vẫn là giọng nói trầm ấm ấy.

“Vâng.”

Sau đó... cuộc đời đã bị chia cắt từ giây phút ấy, cuộc sống mới cũng bắt đầu từ đây.

Cảnh sát không hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, cũng không tra hỏi hình dáng của hân, nhanh chóng quy vụ giết người này vào phần giết người cướp của. Còn về tung tích của hung thủ, họ chỉ ghi ba chữ: “Đang lẫn trốn.”

Từ đó không còn ai dấn động đến vụ án nữa.

Tôi là người duy nhất sống sót. Sau khi vết thương khỏi hẳn, tôi liền bị đưa vào viện phúc lợi xã hội. Nhưng do tôi quá làm li nên lại bị chuyển đến một cô nhi viện hẻo lánh.

Hai năm ở trong cô nhi viện, tôi không nói một lời nào, đôi thì lấy chút đồ ăn trên bàn, buồn ngủ thì lên giường nằm ngủ một lúc, thời gian còn lại tôi đều ôm gối ngồi ở góc phòng, thờ ơ nhìn tấm kính cửa sổ phủ đầy bụi. Ai cũng tưởng tôi bị ngớ ngẩn, họ nhốt tôi trong căn phòng chật hẹp để tôi không chạy lung tung. Không ai quan tâm tôi sống hay chết, thậm chí chẳng thèm ngó vào xem tôi ra sao. Chỉ có một người hay đưa cơm đến, anh nói với tôi: Anh là Tiểu Cảnh.

Tôi chưa bao giờ nhìn kỹ anh cho mãi tới một đêm mưa gió.

Đêm đó, tôi kinh hãi co người lại, dựa sát vào tường.

Chiếc khóa trên cửa bị gió giật mạnh, tôi không dám nhúc nhích, không dám nói gì, cắn vào mu bàn tay, đến thở cũng không dám nữa.

Cánh cửa mở ra, Tiểu Cảnh, người ướt sũng, bước vào.

Anh ngồi xuống cạnh tôi, nhìn tôi run cầm cập liền hỏi: “Em sợ à?”

Tôi né tránh, tấm thân ngày càng gầy gò, ốm yếu, đôi mắt mở to đầy sợ hãi nhìn anh. Ngoài cửa lóe lên một tia chớp, qua tia chớp ấy tôi thấy rõ hơn khuôn mặt và hình dáng của anh.

Anh chừng hơn mười tuổi, sắc mặt vàng vọt, gầy gò, nhưng đôi mắt to sáng, lông mi dài hơi cong, mũi và môi đều rất đẹp, nếu mập thêm chút nữa chắc cũng khá đẹp trai.

Ánh chớp vụt tắt thì một tiếng sấm xé trời vang lên, tôi giật mình bịt chặt hai tai.

Anh dang cánh tay, ôm tôi vào lòng dịu dàng nói: “Em đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.”

Người anh thật ấm áp, giống người anh đã mất của tôi vậy...

Tôi ôm lấy lưng anh, cổ cảm nhận hơi ấm từ cơ thể anh, túm chặt lấy áo anh.

Đêm đó, anh không rời xa tôi, miệng không ngớt nói với tôi: “Đừng sợ, có anh đây.”

Tôi vẫn sợ nhưng không còn cô độc nữa.

Từ đêm đó trở đi, anh thường đến thăm tôi, chăm sóc tôi. Anh kể cho tôi nghe những chuyện xảy ra bên ngoài, khi kể đến những tình tiết buồn cười anh cứ cười mãi không thôi. Còn tôi thì vẫn ngẩn ngơ nhìn tấm kính cửa sổ đã được anh lau rất sạch.

Ngoài cửa sổ, trời cao mây nhạt...

Cuộc sống vẫn cứ lặng lẽ trôi đi, ngày ngắn, đêm dài, không khí ngột ngạt làm tôi thấy khó thở, ánh mặt trời luôn để lại bóng đen bên cạnh tôi. Thời gian đầu, ngày nào tôi cũng nhớ mùi hương trên người mẹ, cảm giác nhói đau trên khuôn mặt khi chòm râu cứng của bố chạm vào...

Trong những giấc mộng đẹp và cả những cơn ác mộng, tôi nhận ra nhớ nhưng cũng không cứu vãn được quá khứ. Tôi đã trở thành trẻ mồ côi, gia đình bị một kẻ tàn bạo hủy hoại. Tôi cố nhớ lại khuôn mặt ấy để nó hằn sâu trong ký ức, ngay cả những hành động, cử chỉ hay ánh mắt của hắn.

Hàn Trạc Thần, chắc chắn sẽ có ngày tôi đi tìm hắn.

Nhưng tôi không thể ngờ tôi lại tìm thấy hắn nhanh đến vậy...

Trong một buổi hoàng hôn mùa hè, ánh nắng rọi vào căn phòng làm hiện rõ những hạt bụi bay bay.

Tôi nhìn ra ngoài cửa, Tiểu Cảnh đang chải mái tóc rối của tôi.

Một chiếc xe màu đen dừng ở sân của cô nhi viện, một người dáng cao cao bước xuống. Áo sơ mi và quần đều màu đen thật chẳng hợp với mùa hè chút nào.

Tôi vội vàng bò đến bên cạnh cửa sổ chăm chú nhìn, chính là khuôn mặt cả đời tôi không thể quên.

Hàn Trạc Thần có bị thiêu thành tro bụi thì tôi vẫn nhận ra hắn.

Trong thời khắc đó, tôi như thoát khỏi cảnh giam cầm bấy lâu, như điên như dại lao ra ngoài.

Trên đầu là ánh nắng chói chang, dưới chân là cát bay mù mịt.

Tôi đứng trước mặt hắn, thấy ớn lạnh.

Hắn rất cao nên tôi phải ngược nhìn.

Khuôn mặt hắn không hề thay đổi nhưng ánh mắt u ám, thâm hiểm hơn hai năm trước rất nhiều.

“Cháu quen ta à?” Hắn tỏ vẻ ngạc nhiên, cúi xuống, nâng cằm tôi lên, nhìn thật kỹ. Tôi tưởng hắn đã nhận ra tôi nhưng hắn nhìn tôi như nhìn một người xa lạ.

“Cô bé rất xinh dù hơi gầy.” Một kẻ vận áo đen đứng sau hắn nói. Người này tôi vẫn còn nhớ, khuôn mặt thon dài, mắt tối tăm như mắt cá chết, hắn chính là kẻ bắn chết mẹ tôi, vứt tôi từ tầng hai xuống đất...

Lòng căm thù bấy lâu bỗng dâng trào, tôi vội cúi đầu, dồn hết sức cắn vào ngón tay thon dài của hắn, hắn giật ra, tôi vẫn ra sức cắn. Mãi đến khi hắn dùng bàn tay kia bóp mạnh hai má tôi, đau đến mức không thể khép hàm răng lại, tôi mới chịu nhả ra.

Hắn nhìn bàn tay tứa máu rồi nhìn tôi, khuôn mặt vẫn lạnh lùng, không có chút biểu cảm gì. Tôi còn chưa kịp nghĩ nên trả thù thế nào thì một dáng người gầy gò xông đến.

Chính là Tiểu Cảnh! Tiểu Cảnh đá vào mắt cá chân hắn. Hắn vừa né người, Tiểu Cảnh liền húc đầu vào bụng hắn. Hành động của anh nhanh nhẹn không giống với một đứa trẻ mới chỉ hơn mười tuổi.

Tiếc rằng khi Tiểu Cảnh đang định kéo tôi rời khỏi đó, một tên vận đồ đen đứng sau hắn xông lên, khóa chặt hai cánh tay của Tiểu Cảnh ra sau lưng khiến anh không cử động được.

“Thằng bé này phản ứng thật nhanh nhạy.” Kẻ mặc áo đen sờ lên vai và chân của Tiểu Cảnh, khuôn mặt lộ vẻ hài lòng. “Anh Thần, thằng bé này khá đấy.”

“Ừ! Khá lắm!” Hàn Trạc Thần cúi đầu chỉnh sửa y phục, đi về phía xe của hắn. “Cậu đi nói chuyện với viện trưởng chọn thằng bé này.”

Lời nói của hắn khiến tôi nhớ lại hai năm trước, khi anh trai nhìn thấy tôi rơi từ tầng hai xuống, đứng ở bên kia đường dang tay xông về phía tôi nhưng anh không cứu được chính mình.

Lúc đó tôi mở miệng thật to định gọi anh nhưng không phát ra được tiếng nào. Anh tôi... cuối cùng đã không nghe được tôi gọi: “Anh ơi!”

“Đừng...” Tôi giật mình kéo tay kẻ vận áo đen, hét lên. “Đừng!”

Tôi không còn ai nữa, Tiểu Cảnh là người duy nhất trên thế gian này tôi có thể trông cậy, tôi không thể mất anh. Tiểu Cảnh giãy giụa rồi ôm chặt tôi vào lòng. Những giọt nước mắt đầu tiên của tôi sau hai năm rơi xuống, tôi nói với anh một câu: “Anh mau trốn đi...”

“Thanh!” Lại là giọng nói trầm ấm vang vọng sau lưng tôi. “Đem cả cô bé này đi nữa.”

“Vâng!”

Bọn chúng đem tôi và Tiểu Cảnh đến một nơi hoang vu, hẻo lánh.

Căn biệt thự giống như tòa lâu đài vô cùng rộng rãi, bước vào cửa là thấy một căn phòng rộng thênh thang. Căn phòng to tới mức nghe rõ từng bước chân, sàn nhà lát đá Đại Lý sáng bóng như gương, đi trên sàn như đi trên lớp băng mỏng.

Bỗng tôi nhìn thấy bóng người trên mặt sàn. Chiếc váy trắng rộng thùng thình, mái tóc đen dài đến eo rồi bù, khuôn mặt gầy guộc, xanh xao như quỷ Dạ Xoa. Tôi khiếp sợ, lùi lại mấy bước, nhận thấy cái bóng cũng mở to mắt kinh hoàng nhìn tôi.

Lúc này tôi mới nhận ra cái bóng ấy chính là tôi.

Thật khó tin. Tôi đưa tay sờ khuôn mặt mình, khuôn mặt vốn bầu bĩnh, hồng hào sao giờ lại như thế này?

Chẳng trách Hàn Trạc Thần không nhận ra tôi, ngay cả tôi còn không nhận ra chính mình...

Tiểu Cảnh nắm lấy tay tôi, nói nhỏ: “Em đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.”

Tôi nhìn đôi mắt ngây ngô của anh, không muốn nói gì.

Nếu biết được người đàn ông ngồi trên sofa kia đáng sợ đến mức nào, anh sẽ không còn chắc chắn như vậy nữa.

Người đàn ông tên Thanh bước đến cạnh Hàn Trạc Thần, cúi người nói: “Đây là tư liệu về

Cảnh. Không tìm thấy tư liệu về cô bé đó. Viện trưởng nói khi cô bé được chuyển từ viện phúc lợi xã hội đến cũng không có tư liệu gì, không hiểu sao lại như vậy.”

“Không sao, điều đó không quan trọng.” Hàn Trạc Thần nhận lấy một chồng tài liệu từ tên Thanh, lật lật mấy trang, ngẩng đầu nhìn Tiểu Cảnh đứng cạnh tôi: “Cậu bé, lại đây.”

Tiểu Cảnh nắm chặt tay tôi hơn, không hề nhúc nhích.

Hắn thấy Tiểu Cảnh không chịu bước tới, không hề tức giận, ngẩng đầu nhìn Thanh rồi chỉ vào tôi. Tôi hiểu ngay ý của hắn nhưng một người trời gà không chặt như tôi không còn cách nào khác. Tôi chỉ có thể nhìn tên Thanh đẩy Tiểu Cảnh ra, lùi tôi đến trước mặt Hàn Trạc Thần.

Hai năm trôi qua, kẻ tôi luôn muốn tìm giờ đang ở ngay trước mặt tôi. Trên tay hắn vẫn còn vết răng, vết máu đã đông lại, thì ra vết cắn chẳng hề hấn gì đối với hắn.

Sau này, tôi phải làm thế nào?

Tôi đang cố nghĩ.

Hắn đưa tay ra, xoa đầu tôi, nâng cằm tôi lên hỏi: “Cháu tên gì?”

Tôi lắc đầu thật mạnh, mở to mắt, cố nhìn kỹ khuôn mặt ma quỷ đó. Trong ánh sáng mờ ảo, mắt hắn đen tuyền, vẫn là khuôn mặt đẹp trai đó.

“Thôi được, từ bây giờ ta sẽ gọi cháu là Hàn Thiên Vu, con gái của ta.”

Con gái ư? Kẻ đã sát hại cả nhà tôi lại nhận tôi làm con gái, thật buồn cười!

“Thả em ấy ra!” Tiểu Cảnh đang bị tên Thanh giữ chặt tay hét lên.

Hàn Trạc Thần gượng cười, nhìn cậu bé hỏi: “Cậu thích cô bé này à?”

Tiểu Cảnh ngẩn người, khuôn mặt vàng vọt bỗng ửng hồng.

“Ngày mai ta sẽ sắp xếp cho cậu đi huấn luyện. Ta cho cậu tám năm. Khi trở về, nếu cậu khiến ta hài lòng, ta sẽ tặng cậu thứ cậu muốn, còn không làm được... thì đừng trách ta.”

Tiểu Cảnh nhìn tôi, trên khuôn mặt gầy guộc hiện lên vẻ u sầu mà đứa trẻ mười lăm tuổi không nên có.

Hàn Trạc Thần bế tôi lên, đặt tôi ngồi trên đùi hắn, những ngón tay thon dài của hắn đặt lên cổ tôi rồi vuốt ve làn da tôi. Tôi giật mình không dám cử động, tin rằng với tính cách tàn bạo của hắn, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể bóp chết tôi.

“Tôi nghe ông.” Cuối cùng Tiểu Cảnh cũng mở miệng.

“Được!” Hấn hài lòng gật đầu, bế tôi đi về phía cầu thang. “Thiên Thiên, ngày mai ta đưa con đi học.”

Tôi còn nhớ lúc nhỏ, khi kể chuyện cổ tích, bố tôi từng nói ma quỷ trông dữ dằn không thực sự đáng sợ, đáng sợ nhất là ma quỷ có khuôn mặt như thiên thần...

Lúc đó tôi không hiểu nhưng giờ tôi đã hiểu rồi! Nếu Tiểu Cảnh nói “không” thì sinh mệnh của tôi có lẽ đã bị đôi bàn tay đẹp nhất mà từ trước tới giờ tôi được nhìn thấy bóp chết.

Từ đó trở đi, tôi không còn gặp Tiểu Cảnh nữa. Nhưng tôi biết anh sẽ quay lại, chắc chắn một ngày anh sẽ quay lại đón tôi.

Chương 2

Đêm khuya, tôi ngồi bên chiếc giường kê ở góc tường, ngơ ngẩn nhìn những vì sao ngoài cửa sổ.

Trái tim thơ dại của tôi dâng lên sự thù hận khắc cốt ghi tâm. Trong ký ức của tôi vẫn còn tàn dư của nỗi khiếp sợ từng trải qua. Bao suy nghĩ phức tạp, rối ren cứ luẩn quẩn trong trí óc tôi. Tôi bỗng thấy hoang mang, bối rối...

Tiếng bước chân ngoài cang lúc càng gần, tôi đoán được là ai nên càng lo sợ. Cửa mở ra, dưới ánh trăng, Hàn Trạc Thần tiến đến chỗ tôi. Tôi không dám nhúc nhích, cắn ngón tay, toàn thân run lên nhìn từng cử chỉ, hành động của hắn.

Hắn dừng lại, đứng cạnh tôi, cúi đầu nhìn vào mắt tôi. Hình như hắn nhận ra tôi đang khiếp sợ, liền nở nụ cười hiền từ.

“Con rất sợ ta?”

Tôi gật đầu, cảm thấy bất an, cúi xuống né tránh ánh mắt hắn.

“Chỉ cần con nghe lời ta, ta sẽ không khiến con bị tổn thương.”

Tim tôi loạn nhịp.

“Sau này đừng ngồi dưới đất, ngồi dưới đất lạnh, sẽ bị ốm...” Nói xong, hắn cúi người kéo tôi đứng dậy, bế tôi lên giường, đắp chăn cho tôi. “Ngủ sớm đi nhé!”

Chăn vừa nhẹ vừa ấm, chất bông mềm mại chạm vào mặt, vẫn còn hương thơm xả bông, hoàn toàn khác xa chăn bông ẩm mốc của cô nhi viện.

Hắn vừa đi ra ngoài, tôi lại đến ngồi ở góc tường, khi đó tôi mới phát hiện mặt sàn quả rất lạnh. Con lạnh như ngấm vào tận xương, buốt đến mức khiến toàn thân tôi run rẩy.

Bỗng cánh cửa bật mở, Hàn Trạc Thần nghiêng người tựa vào cửa, nhìn tôi, mặt không lộ chút cảm xúc. Tôi giật mình, luống cuống trèo lên giường, ôm chăn lén nhìn hắn, phát hiện hắn cũng đang nhìn tôi. Dưới ánh trăng mờ tôi thoáng thấy hắn mỉm cười, cũng có thể là do ánh sáng mờ ảo nên tôi mới thấy trong đôi mắt hắn ẩn chứa tình cảm vô cùng ấm áp. Hắn nói: “Thay đổi môi trường mới nên có lẽ không quen, khó ngủ, sau một thời gian sẽ thích nghi thôi.”

Hắn đi rồi, tôi vẫn ngồi trên giường, nhìn chằm chằm ra cửa nhưng hắn không quay lại nữa. Tôi cũng không biết mình đã đợi bao lâu, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, tôi lại nhìn thấy bố, tôi túm chặt lấy tay áo ông gọi: “Bố ơi! Đừng bỏ con.” Bố ôm lấy tôi. Tôi có thể nghe rõ nhịp đập đều đều của trái tim ông.

“Con nhớ bố, nhớ mẹ!” Giấc mộng này chân thật hơn tất cả những giấc mơ trước đây. Tôi ôm lấy bố, tựa vào vai ông khóc to: “Con biết, trời sáng bố sẽ đi mất... con sợ... sợ lắm...”

“Trên thế gian này không có gì đáng sợ cả, chỉ là con chưa dám đối mặt với nó mà thôi!” Bố vỗ vỗ lưng tôi cho đến khi tôi không còn thấy sợ hãi.

Đúng vậy, tôi không được sợ hãi. Ông trời sắp đặt cho tôi ở cạnh kẻ thù không phải để tôi sợ hãi mà để tôi đòi lại thứ hắn đã nợ gia đình tôi...

Mười một tuổi, tôi ngây thơ nghĩ rằng tôi có thể lợi dụng lúc Hàn Trạc Thần không để ý mà dùng dao đâm mạnh vào lưng hắn giống như trong những bộ phim viễn tưởng trên tivi. Máu đỏ sẽ thấm đẫm áo sơ mi của hắn, rồi hắn sẽ quay lại, chỉ tay vào tôi, trợn mắt với vẻ khó tin, ngã gục trước mặt tôi, chết không nhắm mắt.

Vào một ngày trời nắng, nhân lúc cô Vương không để ý, tôi lẻn vào bếp tìm một con dao thì bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào.

Tôi nhào người qua cửa sổ ngược nhìn ra. Một gã đầu trọc đang khệnh khạng đi vào. Gã còn đem theo hai mươi, ba mươi người đàn ông cao to. Họ chửi rủa ầm ĩ, giẫm cả lên bãi cỏ rồi đi vào sân.

Hàn Trạc Thần ngồi bên chiếc bàn tròn cạnh bể bơi, không có phản ứng gì, vẫn uống rượu vang, mắt không hề chớp. Gã đầu trọc đến ngồi đối diện với Hàn Trạc Thần.

“Anh Thần, đã lâu không gặp!”

“Cứ gọi tôi là Hàn tiên sinh.” Hàn Trạc Thần thản nhiên cười nói. “Anh cũng biết tôi không còn trong giới giang hồ lâu rồi nên không quen người khác gọi như vậy.”

“Đừng có làm bộ.” Gã đầu trọc trợn mắt, đôi mắt rất to của gã như muốn rơi ra ngoài. “Báo là anh em của tao, tốt nhất mày hãy giao ra đây đi.”

“Dạo này trí nhớ của tôi không được tốt, không nhớ Báo là ai.”

Gã đầu trọc vớ lấy chai rượu bên cạnh Hàn Trạc Thần, đập vào mép bàn, kẻ phản sắc nhón vào yết hầu Hàn Trạc Thần dọa: “Đừng có làm bộ với tao, mày nghĩ mày vẫn là đại ca của sáu năm về trước ư? Tao đã nể mặt mày nên mới gọi mày là anh Thần, đừng tưởng tao sợ mày.”

Hàn Trạc Thần thoáng nhìn đầu sắc nhọn của vỏ chai rượu, nét mặt dừng dừng, tựa lưng vào ghế. “Anh không cần giữ thể diện cho tôi.”

“Tao biết mày đã nuốt chứng hàng của thằng Báo lại còn báo cảnh sát bắt nó!” Gã đầu trọc nói chậm lại, giờ nửa đầu chai rượu vỡ trước ngực Hàn Trạc Thần, giọng gay gắt: “Tao nói cho mày biết, chỉ cần mày thả hàng ra đây thì tao sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu không...”

Gã đầu trọc còn chưa nói hết câu, Hàn Trạc Thần đã nắm lấy cánh tay gã, gạt chân, kéo cánh tay cầm đầu nhọn của chai rượu khiến nó đâm đúng ngực gã.

Mọi việc xảy ra quá đột ngột. Khi đám người đi theo gã đầu trọc vừa kịp phản ứng, đưa tay sờ lên áo thì Hàn Trạc Thần đã kéo gã đầu trọc kêu gào đau đớn làm bia cho mình và chỉ chỉ sau lưng chúng. Nhìn thấy sau lưng có vô số người cầm súng nhắm vào mình, chúng không dám cử động, đứng chôn chân.

Hàn Trạc Thần giờ chân đạp tên đầu trọc ngã sông soài, lấy giấy ăn lau vết máu trên tay, nói với tay vệ sĩ bên cạnh: “Báo với cảnh sát... có kẻ cầm vũ khí, xông vào nhà dân, âm mưu... giết người.”

Nói xong, hắn rút điện thoại, bấm số, vừa cười vừa nói: “Phong, đến khi nào chú mới làm việc cho gọn gàng đây? Những việc vớ vẩn đừng để dây dưa đến anh...”

“...”

“Không sao, đã giải quyết xong rồi, chuyện nhỏ...”

“...”

“Hàng trắng không hay ho gì đâu, tốt nhất chú nên tránh xa... Thôi được rồi, anh còn không hiểu chú sao...”

“...”

“Gái đẹp ư? Chú định tặng mấy em để an ủi anh, chẳng bằng sai mấy tên đệ tử nhanh nhẹn đến bảo vệ anh, thời buổi này sống được thêm mấy năm nữa là tốt hơn cả.. .”

Trời trong xanh, mây trắng, nước trong, cỏ xanh, máu... đỏ.

Nhìn gã đầu trọc vai u thịt bắp ôm vết thương rên rỉ trên thảm cỏ, người co giật, tôi nhìn lại cánh tay nhỏ bé, gầy guộc của mình, từ bỏ ý nghĩ đâm hấn từ sau lưng.

Mười ba tuổi, lúc ngồi xem ti vi, tôi nghĩ ra cách bỏ thuốc độc vào đồ ăn của hắn. Đương nhiên, tôi không còn cách nào khác là lựa chọn loại thuốc kịch độc chết người như trong phim kali xyanua để không bị hắn phát hiện. Với vốn kiến thức y học có hạn, tôi chỉ có thể giả vờ mấy đêm không ngủ để lừa lấy một lọ thuốc an thần.

Một đêm, tôi nơm nớp lo sợ bung tách cà phê đã pha thuốc đi vào phòng đọc sách của hắn. Hắn

nhắm nghiền mắt, chau mày, tựa lưng vào ghế. Điều thuốc sắp cháy đến ngón tay rồi mà hắn không hề phát hiện ra.

Tôi đặt tách cà phê xuống, hết sức cẩn thận rút điều thuốc trên tay hắn ra, làn khói nhạt bay, tàn thuốc rơi xuống sàn, tan thành tro bụi. Hắn mở mắt, lặng lẽ nhìn tôi, mắt hắn lên những tia máu đỏ. Tôi giật bắn người, bất giác lùi một bước. Sau này tôi mới biết, chiều hôm đó tên Thanh đã chết, nghe nói do đỡ đạn cho Hàn Trạc Thần...

“Cháu làm chú thức giấc ạ?”

“Không. Tìm ta có việc gì không?”

“Cháu thấy chú mệt nên pha cà phê cho chú để chú tỉnh táo hơn.”

Đôi lông mày hắn chau lại rồi dần ra. Hắn cầm tách cà phê, uống một ngụm, lại chau mày, ngừng rồi không uống nữa.

“Sao không... uống?” Hai chân tôi bắt đầu run lên rồi toàn thân run rẩy.

Hắn đặt tách cà phê xuống, gạt mái tóc ướt đầm mồ hôi của tôi, rồi để tôi ngồi lên đùi hắn. Cánh tay chắc nịch, khỏe khoắn ôm lấy tôi.

“Muộn thế rồi vẫn chưa ngủ à? Sợ gặp ác mộng phải không?”

“Vâng!”

“Uống thuốc chưa?”

Tôi gật gật.

Cầm hắn chạm mặt tôi, làn da nhẵn nhụi không có những sợi râu cảm giác âm ỉ, thật dễ chịu. Toàn thân tôi như được hắn ủ ấm, không còn run rẩy nữa.

“Ta ngủ cùng con...”

“Vâng!” Tôi lại nhìn tách cà phê, cố gắng bình tĩnh nói: “Chú không uống cà phê à?”

Hắn mỉm cười, nói một câu khiến máu tôi như ngừng chảy: “Ta biết con rất ngoan nhưng ta không bao giờ cần thuốc an thần.”

Tôi kinh hoàng mở to mắt, ánh mắt hắn vẫn ôn hòa, trầm lắng. Qua ánh mắt ấy, tôi biết mình không có cách nào để phát hiện ra bản tính ác độc như ma quỷ của hắn. Tôi nhận thấy hắn càng ngày càng khó hiểu...

Hắn ôm tôi về phòng, đặt tôi lên chiếc giường mềm mại, điều chỉnh đèn bàn rồi đắp chăn bằng lụa tơ tằm cho tôi, tôi chỉ thò một tay ra ngoài.

Hắn ngồi xuống cạnh giường, cầm bàn tay tôi đặt vào bàn tay hắn để so sánh, nhìn đi nhìn lại bàn tay bé nhỏ của tôi rồi nhẹ nhàng ôm gọn tay tôi. Bàn tay hắn thật ấm áp như bàn tay mẹ tôi vậy.

“Con đã lớn nhiều rồi...”

Tôi biết hắn không thích tôi lớn lên bởi hắn thích bàn tay múp míp của tôi nắm lấy ngón tay hắn, thích tôi ngồi trên đùi hắn, dùng đùi đôi chân vừa thô vừa ngắn rồi nhìn hắn cười, thích tôi để chân trần ngồi trên sofa đợi hắn về, nói với hắn: “Chúc ngủ ngon!” rồi mới đi ngủ. Hắn thích nhất là ném thân hình bé nhỏ của tôi xuống bể bơi rộng lớn, để tôi sợ hãi tóm chặt lấy cánh tay hắn kêu “Cứu!”, rồi hắn lôi tôi lên, quấn trong chiếc khăn tắm, và lúc đó tôi nhìn hắn, bộ dạng rất đáng thương, mắt ngân ngấn nước.

Những lúc như thế, hắn sẽ nói tôi như thiên thần, một thiên thần vô cùng trong trắng, thánh thiện. Tôi chưa bao giờ trả lời hắn, chỉ chớp chớp đôi mắt to, mỉm cười với hắn. Thực ra tôi muốn nói với hắn rằng, chúng ta đều là những ác quỷ đột lột thiên thần!!!

Lần thất bại đó khiến tôi hiểu rõ một điều, vị giác của hắn vô cùng tinh tế, nếu muốn hạ độc nhất định phải tìm được loại không màu sắc, không mùi vị, thế nên tôi từ bỏ ý nghĩ hạ độc hắn.

Thấm thoát hai năm nữa lại trôi qua, tôi mười lăm tuổi.

Hôm sinh nhật hắn, tôi và cô Vương đầu bếp bận bịu cả buổi chiều. Mặt mũi tay chân đều dính kem, tôi tự tay cho ra lò chiếc bánh ga tô trông không được đẹp mắt cho lắm.

Khi viết lời chúc, tôi rất khó xử bởi không biết nên gọi hắn như thế nào.

Trong một dịp sinh nhật, lúc thỏai nên cầu nguyện, tôi nói: “Con hy vọng con và bố sẽ mãi mãi không xa nhau!”

Hắn hơi chau mày, nghiêm nghị nói với tôi: “Không được gọi ta là bố, cũng không được nói với bất kỳ ai ta là bố của con, rõ chưa?”

Tôi hoang mang gật đầu.

Hắn lại nói: “Sau này khi cùng ta đi ra ngoài, đi đằng sau ta, không được kéo tay áo ta nữa, rõ chưa?”

Tôi cắn môi, gật đầu.

Hình như hắn thấy tôi rất tội nghiệp nên để tôi ngồi lên đùi hắn, nắm lấy bả vai tôi nói: “Thiên

Thiên, con không làm gì sai cả, chỉ tại ta đắc tội với quá nhiều người, ta không muốn họ trả thù con, con hiểu không?”

Tôi rùng mình, khuôn mặt nhỏ nhắn quen áp vào lồng ngực hắn, giọng lí nhí: “Rõ rồi, chú vì muốn tốt cho con.”

Hắn nhẹ nhàng vuốt mái tóc tôi, thủ thi: “Từ bố cứ cất giữ trong tim, tiếng gọi từ trái tim cũng có thể nghe thấy. Con là con gái của ta, mãi mãi là như vậy, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau...”

Từ đó trở đi, tôi không gọi hắn là bố nữa, cũng không có cách gọi khác. Nhưng chỉ cần tôi mở miệng, bất kể là nói chuyện cùng ai, hắn cũng nhìn sang tôi, chú ý quan sát tôi, ánh mắt của hắn thật hút hồn...

Tôi lắc đầu thật mạnh như muốn rũ bỏ ánh mắt mê hồn ấy ra khỏi trí nhớ, cẩn thận viết lên chiếc bánh: “Chúc chú sinh nhật vui vẻ!”...

Đợi cả tiếng đồng hồ mà hắn vẫn chưa về, tôi mở rượu vang trên bàn rót vào chiếc ly để cao. Ánh tà dương từ ngoài hắt qua tấm kính cửa sổ, chiếu rọi vào ly vang đỏ sẫm sẫm.

Lại một tiếng nữa trôi qua, căn phòng vẫn chìm trong đêm tối, tôi nhẫn nại đợi hắn. Chờ đợi từ lâu đã trở thành một thói quen của tôi. Sự nôn nóng không yên đã bị mài mòn sau nhiều năm chờ đợi. Tôi thấy mình ngày càng biết kiên nhẫn, ngay cả cơ hội giết hắn cũng có thể rất nhẫn nại chờ đợi...

Sao giăng đầy trời, cuối cùng tôi cũng nghe thấy tiếng xe phía ngoài vọng vào. Tôi nhanh chóng châm nến, chạy đến cạnh cây dương cầm đặt ở góc sảnh.

Nhờ ánh sáng của những vì sao và những ngọn nến, tôi nhìn thấy cái bóng dong dỏng bước vào phòng. Hắn định lên tầng nhưng khi nhìn thấy chiếc bánh sinh nhật, hắn lại đứng trầm ngâm hồi lâu.

Nhìn thấy hắn ngó nghiêng khắp nơi tìm kiếm, tôi nhin cười châm ngọn nến trên cây dương cầm, đặt tay lên phím đàn.

Phím đàn nhảy nhót dưới những ngón tay tôi, âm thanh du dương, êm dịu, trầm bổng bay lượn quanh ánh nến mờ ảo. Tôi chậm chậm đưa ánh mắt về phía người ngồi trên chiếc sofa gần chỗ tay vịn. Hắn xoay xoay ly rượu trong tay, rượu vang đỏ óng ánh... Ánh mắt chúng tôi giao nhau, cùng mỉm cười.

Đối với một đứa trẻ bảy tuổi thì khuôn mặt của hắn tuyệt đẹp, còn đối với một thiếu nữ mười lăm tuổi thì đôi mắt hắn ẩn chứa một trí tuệ uyên thâm, cặp lông mày thường chau lại như trầm tư suy nghĩ. Ngũ quan tuyệt đẹp, khuôn mặt không có điểm gì đáng chê trách. Thật hấp dẫn! Ngay cả khi hắn lim dim đôi mắt ẩn chứa nụ cười ác độc, từ con người hắn cũng toát lên sức cuốn hút đầy mê hoặc...

Nhưng điều thú vị nhất chính là lúc hắn ngồi hút thuốc trên sofa, từ từ nhả khói, đáy mắt để lộ sự cô đơn. Những lúc như vậy tôi có thể cảm nhận được sự trống trải trong lòng hắn rồi bất giác đến ngồi bên cạnh hắn, cùng hắn hít thở bầu không khí quặng mùi khói thuốc. Hắn không nói một lời nào với tôi, tôi cũng không hề hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, chúng tôi chỉ ngồi cạnh nhau, khát khao nhận được niềm an ủi tận sâu nơi trái tim của cả hai.

Đàn xong bản nhạc, tôi đập nắp cây đàn rồi bước đến bên hắn nói: “Chúc mừng sinh nhật!”

“Ừ!”

Hắn nhìn đồng hồ rồi nhìn vệ sĩ ngoài cửa, tôi biết hắn lại phải đi. Tôi nhắc chiếc áo khoác hắn vắt trên sofa, giúp hắn khoác vào, cài khuy áo cho hắn và nói điều trái với lòng mình: “Bảo trọng.”

“Thiên Thiên...” Giọng hắn hơi khàn. Hắn nhìn tôi từ đầu đến chân. Từ nhỏ tới lớn, hắn chỉ nhìn mặt và tay tôi, ánh mắt tràn đầy tình thương. Đêm nay, không biết có phải do tôi ảo tưởng hay không, ánh mắt hắn dừng ở eo và ngực tôi một lúc, đó không phải là cách người cha nhìn con gái.

“Con bao nhiêu tuổi rồi?” Hắn bỗng hỏi tôi.

“Mười lăm.”

“Mười lăm...” Hắn nhắc lại câu của tôi, ngữ điệu sâu xa, khó hiểu. “Mới mười lăm.”

Tôi gật đầu, cúi mặt, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt rực lửa của hắn.

Sau khi hắn rời đi, tôi cuộn tròn người trong tấm mền bông trải trên sofa. Nhớ lại ánh mắt hắn trước khi rời đi, toàn thân tôi ớn lạnh, cảm giác hoảng loạn, khó hiểu. Tối tận đêm khuya, tôi đã rất mệt và buồn ngủ nhưng giấc ngủ cứ chập chờn. Trong lúc mơ màng, tôi cảm giác có người vuốt ve mặt mình. Tôi mở mắt thì thấy hắn đang ngồi cạnh sofa nhìn tôi, trong đôi mắt sâu thẳm của hắn chứa đựng thêm nhiều cảm xúc tôi không thể hiểu nổi, giống ánh mặt trời thiêu đốt biên cả, lúc nóng, lúc lạnh.

“Chú về rồi.” Tôi nhìn đồng hồ, đã một giờ sáng, trong lòng hơi nuối tiếc vì qua sinh nhật hắn rồi.

“Ừ!”

“Vậy con về phòng đây.” Nhìn ánh mắt kỳ dị của hắn, tôi càng cảm thấy bất an, vội vàng rời sofa, cố gắng rảo bước về phòng.

“Thiên Thiên!”

Tôi chợt dừng bước, trấn tĩnh nói: “Có việc gì ạ?”

Hắn bước tới bên tôi, đưa tay quần chặt tấm mền bông trên người tôi thêm chút nữa, khoe miệng hơi nhếch lên, hình như hắn mỉm cười.

“Có phải con muốn sống cả đời với ta không?”

“Vâng...” Tôi trả lời và thầm nghĩ: Cho đến khi ông chết trước mặt tôi.

Thấy hắn không nói gì, tôi dò hỏi: “Thế con đi ngủ nhé!”

Hắn gật đầu.

Tôi không dám dừng bước mà chạy thẳng về phòng, đóng cửa lại, tựa vào cửa, trái tim loạn nhịp. Tôi cố nhớ lại toàn bộ những việc đã làm trong ngày hôm nay, có phải tôi làm gì sai không? Tại sao tôi lại có cảm giác hắn bỗng trở nên bí hiểm như vậy?

Tôi nghĩ cả đêm mà vẫn không sao hiểu nổi.

Buổi sáng thức dậy, tôi kéo rèm cửa sổ. Hàn Trạc Thần ngồi bên chiếc bàn sắt phủ một lớp sơn trắng được chạm trổ một cách nghệ thuật cạnh bể bơi, ăn sáng. Ánh nắng dịu dàng chiếu lên mái tóc đen của hắn, mang theo màu vàng óng làm toát lên vẻ cao quý khác thường.

Tại sao thế giới thuộc về hắn luôn là trời cao biển rộng? Còn tôi, ở trong thế giới ấy, không hề có một khoảng tự do của riêng mình. Có chăng cũng chỉ ở trong giấc mộng, khi được quay về căn nhà ấm cúng, ăn món mẹ nấu, tìm kiếm chút hương vị còn sót lại. Khi tỉnh giấc, tôi luôn nói với lòng mình, nếu trên thế gian này không có Hàn Trạc Thần, tôi sẽ không mất đi người thân, không phải chứng kiến sự nghiệp của hắn ngày càng phát đạt còn mình rơi vào bể khổ, hoài phí tuổi xuân; nếu hắn không có trên thế gian này, tôi có thể giống như những bạn gái khác, mặc những chiếc váy tuyệt đẹp, say mê đọc tiểu thuyết tình yêu rồi hòa mình vào câu chuyện, mơ về chàng bạch mã hoàng tử trong tim, mỗi khi tan học lại mong được về nhà.

Cuộc đời tôi đã bị hắn hủy hoại rồi!

Tôi cũng không biết mình đã đứng cạnh cửa sổ bao lâu, đến lúc bừng tỉnh, nhìn đồng hồ mới biết chỉ còn ba mươi phút nữa là đến giờ lên lớp. Tôi vội vàng đánh răng rửa mặt, mặc đồng phục rồi xuống nhà.

“Chào buổi sáng! Con đi học ạ!”

Hàn Trạc Thần đang nói chuyện với ai đó, tôi lại vội đi học nên chỉ chào hỏi qua loa rồi bước tới chiếc xe hàng ngày vẫn chờ tôi đi học.

“Thiên Thiên...” Hắn chỉ một suất ăn sáng đặt trên chiếc bàn tròn. “Ăn sáng xong hãy đi.”

Tôi cũng thấy hơi đói nhưng khi nhìn bánh ga tô và sữa tươi đặt trên bàn thì chẳng muốn ăn uống gì nữa. Có lẽ hẳn nghĩ cô bé nào cũng thích những thứ đó nên ngày nào cũng sai người chuẩn bị cho tôi. Thực ra tôi rất ghét thứ trắng muốt ấy, ngấy đến tận cổ rồi.

Hắn kéo chiếc ghế, thái độ có vẻ không cho phép tôi do dự nên tôi chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống, giả vờ rất hài lòng mà ăn ngấu nghiến chiếc bánh, kết quả là miệng tôi dính đầy kem trắng.”Ông chủ...” Người đứng cạnh hắn cất tiếng gọi nên may mắn, hắn rời mắt khỏi tôi.

“Ông chủ...” Người đứng cạnh hắn cất tiếng gọi nên may mắn, hắn rời mắt khỏi tôi.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì người đó là trợ lý của hắn, phụ trách việc phân phối trong kinh doanh, không biết anh ta làm sai việc gì, nghe giọng nói cũng biết anh ta đang nơm nớp lo sợ.

Hàn Trạc Thần thấy khó chịu, xua xua tay nói: “Cứ làm như tôi bảo là được rồi, việc nhỏ như vậy sau này đừng làm phiền tôi.”

“Nhưng ông Vu từ trước tới nay vẫn là khách quen của chúng ta, hợp tác rất vui vẻ. Tôi đoán lần này hàng của ông ta có thuốc giảm đau vi phạm lệnh cấm chỉ là do nhất thời sơ suất...”

“Cho hắn một bài học để lần sau không sơ suất nữa.”

Câu nói đơn giản đó khiến tôi nhớ lại lời hắn nói lúc tôi bảy tuổi: “Không nghe thấy tao nói gì sao?”

... Câu nói ấy đã hủy hoại cả cuộc đời tôi.

Hắn ung dung nói một câu nhưng lại là cái giá đau thương mà người khác phải trả.

Thù hận khiến tay tôi run lên. Tôi nắm chặt chiếc đĩa trong tay, hết sức kiềm chế bản thân mới không cắm thẳng chiếc đĩa vào khuôn mặt lạnh lùng của hắn.

Hắn nhìn tôi, đưa tay quệt vết kem trên miệng tôi, khẽ hỏi: “Sao vậy?”

Tôi né tránh tay hắn, gượng cười: “Cứ nhất định phải như vậy sao?!”

Hắn quay đầu gọi trợ lý đang định rời khỏi, mút sạch kem trên ngón tay rồi nói: “Đốt hết số hàng đó đi là được, cũng không cần phải làm căng thẳng quá... Nhớ kỹ, trước khi phóng hỏa phải thu dọn cho sạch.”

“Vâng.” Người đó thở phào một cái, gật đầu cúi người rút lui, dường như còn lo sợ Hàn Trạc Thần đổi ý nên vội vàng rời khỏi.

“Phóng hỏa không được coi là nghiêm trọng ư?” Đối với hắn cái gì mới là nghiêm trọng chứ! Tôi cắn răng, nắm chặt chiếc đĩa trong tay. “Tại sao không giết sạch cả nhà họ đi?”

Hắn kinh ngạc nhìn tôi, khuôn mặt bớt nghiêm nghị nhưng lại thêm nhiều âu lo. Do dự vài giây, hắn lại quay đầu với gọi trợ lý đã đi khá xa: “Đợi chút!”

“Ông chủ...” Trợ lý khúm núm chạy lại. “Ông chủ còn cần dặn gì nữa ạ?”

“Thôi, cảnh cáo hắn chút rồi để hắn tự giải quyết đồng hàng.”

“Vâng, tôi hiểu rồi ạ!”

Lần này, viên trợ lý gạt mồ hôi trên trán, lướt nhìn tôi một cái. Trong ánh nhìn đó hình như có chút kinh ngạc, hiếu kỳ và cả lo ngại.

Chương 3

Khi sắp tới trường học, tài xế chột phanh gấp trước một trạm gác có rất nhiều cảnh sát giao thông.

Trong đám cảnh sát bỗng có một cảnh sát có nhiều sao trên vai áo nhất bước ra. Ông ta chừng năm mươi tuổi, dáng người không cao, da ngăm ngăm, đôi môi dày trông có vẻ rất nhân hậu. Ông bước đến bên cửa xe, hơi ái ngại gõ cửa.

Hàn Trạc Thần xua xua tay với người lái xe đang định mở cửa, hấn tự mở cửa và xuống xe.

“Cảnh sát Vu, hôm nay rảnh rồi mà tìm tôi cơ à! Không phải đang nghỉ ngơi tôi tàng trữ ma túy đấy chứ?”

Cảnh sát Vu thở dài, càng thêm áy náy: “Không định làm phiền anh, là vì có một hung thủ trốn mất, chúng tôi kiểm tra chiếu lệ thôi!”

Hàn Trạc Thần mở cửa xe để cảnh sát Vu xem. “Chỉ có con gái tôi.”

“Con gái anh ư?! Lớn thế này sao?”

Hai người nói chuyện với nhau cứ như người nhà vậy. Tôi hơi ngạc nhiên, không hiểu sao hôm nay trước mặt cảnh sát, hấn lại nói tôi là con gái hấn.

“Cảnh sát Vu, nếu không có chuyện gì khác, tôi đưa con gái tôi đi học trước đây, nó bị muộn rồi.”

Tôi nhìn đồng hồ, đã muộn giờ lên lớp, hôm nay chắc chắn không qua được “kiếp nạn” bị giáo viên phê bình rồi.

“Đợi chút!” Cảnh sát Vu nói. “Nếu đã có con gái rồi thì “quy chính” đi, đừng làm những thứ...”

“Cảnh sát Vu...” Hàn Trạc Thần cắt ngang lời ông ta. “Quan tòa định tội cũng cần có chứng cứ, ông đừng nói linh tinh.”

“Anh làm gì, anh tự biết.”

“Người khác có thể đánh giá tôi là tốt hay xấu, còn ông có tư cách gì?” Hàn Trạc Thần kéo cửa định lên xe nhưng khựng lại, quay đầu nói với cảnh sát Vu, giọng điệu không có vẻ gì là tức giận: “Tôi từng muốn làm một người tốt, nhưng ông không cho tôi cơ hội...”

Từ lúc lên xe, tâm trạng Hàn Trạc Thần thật nặng nề. ở bên cạnh hấn bao năm qua, đương nhiên

cũng có những lúc tôi thấy hấn tức giận. Nhưng cho dù có đánh người ta sắp chết, khuôn mặt hấn vẫn lạnh tanh. Người cảnh sát này lại có thể làm cho thái độ của hấn thay đổi đến vậy, nhất định phải là người có mối quan hệ đặc biệt với hấn. Lẽ nào người đó nắm đằng chuôi?

Suốt quãng đường hấn chỉ im lặng. Đến trước cổng trường, lúc tôi định xuống xe, hấn bỗng vươn tay kéo bàn tay tôi đang đặt lên đầu gối, nắm thật chặt, giống kiểu chiếm hữu thô bạo nhưng cũng rất giống kiểu yêu mến, dịu dàng.

“Thiên Thiên, trong mắt con, ta là người như thế nào?”

Giết người, phóng hỏa, một tên giặc không có gì là không dám làm. Tôi chỉ cầu cho ông chết không toàn thân, bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục. Trong thâm tâm tôi nghĩ như vậy nhưng miệng lại nói: “Chú cảm thấy mình làm đúng là được, sao phải để ý người khác nghĩ gì.”

Hình như hấn không hài lòng với câu trả lời của tôi, khuôn mặt càng lạnh lùng, u ám. Thấy vậy, tôi liền nói chữa: “Trong mắt người khác, bất kể chú là người thế nào nhưng trong mắt con, chú là người bố tốt, nhân hậu, hiền từ.”

Trông hấn vẫn không lấy gì làm vui vẻ, lông mày chau lại.

Tôi tiếp tục: “Dù sao trong mắt con, chú vẫn là người đàn ông tốt nhất trên thế gian này, không có người đàn ông nào hoàn hảo hơn chú...”

Trong lòng tôi không thể chấp nhận những lời tán tụng giả dối đáng ghét như vậy.

Nhưng hấn đã cười...

Tôi không nói gì. Tôi nghĩ, kẻ ngốc cũng có thể nghe ra đó là những lời nịnh hót giả dối, vậy mà hấn lại coi là thật, còn có vẻ như không dám tin mà hỏi lại lần nữa: “Con thực sự nghĩ như vậy sao?”

Tôi tỏ vẻ thành thật, gật gật đầu. Tôi dám chắc một bạn trai mười mấy tuổi trong lớp tôi cũng không có đầu óc đơn giản như hấn.

Cả tiết học tôi bị phạt đứng ở góc lớp, chân tê cứng. Tôi chỉ có thể rửa thầm kẻ chủ mưu Hàn Trạc Thần chết không nhắm mắt mới chịu được đến hết tiết. Lúc về chỗ ngồi, bàn chân tôi tê đến mức không còn cảm giác.

“Thiên Thiên, cậu thật đáng thương!” Người bạn cùng bàn cũng chính là người bạn tốt nhất của tôi, mỗi lần đọc tiểu thuyết là nước mắt đầm đìa, đặt cuốn tiểu thuyết xuống, nhìn tôi với ánh mắt vô cùng thương hại. Cô ấy là một tiểu mỹ nhân điển hình, ăn nói khéo léo, đa sầu đa cảm, ngây thơ, trong sáng, đọc tiểu thuyết tình yêu mà cảm động đến nỗi nước mắt nhạt nhòa, khiến tôi lo ngại rằng cô ấy rất dễ bị người khác ăn tươi nuốt sống.

“Rõ ràng cô giáo nhắm vào cậu rồi, người khác đến muộn đâu có bị phạt đứng.” Bộ dạng cô ấy

trông còn đáng thương hơn tôi bội phần, lại bất bình thay tôi nữa chứ. Tôi đưa cho cô ấy một tờ giấy ăn để cô ấy lau sạch nước mắt.

“Nữ sinh như tớ mà được cô giáo quý mến thì chắc chắn đầu óc cô giáo có vấn đề.”

“Úi! Cậu không tự biện hộ cho mình à?”

Nói xong, cô ấy gạt nước mắt rồi tiếp tục đọc truyện.

Trong thời đại mà tỷ lệ lên lớp quyết định tất cả nghĩa vụ của giáo dục thì có giáo viên nào nhân từ, độ lượng quan tâm một học sinh không có chí tiến thủ như tôi. Thực ra, trước đây tôi học khá tốt nhưng sau khi nghĩ kỹ, nếu một ngày tôi thực sự giết được Hàn Trạc Thần, may mắn thì được vệ sĩ của hắn cho chết toàn thân, không may thì tù một gông, như thế học hành làm gì chứ?

Cho đến khi nhận thức rõ vấn đề, tôi dứt khoát cam chịu lạc hậu, lên lớp nhìn lên bảng đen mà hoa mắt, nghĩ ngợi lung tung, tối về lại cùng Hàn Trạc Thần ngồi trên sofa giết thời gian. Vì thế mà đi thi, tôi ngồi cắn bút hai tiếng vẫn không giải được một câu nhỏ của đề vật lý, thành tích học tập be bét.

Khi giáo viên nói cần gặp phụ huynh, tôi thành thật nói rằng tôi không cha, không mẹ, không người thân. Cô giáo lật xem hồ sơ của tôi, khi nhìn thấy mục người giám hộ để trống thì không nói được gì nữa. Từ đó trở đi, lúc nào thấy tôi chường tai gai mắt thì cô phạt đứng vẫn là nhẹ, có lúc còn phạt tôi chép bài đến mức tay bị chuột rút, phạt ngồi trong phòng làm việc học thuộc bài đến mức đầu óc như muốn nổ tung, thậm chí còn phê bình trước lớp khiến tôi ngượng tới mức chỉ muốn đào một cái hố rồi chui xuống...

Cuối cùng, tôi đưa ra kết luận, Hàn Trạc Thần đối với tôi vẫn được coi là nhân hậu, hiền từ!

Cả buổi sáng, tôi và cô bạn cùng bàn đọc một cuốn tiểu thuyết tình yêu vô vị, mãi cũng đến giờ nghỉ buổi trưa.

Tôi hỏi cô ấy có muốn ăn cơm cùng nhau không nhưng cô ấy vẫn chìm đắm vào cuốn truyện, không dứt ra được, gạt nước mắt nói: “Đợi một lúc, tớ đọc nốt đoạn này...”

Tôi nhìn lên trời, mắt hoa lên.

Khi ăn trưa, tôi tò mò nhìn đôi mắt sưng húp của cô ấy, hỏi: “Có cảm động đến vậy thật không?”

“Người đàn ông ấy tốt quá, vì người mình yêu có thể vứt bỏ tất cả, vậy mà người phụ nữ không chút lương tâm ấy chẳng chịu hiểu...”

“Nhưng đó là người đàn ông xấu... Vì muốn người phụ nữ ấy ở bên mình mà hắn giết người không ghê tay... Kiểu đàn ông như thế có chết trăm vạn lần cũng đáng, cậu còn khóc cho hắn nổi gì.” Tôi thực sự không thể đồng tình với kiểu quan niệm tình yêu lệch lạc như vậy.

Cô bạn cùng bàn lườm tôi một cái, nói: “Hàn Thiên Vu, cậu có hiểu thế nào gọi là sự lôi cuốn của đàn ông không hả?”

Tôi không hiểu. Người đàn ông chẳng có chút hấp dẫn gì bên cạnh tôi khiến tôi sống dở, chết dở.

Thấy tôi mù mờ, cô ấy vui vẻ nói ra cao kiến của mình: “Đàn ông phải dám yêu, dám hận, dám làm, dám chịu, thế mới gọi là cool!”

“Tớ tưởng từ “cool” là để miêu tả vẻ bề ngoài.”

Lại bị lườm nguýt, tôi không phát biểu ý kiến của mình nữa, rửa tai lắng nghe những lời giáo huấn.

“Kể cả người đàn ông có lỗi với cả thế giới nhưng nếu anh ấy toàn tâm toàn ý bảo vệ người con gái mình yêu thì vẫn là người đàn ông tốt.”

“Quả là cao kiến.” Tôi hỏi: “Nếu có một người đàn ông rất yêu cậu nhưng anh ta giết người, đốt nhà, không điều ác nào là không dám làm, cậu vẫn đồng ý?”

“Giết người, đốt nhà thì đã làm sao? Giết người, đốt nhà mà là người xấu á?”

Tôi uống một ngụm nước, đối với vấn đề này tôi vẫn giữ vững quan điểm của mình nhưng không nói nữa.

Cô ấy ngồi thẳng người, nói về quả quyết: “Tớ thấy Hàn Trạc Thần chính là người đàn ông đáng để yêu nhất, nếu anh ấy yêu tớ...”

Tôi phun nước đầy lên mặt cô ấy, không chừa lại giọt nào trong miệng.

“Hàn Thiên Vu!!!”

“Tớ xin lỗi! Tớ xin lỗi!” Tôi vội lấy giấy ăn lau nước trên mặt cô ấy. Việc này thực ra không thể trách tôi được, may mà lời nói của cô ấy không khiến tôi chết ngất. “Cậu nói ai cơ? Hàn Trạc Thần?”

“Đúng vậy! Có gì đáng kinh ngạc đâu.”

“Cậu biết ông ấy?” Tôi chỉ biết khi hắn đưa tôi đi shopping, luôn có những người vô vị nói với hắn những chuyện tôi chẳng hiểu gì cả. Nhưng từ trước tới nay tôi không hề biết hắn lại nổi tiếng đến thế.

“Cậu đừng nói với tớ rằng cậu không biết anh ấy.”

“Tớ...” Tôi lắc đầu, trả lời không chút do dự. “... không biết.”

Lần này ánh mắt cô ấy nhìn tôi có vẻ coi khinh: “Cậu thì biết cái gì chứ!”

Vì tôi quá biết về hắn nên không dám nói với người khác rằng tôi quen hắn, sợ người ta liệt tôi vào cùng loại người với hắn.

“Anh ấy siêu đẹp trai.”

Đẹp trai?! Nghĩ lại khuôn mặt ấy, tôi cũng phải công nhận như vậy.

Cô ấy quẹt nước miếng tiếp tục nói: “Nghe nói trước đây khi anh ấy còn trong giới xã hội đen, ai nghe thấy tên anh ấy cũng phải phát run, kẻ nào dám đắc tội với anh ấy thì đêm đến không dám ngủ...”

Nghĩ đến cảnh bỏ tôi lúc nhìn thấy hắn, tôi đồng ý với quan điểm này.

“Bây giờ anh ấy đã rút khỏi giới giang hồ... vẫn không ai dám động vào anh ấy.”

“Cô bạn yêu quý ơi, có phải cậu đọc tiểu thuyết kiếm hiệp nhiều quá không?”

“Đâu có, tớ mới chỉ đọc hơn ba trăm cuốn... nhưng tớ nghĩ nếu anh ấy sống ở thời cổ đại, nhất định sẽ là một đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa.”

“Có mà là một ma đầu độc ác tột đỉnh”, tôi đoán chắc.

“Cậu cút đi! Không thể hiểu nổi cậu!”

Tôi cúi đầu, tự kiểm điểm. Khi nghĩ đến cái tên Hàn Trạc Thần, tôi chẳng còn chút hứng thú ăn uống nào nữa, khuấy bát cháo đến lúc nó nguội ngắt...

Đang học tiết buổi chiều thì bụng dưới tôi bỗng đau dữ dội, tôi mới chợt nhớ hôm nay là ngày Mười lăm, cái ngày luôn hành hạ tôi mỗi khi đến kỳ.

Tôi toát mồ hôi hột, chịu đau cho tới lúc tan học, bữa tối cũng không ăn nổi. Tôi nằm co quắp trên giường, quần người trong chăn.

Những lúc đau đớn là khi tôi yếu đuối nhất, chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng cảm giác sống không bằng chết. Tôi thèm khát bàn tay mẹ, chỉ muốn được mẹ ôm ấp và nhắc nhở: “Lần sau nhất định không được ăn đồ lạnh đấy!”

“Mẹ ơi! Con rất nhớ... bố mẹ và cả anh trai nữa! Con nhớ mọi người lắm...” Nước mắt chảy ròng trên khuôn mặt buốt lạnh. Tôi vui mặt vào chăn khóc, tự nhủ mình phải kiên cường!!!

Không biết là bao lâu sau, tôi nghe thấy tiếng mở cửa ở tầng dưới rồi tiếng Hàn Trạc Thần hỏi: “Thiên Thiên về chưa?”

Tôi cắn răng định vùng dậy chạy đến chào hỏi hấn nhưng người mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực nào để bước đi nữa. Tôi nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng càng lúc càng gần rồi dừng bước bên cạnh giường. Đôi bàn tay lớn nhẹ nhàng mở tấm chăn tôi đang vùi kín đầu, gạt những sợi tóc bết trên mặt tôi.

Động tác của hấn nhẹ nhàng vì sợ tôi thức giấc. Tôi ngỡ hấn sẽ rời khỏi phòng nhưng hấn lại ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tôi...

“Thiên Thiên, làm sao thế?” Hấn lau nước mắt cho tôi, lo lắng hỏi. “Có việc gì à?”

“Không có gì ạ! Chỉ là... chỉ là...” Tôi mím môi mím lợi, ngại ngùng không dám nói.

“Có phải con bị ốm không? Sao không nói với ai thế?”

Hấn có vẻ hoang mang, chỉnh cho đèn sáng hơn, rồi bế tôi ra khỏi chiếc chăn ấm, áp trán lên trán tôi...

Lúc còn nhỏ, mỗi khi tôi bị sốt, hấn đều làm như vậy để kiểm tra nhiệt độ cho tôi. Trước đây tôi không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng lúc này... Trán hấn nóng như lửa, đôi môi hấn thật gần, gần tới mức chỉ cần mở miệng là tôi có thể chạm phải.

Tôi không dám nói gì, đến hít thở cũng không dám, lòng bàn tay lạnh buốt, rịn mồ hôi. Đợi đến lúc hấn buông ra, tôi cố há miệng thật to để hít thở, nạp đủ oxy cho bộ não tê dại của mình.

“Để ta gọi bác sĩ.”

“Không cần đâu.” Tôi túm chặt lấy vạt áo hấn. “Con không sao.”

“Sắc mặt con không tốt, rốt cuộc là khó chịu ở đâu?”

“Con... đau bụng.” Nhìn vẻ mặt khó hiểu nhưng quyết không chịu để yên của hấn, tôi ngượng đỏ mặt, đành nói thật: “Con gái hằng tháng thường bị như vậy, đau một ngày là khỏi.”

“Ồ!” Hấn khẽ nói vẻ tươi cười. “Đau lắm à?”

“Đỡ hơn rồi, con muốn uống nước.” Thực ra lúc đó tôi cũng không quá khát nhưng ánh mắt hờn hờ, chờ đợi của hấn làm tôi phát sốt.

“Được, đợi chút, ta lấy cho con đây.”

Tôi nghe thấy tiếng bước chân vội vã, tiếng đồ kim loại va đập vào nhau.

Trên trán tôi vẫn lưu lại chút hơi ấm của hắn, trên áo tôi còn phảng phất mùi rượu phả ra từ người hắn...

Nếu được lựa chọn, tôi thà chịu cảnh hằng ngày bị hắn đối xử lạnh lùng, vừa đánh vừa chửi còn hơn là cách hắn đối tốt với tôi như thế này, tốt đến mức toàn thân tôi run rẩy.

Khi trở lại phòng, hắn bưng một cốc nước hoa quả ấm và một vỉ thuốc giảm đau. Tôi uống thuốc, hơi ấm khiến vùng bụng dưới bớt căng và đau. Người ta nói con gái trong những ngày này hay đa sầu đa cảm, quả là vậy. Người có trái tim sắt đá như tôi cũng phải cảm động đến nỗi nhỏ vài giọt nước mắt.

“Tại sao lại đối tốt với con như vậy?”

Hắn nằm lên giường, ôm lấy vai tôi, để đầu tôi áp vào lồng ngực hắn, nghe thấy nhịp đập của trái tim hắn.

“Vì con cho ta cảm giác an toàn... Con là người duy nhất ta có thể tin tưởng.” Hắn vuốt ve khuôn mặt tôi, ánh mắt hiền hòa như dòng nước nhưng có thể khiến người ta chết đuối. “Ta thích sự thuần khiết và lương thiện của con. Ta muốn cố hết sức để bảo vệ con, hy vọng con không bị nhiễm những nhơ bẩn của xã hội này, mãi mãi giữ được vẻ thánh thiện.”

“Vâng!” Nhịp tim của hắn nghe thật êm ái nhưng tôi muốn nó ngừng đập.

“Thiên Thiên, thực sự ta không quan tâm người khác coi ta là người như thế nào, bất kể họ nói gì, làm gì ta đều không tin. Ta chỉ tin mình con vì ta được nhìn thấy con lớn lên, con là người con gái hiền ta nhất, cũng là người duy nhất không lừa dối, phản bội ta.”

Tôi nhận thấy hắn dùng từ có chút kỳ quặc nhưng lại không hiểu kỳ quặc ở chỗ nào.

“Nếu con phản bội chú thì sao?” Tôi hỏi.

Hắn đặt tay lên bụng tôi, mỉm cười rồi hôn lên má tôi nói: “Không thể như thế. Bất kể con cần gì ta cũng có thể cho con, chỉ cần con nói ra.”

“Thật thế không? Nếu con cần mạng của chú thì sao?”

Hắn cười như thể vừa được nghe truyện cười vậy.

“Con bé này, nếu con cần thì ta cho con vậy...”

Đương nhiên tôi không ngu ngốc đến mức tin những lời hắn nói là thật. Nhưng vùng bụng dưới của tôi được bàn tay ấm áp của hắn ủ ấm nên đã đỡ đau, nước mắt tôi chảy ròng, thấm ướt áo hắn.

Chương 4

Mùi hương trên cơ thể hắn cũng giống như hắn, làm người khác mê mẩn và cảm thấy an toàn. Tôi tựa vào cánh tay hắn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, ngay cả trong giấc mơ cũng cảm thấy ấm áp.

Tôi mơ thấy mình ngồi ăn cơm với rất nhiều người, trong đó có gia đình tôi, Hàn Trạc Thần và cả Tiểu Cảnh nữa. Mọi người rất vui vẻ...

Tôi nói với bố: “Bố ơi, con mơ một giấc mơ rất đáng sợ. Con mơ thấy bố không cần con nữa... Bố đừng vứt bỏ con như vậy nhé...” Bố xoa đầu tôi nói: “Ngốc quá... Bố không bao giờ vứt bỏ con đâu.”

Trong mơ, giọng bố rất hay, cũng giống giọng Hàn Trạc Thần, nhẹ nhàng, trầm ấm. Khi tôi tỉnh mộng, trời vẫn chưa sáng nhưng Hàn Trạc Thần không còn ở đó nữa.

Tôi sờ chiếc gối nhưng không còn thấy hơi ấm, cảm giác lạnh lẽo, lạc lõng dấy lên trong lòng.

Hắn nói tin tôi nhưng cuối cùng không nằm ngủ cạnh tôi.

Có lẽ hắn đã làm nhiều điều trái với lương tâm nên bản tính đa nghi, lúc nào cũng nghĩ người khác muốn hại mình, đi đâu cũng cần có vệ sĩ theo cùng, đến cả khi ngủ ngoài cửa cũng phải có vệ sĩ thay phiên đứng gác, nếu không hắn ngủ không ngon.

Tôi không biết hắn có phụ nữ bên ngoài hay không nhưng hắn chưa bao giờ đưa bất cứ ai về nhà ngủ qua đêm, cũng không qua đêm ở nơi nào khác, dù có muộn đến mấy hắn cũng về nhà.

Chiếc gối của hắn cũng chỉ có hắn dùng thôi, dưới gối luôn để súng.

Tôi nghĩ có lẽ cũng chính vì thế nên hơn ba mươi tuổi rồi mà hắn vẫn chưa kết hôn, liệu có người phụ nữ nào chịu nổi cảnh sau khi ân ái xong lại phân phòng để ngủ?!

Nghĩ ngợi lung tung một hồi, bụng sôi ùng ục khiến tôi chợt nhớ hôm qua mình chưa ăn tối. Tôi liền xuống bếp tìm đồ ăn. Xuống đến giữa cầu thang tôi nghe thấy dưới nhà có tiếng nói chuyện, âm thanh rất kỳ quặc, tiếp tục đi xuống thì nhìn thấy người đang nói chuyện.

Hắn ta đi đi lại lại cạnh chiếc sofa màu trắng, áo thùng thình, lại còn rách nát, đầy bụi bẩn, tóc cụt lùn, có vẻ như mới cắt, trên khuôn mặt đen đúa, gầy guộc là đôi mắt ti hí, cái mũi tẹt, cặp môi dày nở nụ cười kiêu nịnh nọt, vừa nhìn cũng thấy là tướng mạo của một kẻ xấu.

“Chiều, hồi đó cậu cần tiền tôi đã trả không thiếu một xu, yêu cầu của cậu tôi cũng đã đáp ứng.

Cậu nói như vậy là có ý gì?” Giọng nói của Hàn Trạc Thần pha chút tiếng cười. Tôi biết khi hắn nói giọng đó có nghĩa là hắn sắp tức giận.

“Anh Thần, nếu không bị con điểm ấy lừa, em cũng không dám đến cầu cứu. Anh hãy nể tình em mấy năm tù tội... mà cứu em để em không chết đói đầu đường xó chợ!”

“Không muốn chết đói thì vào tù mà ăn cơm miễn phí.”

“Anh Thần!” Người đàn ông tên Chiêu nheo mắt, ánh mắt lộ rõ vẻ xảo quyệt. “Anh hưởng hết vinh hoa phú quý cũng không thiếu tí tiền cho thằng em này, việc gì mà phải cặn tào ráo máng như vậy. Nếu thực sự anh muốn ép em đến đường cùng, để người khác biết em giúp anh chịu tội cũng chẳng tốt đẹp gì cho anh...”

“Cậu như thế mà là nói chuyện với tôi sao?”

“Em không có ý gì khác... anh đừng quá đa nghi.”

Hắn cười gằn, mắt sáng lên lướt nhìn từng trang thiết bị đắt tiền trong phòng khách, khi nhìn thấy tôi thì nụ cười của hắn bỗng trở nên thô thiển khác thường.

Hàn Trạc Thần ngồi quay lưng lại phía tôi, khi thấy vẻ mặt khác thường của gã kia liền quay đầu lại.

“Thiên Thiên? Dậy rồi à?”

“Vâng, con... hơi đói, xuống nhà làm chút đồ ăn.”

“Ơ!” Chiêu vội đứng dậy, cúi người chào tôi vẻ nịnh nọt. “Có phải chị dâu không, chị dâu trẻ đẹp quá nhỉ?”

Tôi nghiêm mặt, nghi ngờ mắt hắn có vấn đề, chẳng lẽ hắn không nhìn thấy bộ đồng phục học sinh tôi đang mặc tuy có hơi xộc xệch sao?

Hàn Trạc Thần tỏ ra không vui, nói với tôi: “Lên gác đi, ta sẽ cho người làm đồ ăn mang lên.”

“Vâng!”

Khi tôi lên gác thì nghe thấy Hàn Trạc Thần nói: “Tôi cho cậu một triệu đô chỉ để cậu ngoan ngoãn ngồi trong tù, cậu còn dám ra đây tìm tôi?! Nếu không nể tình cậu làm việc cho tôi hai năm thì cậu đã bị đánh gãy chân rồi. Đừng được voi đòi tiên.”

“Thì em cũng đến bước đường cùng rồi.”

“Cút!” Giọng điệu Hàn Trạc Thần vẫn trầm ám. “Còn không cút, tao sẽ cho mày bò ra ngoài.”

Hai giây sau tôi nghe thấy tiếng khép cửa, tiếp đó tiếng Hàn Trạc Thần nói với vệ sĩ: “Nó còn dám bước vào cửa thì đánh gãy chân nó rồi đem vứt trước cửa nhà tù.”

“Vâng!”

Nghe hắn nói vậy, tôi tưởng hắn đã tốt hơn, biết vị tha hơn. Ba ngày sau, khi hắn như kẻ phát điên bắn chết tên Chiêu trước mặt tôi, tôi mới hiểu rõ một điều, ác quỷ vẫn là ác quỷ, không bao giờ từ bỏ bản tính khát máu.

Vào một ngày mưa rào, ngày mà cả đời tôi không bao giờ dám nhớ lại, khi tôi che ô bước ra ngoài cổng trường thì một chiếc xe địa hình dừng ngay bên cạnh. Tôi ngược mắt nhìn. Anh chàng đẹp trai Nhạc Lỗi vẩy những giọt nước trên mái tóc ngắn rồi nói: “Hàn Thiên Vu, nhà cậu ở đâu? Tớ đưa cậu về nhé!”

“Không cần đâu, lát nữa có người đến đón tớ rồi.” Tôi cúi nhìn đồng hồ, mới có bốn rưỡi.

Ban nãy Hàn Trạc Thần gọi điện nói rằng hôm nay trời mưa, đích thân hắn sẽ đến trường đón tôi. Không hiểu trời mưa và việc hắn đích thân tới đón tôi có gì liên quan gì tới nhau. Tôi chưa bao giờ từ chối.

Thường ngày năm giờ tôi mới tan học, hôm nay được nghỉ sớm, xem ra phải đợi khá lâu.

“Mưa to thế này... tớ tìm chỗ trú mưa đợi cùng cậu nhé!” Nhạc Lỗi hát ngược mái tóc ra phía sau để lộ khuôn mặt điển trai có vẻ ương bướng.

Thời học cấp hai, nam sinh, nữ sinh dễ nảy sinh tình cảm và yêu sớm đã không còn là chuyện mới mẻ nữa. Nhưng tôi không thể chấp nhận sự theo đuổi của Nhạc Lỗi. Không phải vì tôi không có tình cảm với cậu ấy mà là vì tôi không an nhàn, rảnh rỗi để chơi trò chơi không bao giờ có kết quả.

“Không cần đâu, người đón tớ sắp tới rồi!”

Tôi vừa dứt lời thì một chiếc xe Jeep cũ kỹ như đóng sắt vụn dừng ngay trước mặt, cửa sau bật mở.

Tôi đang tò mò không hiểu tự khi nào Hàn Trạc Thần lại thích phong cách như vậy thì một người đàn ông lạ mặt xông đến bịt chặt miệng tôi, lôi tôi vào trong xe. Chiếc váy móc vào tay cầm của xe nên bị xé rách, để lộ cặp đùi trắng ngần.

“Mau lái xe đi!”

Tôi gắng sức đập cửa rồi tuyệt vọng nhìn ra ngoài cửa xe. Nhạc Lỗi ra sức đập xe trong mưa đuổi theo, tiếc rằng hình bóng cậu ấy càng lúc càng xa rồi mất hút.

Đùi tôi lạnh toát, khi nhìn xuống bỗng thấy đôi bàn tay thò vào trong váy, bóp đùi tôi. Không chút do dự, tôi tát cho hắn một cái. Kẻ bất cộc không ngờ tôi lại ra tay... Nhưng khi tôi bị hắn tát lại đến mức choáng váng, tôi mới hồi hận, tự nhủ sao mình không mềm mỏng hơn một chút.

Đôi bàn tay kinh tởm ấy lại định sờ khuôn mặt tôi. Tôi giật thót mình, co rúm người lại, tiện tay vớ lấy chiếc cặp sách đập lia lịa vào người hắn.

“Ông dám động vào tôi, tôi sẽ tự sát.”

“Còn dám dọa tao hả?!” Nói xong, hắn lại giáng cho tôi một cú đầu hơn. Miệng tôi chảy máu, trong miệng toàn mùi máu tanh.

“Đao Mễ, tao bảo mày nhẹ tay một chút cơ mà!” Tên lái xe nhìn thấy hắn giật tóc tôi liền lên tiếng. “Mày xem làn da mịn màng, mềm mại như vậy có chịu nổi cú đánh của mày không? Lỡ mày đánh chết nó thì làm sao chúng ta đòi được tiền nữa?”

“Đã lâu tao không được chạm vào phụ nữ rồi, thích mạnh tay như vậy, chơi trước đã rồi tính sau.”

“Đợi đòi tiền trước đã, xong việc rồi, mày muốn chơi thế nào thì chơi!”

Tôi chịu đau, gật đầu lia lịa.

“Các ông có thể gọi điện cho bố tôi... Ông ấy rất thương tôi, chỉ cần các ông không làm hại tôi thì các ông cần bao nhiêu ông ấy cũng cho.”

Tuy tôi không dám chắc mình có vị trí quan trọng trong lòng Hàn Trạc Thần nhưng những lúc như thế này, những lời khiêm nhường không phải là sáng suốt. Tôi chịu đau, mồm mép liến thoắng: “Ông ấy có nhiều tiền lại rất yêu tôi, nếu các ông không làm hại tôi thì bảo ông ấy làm gì cũng được!”

“Thế mới phải chứ, ngoan chút đi!” Hắn vuốt má tôi, giữ cằm tôi hỏi: “Mày có điện thoại không? Gọi cho bố mày đi!”

“Có... có!” Tôi lôi điện thoại ra khỏi cặp, vội vàng ấn số gọi cho Hàn Trạc Thần.

Đầu máy bên kia mới đổ chuông đã có người nghe, là giọng Hàn Trạc Thần.

“Thiên Thiên, con tan học rồi à? Bên này tắc đường, con quay về lớp học đợi ta nhé!”

Giọng nói của hắn lúc này sao lại tuyệt vời đến vậy. Vốn có thể chịu đau đón nhưng mới nghe giọng hắn tôi không kiềm chế được nữa, đau đón đã hóa thành nước mắt, ào ào tuôn rơi.

“Bố...” Tôi còn chưa kịp nói thì tên Dao Mễ cướp lấy điện thoại.

“Con mày đang ở trong tay tao, nếu mày muốn nó còn sống thì đừng giở trò, làm theo lời tao.”

Đầu bên kia lặng đi vài phút, vài phút ấy còn dài hơn cả một thế kỷ.

“Anh muốn gì?” Giọng Hàn Trạc Thần hơi run. “Bây giờ anh hãy đưa con tôi quay trở lại, tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của anh, tôi nói là làm.”

“Mày tưởng tao là thằng ngốc à?” Dao Mễ cười nham hiểm, trên khuôn mặt nổi rõ một vết sẹo dài, càng lộ vẻ hung ác. “Tao cho mày một tiếng, chuẩn bị trước năm triệu đô.”

“Cho tôi địa chỉ, năm phút sau tôi cho người đem tiền đến.”

“Coi như mày biết điều, trước thùng rác số 155 đường Trường Thọ, nếu tao không nhận được tiền thì mày đừng hòng gặp lại con gái.”

“Được!”

Tôi thầm chửi Hàn Trạc Thần: “Sao ông ngu thế? Thường ngày ông rất tàn bạo cơ mà! Sao bây giờ không nói: Nếu mày dám đụng đến con gái tao, tao sẽ đánh gãy chân mày. Ông không biết dọa người khác à?”

Nhìn thấy Dao Mễ sắp tắt điện thoại, tôi lựa chọn từ quan trọng nhất để nói rồi dồn hết sức gào lên: “Nhạc Lỗi, Nhạc Lỗi!!!”

Dao Mễ bực mình liền lấy một thứ đen sì nhét vào miệng tôi, giữ chặt hai cánh tay tôi đang vùng vẫy, trói ra sau lưng rồi bắt đầu khám xét người tôi. Không thấy có gì, hắn liền tháo chiếc đồng hồ đeo tay của tôi và vợ cả cặp sách lẫn điện thoại, ném ra ngoài.

Lòng tôi bỗng thất lại. Nếu sớm biết chúng có cả hệ thống định vị toàn cầu thì tôi đã không giao nộp điện thoại. Bây giờ tôi chỉ có thể trông chờ Hàn Trạc Thần hiểu được ý tôi, sớm tìm Nhạc Lỗi để hỏi đặc điểm nhận dạng của kẻ bắt cóc hoặc biển số xe.

Tôi không rõ Hàn Trạc Thần phải mất bao lâu mới tìm được tung tích của kẻ bắt cóc, chỉ cầu nguyện hắn tìm ra được trước khi tôi chết.

“Thằng Chiêu nói rằng gia đình con bé này rất giàu có mà lại nhát gan, sợ phiền phức, sao tao nghe giọng bố nó trầm tĩnh lắm, chẳng có chút sợ hãi gì cả?” Dao Mễ hơi lo lắng hỏi tên lái xe.

Chiêu ư? Hóa ra là tên xấu xa đó!

Dám động tới Hàn Trạc Thần thì không phải là kẻ tầm thường, chẳng trách lần này Hàn Trạc Thần không nổi giận, có thể hắn chưa rõ mục đích của bọn bắt cóc, sợ làm chúng tức giận thì tôi sẽ phải chịu khổ.

“Bọn chúng có báo cảnh sát không nhỉ?” Tên lái xe bắt đầu lo lắng.

“Tao nghĩ trước tiên chúng ta không nên đi lấy tiền, để ngày mai thằng Chiêu dẫn chúng vài trận xem tình hình thế nào.”

“Được!”

Dao Mễ nở nụ cười đậm đặng bóp cằm tôi, mắt đau đáu nhìn đùi tôi.

“Đến kho hàng để tao sướng một trận rồi hẵng tính.”

Tôi ra sức đạp hấn, chưa bao giờ tôi lại mong Hàn Trạc Thần như vậy. Tôi rất muốn bấm vằm đôi tay tằm mịn của tên đó ra làm trăm mảnh, móc mắt hấn, cắt đứt lưỡi hấn...

Xe càng đi xa, người càng thừa thớt, đường càng gập ghềnh. Cuối cùng, chiếc xe dừng trước cửa một kho hàng tồi tàn. Tôi bị vác vào trong rồi bị ném xuống sàn nhà lạnh lẽo. Bụi bặm trên mặt sàn xộc vào mũi, tôi ho sặc sụa đến nỗi không thở nổi, sống mũi cay sè, chảy cả nước mắt.

Tôi khó nhọc ngồi dậy, nhìn thấy trên mặt sàn đầy bụi bặm toàn là roi da, xích sắt, hai con dao và một ít đồ ăn, xem ra đủ ăn trong ba ngày... Rõ ràng bọn chúng đã chuẩn bị rất đầy đủ và không định để tôi sống sót mà rời khỏi đây.

Dao Mễ lại cười tục tĩu, giữ chặt hai cánh tay tôi áp sát sàn nhà. Tên kia rõ ràng không định né tránh mà còn vô cùng hào hứng đứng xem... Chiếc áo đồng phục bị hấn xé rách để lộ áo lót hoa văn màu trắng, bên trong chiếc áo mỏng manh là một cơ thể chưa thực sự trưởng thành.

Nhìn thấy người đàn ông trước mặt đang cời quần, tôi lắc đầu lia lịa, tóc tôi hình như bị móc vào đinh nên bị bứt cả nhúm. Mặc kệ đau đớn, tôi ngúc ngoắc đầu khấn khoản van xin... Bây giờ tôi không còn chút hy vọng nào nữa. ở cái nơi hoang vu, hẻo lánh không một bóng người này, không ai cứu được tôi nữa rồi! Tôi chỉ có thể hy vọng mọi việc sẽ nhanh chóng trôi qua, hy vọng việc ấy sẽ không quá đau đớn... Chỉ ít cũng không đau đớn như lúc Hàn Trạc Thần giết cả gia đình tôi. Trong thời khắc này, hình như tôi không còn giận Hàn Trạc Thần nữa mà rất muốn gặp hấn, nghe hấn gọi: “Thiên Thiên...”, và gọi hấn một tiếng: “Bố...”

Khi tôi chấp nhận số phận, nhắm mắt lại thì tiếng động ầm ầm vọng đến.

Tôi kinh hoàng mở mắt. Kẻ bắt cóc giật mình vừa mới kịp kéo quần lên, vội vàng vớ lấy dao thì chiếc cửa sắt to lớn mở bung. Một người đàn ông mặc bộ quần áo bò rách rưới dẫn theo khoảng hai mươi tên cầm dao xông vào, trong nháy mắt vây chặt hai tên bắt cóc.

“Anh Ngũ!” Dao Mễ vội vứt dao xuống, khom người tiến về phía trước, vừa móc bao thuốc trong túi quần vừa nói: “Anh có cần dặn gì thì cứ báo em một tiếng là được rồi, việc gì phải đích thân đến đây vậy?”

Tiêu đời rồi! Chúng là đồng bọn. Tia hy vọng vừa lóe lên đã tan biến.

Nhưng gã Ngũ đó không thèm để ý tới Đào Mễ, cầm điện thoại, mau chóng khai báo, giọng nói đầy kính nể: “Đại ca, tìm thấy người rồi, ở kho hàng sau Ngọc Sơn...”

“Cô bé...” Ngũ gạt tên Đào Mễ chắn trước mặt tôi, nghiêng người nhìn tôi đang nằm trên sàn nhà, dáng vẻ cung kính gập đầu, khom lưng nói với cái điện thoại: “Không sao, không sao đâu!”

“Vâng, em rõ rồi...”

Vừa tắt máy, Ngũ đập vào bụng Đào Mễ, quát: “Tao đã bảo mày làm gì cũng phải động não, mày lại không chịu nghe. Mày có biết mày đã gây tai họa lớn rồi không?”

“Em...” Đào Mễ ôm bụng, lúc lâu mới gượng nói được một câu: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ạ?”

“Tao làm sao mà biết được?! Tao chưa bao giờ thấy đại ca tức giận như vậy, cả băng đảng đều đang tìm mày đấy!”

Đại ca còn ném cho chúng tao một câu: Nếu đứa con gái còn sống thì để lại mạng chó của mày, nếu nó chết thì chặt đứt tay mày cho mày tự ăn.”

Đào Mễ sợ tái mặt, quỳ sụp xuống đất. “Anh Ngũ, nể tình em theo anh lâu như vậy, anh cứu em với.”

“Cứu cái gì? Mạng của tao còn chưa chắc đã giữ được! Mẹ kiếp, mày có biết mày động vào ai rồi không?”

“Em có biết gì đâu. Thăng Chiêu nói đây là một vụ mua bán lớn, người nhà con bé này có rất nhiều tiền lại nhất chết, sợ phiền phức, đảm bảo không có việc gì. Nó còn nói sau khi xong việc thì khử con bé này luôn, thần không biết, quỷ không hay, không ai lần ra được tung tích. Em theo dõi hai ngày, không thấy có vệ sĩ, chỉ có một lái xe đưa đón. Hôm nay vừa được dịp, nhất thời ngứa ngáy tay chân nên ra tay.”

“Nó nói thế mà mày cũng tin hả? Mày đầu đất à?!”

“Trước đây em cũng làm với nó mấy lần rồi, đều là anh em cả...”

Ngũ lại giơ chân đập cho Đào Mễ một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh em cái mẹ gì, thăng Chiêu vừa mới trốn tù, sớm muộn cũng sẽ chết, mày còn dính đến nó?!”

“Em sai rồi, em biết em sai rồi!”

Tiếng cãi cọ ồn ào. Tôi vốn chẳng có tâm trạng nào mà để ý đến việc chúng sống hay chết. Tôi

ngồi dậy, khom người tựa vào thùng sắt cứng đờ, lạnh lẽo, hít thở khó nhọc. Nếu được nói, tôi rất muốn hỏi chúng: Tên khốn Hàn Trạc Thần lúc nào mới mò tới đây?

Chương 5

Bỗng nghe thấy tiếng phanh gấp chói tai ngoài cửa, tôi cứ ngỡ là Hàn Trạc Thần, vội ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Đây là cách xuất hiện thường thấy của nhân vật quan trọng. Một gã khoác áo da đen bước ra khỏi chiếc xe dài đen bóng, sang trọng, tiếp đó là hơn một trăm người đi theo, vây kín nhà kho đến mức con ruồi cũng không chui lọt.

Kiểu phô trương như vậy chắc là ông trùm xã hội đen như người ta vẫn gọi!

Ông trùm này khác với những gì tôi từng tưởng tượng. Vóc dáng cao cao, ít nhất cũng phải 1m85, vận bộ đồ đen bó sát người càng làm lộ rõ dáng người dong dong, khí chất lạnh lùng. Không hiểu sao tôi có cảm giác đã gặp người này rồi nhưng nhất thời không nhớ nổi.

Hắn đến bên tôi, tháo sợi dây trói chặt quanh người, bỏ thứ đang nhét ra khỏi miệng tôi rồi cởi chiếc áo da đen choàng lên người tôi, nhẹ nhàng hỏi: “Không sao chứ?”

Tôi lắc đầu, nhìn rõ khuôn mặt tuấn tú của hắn, chợt nhớ ra.

“Anh?” Tôi dường như không dám tin vào mắt mình. “Anh có phải là An Dĩ Phong không?”

“Đúng!”

Lần đầu tiên tôi gặp An Dĩ Phong là một năm trước. Hôm đó hắn ăn mặc lòe loẹt như một con công. Quả thực hắn rất dễ gây chú ý với đôi mắt đen nháy rất hấp dẫn, đôi môi đỏ mọng lồi cuốn khác thường, trang điểm vô cùng tỉ mỉ, xinh đẹp như một cô gái. Dù đứng cách xa mười mét vẫn cảm nhận được sự ngỗ ngược, phong lưu của hắn. Cảm giác của tôi lúc đó là khuôn mặt này không dùng để kiếm ăn được, có chút phí phạm của trời. Nếu đem so sánh với Hàn Trạc Thần thì không hề thua kém.

Hôm đó, vừa mới nhìn thấy Hàn Trạc Thần, hắn vội vã đón chào, ôm hôn thắm thiết: “Anh Thần...”, rồi như người không xương sống, dựa vào Hàn Trạc Thần. Lúc đó, tôi không hề phóng đại, chỉ cần hắn nói một câu: “Người ta nhớ anh chết đi được!” thì nhất định tôi sẽ nghĩ rằng giữa họ có gian tình... May mà hắn không nói câu đó.

“Phong...” Hàn Trạc Thần chau mày, lướt nhìn áo sơ mi màu hồng nhạt của hắn. “Sao lại ăn mặc thế này, thay đổi phong cách rồi à?”

“Thay đổi màu sắc.” Hắn liếc nhìn tôi, cười khẩy. “Cũng đâu có sành bằng anh, tự khi nào lại thích kiểu ngây thơ như vậy? Chưa trưởng thành à?”

Hàn Trạc Thần khẽ ho, lấy lại giọng, nói một câu mập mờ, khó hiểu: “Trẻ con khá thuần khiết... biết nghe lời.”

“Ồ...” Hấn nhìn tôi phá lên cười rồi lại nhìn Hàn Trạc Thần. “Cái khung người mỏng manh như vậy... chịu nổi sự dằn vặt của anh không? Anh đừng có gây ra án mạng đấy!”

Lời nói của hấn hơi quá, tôi nghe mà đỏ bừng cả mặt, cúi gằm không dám nói gì.

Tôi chỉ còn nghe thấy giọng nói bốn cột của hấn: “Ôi! Đúng là thuần khiết... thú vị thật! Khi nào em cũng phải thử mới được!”

Hàn Trạc Thần nắm lấy vai tôi, kéo đến một dãy hàng bày đầy quần áo, tiện tay lấy một chiếc áo đặt lên tay tôi rồi nói: “Thiên Thiên, vào trong thử đồ đi, đừng có nghe nó ăn nói linh tinh.”

Lúc đó tôi chỉ nghĩ An Dĩ Phong là một anh chàng đào hoa, không ngờ người như hấn lại là trùm xã hội đen.

Còn lúc này trông cũng hơi giống vì ánh mắt hấn chứa đầy sát khí khiến người khác ớn lạnh. Tôi cảm thấy có rất nhiều ánh mắt kỳ dị nhìn tôi, toát lên vẻ kinh ngạc, không thể tin nổi. Lúc đó tôi mới ý thức được rằng đối với ông trùm xã hội đen, gọi thẳng tên là điều đại kỵ.

Tôi vừa định thay đổi cách gọi thì Đào Mễ quý xuống rồi bò đến, sợ đến mức nói năng lộn xộn: “Đại ca! Xin tha cho em lần này. Bọn em quả thực không biết rõ việc này, cái gì cũng không rõ!”

An Dĩ Phong lườm Đào Mễ một cái, túm lấy cổ áo gã, quát: “Mẹ kiếp, cả đời mày chưa nhìn thấy con gái bao giờ à?! Gái của anh Thần mà mày cũng dám động vào?!”

“Sao ạ? Gái của anh Thần?”

Đào Mễ không dám cầu xin, sợ đến mức như bùn nhão nằm ườn trên sàn nhà, ánh mắt đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Lúc lâu sau hấn mới hồi tỉnh, giọng run run: “Thằng Chiêu không nói là gái của anh Thần. Nếu biết thì có cho mượn đến một trăm lá gan em cũng không dám...”

“Thằng Chiêu ư?” An Dĩ Phong nắm chặt tay thành nắm đấm, gân tay nổi lên. “Nó ở đâu?”

“Em không biết.”

Gã lái xe cũng sợ đến nỗi hồn bay phách lạc, vừa kịp định thần, vội vàng nói: “Em biết, em biết. Hôm qua em thấy nó liên lạc với thằng Rấn, chúng nó chỉ cần lấy được tiền là chuồn luôn.”

“Ngũ, dẫn nó đi tìm người.”

“Vâng.” Ban này Ngũ còn ra vẻ rất oai, giờ cũng sợ không dám ngẩng đầu, khẽ vẩy vẩy tay với mấy tên đàn em, nhanh chóng lên ra ngoài.

“Đợi chút!” An Dĩ Phong gọi lại. “Tao cần nó còn sống. Còn nữa, nếu không tìm được nó thì mày cũng đừng về nữa, tự xử...”

“Vâng, cảm ơn đại ca!”

Như vậy mà còn cảm ơn ư? Xem ra đại ca này rất tàn bạo.

Ngũ vừa mới đem theo cả đám người lên xe phóng đi, tôi lại nghe thấy một loạt tiếng phanh xe. Tôi nghĩ bên ngoài có thể làm chỗ gửi xe được rồi!

Trong ký ức của tôi, Hàn Trạc Thần luôn là người rất phong độ, ăn mặc là lượt, khí chất khác thường, ngay cả lúc giết người cũng vậy. Nhưng hôm nay, lần đầu tiên tôi nhìn thấy hắn không có chút phong độ nào cả. Không áo vest, áo sơ mi ẩm ướt, chỉ cài vài cúc ở giữa, những giọt mồ hôi lăn chảy từ tóc xuống cổ áo để mở... Xem ra rất nhếch nhác, thảm hại.

Hắn rảo bước, ngồi xuống trước mặt tôi, không hề hỏi tôi đã xảy ra việc gì, cũng không hỏi ai đã bắt nạt tôi, chỉ nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm nhìn khuôn mặt sưng tấy của tôi rồi chuyển xuống chiếc áo rách và chiếc váy không còn che được đùi.

Tôi không muốn khóc, không muốn mình yếu đuối chỉ biết khóc lóc. Tôi quay mặt đi, cố gắng ngẩng đầu, mí mắt đôi môi vẫn còn vết máu, không để nước mắt tuôn rơi. Nhưng khi hắn đưa tay ra ôm lấy tôi, người hắn thật ấm áp, tôi không còn cảm giác hoảng sợ hay bị tổn thương.

“Thiên Thiên...”

Hắn nhẹ nhàng xoay đầu tôi để khuôn mặt tôi áp vào bờ vai hắn. Bờ vai hắn thật rộng như thể nâng được cả bầu trời. Tôi vừa khóc vừa vụng nắm đầm yếu ớt vào ngực hắn.

“Sao bây giờ mới đến? Sao bây giờ mới chịu đến?”

Tôi không biết tại sao lúc đó tôi lại tùy tiện đến vậy, chỉ biết khoảnh khắc ấy tôi thực sự là chính mình. Tôi mới mười lăm tuổi, rất cần một bờ vai, cần được che chở, cần có người giúp tôi nâng cả bầu trời, không để tôi sống trong đau khổ. Nhưng tôi chỉ có thể gắng gượng đối mặt với kẻ đã giết gia đình tôi, tiếp cận hắn, lấy lòng hắn.

Tôi khóc và đánh hắn đến khi thấm mệt. Sau đó, tôi bình tĩnh hơn. Lúc đó hắn mới buông tôi ra, hai tay nâng khuôn mặt sưng tấy của tôi, dùng ngón tay lau nước mắt trên khuôn mặt tôi.

“Đợi chút, ta sẽ dẫn con đi...”

Tôi gật đầu, hiểu ý hắn.

Hàn Trạc Thần đứng dậy, quay đầu nhìn An Dĩ Phong sau lưng hắn. Một cú móc trái dứt khoát, cú đâm văng vào mặt An Dĩ Phong. Khuôn mặt vốn rất điển trai bỗng đỏ lù.

An Dĩ Phong dùng ngón tay quệt máu ở khóe môi, nhìn lại ngón tay, không dám có phản ứng gì trước đám đàn em của hắn.

“Chính là đám người của chú gây ra đây, An Dĩ Phong, mẹ kiếp, chú định làm gì hả?!”

“Anh Thần, việc này em thực sự không biết.”

“Không biết? Chú làm đại ca kiểu gì? Người của mình còn không quản nổi!”

“Em... Anh Thần, chúng ta đã là anh em nhiều năm như vậy, em đâu có thể động vào gái của anh. Thực sự là hiểu lầm.”

“Đừng có phí lời, chú định xử lý người thế nào?”

“Người em sẽ giao cho anh.” Hắn chỉ Dao Mễ đứng đằng sau, mặt mày tái mét, nói: “Anh nói phải làm thế nào thì em giải quyết luôn... khỏi để anh phải bận tay.”

“Không cần.” Hàn Trạc Thần tiến về phía Dao Mễ, khi đi qua một người gần đó, hắn giơ tay rút dao.

Dao chém, một cánh tay rơi xuống. Máu của Dao Mễ chảy đầm đìa, hắn kêu gào như lợn bị chọc tiết, lăn lộn trong vũng máu. Cảnh tượng đó, đâu chỉ có mùi máu tanh...

Hàn Trạc Thần lau vết máu trên mặt, giơ chân đạp Dao Mễ.

Không ai nói câu gì, cũng không ai dám khuyên can, trong gian nhà kho chỉ còn tiếng gào khóc đau đớn, thê thảm.

Khi thấy Hàn Trạc Thần vứt dao xuống đất, tôi mới dám hít thở, cứ tưởng mọi việc đã kết thúc. Mới bớt chút căng thẳng thì tôi lại nhìn thấy hắn hướng về kẻ đứng sau, giơ tay ra, lập tức đằng sau dâng lên một cây gậy sắt.

Sự khác biệt giữa dao và gậy sắt chính là, dao có thể khiến sự dẫn vật trôi qua nhanh chóng, chết cũng nhanh nhưng gậy sắt khiến nỗi đau đớn kéo dài vô tận.

Mỗi lần gậy sắt nện xuống, tôi có thể nghe thấy tiếng xương vỡ, nhìn thấy cảnh máu bắn tung tóe. Tôi hoảng sợ che mặt nhưng vẫn nghe thấy tiếng rên rỉ đến mức lạc giọng.

Sau đó, không còn nghe thấy tiếng rên nữa...

Tôi ngẩn người nhìn Hàn Trạc Thần, người be bét vết máu. Hắn là người vừa mới ôm tôi đấy ư?

Lúc đó, bàn tay hắn còn dịu dàng là vậy... Tôi co người, run rẩy, sợ có ngày hắn sẽ phát hiện ra mục đích của tôi. Với bản tính tàn ác, chắc chắn hắn sẽ đánh tôi cho đến chết hoặc dùng thủ đoạn tàn độc hơn để dày dạn tôi...

Một tên đang dở sống dở chết nằm trên vũng máu thì một tên khác bị lôi vào, một chân đầm máu, đó là Chiêu.

An Dĩ Phong bước đến bên cạnh Hàn Trạc Thần giải thích: “Việc hôm nay đều do Chiêu cố ý sắp đặt. Em đoán nó tự biết mình không còn đường sống, trước khi chết định “đâm lên” chúng ta rồi tìm hai thằng thế chân.”

Hàn Trạc Thần rút chiếc gậy sắt trong tay xuống, rút một chiếc khăn từ túi quần ra lau máu trên mặt và tay. Hắn ngồi xuống trước mặt Chiêu quát: “Muốn chơi xỏ tao ư? Mày to gan đấy!”

“Hàn Trạc Thần, mẹ mày, thằng vong ơn bội nghĩa, tao có làm ma cũng không tha cho mày đâu...”

“Được, để hôm nay tao xem mày làm ma lợi hại như thế nào!”

Hắn vừa mới định nhặt dao trên sàn nhà lên thì một gã vội vã chạy vào nói với An Dĩ Phong: “Đại ca, em thấy xe cảnh sát đi về phía này, có vẻ như muốn xông đến chỗ chúng ta...”

Hắn nhìn Hàn Trạc Thần không hề hoang mang chút nào.

Hàn Trạc Thần nói: “Chú dẫn người đi trước đi, việc còn lại để anh giải quyết.”

“Được thôi! Anh yên tâm, hai thằng này để em cho người giải quyết trong tù luôn, còn lại một thằng, em sẽ đem về cho anh xử lý.”

“Ừ, cẩn thận chút.”

Trong nháy mắt, tất cả tản đi, gã lái xe cũng bị người áp tải đi mất. Hai chiếc xe cảnh sát dừng trước cửa nhà kho, tiếng còi báo kêu inh ỏi. Hàn Trạc Thần vừa mới bước đến bên tôi định ôm tôi lên thì cánh cửa khép hờ bật mở, cảnh sát Vu cầm súng bước vào.

“Cảnh sát Vu, ông đến thật đúng lúc, ở đây có kẻ trốn trại ông cần bắt đấy!”

Cảnh sát Vu nhìn tên Đào Mễ đang thoi thóp, nhìn mặt Chiêu đang tự đắc rồi nhìn sang Hàn Trạc Thần, như đã hiểu ra được điều gì, rút chiếc còng tay từ thắt lưng ra khóa tay Chiêu lại.

“Hàn Trạc Thần, không phải mày định giết tao sao? Mày giết đi!” Chiêu cười phá lên. “Mày có giỏi thì bây giờ giết tao đi!”

Hàn Trạc Thần hít một hơi thật sâu, nhẫn nại, đặt tay lên vai tôi...

“Mày không dám chứ gì? Ha ha ha... Nếu là một thằng đàn ông thì bây giờ giết tao đây này!”

Hàn Trạc Thần bỏ bàn tay ra khỏi vai tôi, từ từ bước tới cửa. Rầm một tiếng, cửa sắt đóng lại. Cảnh sát Vu vẫn chưa kịp phản ứng, hắn đã xông đến giật lấy súng trên tay ông ta...

Ba tiếng súng nổ...

Tiếng cười như nắc nẻ bỗng tắc nghẹn, giây phút đó cả thế giới dường như dừng lại, tim tôi cũng như ngừng đập. Tôi không hề ngạc nhiên nếu bây giờ hắn bắn chết cảnh sát Vu. Hắn điên rồi, hoàn toàn điên thật rồi!

“Anh...” Cảnh sát Vu ngỡ ngàng, mắt tròn mắt dẹt nhìn hắn.

“Là do nó cứ một mực muốn tôi giết nó, ông không nghe thấy à?” Nói xong, Hàn Trạc Thần cười nhạt, vứt trả súng cho cảnh sát Vu. “Lần đầu tiên tôi nghe thấy có người yêu cầu như vậy đấy!”

Cảnh sát Vu ngẩn người vài giây, hiểu ra mọi việc liền dùng tay áo cảnh phục lau chùi khẩu súng.

Tôi còn nhớ rõ một giáo viên chính trị đã giảng giải thế này: “Người khoác trên mình bộ cảnh phục đại diện cho sự tôn nghiêm, thiêng liêng, không dung túng cho hành vi phạm pháp, là vũ khí giữ gìn trật tự, an ninh quốc gia.”

Cô không biết bộ cảnh phục kia chỉ để lau dầu vân tay, ngoài ra nó chẳng có ý nghĩa gì nữa. Buồn cười hơn là đám cảnh sát bên ngoài không có dũng khí xông vào, chỉ đứng bên ngoài gọi vói vào trong: “Thủ trưởng Vu!”

“Không sao, giải quyết xong rồi!” Giọng cảnh sát Vu đánh lại.

Nói xong, ông lại lắc đầu nhìn Hàn Trạc Thần, nói những lời thành khẩn như giọng người cha dạy dỗ con trai: “Anh hà tất phải như vậy. Hắn là tội phạm giết người, vượt ngục, lại bắt cóc con anh, vào tù cũng không tránh khỏi tội chết.”

“Thế không phải tốt hơn sao, tiết kiệm lương thực cho nhà nước.”

“Anh không thể bớt nóng chút ư?!” Khi cảnh sát Vu thấy đám cảnh sát bên ngoài xông vào liền lập tức nghiêm mặt, thể hiện điệu bộ của một cảnh sát công bằng, chính trực, nghiêm minh: “Đây là tên tù giết người vượt ngục lại dám chống đối nên bị tôi bắn chết rồi. Người kia có vẻ bị thương rất nặng, sẽ nhanh chóng đưa đến bệnh viện cấp cứu...”

Hàn Trạc Thần đến bên tôi rồi bế tôi lên. Hắn vẫn không nói lời an ủi nào, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu tôi, quán chặt chiếc áo trên người tôi rồi bước ra ngoài.

Đến cửa, thấy đám cảnh sát lục tục xông đến, hắn liền nhếch mép cười châm biếm cảnh sát Vu: “Đem theo nhiều người vậy?! Năng suất làm việc ở khu vực của các ông cao hơn rồi đấy! Tìm đến đây nhanh thế?”

Cảnh sát Vu đến gần hắn, giọng trầm xuống: “Không năng suất bằng anh, chưa đầy hai tiếng, cả giới xã hội đen đã bị anh làm loạn, tôi muốn mắt nhắm mắt mở, giả câm giả điếc cũng không được... Nghe nói, ông trùm Sơn Điền bị anh nhốt trong phòng xông hơi, dọa một trận suýt bị nhồi máu cơ tim, tên Cửu của Kỳ Dã đã thành người thực vật rồi mà anh vẫn tra hỏi hắn ta “có phải người của ông làm không?”, anh không xông được vào trại giam, chứ không nhất định sẽ hỏi nốt Báo.”

“Hỏi rồi, chúng nói là thằng Đào Mễ, người của An Dĩ Phong.”

“An Dĩ Phong còn hung hăng hơn cả anh, dẫn hơn hai trăm người đến, tất cả đều đem theo vũ khí, e rằng cả thế giới này tưởng mối quan hệ giữa hai người tan vỡ, muốn quyết một trận sống mái... Tôi không đến không được!” Cảnh sát Vu cao giọng nói. “Thế nên, tốt nhất là anh theo chúng tôi về đồn cảnh sát để tường trình, giải thích rõ tình hình.”

“Tôi sẽ cho luật sư liên lạc với các ông.”

Hàn Trạc Thần không đưa tôi đến bệnh viện, có lẽ không muốn tôi phải đối mặt với những ánh mắt kỳ dị sấm soi. Hắn mời một nữ bác sĩ đến nhà khám cho tôi. Cô ấy có thân hình khá đẹp, rất khí khái. Cô ấy kiểm tra hết một lượt, ngay cả chỗ kín đáo nhất cũng không bỏ qua. Kiểm tra xong, cô ấy rời khỏi phòng tôi.

Tôi nghe thấy cô ấy đứng ngoài cửa nói: “Không có gì đáng ngại, chỉ bị thâm tím và sưng đỏ một vài chỗ, bôi ít thuốc là khỏi.”

Bên ngoài lặng đi vài giây, cô bác sĩ vừa cười vừa nói: “Màng trinh còn nguyên, không có dấu vết của hành vi xâm hại tình dục.”

“Cảm ơn!” Là giọng của Hàn Trạc Thần. “Tiền bác sĩ Lữ về.”

Tôi còn chưa kịp thay xong đồ ngủ thì Hàn Trạc Thần đã bước vào phòng, tay cầm hộp thuốc ngồi xuống cạnh giường. Hắn lật tấm chăn tôi vừa mới vội vàng đắp lên, lộ bộ đồ ngủ tôi đang mặc dở... Hắn bôi thuốc thoa lên những vết thâm tím trên cơ thể tôi, động tác của hắn chậm dần rồi dừng lại, ánh mắt nhìn đi chỗ khác. Một lúc sau hắn mới tiếp tục bôi thuốc. Khuôn mặt hắn chẳng có chút biểu cảm nào nhưng trong mắt lại vằn lên những sợi tơ máu. Cuối cùng, sau khoảng một tiếng đồng hồ hắn cũng bôi xong thuốc, kéo chăn quăn chặt lấy cơ thể tôi.

“Con ngủ một chút đi!” Hắn điều chỉnh cho ánh đèn mờ đi, bê một chiếc ghế đặt cạnh giường rồi ngồi xuống, nắm lấy tay tôi, giọng nói hiền từ có vẻ không giống như được phát ra từ miệng hắn: “Đừng sợ, có ta bên cạnh rồi!”

“Bố...” Tôi nhắm mắt lại, giọt nước mắt nóng hổi chảy ra khỏi khóe mắt đang nhắm nghiền, may mà ánh đèn mờ mờ nên hắn không nhận ra sự yếu đuối của tôi. “Con muốn nghe kể chuyện, con muốn nghe chuyện về nàng Lọ Lem.”

“Nàng Lọ Lem?” Hắn nghĩ một lúc rồi hỏi: “Có phải cuối cùng nàng Lọ Lem biến thành công chúa Bạch Tuyết không?”

“Không phải, cuối cùng nàng Lọ Lem lấy được hoàng tử vì hoàng tử nhờ có chiếc giày thủy tinh mà tìm được cô ấy.”

“Hoàng tử nào nhi? Bạch mã hoàng tử hay hoàng tử ếch?”

Ngực tôi đau buốt, không còn hơi sức nói chuyện với hắn nữa: “Vậy thì kể chuyện gì cũng được.”

Thực ra hắn nói chuyện gì cũng không quan trọng, quan trọng là tôi không muốn thế giới này chìm trong yên lặng để tôi phải nhớ lại sự việc xảy ra hôm nay.

“Con muốn nghe chuyện gì?”

“Câu chuyện cảm động. Chú có chuyện gì không thể nào quên không?”

Dưới ánh đèn mờ ảo, tôi như nhìn thấy nỗi đau khổ không nói nên lời trong đáy mắt hắn. Tôi chăm chú nhìn đôi mắt ấy, con ngươi đen láy, sâu thẳm như biển cả, nỗi đau thương không thấy bến bờ.

“Có phải con đã hỏi điều không nên hỏi không?”

“Không phải.” Hắn đưa ngón tay tôi lên môi hắn, mỗi lần hắn hít thở ngón tay tôi lại cảm nhận được sự nóng lạnh hòa trộn vào nhau.

Tôi không quá hy vọng vào việc hắn có thể kể được câu chuyện nào đó nhưng không ngờ hắn lại kể cho tôi nghe một câu chuyện cảm động, sự thi vị hòa lẫn trong mùi máu tanh nồng...

Chương 6

Năm đó, hần hai mươi tuổi...

Trong giới xã hội đen lan truyền hai câu ai ai cũng biết:

“Thà tin An Dĩ Phong không giết người, còn hơn là tin Hàn Trạc Thần nói lời yêu đương với phụ nữ”, và Hàn Trạc Thần không giết người, thì An Dĩ Phong không chạm vào phụ nữ.”

Một hôm, Hàn Trạc Thần cùng mấy người anh em uống rượu trong một hộp đêm, tiếng nhạc rock inh tai khiến tai hần như sắp điếc.

Hần nói với người quản lý hộp đêm: “Mẹ kiếp, có cho yên tĩnh chút không?”

Viên quản lý lập tức nói: “Được, thay đổi ngay.”

Nhạc rock ngừng lại, một người con gái mặc bộ váy trắng bước lên sân khấu, tiến đến bên cây dương cầm màu trắng... Sự thánh thiện của cô không phù hợp với hộp đêm xa hoa, trụy lạc, ánh đèn mập mờ chút nào nên hần nhìn mà có chút thất thần.

Tiếng nhạc du dương cất lên. Hàn Trạc Thần thực sự đã bị thứ âm thanh ấy mê hoặc. Nó như một thứ âm thanh có thể gột rửa những tội lỗi của linh hồn.

Một bản nhạc vừa kết thúc, An Dĩ Phong huých huých Hàn Trạc Thần như đang mất hồn, hỏi: “Nhắm trúng rồi à?”

“Ừ... Cây dương cầm ấy! Rảnh rồi anh phải mua một cây về chơi.”

“Thôi đi ông anh, anh đừng có chà đạp nghệ thuật.” An Dĩ Phong chỉ chỉ cô gái đang lịch sự cúi chào. “Giải quyết được không?”

“Phí lời, chú thấy anh không giải quyết được người phụ nữ nào chưa? Anh chẳng có hứng với cô ta.”

“Anh đừng có phét đi! Có khác gì em nói em chẳng có hứng với Elizabeth!”

Hôm đó hần uống hơi nhiều, có chút kích động, lại bị An Dĩ Phong khiêu khích nên đồng ý luôn: “Chú cứ chờ đấy mà xem.”

Hần lắc la lắc lư tiến về phía hậu trường vừa đúng lúc cô gái đã thay xong đồ, chuẩn bị rời khỏi.

“Có việc gì vậy?” Cô gái hỏi.

Hàn Trạc Thần, một tay ôm eo, tay kia nâng cằm, quan sát thật kỹ khuôn mặt cô gái. Thực ra hắn không có ý gì, vì ánh đèn mờ ảo nên không nhìn rõ dung nhan cô gái. Trước khi theo đuổi, hắn muốn xem cô gái như thế nào. Không ngờ hắn chưa kịp nhìn rõ thì đã bị cô gái cắn vào ngón tay, máu me đầm đìa.

Nhìn thấy An Dĩ Phong ở đằng xa cười đến nỗi không đứng nổi, mặt hắn hằm hằm tức giận... Hắn ghì chặt cô gái, ép vào tường, cuồng nhiệt hôn lên môi cô. Có lẽ lúc đó cô gái sợ đến phát khiếp, không hề nhúc nhích, ngay cả khi miệng lưỡi hòa quyện, hắn hút cạn những giọt máu trong miệng cô mà cô vẫn cứ chờ ra...

Hôn đủ, Hàn Trạc Thần liền thả cô gái ra. Lúc đó hắn chỉ rửa thắm: “Mẹ kiếp, thật mất hứng!”

Hắn cứ ngỡ cô gái sẽ khóc, sẽ đánh chửi hắn, ai ngờ cô lau miệng, ngẩng đầu hỏi hắn: “Anh tên gì?”

“Hàn Trạc Thần, sao nào, định tố cáo tôi tội sàm sỡ à?”

“Đây là nụ hôn đầu của tôi...”

“Thảo nào...”

Cô gái nhìn hắn, hít sâu một hơi, nói to: “Cho nên anh phải chịu trách nhiệm về việc mình đã làm!”

“Cô bảo tôi phải cưới cô?”

“Từ giờ trở đi, anh là bạn trai của tôi, còn việc cưới, đợi sau hẵng nói.”

“Tôi... cô...” Lần đầu tiên hắn bị một cô gái làm cho cứng họng, lại nhìn thấy An Dĩ Phong ôm bụng cười ngặt nghẽo chẳng ra thể thống gì, hắn không nói được một câu ra hồn.

“Này! Cô... đợi đã!”

Cô gái không thèm để ý tới hắn, chỉnh lại mái tóc và váy áo bị hắn làm cho xộc xệch rồi rảo bước bỏ đi. Còn hắn, hắn chỉ cảm thấy đau đầu.

Đến khi Hàn Trạc Thần quên hết những việc xảy ra hôm đó thì bỗng một ngày An Dĩ Phong hỏi hắn: “Anh làm thế nào mà cưới được May thế?”

Hắn ngỡ ngàng hỏi: “Ai là May? Cô gái hôm qua hay cô hôm trước nữa?”

“Chính là cô gái chơi dương cầm ấy. Anh đừng nói là anh không biết cô ta đấy nhé! Cô ta đã tuyên bố với tất cả mọi người rằng cô ta là bạn gái của anh!”

“Sao lại thế? Việc này sao anh không biết? Không ai báo với anh hết.”

Hôm sau, Hàn Trạc Thần vốn định đến hộp đêm đó để nói chuyện với cô gái, nói cô đừng ăn nói lung tung mà làm tổn hại đến danh dự của hắn. Trong giới giang hồ, ai chẳng biết Hàn Trạc Thần không bao giờ bị đàn bà trói buộc.

Vừa bước vào hộp đêm hắn đã nhìn thấy một gã đàn ông lão đảo bước lên sân khấu, đặt cốc rượu lên cây dương cầm bắt May uống. Cô không chịu uống thì một kẻ khác bóp cằm cô, bắt cô uống cho bằng được.

Nhìn thấy cô gái rơi lệ, cố gắng vùng vẫy, khuôn mặt đầy vẻ uất ức, hắn cho mấy tên đàn em ra dạy dỗ bọn người kia. Đàn em của hắn đã không làm hắn thất vọng, lũ kia bị một trận toi bời phải bò ra ngoài cửa.

Sau màn anh hùng cứu mỹ nhân, hắn đang định rời khỏi đó thì không hiểu sao đám đàn em lại hùng hổ nói: “Lần này mới chỉ là cảnh cáo sơ sơ, lần sau mà còn dám động vào gái của anh Thần thì cho chúng mày tàn phế luôn.”

Một câu nói rất oai nhưng vấn đề là... đã bao giờ hắn nói cô là bạn gái của hắn đâu! về sau hắn ngẫm lại dù sao May cũng có thân hình khá đẹp, tạm làm bạn gái cũng được.

Hàn Trạc Thần không bao giờ che giấu sự thô tục trước mặt May, lúc không vui thì dọa nạt, đuổi cô đi, còn khi vui thì đưa cô theo uống rượu cùng đàn em, hát karaoke, giết thời gian ở hộp đêm.

Hắn cứ nghĩ cô gái trong trắng, thanh cao này chỉ vài ngày sẽ thấy chán hắn, khinh bỉ hắn, rồi chỉ muốn rời bỏ hắn. Vậy mà sau một tháng, cô vẫn ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, nói với hắn: “Anh biết không, em thực sự rất yêu anh!”

Hắn chỉ tùy tiện trả lời: “Tôi chỉ yêu cơ thể phụ nữ.”

Hắn tưởng cô sẽ tát cho hắn một cái, mắng hắn là vô liêm sỉ, đê tiện, bản thiêu... rồi chạy ra khỏi phòng, không bao giờ gặp lại hắn nữa. Xét cho cùng May không giống những người con gái khác. Cô thánh thiện, thuần khiết, coi tình yêu là điều rất thiêng liêng, không vương bụi bẩn. Hắn cứ nghĩ hắn hiểu phụ nữ nhưng rốt cuộc lại không hiểu nổi May. Hắn không ngờ May lại tựa vào vai hắn, thì thầm: “Vậy hôm nay em đến chỗ anh có được không?”

“Không được! Vợ tôi ở nhà.”

“Vậy thì đến khách sạn.”

“May, cô say rồi!”

“Em không say...”

Ngón tay cô từ từ xoa xoa đùi hắn, đôi gò bồng đảo cọ vào cánh tay hắn. Dưới ánh đèn tím đỏ, hắn nhìn thấy dưới bộ váy dạ hội cổ trễ là bộ ngực tròn trịa, cặp đùi thon dài, làn da nõn nà.

Trong trí nhớ của hắn, cô có làn da mịn màng, mượt mà như ngọc, cơ thể mềm mại như bông. Lúc đó hắn mới hơn hai mươi tuổi, cái tuổi nồng cuồng, lại thường xuyên chìm đắm ở những chốn trụy lạc như hộp đêm.

Nếu nói ở gần nhau đến vậy mà không muốn thử cảm giác được hòa mình với cô là giả dối. Hắn là một thằng đàn ông, cũng từng có ảo vọng muốn lột bỏ áo váy của cô, tận hưởng cảm giác ép lên cơ thể cô. Hắn rất muốn biết lúc đó cô có trút bỏ sự cao quý, giống những người phụ nữ bình thường khác chìm trong sắc dục, khẽ cất tiếng rên hay không. Mãi cho đến lúc đó hắn vẫn chưa chạm vào cô là vì sự thánh thiện, thuần khiết của cô.

Hàn Trạc Thần gạt bàn tay May đang đặt trên đùi hắn ra, lạnh lùng nói: “Muộn rồi, tôi đưa cô về.”

“Hàn Trạc Thần, anh có phải đàn ông không đấy?!” Lúc đó giọng cô rất lớn, đám trai gái trong phòng đều nhìn về phía họ, duy chỉ có An Dĩ Phong không nhìn chăm chăm về phía hắn mà đang bịt miệng cười nghiêng ngả.

“Tôi đưa cô về!” Hắn kéo cô đứng dậy.

“Nếu anh là đàn ông thì hãy chứng minh cho em xem!”

Căn phòng im lặng như tờ. Hàn Trạc Thần lạnh lùng lướt nhìn những kẻ trong phòng đang muốn xem trò vui, từng người lần lượt bước ra khỏi phòng. Người cuối cùng bước ra khỏi phòng là An Dĩ Phong, hắn giúp họ khép cửa lại.

Đêm đó, Hàn Trạc Thần thô bạo ghì lấy May trên sofa, xé rách chiếc váy ngắn màu đỏ của cô.

“Hôm nay tôi sẽ cho cô biết tôi có phải là đàn ông không!”

...

Đêm đó hắn mới nhận ra May không giống những người phụ nữ hắn đã gặp. Cơ thể cô vô cùng thon thả, ấm áp.

Thời gian cứ thế trôi đi, bao ký ức trong hắn đã phai nhạt nhưng hắn vẫn nhớ như in hình ảnh May ngả người trên tay vịn của sofa, khi ngẩng lên, mái tóc dài mềm mại, đen bóng như màn đêm. Cô cắn nhẹ môi về yếu mềm, gọi cảm nhưng vẫn không mất đi sự thuần khiết, thánh thiện.

Cô vuốt ve khuôn mặt hắn, ánh mắt đắm đuối, tiếng rên của cô như hòa trộn cả nỗi đau và niềm vui, miệng không ngừng thốt lên câu nói mơ hồ: “Em yêu anh!”

Khi dực vọng lên đến đỉnh điểm, hắn không hứng thú chút nào, thậm chí còn hận bản thân, hận cô! Nhưng hồi hận thì sao? Đã quá muộn rồi!

Sau sự việc hôm đó, May nói đây là lần đầu tiên của cô, đời này kiếp này cô không lấy ai khác ngoài hắn. Hắn không trả lời. Hắn không muốn lấy cô nhưng cũng không nghĩ tới việc sẽ không cưới, hắn biết người như cô sớm muộn cũng sẽ rời bỏ hắn.

Với một cô gái mười chín tuổi thì đó chỉ là nhất thời kích động chứ không phải cả đời. Sẽ có ngày cô mệt mỏi với cách sống của hắn mà theo đuổi cuộc sống thực sự hợp với cô. Còn hắn, số phận đã định đoạt cả đời cô độc, không ai có thể sưởi ấm được trái tim băng giá của hắn.

Nửa năm sau, đang đi trên đường thì hắn thấy May cùng bạn trai vui vẻ đi qua. Đó là một anh chàng đẹp trai, trông rất trí thức, nhìn qua đã thấy đó là người chồng thích hợp nhất với cô.

Cô đã nhìn thấy hắn nhưng không hề tỏ ra căng thẳng... Hắn nhìn thấy cô thì mỉm cười, gạt đầu rồi đi lướt qua hai người. Hắn tưởng tất cả đã chấm dứt rồi, một cô gái ngây thơ, lãng mạn cuối cùng cũng hiểu ai mới phù hợp với mình.

Chẳng mấy chốc, cô ngã đầu vào người đàn ông khác và nói: “Anh biết không? Em thực sự rất yêu anh!”

Đó mới là phụ nữ, khi đã thay lòng đổi dạ thì sẽ không nhớ nổi bạn trai trước tên gì, dù đã từng nói: “Đời này kiếp này em không lấy ai khác ngoài anh.”

Sự thật chứng minh, hắn nhìn nhận sai về cô rồi.

Buổi tối, khi về đến nhà, hắn thấy May ngồi ngoài cửa, khóc sưng cả mắt. Vừa nhìn thấy hắn, cô cất tiếng hỏi: “Hàn Trạc Thần, anh đã bao giờ thực sự yêu em chưa?”

Giây phút ấy, hắn ngỡ như mình ôm một người phụ nữ khác lướt qua trước mặt May cơ đấy!

“Câu hỏi này cô đã hỏi cả nghìn lần rồi, có chán không?”

“Anh không hề yêu em!”

“Câu này cô nói đến cả vạn lần rồi!”

“Anh ấy rất hâm mộ tài năng của em. Anh ấy sẽ cho em ra nước ngoài học thêm, tạo điều kiện cho em theo đuổi ước mơ... Anh ấy có thể đọc được tâm trạng của em, toàn tâm toàn ý yêu em, che chở cho em, sẵn sàng lấy em, cho em một cuộc sống mà em cần...”

“Vậy cô đi tìm hắn đi!” Hàn Trạc Thần xoay người bước về phía cửa, rút chìa khóa mở cửa. Rõ ràng chùm chìa khóa chỉ có ba chìa, nhưng hắn cứ thử hết chìa này đến chìa khác mà vẫn không mở được.

Trong giây phút ấy, hắn thực sự thấy đau lòng, muốn ôm lấy cô, nói với cô: “Xin lỗi! Anh không thể cho em những thứ đó. Anh không xứng đáng với em, em hãy quên anh đi...”

Nhưng hắn biết rằng lúc này có nói ra những điều đó cũng chỉ làm cô thêm đau lòng, không thể rời bỏ hắn... Hắn không yêu cô nên không muốn cô ngày càng mù quáng vì tình yêu.

Hắn mở cửa, bước vào phòng, đang định đóng cửa lại thì May chạy đến ôm lấy hắn. Cô nói: “Nhưng em chỉ cần anh, em chỉ muốn được ở bên anh, dù có phải sống cuộc sống nơm nớp lo sợ, kể cả phải từ bỏ việc đánh đàn, từ bỏ ước mơ... Dù có phải chết vì anh, em cũng không hối hận... vì em yêu anh!”

“Cô tỉnh táo một chút, được không? Không thể vì tình yêu mà sống thế này.”

“Chỉ cần anh yêu em, em có thể...” Cô khóc, tiếng khóc như cào xé lòng hắn. “Nhưng tại sao anh không yêu em?”

“Cô có thể hỏi câu khác được không?”

“Nếu anh không phải là người đàn ông đầu tiên của em, nếu anh không phải chịu trách nhiệm về việc đã làm với em, liệu anh có ở bên em?”

Hắn day day thái dương vì thấy đầu đau như búa bổ.

“Ban nãy cô vừa hỏi cái gì nhỉ?”

“Tại sao anh không yêu em?”

“Tôi không thích tính cách trẻ con, thích sao làm vậy của cô, ghét bị hỏi đi hỏi lại những câu vô nghĩa, ghét sự yếu đuối, không phải là chính mình, lắm điều nhiều lời của cô...”

“Nhưng em yêu anh...”

“Đó chính là điều tôi không thể chịu nổi!!!”

“Hàn Trạc Thần, anh là kẻ lòng lang dạ sói!”

“Cô nói đúng rồi đấy! Vậy cô yêu tôi ở điểm gì?”

“Vì anh đẹp trai, nhất là lúc anh giúp em đánh đuổi những kẻ bắt nạt em, tuyên bố em là bạn gái của anh...”

“Vậy tôi hủy hoại dung nhan đi là được chứ gì?”

“Không được! Những thứ đó đều toát ra từ khí chất...” Giọng cô yếu ớt. Cô thờ dài hỏi hấn: “Vậy anh thích mẫu người phụ nữ như thế nào?”

“Rất đơn giản, không hề giống cô.”

Sau khi trở thành bạn trai của May, hấn thường bị cô làm cho đau đầu nhức óc nhưng chẳng biết làm gì nên hấn cũng phân vân mẫu người phụ nữ hấn thích phải như thế nào. Sau đó, hấn tự phác họa trong đầu hình ảnh một người con gái: “Cô ấy luôn yên lặng nghe tôi nói, không hề phát biểu bất cứ ý kiến gì nhưng cô ấy hiểu tôi nghĩ gì, cần gì. Cô ấy có lý trí để đối mặt với sự thật, kiên cường trước mọi khó khăn, có thể tự chăm sóc cho bản thân, không phải để tôi ngày nào cũng phải lo lắng. Cô ấy sẽ không vụn vẹo, hỏi đi hỏi lại những vấn đề tôi không muốn trả lời, càng không hỏi những câu hỏi đã biết rõ câu trả lời. Cô ấy sẽ không như keo ngày nào cũng dính chặt lấy tôi, nhưng khi tôi nhớ cô ấy, tôi sẽ biết cô ấy đang ở nơi nào lặng lẽ chờ đợi tôi...”

“Em sẽ thay đổi. Em có thể trở thành người phụ nữ như vậy. Anh đừng tỏ vẻ không cần em nữa, được không?”

“Tôi đâu có nói không cần cô. Nếu tôi không nhầm, thì là cô đã vứt bỏ tôi...”

“Anh có đói không? Em làm cơm cho anh nhé!”

“May, cô tỉnh táo chút đi...”

“Thần, nếu em chết đi, anh có nhớ em không?”

“Cô lại hỏi tôi cái gì vậy?”

“Anh có đói không?”

“Đói, nấu cho tôi một bát mì. Mẹ kiếp, cả ngày chẳng ăn gì rồi!”

Cô kiễng chân, hôn chụt một cái vào má hấn.

“Nếu có một ngày em chết đi, anh nhất định phải nhớ em đây! Kiếp sau đầu thai em sẽ vẫn tìm đến anh.”

“Xin cô, tha cho tôi đi!”

“Kiếp này em yêu anh, kiếp sau vẫn yêu anh, đời đời kiếp kiếp đều yêu anh.”

“Cô chém một dao để tôi chết đi cho rồi!”

Chương 7

May không hề thay đổi chút nào, vẫn thích hỏi hấn những câu khó trả lời.

Khi Hàn Trạc Thần vui vẻ, họ thường bông đùa với nhau:

“Chúng ta sinh một đứa con có được không?”

“Không được, có mình em mà anh đã chán lắm rồi!”

“Lúc nào thì anh cưới em?”

“...”

“Chúng ta nói chuyện một chút về con cái nhé! Em thấy vấn đề này không khó.”

“...”

“Anh có biết sinh nhật của em là bao giờ không?”

“Lúc nào vậy?” Hấn đang đọc báo thuận miệng hỏi.

“Vào ngày này tháng sau.”

“Ồ!”

Cô giật lấy báo của hấn, bắt hấn phải nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô rồi hỏi: “Anh muốn tặng em món quà gì nào?”

“Em muốn gì, nói đi.”

“Em nhìn thấy một chiếc nhẫn kim cương rất đẹp, anh có thể tặng em không?”

“Ồ!”

“Ồ là có ý gì?”

“Ồ...” Hấn tiếp tục đọc báo, có rất nhiều thứ thú vị trên báo. Mười bốn đại triệu tập mở rồi...

“...”

“Anh có biết em tên gì không?”

“May.”

“Em muốn nói là tên thật của em cơ!”

“Em không phải là May à?”

“...”

“Anh có biết em làm nghề gì không?”

“Không phải em suốt ngày không có việc gì làm sao?”

“...”

“Anh có biết em thích cái gì nhất không?”

“Dương cầm.”

“...”

Nhìn mặt cô đầy vẻ bất mãn, hần như vô tội hỏi: “Anh lại trả lời sai à???”

“Là anh!”

“...”

Khi Hàn Trạc Thần không vui, họ nói chuyện như thế này.

Chiều tối, hần lê từng bước chân mệt mỏi về nhà.

“Cuối cùng anh cũng về, em đợi anh mãi!”

Cô mặc chiếc tạp dề đại màu phấn hồng, nghe thấy tiếng mở cửa liền vội vàng chạy ra. Người cô có mùi thức ăn, mười ngón tay dính đầy dầu mỡ nhưng bay bổng trên phím dương cầm.

“Ồ!” Hần vút chiếc áo nhuộm máu đang cầm trong tay xuống sofa, mệt mỏi ngồi trên sàn nhà, vớ lấy đệm của sofa đặt sau lưng, đứng vào chỗ vết thương.

Máu không ngừng chảy, hần đoán chiếc đệm màu trắng mà cô đã chọn chắc mai phải vút đi.

May nhìn hần một lúc, nụ cười dần tắt ngấm.

“Lúc nào anh mới đưa em đi đến cửa hàng trang sức?”

“Anh không rảnh.” Hấn chau mày.

“Anh...” Cô ứa nước mắt nhìn hấn. “Rốt cuộc anh có định lấy em không?”

“Anh đã nói là anh không rảnh!”

“Anh có biết hôm nay là sinh nhật em không? Lần trước anh đã đồng ý...”

Hàn Trạc Thần rút cho cô một chiếc thẻ ngân hàng.

“Cùng với chị dâu đi mua sắm, thích mua gì thì mua, mẹ kiếp, đừng có làm phiền anh!”

Cô khóc. Ngồi xồm trên sàn nhà khóc được một lúc, nhìn thấy hấn chẳng thèm để ý đến mình, cô liền đến ngồi bên cạnh hấn, lắc lắc cánh tay hấn: “Anh đừng giận, em không cần nhẫn nữa... Anh cùng em đi mua một chiếc bánh sinh nhật là được rồi...”

“Cô đừng có nói luôn mồm như vậy được không? Để tôi yên tĩnh một lúc.”

“Vậy... em đi nấu cơm, chắc anh đói rồi, ăn chút...”

“Cút!”

Cô nhìn hấn, ánh mắt đầy vẻ vô tội, những giọt lệ chực tuôn trào.

“Tôi bảo cô cút đi, có nghe thấy không?! Tôi không muốn nhìn thấy mặt cô.”

Cô ra đi. Lúc đi, cô cời chiếc tạp dề, lấy tất cả đồ đạc của mình.

Trước khi bước ra khỏi cửa, cô quay đầu nhìn hấn, có lẽ hy vọng hấn sẽ níu kéo cô nhưng hấn chẳng thèm nói một lời.

Cô bỏ đi rồi, căn phòng chỉ còn mình hấn. Hấn lấy tay ôm mặt, nước mắt lọt qua kẽ tay rơi xuống nền nhà... Cô đâu có biết hấn đã đến cửa hàng trang sức chọn cho cô một chiếc nhẫn rất đẹp. Vừa mới quẹt thẻ trả tiền xong, đang định cất chiếc nhẫn thì nhận được điện thoại của bố dượng: “Mẹ con không ổn rồi, bà muốn nhìn mặt con lần cuối...”

“Ông nói gì?” Chiếc nhẫn trong tay hấn rơi xuống đất, viên kim cương rơi xuống nền nhà phát ra thứ âm thanh nghe như tiếng đàn. “Chẳng phải ông nói mẹ tôi chỉ bị viêm dạ dày cấp tính, phải ở trong bệnh viện mấy ngày, không có gì đáng ngại sao?”

“Là ung thư giai đoạn cuối, bác sĩ chẩn đoán bà ấy có thể sống được nửa năm, vậy mà... mới có một tuần tình hình đã xấu đi...”

“Tôi đến ngay!”

“Con nhanh lên nhé, bác sĩ nói bà ấy chỉ chịu đựng được nhiều nhất là ba mươi phút nữa thôi...”

Hắn lái xe như điên như dại đến bệnh viện. Khi đến một ngã tư, hắn đâm phải một xe tải chở hàng. Hắn vút lại chiếc xe móp méo, định bắt taxi đến bệnh viện thì mười mấy tên cầm dao xông tới...

Mùa đông đó chính là mùa đông lạnh nhất trong đời hắn. vết thương sau lưng bị gió thổi qua, máu như đông đặc lại thành băng, đau đến tê dại.

Hắn chạy không biết mệt mỏi, không phải vì đằng sau có người cầm dao đuổi theo giết hắn mà vì hắn muốn gặp được người hắn yêu thương nhất. Bà đang nằm trong bệnh viện đợi hắn, đợi nhìn mặt hắn lần cuối.

Cuối cùng hắn cũng thoát khỏi đám người đó, lúc hắn cướp được chiếc xe máy phóng đến bệnh viện thì mẹ hắn đã nhắm mắt. Bố dựng hỏi hắn: “Sao bây giờ con mới tới?” Hàn Trạc Thần nhìn ông gào lên: “Tôi bị người ta đuổi giết, ông có biết không!!!”

“Bà ấy đã gắng gượng trong ba giờ, vừa ra đi... Bà ấy đợi con mãi!”

...

“... Mẹ, con sai rồi!”

Hắn quỳ bên giường mẹ, áp đầu vào lòng mẹ đã lạnh ngắt. Trong ký ức của hắn không còn chỗ cho sự ấm áp nữa...

“Mẹ, con xin lỗi! Con đã không chăm sóc mẹ tử tế, không nghe lời mẹ trở thành một người tốt, không thực hiện mong ước của mẹ, làm một cảnh sát...”

Bố dựng vỗ vỗ vai hắn, ngậm ngùi nói: “Bố đã nói hết với bà ấy rồi, bà ấy cứ nhìn ra ngoài cửa mãi. Bà ấy nói... là bà ấy có lỗi với con, là bà ấy đã hại con...”

“Mẹ!” Hàn Trạc Thần mở tấm chăn trắng phủ trên người mẹ hắn ra, nắm chặt lấy bàn tay đã không còn hơi ấm. “Mẹ đi rồi, con sống còn có ý nghĩa gì nữa...”

Từ khi hắn đuổi May đi, cô không bao giờ quay lại nữa. Hàn Trạc Thần vẫn sống như vậy, làm những việc hắn không muốn nhưng vẫn phải làm, sống những ngày hắn không muốn nhưng vẫn phải sống. Thỉnh thoảng hắn có nhớ đến May, cảm thấy cuộc đời này thật nực cười. Có lẽ cô sẽ không biết rằng đời này kiếp này hắn không bao giờ quên ngày sinh nhật cô vì sinh nhật cô cũng chính là ngày giỗ mẹ hắn...

Một tháng sau, hắn cùng đại ca, cô vợ mới cưới gấn bó như keo sơn Yên Nhĩ và An Dĩ Phong đang buồn bực suốt cả tối ở trong phòng karaoke yên tĩnh uống rượu, nói chuyện.

“Sao thế?” Hân hỏi An Dĩ Phong.

An Dĩ Phong nhắc cốc rượu lên, uống cạn một hơi. “Em chưa bao giờ gặp phải loại phụ nữ như vậy. Sáng sớm em đến gặp cô ấy để bày tỏ lòng mình, em phải thề non hẹn biển cả buổi sáng, tình cảm chân thành đến nỗi em còn thấy cảm động. Cô ấy không nói một lời thì thôi, vậy mà còn gọi điện cho tổng bộ nói rằng: “Tôi gặp một bệnh nhân bị tâm thần phân liệt, xin lập tức cho người đến đưa anh ta vào bệnh viện để kiểm tra, tránh gây hại cho người khác! Địa điểm là...”.”

Hàn Trạc Thần nói: “Cô ta không đưa chú vào nhà lao là may rồi đấy!”

“Em không tin là mình không thể lay chuyển được ý chí sắt đá của cô ấy.”

Hàn Trạc Thần đá vào chân An Dĩ Phong một cái.

“Mẹ kiếp, chú hãy giống đàn ông chút được không? Chú cura con cảnh sát làm gì? Sớm muộn cũng tự cho tay vào còng.”

An Dĩ Phong nâng cốc rượu lên rồi lại đặt xuống, nói rất to: “An Dĩ Phong này mà không chinh phục được cô ấy thì sẽ thi vào trường học viện cảnh sát. Cuộc đời em chỉ dành cho cô ấy thôi!”

“Được đấy!” Hàn Trạc Thần vỗ vỗ vai An Dĩ Phong, cười nói. “Anh muốn thi vào học viện cảnh sát từ lâu lắm rồi, chúng ta cùng đi thi, mẹ kiếp, đợi khi anh làm cảnh sát rồi thì ngày nào cũng...”

“Chúng mày thôi đi!” Đại ca vẫn đang đăm đuổi với cô vợ yêu, giờ mới chợt nhận ra sự tồn tại của bọn họ, mở miệng nói: “Cả hai đều đi làm cảnh sát thì xã hội này loạn đến mức nào nữa!”

“Bọn em làm sao chứ?” Hàn Trạc Thần nói. “Nếu bọn em mà làm cảnh sát thì nhà tù chắc chắn phải xây rộng hơn ấy chứ!”

“Có hoài bão lớn đấy! Kiếp sau hãy thực hiện...” Đại ca nhìn An Dĩ Phong nói tiếp: “Phong, mày hãy sớm cắt đứt với cô cảnh sát đó đi, cứ quần quýt lấy cô ta như vậy không tốt đẹp gì cho mày đâu!”

“Đại ca, em sẽ tự cân nhắc.”

“Chú tự cân nhắc?” Hàn Trạc Thần ôm lấy vai An Dĩ Phong, nói những lời thăm thía. “Thời buổi này chơi cái gì chẳng xong, chú lại học đòi yêu đương... muốn học thì hãy tìm tấm gương sáng ngồi như anh mà học. Hôm nay có rượu thì nay say, chớ để hoa rụng lại đi bẻ cành...”

Hân giả như không nhìn thấy cái nhìn chết người của đại ca, gơ tay vẫy người phục vụ phía đối diện.

“Tìm cho hai người đẹp... thân hình phải chuẩn nhất đấy...”

Ba phút sau, hai cô gái với thân hình tuyệt đẹp bước vào phòng.

Hắn vừa mới ôm lấy một em, ánh mắt đang đo vòng ba của cô ta, bỗng cảm thấy có một luồng sát khí ập đến, ngược mắt nhìn lên chỉ thấy An Dĩ Phong cười híp cả mắt. Hắn vội quay đầu nhìn. May đang đứng ở cửa, vận bộ váy dài màu xanh nhạt để lộ thân hình gầy gò, ốm yếu.

Cô nhìn người con gái trong lòng hắn, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, nhường chỗ một chút, đây là chỗ của tôi.”

Hàn Trạc Thần từ từ buông lỏng đôi tay đang ôm cô gái kia, hất hất cầm ra hiệu cho cô ta.

Cô gái kia hiểu ý liền đứng dậy, trước khi đi còn hôn lên má hắn, ồ ồ nói: “Rảnh lại gọi nhé!”

“Không cần đâu, cảm ơn!”

Hắn vừa dứt lời, An Dĩ Phong chẳng giữ chút thể diện cho hắn, cười hô hô trông đáng ghét đến mức hắn chỉ muốn cầm chai rượu đập vào cái mặt đang nhăn nhó kia.

Hàn Trạc Thần châm điều thuốc, nhả khói thì thấy khuôn mặt May đầy vẻ kinh ngạc.

“Anh hút thuốc từ lúc nào vậy?”

Cô không biết hắn biết hút từ lâu nhưng trước đây cai nghiện đã cai cả thuốc.

Bây giờ hắn lại hút, cảm thấy khoan khoái. Chất nicotine có thể làm tê dại bao nỗi phiền muộn, khổ đau không thể hóa giải... Đặc biệt là lúc nửa đêm, hắn hút hết điều này đến điều khác mới có thể trút được những áp lực dồn nén và mâu thuẫn giằng co trong lòng, mới có thể tự nhủ với chính mình: “Ta vẫn là Hàn Trạc Thần của trước đây, ta không hề thay đổi...”

“Sao lại quay trở lại?” Hàn Trạc Thần tựa người vào sofa, nghiêng mặt nhìn cô. “Tôi không hiểu người như tôi còn có gì đáng để cô lưu luyến?”

“Vì anh chưa bao giờ nói sẽ không lấy em...” Cô lặng lẽ đứng trước mặt hắn, nơi đáy mắt chưa bao giờ ánh lên sự quyết tâm đến như vậy. “Em biết vấn đề này em đã nói không ít lần, thực ra mỗi lần em đều muốn nghe anh trả lời rằng anh không muốn lấy em mà chỉ muốn chơi bời thôi, em đừng có ngây thơ.”

“Sao cô không nói sớm? Tôi không muốn lấy cô...”

“Em biết anh có thể lấy em, anh sẵn sàng chịu trách nhiệm về giây phút nông nổi ấy cho dù anh không yêu em. Anh rất nghĩa khí, trọng tình cảm, có trách nhiệm và nguyên tắc. Người đàn ông như anh đáng để một người con gái yêu anh trọn đời.”

“Tôi là thằng khốn nạn, lòng lang dạ sói.”

“Không phải, anh có tình cảm với em, anh chưa bao giờ trói buộc tự do của em, em muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, chỗ bên cạnh anh vẫn dành cho em, cho dù em có đi bao lâu... Anh luôn chửi em không phải vì anh ghét em mà chỉ muốn em giận mà bỏ đi... Anh không muốn em vì anh mà lãng phí tuổi xuân, anh hy vọng em có thể tìm thấy hạnh phúc của chính mình, đúng không?”

“Sau khi rời khỏi tôi cô đi đâu rồi à? Lần đầu tiên hỏi một vấn đề rất có chiều sâu đấy!”

“Thần, em nguyện vì anh mà thay đổi, những yêu cầu của anh, em sẽ làm được, em chỉ xin anh đừng tìm cách chọc giận em, hãy để em được ở bên cạnh anh, được không?”

Nước mắt ứ đọng trong đôi mắt May. Mỗi lần nhìn thấy nước mắt của cô, hấn lại thấy đau đầu, đầu như muốn nổ tung.

“Đừng khóc, nhất định không được khóc đấy!” Hấn đứng dậy, ôm lấy bờ vai gầy guộc của cô, dỗ dành. “Cô gái xinh đẹp ban nãy đã bị em đuổi đi mất rồi, anh còn chưa khóc, em khóc cái gì thế!”

May đang khóc hóa cười, ôm lấy eo hấn, chu miệng nói: “Cô ta đâu có đẹp bằng em.”

Hấn ngẩng ngó khuôn mặt cô, gương mặt trái xoan của phụ nữ phương Đông, đôi mắt to tròn còn vương nước mắt, đôi môi căng mọng đang chu lên trông rất gợi cảm.

Hấn liền hôn cô, vừa cười vừa ôm cô đi ra khỏi phòng karaoke.

“Em xinh đẹp, phụ nữ trên thế giới này chỉ có em là đẹp nhất!”

May nở nụ cười hạnh phúc.

May là một cô gái tốt, đáng được hưởng hạnh phúc mà cô theo đuổi. Hàn Trắc Thần không chỉ muốn cưới cô, hấn còn muốn thử toàn tâm toàn ý yêu cô. Nhưng thật đáng tiếc, không yêu thì vẫn là không yêu, không thể nào thay đổi được! Cô chưa bao giờ có thể khiến hấn có cảm giác tâm can giằng xé hay muốn bỏ mà không bỏ nổi.

Một vài người con gái mà bạn ngỡ họ sẽ ra đi mãi mãi nhưng họ lại quay về. Ngược lại, một số người bạn ngỡ cả đời sẽ không rời xa thì họ lại rời bỏ bạn.

Ngày May rời bỏ hấn, trời quang mây tạnh, khó có được ngày nào trời đẹp đến như vậy. Hấn nhận được một cuộc gọi, là Cửu Thúc ở Kỳ Dã: “Hàn Trắc Thần, mày mau giao nộp An Dĩ Phong, nếu không đừng trách tao vuốt mặt chằng nể mũi.”

Giọng nói của Trác Cửu còn cứng hơn cả những lời lão ta nói. Mới nghe hấn đã biết An Dĩ Phong đã gây ra họa lớn.

“Cửu Thúc, việc gì khiến chú tức giận như vậy? Chú nguôi giận, cháu thay mặt chú dạy dỗ nó là được.”

“Nó giết con trai tao. Ba giờ chiều nay mày dẫn nó đến gặp tao.”

Hắn ngẩn người, vừa mới kịp định thần thì bên kia đã đập máy.

Kỳ Dã là băng đảng cường thịnh trong giới xã hội đen, thế lực ngang tầm với băng đảng của hắn. Nhưng Trác Cửu gia nhập giới giang hồ hơn bốn mươi năm, bọn hắn là thế hệ con cháu mới nổi, các mối quan hệ vẫn còn kém xa.

Từ trước tới giờ, bọn họ như nước sông không phạm nước giếng, việc ai người ấy lo, bình yên vô sự, có lúc gặp mặt hắn cũng tôn trọng gọi “Cửu Thúc”.

An Dĩ Phong dám giết con lão ta, rõ ràng là chán sống rồi!!!

Nhìn thấy An Dĩ Phong, Hàn Trác Thần chỉ muốn phang cho một trận để trút nỗi tức giận trong lòng. Nhưng đánh rồi thì sao? Con trai Trác Cửu cũng không thể sống lại, chẳng giải quyết được việc gì.

“An Dĩ Phong, nếu chú không muốn sống nữa thì nhảy lầu đi, đừng có ăn no rừng mõ.”

“Em biết mình sai rồi, anh Thần, việc này để em tự giải quyết.”

“Chú định giải quyết thế nào? Lão ta cần cái mạng của chú đấy!”

Hắn gia nhập xã hội đen đã hơn ba năm, An Dĩ Phong luôn theo hắn. Hắn luôn coi như anh em. Đương nhiên hắn không thể để An Dĩ Phong đi chịu chết nhưng sự việc lần này quá nghiêm trọng. Hắn cũng không dám chắc có thể cáng đáng nổi không.

“Phong, anh nghe nói là vì cô cảnh sát đó, đúng không?”

“Vâng!”

“Cô ta rõ ràng muốn hại chú. Cô ta là cảnh sát, liệu có tình cảm với chú thật không? Cô ta đang lợi dụng chú...”

An Dĩ Phong không nói gì, ánh mắt hắn vẫn không chút oán trách, hối hận.

Hàn Trác Thần châm một điếu thuốc, tựa vào chiếc bàn hít một hơi, cuối cùng lòng cũng lắng xuống.

“Anh đã nói trước với chú rồi, đừng học đòi người ta mà yêu đương, một khi đã yêu thật thì có nghĩa là một chân đã bước vào quỷ môn quan. Chúng ta gia nhập xã hội đen, hôm nay có thể

phong lưu hào hoa, ngày mai đã nằm trong quan tài rồi! Tình yêu... chúng ta không thể nắm bắt được!”

“Em cũng hiểu chứ! Anh Thần, anh thử mới biết, thứ tình cảm này cũng như ma túy ấy, cai không được...”

“Anh không thử yêu nhưng anh từng thử heroin... cai được!” Hấn dừng lại một lúc rồi hít một hơi thuốc. “Lúc cai sống chẳng bằng chết nhưng vượt qua là được...”

“Anh Thần!” An Dĩ Phong quỳ trước mặt hấn, cả đời này An Dĩ Phong chỉ quỳ có đúng lần đó. “Em chỉ xin anh... việc này đừng dây vào, em không muốn làm liên lụy đến anh.”

“Nếu còn coi là anh em thì đừng nói như thế!”

Hàn Trạc Thần rất ít khi làm phiền tới đại ca, vì An Dĩ Phong nên hấn đi tìm anh cả Lôi: “Đại ca, em muốn đem vài người đi nói chuyện với Trác Cửu.”

“Thần, đã giết con trai của Trác Cửu rồi, mày nói gì cũng không có tác dụng đâu.”

“Nếu hôm nay người Trác Cửu cần là em thì anh có giao nộp không?”

Đại ca lắc đầu.

“Cho nên em cũng không thể...”

“Kể cả mày đem tất cả người đi, kể cả có thể may mắn san phẳng được Kỳ Dã thì coi như mày tài giỏi sao? An Dĩ Phong có mạng của nó, vậy những người anh em khác không có mạng sống sao?”

“Em biết mình phải làm thế nào!”

Lúc hấn chuẩn bị ra khỏi cửa, đại ca gọi hấn: “Mày muốn đem bao nhiêu người thì đem. Tao chỉ có một yêu cầu là mày hãy sống mà quay trở lại đây.”

“Đại ca...”

Hàn Trạc Thần xoay người, nhìn khuôn mặt của anh cả Lôi. Từ khi anh cả Lôi có vợ, có gia đình, hấn đã thay đổi. Hấn mệt mỏi với cảnh chém chém giết giết trong xã hội đen, bây giờ chỉ theo đuổi một cuộc sống bình lặng, yên ổn.

Anh cả Lôi đã không còn thô bạo, hống hách như trước nữa!

Giây phút này, khi nghe câu nói ấy của anh cả Lôi, Hàn Trạc Thần mới hiểu có một thứ không hề thay đổi, anh cả Lôi vẫn coi hấn là người anh em.

Anh cả Lôi là người chịu một dao vào ngực, cứu hấn khỏi dao, súng của kẻ khác... Là người đem mấy anh em xông vào phá vòng vây, kéo hấn ra khỏi lưỡi dao điên loạn của kẻ khác... Là người luôn tươi cười đập vào vai hấn, nói: “Là anh em chỉ có kiếp này, không có kiếp sau...”

“Đại ca, em sẽ không đánh nhau với bọn chúng, không để cho anh em phải thiệt mạng...”

“Mày vẫn chưa hiểu nguyên tắc của trò chơi này!” Anh cả Lôi phẩy phẩy cánh tay. “Đi đi! Nhất định phải sống mà trở về đây!”

Chương 8

Dần An Dĩ Phong đến chỗ hẹn Hàn Trạc Thần mới hiểu rõ câu nói của đại ca: “Mày vẫn chưa hiểu nguyên tắc của trò chơi này!”

Tầng ba của tửu lâu chật kín người, trên bàn ăn không có món nào, chỉ bày đầy vũ khí. Để Trác Cửu không nghĩ hấn đến đây liệu chết nên Hàn Trạc Thần chỉ chọn mười mấy người cùng hấn đi vào trong, ra lệnh cho những người còn lại tạm lánh đi, không được lộ diện, ngay cả An Dĩ Phong.

Hàn Trạc Thần còn đặc biệt căn dặn: “Nếu An Dĩ Phong dám xông tới thì chặt một chân nó.”

Đã trải qua bao cảnh chém giết, thực sự hấn ngộ ra một chân lý: Những trận quyết chiến trong xã hội đen không phải có nhiều người mới thắng, đem theo bao nhiêu người cũng vô ích, cuối cùng cũng chỉ đâm đầu vào chỗ chết. Vào trong mà hành động thì chỉ có chém lung tung, dao nào chém trúng người mình cũng không biết... ít người cũng có cái hay của ít người. Trước nguy cơ sống hoặc chết thì khát vọng sinh tồn khiến tính chiến đấu được tăng thêm bội phần, đặc biệt là lúc họ hy vọng người ứng cứu bên ngoài sẽ tới kịp.

Ngoài ra, hấn còn làm một việc, gọi tới đồn cảnh sát... Đó là cách duy nhất có thể tránh thương vong, mất mát.

Hấn ngồi đối diện với Trác Cửu. Nhìn mái tóc hoa râm, cơ thể tiêu tụy và ánh mắt mệt mỏi của lão ta, Hàn Trạc Thần không muốn nói lời nào.

Mọi người thường nói nỗi đau khổ của một đứa trẻ mất mẹ cũng giống một người già sắp gần đất xa trời mất đi người con duy nhất... Hấn không có con trai nhưng hấn hiểu cảm giác vô vọng khi mất đi người thân là như thế nào. Cảm giác đó giống như cuộc đời bỗng không còn ý nghĩa gì nữa, mất đi giá trị để ta vật lộn giữa ranh giới của sự sống và cái chết.

Nhưng hấn muốn quay đầu cũng không kịp nữa rồi!

“Cửu Thúc, xin đừng quá đau buồn!”

Nước mắt Trác Cửu bỗng dâng trào. Giây phút ấy, trông lão ta không giống một ông trùm đã bốn ba trong giới giang hồ suốt bốn mươi năm trời mà chỉ là một người cha già, cũng giống như hấn, thấy mất đi ý nghĩa của cuộc sống.

“Thần, tao biết việc này không can hệ gì đến mày. Mày giao nộp thằng An Dĩ Phong thì tao sẽ không làm khó mày... Sau này mày có gì cần đến tao, cứ việc nói.”

“Cửu Thúc, con chú đã mất rồi, cho dù chú có bầm vằm, chém giết An Dĩ Phong thì con chú

cũng không sống lại được nữa!” Hấn cố gắng van nài. “Coi như cháu cầu xin chú, chú cho An Dĩ Phong một đường sống.”

“Mày đừng nhiều lời, hôm nay tao nhất định phải lấy mạng nó.”

“Cửu Thúc, thực lực của chúng ta tương đương, nếu ra tay, hai bên đều tổn thất lớn... Hà tất phải như vậy?”

Trác Cửu tức giận, hất đồ bàn, hét lên, giọng khàn khàn: “Mày không cần phải uy hiếp tao, kể cả ngày hôm nay máu ngập tửu lâu này, kể cả cái mạng già này có phải nằm xuống, tao cũng phải bắt nó đền mạng.”

“Nếu việc hôm nay cháu thay nó chịu tội, chú có nể mặt cháu không?”

“Mày muốn chịu tội thay nó?”

“Hôm nay, cháu và An Dĩ Phong đều do chú định đoạt, cần chân cần tay tùy chú, cháu chỉ xin chú cho nó một đường sống...”

“Tao nể mặt mày, mày hãy thế mạng cho nó!”

“Chú nói gì?” Hàn Trạc Thần đứng dậy, nghiêng người về phía Trác Cửu. “Chú vừa nói gì?”

Trác Cửu chưa mở miệng, Hàn Trạc Thần đã thẳng chân đá vào hạ bộ của lão. Trác Cửu chưa kịp nhồm dậy, Hàn Trạc Thần liền chĩa súng vào đầu lão ta quát: “Tất cả cảm nhúc nhích, đứa nào dám động đây tao sẽ bắn đại ca của chúng mày trước.”

Nhìn thấy vậy, không ai dám xông lên. Hấn cúi người, nói với Trác Cửu: “Có phải ông muốn tôi phải nói chuyện kiểu này không?”

Trác Cửu không chút hoang mang, ngược lại vẻ mặt vẫn thản nhiên: “Mày giết tao thì mày cũng không thoát nổi!”

“Ít nhất tôi vẫn có cơ hội trốn ra ngoài...”

“Mày có trốn cả đời được không? Mày không thèm đề ý đến chuyện sống chết của đứa khác?” Trác Cửu nói với một tên thuộc hạ đứng đằng xa: “Gọi điện đề con kia nói lời trấn trời.”

“Ông!” Tay Hàn Trạc Thần run lên. Ngón tay hấn cong lại, định bóp cò nhưng cuối cùng lại nói lỏng tay. “Ông muốn gì?”

“Muốn gái của mày sống sót thì đề An Dĩ Phong đến đây.”

Hấn vẫn nắm chặt súng trong tay, đó là quyết định khó khăn nhất trong đời hấn.

“Thần...” Hàn Trạc Thần nghe thấy tiếng gọi khe khẽ vọng đến. Hắn liền cầm lấy điện thoại, giọng nói của cô rất hiền dịu: “Thần, có phải anh không?”

“Chúng làm khó cho em phải không?”

“Không, họ rất khách sáo với em.”

Kẻ cầm điện thoại nói: “Anh Thần, gái của anh đương nhiên chúng em không động tới nhưng nếu hôm nay anh quyết chịu tội thay An Dĩ Phong thì đừng trách chúng em không nể mặt.”

“Mày là cái thá gì, đến lượt mày nói đầy há?”

“Thần...” May cười nói. “Anh đừng tức giận như thế, bình tĩnh chút đi... Em biết mình phải làm gì, em sẽ không làm liên lụy đến anh đâu.”

“May...”

“Từ ngày đầu tiên quen anh, em đã biết sẽ có kết cục như thế này nhưng em cam tâm tình nguyện.”

“Em đừng làm chuyện ngốc nghếch, hãy đợi anh, anh sẽ tới cứu em.”

“Em có thể hỏi anh vài câu được không?”

“Đến lúc nào rồi, còn hỏi cái gì mà hỏi!”

“Nếu em chết rồi, anh có nhớ đến em không?”

“Có, rất nhớ...”

Hắn không còn nghe rõ tiếng của May nữa, chỉ nghe thấy tiếng ồn ào rồi lại vang lên tiếng của cô: “Các người đừng có đến đây, các người mà còn tiến lên trước một bước, tôi sẽ nhảy xuống dưới.”

“May! Đừng làm thế... Anh sẽ đến cứu em ngay.”

“Anh có lấy em không?”

“Lấy, ngày mai lấy! Em đợi anh, nhất định phải đợi anh!”

“Thần, em yêu anh, đời này... và cả kiếp sau...”

Hắn nghe thấy tiếng điện thoại rơi xuống đất rồi tắt ngúm.

“May!!!”

Bỗng có hai kẻ xông đến tóm lấy cánh tay hắn, trong tích tắc, hắn quyết định bóp cò...

Hàn Trạc Thần không nhớ hắn đã giết bao nhiêu người. Ngày hôm đó, trước mặt hắn toàn là máu hôi tanh, khắp nơi đều như là máu của May. Khi An Dĩ Phong đến ứng cứu, hắn chỉ có một suy nghĩ, hắn phải lấy cô!!!

Lúc hắn tìm thấy May, cô nằm trên sân thượng, dao đâm trúng tim, máu ướm đầm bộ váy trắng... Lồng ngực cô lạnh ngắt, cũng giống như trong ký ức hắn không còn hơi ấm. Trong tay cô có một tờ giấy. Tờ giấy đã bị nhuốm máu, những nét bút trên nền máu đỏ đã biến thành màu thâm đen tuyệt vọng.

Đó là di chúc May để lại.

Chỉ cần yêu em một ngày, Có thể thử yêu em một ngày được không?

Không nhất định phải nói lời yêu em, chỉ cần nói một câu: anh thích em, em cũng mãi nguyện lắng rồi!

Có thể thử yêu em một ngày được không?

Không cần nhớ sinh nhật của em, chỉ cần nhớ tên em, em cũng mãi nguyện lắng rồi!

Có thể thử yêu em một ngày được không?

Không cần phải đưa em đi xem cả rừng hoa loa kèn nhện đỏ tươi thắm, chỉ cần tặng một bông hoa hồng, em cũng mãi nguyện lắng rồi!

Có thể thử yêu em một ngày được không?

Không cần một buổi hẹn hò lãng mạn, chỉ cần cùng em xem một bộ phim, dù là phim toàn đao súng, chém giết, em cũng mãi nguyện lắng rồi!

Có thể thử yêu em một ngày được không?

Không cần biết em ngủ ở đâu, chỉ cần trước khi em ngủ, gọi một cuộc điện thoại, hỏi em: “Có nhớ anh không?”, em cũng mãi nguyện lắng rồi!

...

Có lẽ không phải anh đã cho em quá ít mà là em đã đòi hỏi quá nhiều!

Có kẻ nói trong giây phút kích động, hắn đã giết rất nhiều người. Có kẻ lại nói hắn làm rất đúng,

thể lực chính là dựa vào máu tanh, giết chóc mà có được, cục diện xã hội đen thoáng chốc đã hoàn toàn thay đổi.

Nhưng Hàn Trạc Thần không cần quan tâm điều đó đúng hay sai, hắn chỉ thấy câu nói của An Dĩ Phong rất đúng: “Những người phụ nữ tốt đều bị chúng ta làm khổ.”

Ngày an táng May, hắn đứng xa xa nhìn bia mộ của cô, người thương nhớ cô rất nhiều nhưng không ai biết hắn là ai.

Khi thấy tấm bia khắc cái tên lạ lẫm, hắn chợt nhớ tới câu nói của cô: “Tên em không phải là May.” Cái tên May là do cô tự nghĩ ra để đánh lừa người khác.

Hàn Trạc Thần đứng mãi. Cho đến lúc mọi người đi hết hắn mới đến trước mộ cô, đặt lên đó một bó hoa loa kèn nhện đỏ, cười nói với cô: “Anh yêu em!”

“Anh lấy em! Ngày mai sẽ lấy em! Không, hôm nay...”

“Anh sẽ nhớ em, đời này sẽ không bao giờ quên...”

Trong ảnh, nụ cười của cô thật ngọt ngào!

Khi Hàn Trạc Thần định rời khỏi đó, thì một người đàn ông vận bộ vest đen gọi hắn lại. Hắn nghĩ ngợi rất lâu mới chợt nhớ ra đó là người đàn ông từng một thời ở với May.

“Anh có phải là Hàn Trạc Thần không?”

“Đúng!”

“Chúng ta nói chuyện một lát được chứ?”

“Ừm.”

Ngày hôm đó, nghe người đàn ông này nói rất nhiều chuyện, hắn mới thấy không thể hiểu được May. Cô không phải là người vô công rồi nghề mà là sinh viên năm thứ hai khoa âm nhạc của một trường đại học nổi tiếng. Cô đến hộp đêm chơi đàn không phải vì thiếu tiền mà chỉ vì muốn biết tiếng đàn của cô có làm cảm động những người chìm đắm trong chốn đèn hoa mấp mờ ấy không? Và cô vốn chỉ định chơi đàn một ngày thôi!

Cô rất tài hoa, từng là sinh viên có cơ hội đến Vienna trong dịp trao đổi sinh viên. Trước khi lên máy bay cô đã từ bỏ, cô nói cô chỉ cần được ở bên cạnh người cô yêu cho dù người ấy không biết tên cô.

Cô rất cá tính, đàn ông theo đuổi cô đếm không xuể, người đàn ông đang nói chuyện với hắn chỉ là một trong số đó. Anh ta đã bị khí chất và tài năng của cô làm cho mê mẩn, theo đuổi cô suốt

hai năm. Nhưng cô chỉ nói với anh ta một câu thế này: “Anh gì ơi... Cho em mượn cánh tay một chút, lát nữa em trả lại.” Sau đó, cô ôm lấy cánh tay anh ta trong lúc họ lướt qua Hàn Trạc Thần.

Khi Hàn Trạc Thần lái xe đi mất, cô ngồi khóc cả buổi chiều, anh ta đã nói với cô: “Anh ta vốn chẳng quan tâm tới em. Nếu quan tâm, anh ta sẽ giữ em lại, hỏi tại sao lại như vậy? Em vì anh ta như thế có đáng không?”

Cô nói: “Em là người con gái sống trong mơ mộng. Dù có cố gắng đến mức nào em cũng không thể bước chân vào thế giới tàn khốc của anh ấy. Em không hiểu anh ấy ngày nào cũng chém chém giết giết là vì cái gì? Em không hiểu cái mà anh ấy gọi là tình nghĩa anh em có ý nghĩa gì? Em càng không hiểu, rõ ràng anh ấy có thể hiểu những câu tiếng Anh mà em nói, có thể đọc thuộc lòng luật hình sự và luật tố tụng, tại sao cứ phải trà trộn vào xã hội đen sống qua ngày?... Điều duy nhất em hiểu được là cuộc gặp gỡ của chúng em sẽ có một kết cục bi thương, sớm muộn cũng có ngày em chết vì anh ấy. Nhưng em vẫn toàn tâm toàn ý ở bên anh ấy... vì anh ấy là người đàn ông tốt.”

Sau khi Hàn Trạc Thần kể xong câu chuyện, nước mắt tôi đã thấm ướt tóc trên gối.

“Con ngủ chưa?” Giọng hần thật nhẹ nhàng, nhẹ đến mức có lúc loáng thoáng nghe không rõ. Tôi không trả lời vì đang mãi nghĩ.

Rốt cuộc Hàn Trạc Thần là người đàn ông như thế nào? Một người đàn ông xấu đến như vậy, sao có thể làm cho cô gái ấy yêu đến chết cũng không hối hận?

“Xem ra chuyện ta kể nhạt nhẽo quá...” Trong giọng nói của hần có cả tiếng cười tự chê bai mình. Hần nhẹ nhẹ kéo chăn cho tôi, cúi người khẽ hôn lên trán tôi.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, tôi cứ nghĩ hần đã đi rồi nhưng vẫn cảm nhận được sự hiện diện của hần. Tôi vừa định mở mắt thì hơi thở của hần như phả lên mặt tôi... Tôi sợ đến mức không dám mở mắt nữa, mãi cho tới khi môi hần chạm vào môi tôi.

Một sự đụng chạm có mà như không ấy đã kéo theo vô vàn sợi dây thần kinh trên cơ thể tôi. Toàn thân tôi như tê cứng, mười ngón tay nắm chặt lấy chăn mới có thể kiềm chế không phát ra bất cứ tiếng gì.

Cho tới tận lúc nghe thấy tiếng đóng cửa, tôi mới bật dậy, ra sức hít thở, đập đập vào lồng ngực đang căng ra. Tôi tự an ủi mình, đó chỉ là nụ hôn chúc ngủ ngon của bố dành cho con gái, không giống nụ hôn nồng nàn của những cặp tình nhân trong tiểu thuyết tình yêu, môi lưỡi quện lấy nhau.

Nhưng... nhưng... đó là lần đầu tiên... hần hôn tôi.

Việc xảy ra hôm nay còn không đáng sợ bằng nụ hôn tạm biệt của hần.

Cả đêm tôi không ngủ được, trong đầu lẫn lộn rất nhiều thắc mắc.

Tôi không hiểu một người xấu, tàn bạo như hấn sao lại rất nhẹ nhàng với mỗi mình tôi?

Không hiểu sao hấn lại tìm người đến dạy tôi chơi dương cầm?

Không hiểu nụ hôn của hấn có ý nghĩa gì?

Và lần đầu tiên hấn nhắc tới đại ca, bố dượng của hấn...

Hai người vô cùng quan trọng với hấn như vậy, sao trước đây tôi chưa bao giờ gặp, cũng chưa bao giờ nghe thấy hấn kể với bất kỳ ai?

Hơn nữa, người con gái lý tưởng mà hấn mô tả nghe vô cùng quen thuộc, tại sao tôi luôn có cảm giác tính cách ấy rất giống... tôi?

Còn những sự thật gì nữa...

Vô vàn giả thiết cứ luân quần trong đầu, giằng co khiến đầu tôi như muốn nổ tung.

May, người phụ nữ yêu hấn đến như vậy, còn không hiểu hấn, tôi lớn lên bên cạnh hấn nhưng càng không hiểu nổi. Một người như hấn sao có thể cất giấu mọi thứ của bản thân kín đến như vậy?

Khó khăn lắm tôi mới chịu đựng được đến lúc trời sáng. Tôi soi gương, thấy mắt mình thâm quầng, đành chịu vậy. Tôi lấy bộ đồng phục trong tủ, mặc vào rồi đi xuống dưới nhà.

Tôi chỉ cầu mong không phải gặp Hàn Trắc Thần nhưng mọi việc không như mong muốn. Vừa đi xuống hết cầu thang tôi đã nghe thấy giọng nói mà tôi không muốn nghe nhất.

“Thiên Thiên?!”

Tôi giật thót mình, cố gắng đầu nói: “Chào buổi sáng! Con đi học đây!”

“Ta đã giúp con xin nghỉ một tuần, con cần ở nhà nghỉ ngơi.”

“Con không sao...” Nếu phải ở nhà đối mặt với hấn thì thà tôi đến trường nói chuyện với cô bạn cùng bàn còn hơn. Tôi có quá nhiều vấn đề muốn tìm người nói chuyện để giải tỏa.

Hấn bước đến, ôm lấy vai tôi, nhìn đôi mắt thâm quầng của tôi.

“Tôi qua con không ngủ được à? Lát nữa uống cốc sữa rồi lên tầng ngủ một lát!”

“Vâng!”

“Con đến đây xem cái này...” Hấn kéo tôi ngồi xuống sofa, lấy tờ báo cho tôi xem. Hấn giống

như một đứa trẻ vừa mới khám phá ra điều mới lạ. “Ngày mai có một nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng ở nước ngoài đến đây biểu diễn, ta đưa con đi xem nhé?”

Tôi giật mình ngẩng lên, nhìn khuôn mặt hắn. Ông trời quả thực đã đối đãi quá tốt với hắn, thời gian không hề để lại một chút nếp nhăn nào trên khuôn mặt ấy, chỉ khiến hắn đang từ một thanh niên bông bột lột xác thành một người đàn ông trầm tính, sống nội tâm, khiến hắn biết quan tâm, săn sóc, nói những lời mềm mỏng hơn với phụ nữ.

“Thiên Thiên, con làm sao thế?”

“Sao lại đối tốt với con như vậy?”

Hắn nhận nuôi tôi, chăm sóc tôi từng li từng tí. Tôi ngã trầy da chân, hắn mút sạch máu bầm trên vết thương của tôi. Khi tôi ngủ say, hắn nhẹ nhàng đắp chăn, tắt đèn. Hắn nói hắn chỉ tin tôi, nguyện làm cho tôi bất kỳ việc gì... Tôi không hiểu tại sao hắn lại tốt với tôi như vậy, tốt đến mức khiến trái tim tôi như đang run lên.

Hắn nâng cằm tôi lên để tôi có thể cảm nhận được tấm lòng chân thành thể hiện trên khuôn mặt hắn.

“Ta đối tốt với con là vì...”

Đôi môi hắn sát lại môi tôi, giọng nói biến mất... Lúc đó tôi mới chợt nhớ ra mình đã quá chú ý, chờ đợi câu trả lời của hắn mà quên cả né tránh.

Có vẻ như hắn cho tôi rất nhiều thời gian để tôi né tránh nhưng tôi đã không trân trọng!

Chương 9

“Ông chủ...”

May mà giọng nói của một vệ sĩ vọng tới, cắt đứt nụ hôn mờ ám, nếu không, thực sự tôi không biết sau đó Hàn Trạc Thần sẽ làm những gì. Rất có thể hắn sẽ cưỡng dâm đứa con gái chưa đến tuổi vị thành niên...

“Việc gì thế?” Hàn Trạc Thần gọi tên vệ sĩ đang vội vàng xoay người bỏ đi. “Nói đi!”

“Vâng...” Tên vệ sĩ ngại ngần nhìn tôi rồi lại nhìn Hàn Trạc Thần, một lúc sau mới nghĩ ra mình đang định nói gì. “Cảnh sát Vu đến rồi ạ! ông ấy nói muốn gặp ông chủ và con gái... Ông chủ.”

Tên vệ sĩ ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Hàn Trạc Thần, khi nói đến hai chữ “con gái” giọng hắn ta như muốn tắc nghẹn: “Hỏi thăm quá trình bắt cóc hôm qua.”

“Mời ông ta vào!”

Khi tên vệ sĩ bước ra ngoài tôi có thể thấy rõ hắn ta thở phào một hơi, thậm chí mồ hôi trên mặt. Cũng khó trách hắn ta đã bị hù dọa đến như vậy. Hắn ta mới đến đây được hai tháng, có lẽ chưa ai nói với hắn ta rằng tôi là con nuôi của Hàn Trạc Thần.

Tôi lén lút liếm môi, trên đó vẫn còn dư vị của sự tê dại. Nếu nụ hôn hôm qua tôi có thể hiểu là nụ hôn chúc ngủ ngon của người cha dành cho con gái thì hôm nay... tôi có thể tựa lừa mình đó là nụ hôn chào buổi sáng không?!

Cảnh sát Vu vẫn mặc bộ cảnh phục trang nghiêm, dáng người không cao, có chút béo phì nhưng được bộ cảnh phục ấy tôn lên vẻ rắn rỏi.

Ông ta bước vào, rút ra một tờ giấy và một cây bút từ tập tài liệu, gương mặt vẫn trang nghiêm.

Hàn Trạc Thần rõ ràng đã nhìn thấu mục đích của ông ta, ung dung ngồi trên sofa, nói giọng hơi châm biếm: “Hiếm khi cảnh sát Vu rảnh rỗi đến nhà tôi chơi. Mời ngồi! uống trà hay cà phê đây?”

“Không cần, tôi đến để điều tra và ghi chép lại quá trình xảy ra vụ án hôm qua.”

Cách nói chuyện trang trọng của ông ta khiến người khác có cảm giác hai người như kẻ xa lạ, ông ta nhất định sẽ làm theo phép công.

Tôi thực sự rất muốn nói ra chân tướng sự việc để xem ông ta có dám ghi lại không. Đến cả tôi

còn không chịu nổi cung cách giả tạo của ông ta nữa là Hàn Trạc Thần! Hấn không hề giữ thể diện cho ông ta, cười khinh miệt: “Ông thấy thế nào thích hợp thì viết như vậy, tôi không quan tâm!”

“Anh không quan tâm?! Dao Mễ nằm trong phòng cấp cứu, mất một tay, trên người có tới mười mấy chỗ xương bị rạn nứt, vỡ vụn, thận trái bị tổn hại nghiêm trọng đã phải cắt bỏ...”

“Vẫn chưa chết à? Mạng lớn đấy!”

“Anh... thù sâu oán nặng đến đâu mà đánh người ra nông nổi ấy?” Cảnh sát Vu tức đến mức bẻ cong cây bút trong tay. Ông ta cố kìm nén cơn giận rồi nói tiếp: “Theo giám định tỷ lệ thương tật của Dao Mễ, hành động của anh bị coi là tự vệ quá mức, nếu hấn nhất quyết đòi tố cáo anh thì việc này rất nghiêm trọng!”

“Tố cáo tôi ư? Nó đâu có gan làm vậy!”

“Hôm nay vớt được một xác chết ngoài biển, theo Dao Mễ chứng thực thì đó là tên lái xe trong vụ bắt cóc...”

Hàn Trạc Thần với lấy điều thuốc đặt trên bàn, châm lửa.

“Cảnh sát Vu, ông định nói việc này là do tôi làm?!”

Đây là nguyên tắc của xã hội đen, tôi chẳng liên quan gì đến việc ấy.”

“Anh không liên quan? Một mạng người đấy! Sao anh có thể giết người không chớp mắt?...” Cuối cùng cảnh sát Vu không kiềm chế được cơn thịnh nộ, đứng phắt dậy, tay run run chỉ vào Hàn Trạc Thần mắng lớn: “Rốt cuộc anh còn chút tính người nữa không?!”

“Tính người?! Tính người là loại người như ông ngồi trong phòng điều hòa lật xem báo cáo khám nghiệm tử thi mới có. Nếu ông bị kẻ khác treo lên đánh cho gần chết, nếu ông bị kẻ khác chĩa súng tiêm ma túy vào người, nếu ông bị kẻ khác vây trong ngõ hẻm chém mười mấy nhát, nếu hôm qua người chúng làm nhục là ông...” Hàn Trạc Thần bỗng dừng lại, đứng lên, đá vào sofa một cái, tiếng va đập rất rõ khiến tôi nghi ngờ xương chân hấn bị gãy cũng nên.

Hấn mím chặt môi, trán toát mồ hôi hột, chắc rất đau. Hấn đánh người khác thì tôi thấy thường xuyên nhưng hấn tự hại mình thì đây là lần đầu tiên.

Trước đây, khi hấn không vui, tôi chỉ cần nắm lấy ngón tay hấn, hấn sẽ nhìn tôi tươi cười, điều đó có nghĩa hấn không mấy tức giận. Nếu hấn rút tay ra, có nghĩa hấn không vui, chỉ muốn yên tĩnh một mình, tốt nhất là tôi nên biến khỏi đó.

Khi thấy hấn lại ngồi xuống sofa, tim tôi như loạn nhịp. Tôi nhẹ nhàng ngồi sát lại gần hấn, thử chạm vào bàn tay hấn đang nắm chặt. Một lúc sau cũng không thấy hấn có phản ứng gì, tôi định

lặng lẽ quay về phòng thì hấn vỗ vỗ đầu tôi, cười với tôi dù nụ cười vô cùng chua chát và miễn cưỡng.

“Cảnh sát Vu, chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ? Tiếp tục đi!”

Cảnh sát Vu nhìn tôi có vẻ không thể hiểu nổi, định nói rồi lại thôi, ông ta thu dọn tài liệu.

“Thôi, tôi đi đây! Anh tự thu xếp cho ổn thỏa!”

“Tôi không tiến!”

Cảnh sát Vu chuẩn bị bước ra khỏi cửa thì do dự một lúc rồi xoay người, đổi giọng nghiêm nghị như ở chốn công sở: “Bây giờ quay đầu còn kịp, đừng lún sâu thêm nữa...”

“Quay đầu?! ông đang nói đùa với tôi đấy à?!”

“Đã dấn thân vào xã hội đen, mấy người có được kết cục tốt đẹp... Anh xem Trác Cửu, xem ông trùm Lôì...”

“Ông đừng nhắc đến họ trước mặt tôi.”

“Đến bây giờ anh vẫn hận tôi ư? Nếu năm đó không phải là tôi tóm anh thì anh đã giống ông trùm Lôì, bị người ta đánh chết rồi!”

“Tôi thà chết lúc đó...” Hàn Trạc Thần càng nắm chặt tay hơn nữa, móng tay cắm sâu vào da thịt nhuộm máu đỏ. “Đã đi đến nước này rồi, tôi không quay đầu lại được nữa... Đại ca đã không hỏi han đến việc của băng đảng, cuối cùng thì vẫn... Những người như chúng tôi đã đen thì đen rồi, không trắng được, tôi không động vào kẻ khác thì cũng bị kẻ khác chém chết.”

“Thôi, được rồi! Có việc gì cần tôi giúp thì cứ nói.”

Hàn Trạc Thần cười nhạt: “Cảm ơn!”

Đợi cảnh sát Vu đi rồi, hấn ngồi trên sofa, cúi gập người, hai tay ôm đầu.

Lúc này trông hấn không hề giống loài ác quỷ giết người không chớp mắt. Hấn yếu đuối như một đứa trẻ cần được bảo vệ và an ủi. Lần đầu tiên đối mặt với tình cảnh này, tôi không biết phải làm sao. Cuối cùng, tôi chỉ có thể ngồi cạnh hấn, vuốt ve những sợi tóc mượt mà giống như lúc nhỏ hấn vẫn dỗ dành tôi.

...

“Con cũng thấy ta là kẻ xấu đúng không?” Hấn vươn tay ôm lấy tôi, gục lên bờ vai tôi.

Tôi không muốn lừa dối hắn, không muốn lúc nào cũng dùng nụ cười giả tạo để đối phó với hắn.

“Con không biết.”

“Ta luôn muốn làm người tốt... Ta cũng không muốn có kết cục như ngày hôm nay, có nhiều việc không thể tự mình quyết định.”

Tôi đưa cánh tay yếu ớt ôm lấy bờ vai hắn đang run lên, không biết phải trả lời ra sao, chỉ yên lặng nghe hắn nói.

“Khi đại ca chết, ta đang ở dưới... Rất thảm! Bọn chúng đánh anh ấy thương tích đầy mình rồi ném anh ấy từ tầng hai mươi lăm xuống. Trước khi chết anh ấy vẫn còn trừng mắt nhìn ta.”

“Ông ấy không thể vì sự đau khổ của chú mà sống lại...” Tôi chớp chớp đôi mắt đã nhạt nhòa vì nước mắt, cố nặn ra một nụ cười, nói với hắn mà như nói với chính mình. “... nên chú chỉ có thể nghĩ cách khiến chú quên đi!”

Đó là kinh nghiệm tôi tổng kết lại sau nhiều năm đối mặt với nỗi đau vô hạn dù tôi không làm được như thế.

Trong phòng khách sáng sủa, rộng rãi chỉ có hai chúng tôi, hai kẻ quẩn quại trong nỗi đau khổ vô bờ bến.

Ngày hôm sau, sau khi nghe xong buổi hòa nhạc, hắn liền đưa tôi đến bờ biển để những kẻ theo hắn như hình với bóng đợi trong xe, không được đi theo chúng tôi.

Tôi cởi giày, chân trần đứng trên bờ cát mịn, những vết chân chẳng mấy chốc đã bị sóng biển cuốn đi cùng những hạt cát... Điều này khiến tôi nhớ lại buổi hòa nhạc ban nãy. Bàn dương cảm ban đầu giống như những đợt sóng này, trong tiếng ồn ào và dưới ánh đèn nê ông, nó vẫn thật yên bình, sau đó gió lốc ầm ầm cuốn từng đợt sóng lớn, hủy diệt tất cả... Đó cũng chính là vận mệnh của tôi chẳng?

Người đàn ông như Hàn Trạc Thần giống như mặt biển, lúc phẳng lặng khiến tôi cảm thấy hắn điềm đạm, nhẹ nhàng, lúc dập dềnh trôi nổi khiến tôi không thể nắm bắt được, lúc cuộn cuộn dâng trào khiến mọi thứ có thể bị cuốn trôi, hủy diệt.

Cũng chính vì thế, hắn có sức cuốn hút kỳ lạ, bất kể là lúc trầm lặng, ôn hòa hay nóng nảy, hắn đều khiến người luôn bên hắn là tôi có cảm giác bị chết chìm, thậm chí có những lúc tôi cảm thấy mình như bị chìm dần vào dòng nước không hình không bóng ấy...

Chiếc áo vest còn mang hơi ấm được khoác lên người tôi, giúp tôi xua đi cái lạnh của gió thu. Tôi ngẩng đầu dưới ánh trăng bạc, Hàn Trạc Thần trông vô cùng ôn hòa. Giống đêm tối của mấy năm về trước.

Hôm đó, tôi cũng chân trần như vậy đứng trong sân ngược nhìn sao giăng đầy trời. Mẹ từng nói rằng khi chết đi, người ta sẽ biến thành ngôi sao, có thể ở trên trời cao nhìn thấy người mình muốn gặp.

Tôi đứng trong sân vì sợ họ không nhìn thấy tôi.

Khi Hàn Trạc Thần về nhà, thấy tôi đang ngo ngắc liền chậm chậm bước tới bên.

“Muộn thế này rồi sao vẫn còn đứng ở đây?”

Ánh đèn vàng vọt trong sân chiếu lên người hắn, máu đỏ tanh nồng trên vai hắn khiến tôi rùng mình, cảm thấy vai mình nhói đau. Tôi run run nói: “Chú... bị chảy máu rồi...”

“Không sao!”

Hắn nắm tay tôi dắt về phòng, đưa tay chạm vào đôi bàn chân lạnh buốt của tôi, dùng đôi bàn tay ủ ấm rồi chau mày nói: “Sau này không được đi chân trần chạy lung tung, sẽ ốm đấy!”

“Vâng!” Tôi cảm nhận được hơi ấm lan tỏa từ gan bàn chân, suýt khóc nhưng vẫn cố nghiêng răng chịu đựng.

Lúc còn nhỏ tôi vẫn đi chân trần chạy khắp nơi, mẹ thường mắng tôi chân bẩn như vậy thì buổi tối không được lên giường ngủ.

Bây giờ tôi muốn nghe bà mắng nhưng không còn cơ hội nữa rồi.

Lúc Thanh băng bó vết thương cho hắn, tôi ngồi im bên cạnh, chăm chú nhìn những vết thương nông, sâu. Tôi không hiểu sao hắn bị thương nhiều như vậy mà không ai lấy được mạng hắn!

Nếu tôi có cơ hội đâm hắn một nhát, lẽ nào chỉ để lại cho hắn một vết sẹo thôi sao?

“Thiên Thiên, con còn nhớ sinh nhật của mình không?”

“Sinh nhật...” Tôi không hiểu sao hắn lại hỏi câu hỏi này, thành khẩn gật đầu: “Nhớ ạ!”

“Lúc nào đến sinh nhật con?”

Tôi cúi gằm mặt, những ngón tay đan xen vào nhau, nói: “Hôm nay...”

“Hôm nay ư?” Hắn im lặng một lúc, xoa xoa đầu tôi. “Con thích quà gì?”

“Không cần quà gì cả!”

Tuy nói vậy nhưng khi tôi thấy hắn bị thương mà vẫn đi mua một chiếc bánh ga tô có hình thiên

sứ, cảm nên bảy màu, tôi bật khóc. Không phải vì buồn mà vì lòng tôi tê dại. Đó là lần đầu tiên tôi không muốn hấn là kẻ thù của mình và cũng là lần đầu tiên tôi thề cầu nguyện: “Con hy vọng Hàn Trạc Thần không phải là kẻ thù của con...”

Từ đó, cứ đến sinh nhật mình, tôi đều âm thầm cầu nguyện như vậy. Tôi biết điều đó không thể thành hiện thực nhưng tôi không nghĩ ra lời cầu nguyện nào khác...

Tôi còn đang chìm đắm trong hồi ức, hấn kéo mạnh tôi một cái, tôi trượt chân, không biết ngã vào lòng hấn tự lúc nào. Lúc tôi đứng lên, đôi tay hấn đã ôm chặt lấy tôi trong thế giới nhỏ bé của hấn.

“Thiên Thiên!” Đôi tay hấn siết chặt hơn, đôi mắt ánh lên sắc vàng của sóng biển, dần trở nên mơ hồ...

Vì đã nhận được hai bài học cho việc phản ứng chậm nên lần này tôi nhanh chóng quay mặt đi, kịp thời né tránh bờ môi hấn. Có lẽ tôi còn nhỏ dại nhưng có một việc tôi biết rất rõ là giữa chúng tôi không thể nảy sinh tình yêu, giữa chúng tôi chỉ có thù hận!

“Bố!”

Tôi hy vọng cách gọi của tôi có thể thức tỉnh lương tâm hấn nhưng hấn lại lạnh lùng trả lời: “Ta không phải là bố con.”

Khi tôi cảm thấy bàn tay hấn vuốt ve khuôn mặt mình thì trong lòng bỗng thấy sợ hãi. Tôi nói to: “Nhưng trong lòng con thì đúng là như vậy! Con luôn coi chú là bố!”

Cánh tay đang ghì chặt lấy tôi bỗng rời lỏng, cuối cùng tôi cũng lấy lại được tự do. Tôi không hề do dự nhảy ra ngoài, con tim vì quá sợ hãi nên cứ loạn nhịp. Vì tim đập quá nhanh, tôi chẳng nghĩ ra được lời nào, cố gắng lắm mới nói được mấy câu tầm phào: “Con còn nhớ chú từng nói rằng cho Tiểu Cảnh tám năm, nếu khiến chú hài lòng, chú sẽ cho anh ấy thứ mà anh ấy muốn...”

Hấn nhìn tôi, ánh mắt mơ màng bỗng đóng kết thành băng lạnh cao ngàn trượng, cất tiếng hỏi: “Con đợi nó?”

“Vâng!”

Tôi cũng không biết có phải tôi đang đợi Tiểu Cảnh hay không, tôi chỉ có cảm giác anh ấy sẽ quay về, anh ấy sẽ không bỏ mặc tôi. Có lúc tôi còn mơ thấy anh ấy hóa thân thành hoàng tử như trong câu chuyện cổ tích, giết quỷ dữ, cứu công chúa... Chính vì sự mong đợi hão huyền này mà Tiểu Cảnh như được khoác tấm áo giáp vàng óng ánh để tôi vô cùng mong ngóng.

Hấn quay mặt đi, không muốn để tôi nhìn thấy hấn đang rơi vào cảm giác lạc lõng.

Tôi tự nhủ, người mà công chúa yêu là hoàng tử chứ không phải quỷ dữ...

“Thiên Thiên!” Hấn nắm lấy tay tôi, tôi cố rút tay lại. “Con còn nhỏ, có nhiều việc con chưa hiểu.”

“Con hiểu!”

Sao tôi lại không hiểu. Tuy ít đọc tiểu thuyết tình yêu nhưng tôi cũng từng đọc mấy cuốn với cô bạn ngồi cùng bàn rồi. Trong truyện, người con trai thích dùng nụ hôn để thổ lộ tình yêu, thường thì người con gái sẽ bị nụ hôn làm cho xốn xang mà trao thân cho người con trai. Cho nên tôi mới sợ, sợ mình sẽ xốn xang trong lòng, sợ mình sẽ trao tặng thứ không nên trao tặng.

“Không cần biết con hiểu hay không...” Hấn tóm lấy cánh tay tôi, kéo tôi đứng trước mặt hấn. “Con cần phải ghi nhớ việc này: Ta có thể cho con thời gian để chấp nhận tình cảm của ta đối với con, bao lâu cũng được... Nhưng ta tuyệt đối không để con ở bên Cảnh, tốt nhất là con nên sớm quên nó đi... vì con là của ta.”

“Vì con là của ta!”

Trong ác mộng của tôi lại có thêm một câu nói đáng sợ.

Một tuần sau, tôi lại có thể đi học. Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đối mặt với việc bị mọi người coi là đề tài bàn tán xôn xao sau lưng nhưng khi đến trường, mọi người chỉ hỏi tôi khôi ốm chưa. Tôi gặp Nhạc Lỗi đang đi đi lại lại ở hành lang, vừa định nói vài lời thì cậu ấy cúi gằm mặt, đi vòng qua tôi.

“Nhạc Lỗi!”

Cậu ấy đứng lại.

“Gì thế?”

“Không có gì, tớ chỉ muốn cảm ơn cậu đã không nói chuyện tớ bị bắt cóc với người khác.”

“Không cần cảm ơn tớ, là do người nhà cậu không cho tớ nói...” Cậu ấy do dự hồi lâu rồi nói tiếp: “Người nhà cậu có vẻ rất lợi hại, tớ chỉ nhớ trên mặt của kẻ bắt cóc có vết dao chém vậy mà họ có thể tìm ra hấn là ai...”

“Có thể... chẳng may quen thôi.”

Cậu ấy đút tay vào túi quần, hình như định lấy thứ gì đó rồi lại thôi. “Bố cậu bảo tớ sau này không được đến gần cậu nữa nên...”

“Ừ!” Tôi mỉm cười cúi người. “Xin lỗi! Hy vọng bố tớ không làm cậu sợ.”

Khi quay lại lớp học, tôi nghe thấy cậu ấy gọi tên tôi nhưng tôi không trả lời. Tôi quá hiểu tính

cách của Hàn Trạc Thần, hắn đã coi tôi là của hắn, thì hắn sẽ không cho phép bất kỳ ai tiếp cận tôi...

Tôi là của hắn...

Tôi về chỗ ngồi, việc đầu tiên tôi làm là lấy một cuốn tiểu thuyết tình yêu trong cặp sách của cô bạn cùng bàn ra nghiên cứu.

“Thiên Thiên, cậu bị cái gì làm cho kích động đấy?”

“Tìm vài thứ...” Tôi tìm rất lâu mới phát hiện ra người con trai trong tiểu thuyết tình yêu quá hiền lành, từ đầu tới cuối chưa từng nói một câu cho giống đấng nam nhi.

Lãng phí cả buổi sáng của tôi.

Lúc ăn cơm trưa, tôi không kìm nén được nữa, buột miệng hỏi cô bạn cùng bàn vốn tự xưng là “chuyên gia về tình yêu”: “Cậu đọc nhiều tiểu thuyết như vậy, có khi nào nhân vật nam chính... không phải, chỉ là nhân vật nam phụ nói với nhân vật nữ chính rằng: “Tốt nhất là em nên sớm quên anh ta đi... vì em là của anh”? Khi đó nhân vật nữ chính sẽ trả lời thế nào?”

Cô bạn cắn đũa nhìn lên trần nhà nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Vây cũng phải căn cứ vào hoàn cảnh mà quyết định, nếu ác liệt một chút... thì tớ sẽ tát cho anh ta một cái rồi nói rằng: “Tránh xa tôi, càng xa càng tốt!”.”

Đúng là rất ác liệt, nhưng tôi lại nghĩ đến cái vẻ thường ngày của hắn, lại càng ác liệt hơn. Tôi xoa lòng bàn tay rịn mồ hôi vào váy, thôi đành bỏ qua cách này.

“Còn cách trả lời khác không?”

“Anh nghĩ anh là ai chứ, anh nói là của anh có nghĩa là của anh sao?! Tớ nghĩ cách trả lời này cũng rất cool! Tại sao cậu lại hỏi vậy?” Hai mắt cô ấy sáng lên, cô ấy sấn lại gần tôi hỏi: “Có phải đã có người... nói vậy với cậu không? Đẹp trai không?”

Tôi dò hỏi: “Nếu người ấy là... Hàn Trạc Thần thì sao?”

“Cái gì?” Cô ấy bị nghẹn, phải ra sức uống nước mới thở nổi. May mà lúc này cô ấy không uống nước, nếu không đã phun đầy lên mặt tôi rồi.

“Ông ấy khủng khiếp đến vậy sao?!”

“Cậu nói thật đấy chứ?” Cô ấy hỏi.

“Là tớ đang giả sử.”

“À!” Cô ấy vỗ vỗ ngực rồi nói: “Vây thì cậu chỉ có thể nói...”

Tôi nhìn cô ấy, tha thiết mong đợi câu trả lời.

“Vậy thì cậu chỉ có thể nói: Anh muốn thế nào thì tùy, em đều nghe anh.”

Chương 10

Tiếng chuông vào học vang lên, sân trường rộng lớn bỗng chốc chỉ còn lại mình tôi. Tôi ngồi tựa lưng vào một thân cây lớn bên cạnh hàng rào, cơ thể đã tìm được chỗ dựa nhưng lòng trống trải như không chốn nương tựa.

Con gái ở tuổi tôi luôn nghĩ về tình yêu nhưng lại rất mù quáng. Tôi cũng từng nghĩ đến sẽ có người nắm tay tôi băng qua đường, vào ngày mưa cùng tôi che ô đi dạo dưới ánh đèn.

Người ấy chính là Tiểu Cảnh...

Đã nhiều năm không gặp, tôi không ước ao quá xa vời rằng anh phải đẹp trai, cũng không cần phải quá cao, tôi chỉ hy vọng anh sẽ rất dũng cảm, giống như chàng hoàng tử trong Hồ thiên nga dũng cảm vì tình yêu.

Nhưng đối với tôi, anh càng ngày càng xa vời!

Thực ra tôi hiểu Hàn Trạc Thần hơn ai hết. Hắn nói cần tôi thì tôi không thể chạy thoát. Tôi sợ hắn chiếm đoạt cơ thể tôi, tôi sợ hắn chiếm đoạt...

Tiếng nôn ọe cắt ngang nỗi lòng phiền muộn của tôi. Tôi hướng nhìn ra ngoài hàng rào thì thấy một người con gái toàn thân nồng nặc mùi rượu đang ói mửa như lộn hết cả ruột gan.

Tôi đưa bình nước khoáng vừa mua cho chị.

“Uống chút nước đi!”

“Cảm ơn!”

Khi chị nói lời cảm ơn thì đúng lúc tôi nhìn thấy chị rơi lệ. Chị rất xinh đẹp, gợi cảm, trang điểm rất đậm, chiếc áo bó sát người màu đỏ, cổ trễ phối với một chiếc quần ngắn bó sát màu đen tôn lên những đường cong và dáng người thon thả cùng làn da bánh mật được chiếu rọi dưới ánh nắng.

Tôi ít khi gặp người con gái nào trang điểm như thế. Trong tâm trí tôi, những cô gái trang điểm như vậy đều không phải người tốt. Nhưng đôi mắt chị thật trong sáng, thuần khiết. Tôi đưa cho chị một tờ giấy ăn.

“Cảm ơn!” Chị nhận lấy tờ giấy ăn, ngồi xuống, khóc thút thít.

Nỗi lòng thương cảm hình như rất dễ bị truyền nhiễm. Sóng mũi tôi bỗng cay cay, nước mắt cũng tuôn rơi.

Tôi không biết những người đi qua sẽ nghĩ gì về chúng tôi, cảnh tượng đó chắc chắn rất buồn cười.

Hai cô gái hoàn toàn khác nhau, ngồi quay lưng lại với nhau, bị ngăn cách bởi hàng rào cùng khóc thút thít.

“Tại sao em lại khóc chứ?” Sau khi chia hết gói giấy ăn, chị hỏi.

“Một người đàn ông nói rằng em là của hắn.” Tôi nhìn chị hỏi: “Còn chị?”

“Một người đàn ông nói rằng chị không phải là của hắn.”

Thế rồi hai chúng tôi bật cười, số phận của con người thật nực cười!

Trước khi bỏ đi, chị nói tên là Thu, nếu có duyên sẽ còn gặp lại. Sau đó quả thật chúng tôi đã gặp lại nhau.

Chúng tôi kết bạn, lúc đó tôi mới biết chị là sinh viên năm thứ tư khoa múa của học viện nghệ thuật. Khi không có tiết hoặc buổi tối rảnh rỗi chị thường nhảy trong một quán sang trọng.

Câu cửa miệng của chị là: “Thời đại này đàn ông tốt tuyệt chủng cả rồi!”

Không hiểu sao tôi lại thích câu nói đó của chị...

Càng kể càng thấy lạc đề, tôi lại nói tiếp chuyện hôm đó.

Hôm đó, vì tròn một tiết học, tôi bị giáo viên phạt đứng cả buổi chiều, lúc ra khỏi cổng trường chân vẫn còn tê cứng. Tôi khó nhọc cất từng bước, đúng lúc xe của Hàn Trạc Thần dừng trước cổng.

Bỗng tôi cảm thấy chân mình tê dại, lò cò từng bước đến bên xe, không muốn lên chút nào.

“Chân con làm sao thế?”

“Bị giáo viên phạt đứng vì... đi muộn.”

“À...” Hắn nói, cúi đầu tiếp tục xem tập tài liệu trong tay, có vẻ như là hợp đồng gì đó.

Mấy lần định mở miệng nói chuyện với hắn nhưng nhìn bộ mặt nghiêm nghị của hắn tôi lại thôi. Đã bao lần tôi lấy hết dũng khí định nói thì hắn đã nói trước: “Muốn nói gì thì nói đi!”

“Con... con mới mười lăm tuổi...” Tôi muốn nói rằng mình còn nhỏ, không thích hợp để yêu.

“Con sẽ không ở tuổi mười lăm mãi mãi.”

“Nhưng... con không thích chú...”

Hắn còn chẳng thèm ngẩng đầu, lật sang một trang tài liệu khác: “Từ từ rồi sẽ thích.”

Tôi cố hít một hơi thật sâu để không khí tràn đầy lồng ngực như tiếp thêm sức mạnh cho mình: “Con sẽ không thích chú, mãi mãi không thể, chú hãy từ bỏ hy vọng đi!”

Cuối cùng, hắn cũng ngẩng lên, lướt nhìn tôi một cái: “Việc này không phải chỉ con nói là được!”

Tôi nản lòng tựa vào ghế ngồi, không cam tâm chấp nhận số phận, quyết nắm lấy cơ hội cuối cùng: “Con còn nhớ chú từng nói, cho dù con có yêu cầu gì, chỉ cần nói ra, chú sẽ đáp ứng... đúng không?”

“Đúng!” Hắn cười, ghé sát vào người tôi, khẽ nói vào tai tôi. “Trừ việc này ra... Thiên Thiên, con là của ta, mãi mãi là như vậy.”

Tôi hoàn toàn thua cuộc.

Có lẽ cô bạn cùng bàn nói đúng, tôi nên nói rằng: “Chú muốn thế nào thì tùy, con đều nghe chú.”

Những ngày sau đó bi thảm biết bao. Tôi bị Hàn Trạc Thần giày vò đến thảm hại, chỉ cần hình dung là có thể biết được thế nào rồi!

Điều duy nhất khiến lòng tôi được an ủi là giáo viên biến thái lớp chúng tôi tự nhiên từ chức, thay vào đó là một giáo viên chủ nhiệm hòa nhã, dễ gần, từ đó trở đi tôi không bị phạt đứng nữa...

Thấm thoát hai năm trôi qua, tôi tròn mười bảy tuổi. Câu nói của Hàn Trạc Thần đã lột tả đáng vẻ của tôi: “Thiên Thiên, cuối cùng con cũng giống một phụ nữ rồi!”

Hôm đó là thứ Hai, đáng lẽ phải ngồi trong lớp thì tôi lại len lỏi qua khu phố phồn hoa có nhiều người qua lại, bước vào một quán cao cấp.

Tôi tìm chỗ ngồi ở góc quán, vẫn như mọi lần gọi một cốc nước chanh.

Cuộc sống ngày càng hiện đại, trò giải trí cũng ngày càng tân tiến!

Quán này chính là ví dụ điển hình. Nó không giống hộp đêm nhưng cũng có tiếng nhạc êm dịu, những điệu múa uyển chuyển, vô số người đẹp, cũng có trao đổi tiền bạc, những người qua lại đều rất phong độ, xinh đẹp.

Thỉnh thoảng những người đàn ông lạ mặt ngồi xuống bên cạnh, rất lịch sự hỏi tôi phía đối diện có người ngồi chưa, khi tôi nói có rồi, họ rất biết điều mà rời khỏi, tìm kiếm mục tiêu mới.

Về cơ bản, ở đây không có những loại người la lối om sòm, trừ hôm đó.

Năm người đàn ông ngồi trên chiếc sofa mềm mại hình tròn cách chỗ chúng tôi không xa, vừa uống vừa la ó, nhìn kiểu ngồi thôi cũng biết là dạng không có học. Những lời nói của họ càng không thể lọt tai, rõ ràng là đang ngấm nghĩa, bàn luận về vũ công, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, may mà vũ công hôm nay không phải là chị Thu.

“Thiên Thiên, em lại trốn học hả?!”

Vừa nghe giọng nói, không cần ngẩng đầu nhìn tôi cũng biết là ai.

“Chị Thu, em muốn ra ngoài hít thở không khí một lúc, chị rảnh không?”

Hai năm qua, thỉnh thoảng thấy buồn bức hoặc không vui, tôi đều đến đây gặp chị. Nếu rảnh rỗi, chị thường ngồi nói chuyện phiếm với tôi một lúc.

Tôi rất thích chị vì chị chín chắn, thích nghe chị kể về các loại đàn ông, đặc biệt có chút cảnh nóng trong câu chuyện của chị nhưng không bao gồm điệu nhảy của chị.

Trước khi được xem chị nhảy tôi cứ ngỡ những vũ điệu của chị phải uốn lượn rất đẹp. Trên thực tế, vũ điệu của chị vô cùng mê hoặc khiến tôi không dám hình dung, mới xem được một chút thì không dám xem nữa, thực sự là quá...

“Sao thế? Có phải gã cha nuôi vô liêm sỉ ấy lại làm phiền em không?”

Tôi cúi đầu nhấp một ngụm nước chanh, vị chanh chua từ miệng lan đến tận đáy lòng.

“Hôm qua ông ta lại vuốt ve em...”

“Hắn vuốt ve ở đâu?” Chị lo lắng nhìn ngực tôi rồi lại nhìn xuống đùi tôi.

“Vai và cả eo nữa.” Tôi nuốt nước bọt, nghĩ lại cảnh tượng tối qua, ôm lấy khuôn mặt đang nóng bừng của mình.

“Chị tưởng... Thế là còn may!” Chị vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

“Em không chịu được, thực sự không thể chịu được nữa!”

Hai năm nay, Hàn Trạc Thần không hôn tôi nữa nhưng tay hắn thì chẳng chịu để yên, không vuốt tóc tôi thì lại vuốt ve tay tôi, có lúc còn ôm vai tôi, những ngón tay cứ lướt lên, lướt xuống trên cánh tay tôi. Rất nhiều lần tôi đã quyết liệt phản đối: “Không được đụng vào con, con không

chịu nổi nữa.” Nhưng lần nào hắn cũng hơi nhếch mép, ghé sát tai tôi nói: “Dần dần rồi sẽ quen...”

Tôi không thể quen nổi, chỉ cần ngón tay hắn chạm vào người là toàn thân tôi nổi da gà, khi hắn dừng lại rồi cảm giác tê dại vẫn chưa tan biến, vô cùng khó chịu! Đáng sợ nhất là khi nằm trên giường cảm giác ấy vẫn rất rõ ràng khiến tôi thấy ngột ngạt, khó thở. Đặc biệt là tối qua, khi tôi đang ngồi trên sofa xem phim hoạt hình Nữ chiến binh xinh đẹp thì hắn đến ngồi cạnh, tay nhẹ nhàng đặt lên vai tôi rồi ôm tôi vào lòng. Hắn vén tóc tôi, ngón tay ấm áp của hắn cứ vuốt ve má tôi. Sau đó, ngón tay hắn chuyển xuống vai tôi, lần sờ dọc theo cánh tay đến tận eo. Tôi thấy khó thở, co rúm người né tránh, nói lí nhí: “Không.” Hắn mỉm cười, hôn nhẹ lên má tôi, bờ môi mềm mại mơn man vành tai tôi. Tôi như bị điện giật, toàn thân cứng lại, vội đẩy mạnh hắn một cái rồi chạy lên tầng. Cả đêm tôi co quắp trong chăn, lòng rối như tơ vò, lơ mơ nhận ra một thứ dần biến mất khỏi người tôi, từng chút một, đó chính là “lý trí”.

“Thiên Thiên, hắn lợi hại đến mức ấy sao, đèn cảnh sát cũng không quản lý nổi ư?”

Vấn đề này tôi đã trả lời rất nhiều lần rồi, đến nỗi lần này tôi còn chẳng muốn gật đầu, nói luôn: “Đừng nói là hắn làm phiền em, ngay cả khi hắn chiếm đoạt em hay đánh chết em thì cảnh sát cũng không quản được!”

“Nói cũng đúng, cảnh sát bây giờ chỉ có thể quản được những người dân lương thiện như chúng ta, những kẻ có tiền làm việc gì họ cũng mắt nhắm mắt mở cho qua...”

“Chị Thu, chị có thuốc gì độc chết người không, ví như kali xyanua chẳng hạn?”

Chị giật mình đến suýt sặc: “Em cứ bình tĩnh... Đó là loại thuốc cấm bị quản lý nghiêm ngặt hơn cả ma túy đấy! Hơn nữa, kể cả chị có lấy được cái đó cũng không thể cho em được, hạ độc giết người phải đền mạng đó.”

“Thế em phải làm thế nào?”

“Em hãy trốn đi, lát nữa chị cho em ít tiền để em bắt xe rời khỏi đây.”

Nếu muốn chạy trốn tôi còn phải đợi đến bây giờ sao?

“Thôi, em đành nhịn vậy!”

“Thiên Thiên, có phải em quá nhạy cảm không? Hắn cũng đâu có sờ ngực, sờ đùi em... Theo lẽ thường, bố ôm vai con, vuốt ve khuôn mặt con cũng đâu có gì ghê gớm!”

“Em thực sự chịu không nổi, mỗi lần hắn vuốt ve là toàn thân em run lên như bị điện giật.”

“Điện giật?” Chị kinh ngạc mở to đôi mắt xinh đẹp. “Em chắc chắn... là như điện giật chứ không phải là lợm giọng, buồn nôn?”

“Có gì khác nhau chứ?”

Lọm giọng, buồn nôn? Chẳng phải là triệu chứng của có bầu sao!

“Có! Khác biệt rất lớn!”

Tôi vừa định hỏi có gì khác biệt thì nhìn thấy một dáng người dong dong trông rất quen từ ngoài cửa bước vào.

“Là An Dĩ Phong đây!” Chị Thu vô cùng phấn khích lắc lư cánh tay tôi, kêu toáng lên: “Thiên Thiên, em nhìn xem. Đẹp trai chứ?”

Đôi mắt chị sáng rực, xem ra đây gọi là như điên như dại!

“Ừ!” Tôi cúi đầu để che mặt, ngồi vào chiếc ghế mềm.

Chị nói: “Thiên Thiên, anh ta là ông trùm xã hội đen đấy! Có giống không?”

Tôi lắc đầu.

“Chị thấy cũng không giống, nghe mọi người nói, anh ta lúc nào cũng tươi cười, nếu thấy anh ta không cười thì gay rồi.”

“Không phải thế chứ?” Cục đoan chẳng khác gì Hàn Trạc Thần. Nếu Hàn Trạc Thần mà cười cũng sẽ xảy ra án mạng.

“Chị còn nghe nói anh ta giải quyết công việc khá tàn nhẫn, đuổi đến cùng, diệt tận gốc nên các băng đảng trong xã hội đen đều phải nhìn sắc mặt anh ta mà hành xử.”

Nói cũng hơi quá đấy! Tôi tận mắt chứng kiến Hàn Trạc Thần đâm cho hắn một cái mà hắn cũng đâu có phản ứng gì.

Chị Thu ghé sát vào tai tôi nói nhỏ: “Tác phong của anh ta gọn gọn trong tám chữ: Thuận theo thì sống, chống lại thì chết.”

Tôi giật mình đến nỗi há hốc miệng, lại thêm một ác quỷ thượng hạng đây!

An Dĩ Phong xuất hiện lần này không giống với lần xuất hiện vô cùng hoành tráng trước đây. Hắn chỉ đem theo vài thuộc hạ, xem ra rất đơn giản. Nhưng hạng người này, dù có đơn giản trông cũng vẫn ngông nghênh.

Hắn bước vào, tiến đến chỗ mấy kẻ gây ồn ào, rất nhiệt tình chào hỏi: “Cơn gió nào đưa các vị đại ca đến đây thế? Sao không nói trước để tôi còn lo liệu!”

“Nghe mọi người nói ở đây khá lắm nên hôm nay rảnh đến đây tụ tập”, gã béo phì trong đám người đó nói.

“Sao lại ngồi bên ngoài, không vào trong chơi à?”

“Anh Dương vừa mới vào đã nhắm con bé vũ công này rồi!” Một kẻ trông có vẻ gầy gò nhìn người đàn ông trung niên gượng cười, khuôn mặt thô bỉ.

“Anh Dương thích ư? Không thành vấn đề!” An Dĩ Phong nói với người phục vụ vài câu, người phục vụ liền gật gật đầu, đi vào bên trong.

An Dĩ Phong tươi cười ngồi xuống: “Anh đừng nôn nóng, cô ấy thay đồ xong sẽ đến ngay!”

Sau đó, mấy gã cười lớn, tiếng cười khiến tôi rợn cả tóc gáy.

Tôi nói nhỏ: “Chị Thu, may mà vũ công hôm nay không phải là chị, nếu không thì thảm rồi.”

“Đúng vậy, không thể đắc tội với những người này được.” Khi chị nói, ánh mắt vẫn đắm đuối nhìn vóc người săn chắc của An Dĩ Phong.

“Họ rất ghê gớm sao?”

“Trước đây bọn họ đi theo ông trùm Lôi còn rất ghê gớm, sau khi ông ta chết thì An Dĩ Phong lên làm ông trùm, mấy người đó phải về quê dưỡng lão, em không thấy An Dĩ Phong còn phải giữ thể diện cho bọn họ hay sao?!”

“Ông trùm Lôi ư?” Nói đến người đàn ông này tôi bỗng nhớ lại thái độ đau khổ của Hàn Trạc Thần hai năm về trước. “Chị Thu, chị có biết vì sao ông trùm Lôi chết không?”

“À, có nghe nói đôi chút. Những người trong băng đảng xã hội đen ấy, cho dù từng hô mưa gọi gió nhưng cuối cùng cũng sẽ nhận một kết cục thảm hại. Nghe nói ông ta bị đánh cho đến chết rồi vứt từ tầng cao xuống, vợ ông ta còn bị người ta... sau đó tự vẫn!”

Chị không nói rõ nhưng tôi cũng đoán được.

“Ông ta không phải là ông trùm sao? Ai dám động vào ông ta chứ?”

Chị Thu cố nói nhỏ hơn: “Người trong xã hội đen nói là do... Hàn Trạc Thần ra tay.”

“Hàn...” Tôi kinh ngạc suýt thốt lên, may mà kịp che miệng lại. “Thật không?”

“Trước đây Hàn Trạc Thần vốn chỉ là một tên côn đồ vô danh, đi theo ông trùm Lôi mới được nổi danh. Ông trùm Lôi rất coi trọng anh ta, mấy lần vì anh ta mà liều mạng. Cả hai coi nhau như anh em, sau đó không biết vì sao đường ai nấy đi. Ông trùm Lôi nhìn thấy Hàn Trạc Thần còn

chẳng thém nói gì! Có lần Hàn Trạc Thần và ông trùm Lôi gặp nhau ở tửu lầu, Hàn Trạc Thần đến chúc rượu ông ta, ông ta liền hất cả chén rượu vào mặt Hàn Trạc Thần... Hơn nữa, rất nhiều người từng nói rằng trước khi chết, ông trùm Lôi gào lên: Hàn Trạc Thần, mẹ mày, đồ vong ơn bội nghĩa, uống công tao coi mày là anh em... Mày sẽ gặp báo ứng, sớm muộn mày cũng sẽ phải nếm trải mùi vị của sự phản bội...”

“Không phải như thế chứ? Có phải người ta nói linh tinh không?” Tôi tin rằng sự đau khổ của Hàn Trạc Thần ngày hôm đó không phải là giả tạo.

“Đều là tin đồn, ai biết được là thật hay giả! Còn có người nói rằng khi ông trùm Lôi bị đánh chết thì Hàn Trạc Thần ở tầng dưới bị cảnh sát bắt. Cảnh sát còng tay anh ta dẫn lên xe. Anh ta còn như điên như dại đòi lên trên, tay bị trầy xước, chiếc còng tay dính đầy máu...”

Cuối cùng anh ta phải quỳ xuống xin cảnh sát cho gọi một cuộc điện thoại...”

Xem ra câu chuyện này còn có vẻ sát với thực tế, tuy hơi tàn khốc và thô lương! Viên cảnh sát ấy có lẽ là cảnh sát Vu.

Tôi nghĩ ngợi rồi hỏi: “Thế Hàn Trạc Thần không phải ngồi tù à?”

“Bị giam một thời gian, vì không đủ chứng cứ nên lại được thả. Em biết không, trong thời gian anh ta bị giam giữ, giới giang hồ loạn lạc, động chút là có người chết đường chết chợ, có kẻ còn bị chém be bét trong chợ, cảnh sát cũng không tìm ra được thủ phạm, chỉ có thể điều tra ra những kẻ đó đều là những kẻ đã giết ông trùm Lôi... Hai kẻ bị tình nghi nhất thì có chứng cứ ngoại phạm, Hàn Trạc Thần thì đã bị bắt giữ, An Dĩ Phong thì xuất ngoại.”

“Họ muốn giết người thì cần gì phải tự ra tay chứ?!”

“Em nói đúng, chị cũng nghĩ thế! Mà không hiểu đầu óc cảnh sát toàn nhồi nhét những cái gì...”

“Chị Thu, sao chị biết nhiều chuyện vậy?”

“Chị làm việc ở đây mà đến cả thành tích của ông chủ còn không biết thì làm sao sống được!”

“Ông chủ?” Tôi giật bắn người. “Hàn Trạc Thần là chủ quán này ư?”

“Đúng vậy! Nhưng anh ta không thường xuyên đến đây, chị cũng chỉ gặp vài lần... Lần sau anh ta đến, chị sẽ gọi cho em, cực kỳ đẹp trai đấy!”

“Không cần đâu, cảm ơn!” Tôi chẳng muốn gặp, né tránh còn không được nữa là...

Khi nhìn thấy An Dĩ Phong đang nói chuyện rất hợp cạ với mấy gã đó, tôi định chớp thời cơ lên ra ngoài, ai ngờ mới đứng lên thì ở cửa có một người bước vào, còn có cả một loạt người theo sau.

Phản ứng đầu tiên của tôi là muốn chui xuống gầm bàn.

“Là Hàn Trạc Thần! Thiên Thiên, hôm nay em may mắn lắm đấy nhé!”

Có mà đen đui ấy! Hàn Trạc Thần biết mà tôi trốn học để đến nơi như thế này, hắn còn không cho tôi lên thoát?!

Nghĩ đến cảnh tượng khủng khiếp khi hắn tức giận, tôi nép sát vào góc tường. Thật may mà ở đây cách trang trí phòng nửa hở nửa kín, có rèm pha lê ngăn cách, có thể che khuất được tầm nhìn.

Ánh đèn chỗ tôi khá mờ, có lẽ hắn không nhìn thấy tôi, tôi tự an ủi vậy!

“Em thấy chưa, đẹp trai chứ?! Khí chất của người sống trong hai thế giới thiện, ác quả là khác người, em xem anh ta rất có sức lôi cuốn... tự tin mà không mất đi vẻ khiêm nhường, hào phóng mà không mất đi vẻ điềm tĩnh, nho nhã mà không mất đi vẻ ngang ngược...”

“Vâng! Chị Thu, nói khề thôi!”

Không hiểu thẩm mỹ của chị thế nào, ngày nào tôi cũng nhìn nhưng chẳng thấy được nét nào cả!

“Anh Thần, thể diện của anh lớn quá nhỉ? Đến ủng hộ cho việc kinh doanh của anh cũng phải đợi anh đại giá quang lâm.” Một kẻ với khẩu khí đầy vẻ phần uất nói khi Hàn Trạc Thần bước tới chỗ họ.

Hàn Trạc Thần định nói gì đó thì An Dĩ Phong cướp lời: “Các anh may mắn thế còn gì! Các anh đến nên anh ấy nể mặt lắm đấy! Tôi hẹn anh ấy bao nhiêu lần nhưng lần nào cũng chỉ nhận được một câu: “Tránh xa ra, còn chưa gầy đủ rắc rối cho anh hả?!”. ”

“Chú còn không biết xấu hổ à?” Hàn Trạc Thần đá vào chân An Dĩ Phong đang gác lên bàn, đi qua lối đó, rồi ngồi xuống cạnh An Dĩ Phong. “Chú cả ngày an nhàn tự tại, vui vẻ, sung sướng, anh thì đầu tắt mặt tối kiếm tiền nuôi chú.”

“Anh hãy có chút hảo tâm, được không?!”

Họ đang nói chuyện rôm rả thì một cô gái có thân hình khiêu gợi, đồng đánh bước tới. Cô ta đẹp và gợi cảm hơn chị Thu rất nhiều.

Tên Dương đã trạc tuổi trung niên, hơi phát phì chỉ chỉ vào vị trí cạnh Hàn Trạc Thần: “Ngồi ở đây, giúp anh Thần thư giãn, thoải mái tí đi!”

Cô gái cười tươi như hoa, điệu đà ngồi xuống ôm lấy cánh tay Hàn Trạc Thần.

Chương 11

Đôi bàn tay ngọc ngà, mềm mại của cô gái bóp từ vai Hàn Trạc Thần xuống cánh tay, rõ ràng không phải xoa bóp mà là sờ soạng.

Tôi cúi đầu nhấp một ngụm nước. Hôm nay nước chanh có vẻ chua hơn ngày thường, chua đến mức khiến tôi có cảm giác khó chịu. Tôi lén nhìn người con gái ấy, cô ấy đẹp hơn tôi rất nhiều, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác ghen tị khó tả.

“Sao cô ta có thể tùy tiện đến vậy chứ! Gần gũi với người đàn ông chẳng hề quen biết...”

Tôi sớm tối sống bên cạnh Hàn Trạc Thần mà có bao giờ vuốt ve cánh tay hắn như vậy đâu!

Chị Thu chưa ý thức được tôi nói gì, chống cằm, như bị hút hồn nhìn về phía đó. “Ôi! Sao hôm nay vũ công không phải là chị cơ chứ!”

Tôi bỗng thấy bức tức, lại nhấp một ngụm lớn. Chua quá đi mất! Tôi quyết định lần sau sẽ uống nước đào mật ong!

“Không cần đâu!” Hàn Trạc Thần rút cánh tay ra, chỉ vào chiếc sofa phía đối diện lạnh lùng nói: “Ngồi kia đi!”

Cô gái chu miệng, có vẻ không cam tâm tình nguyện dịch sang ngồi cạnh tên Dương.

Tên Dương quan sát sắc mặt của Hàn Trạc Thần một lúc, vẻ không hiểu hỏi: “Sao thế? Hôm nay tâm trạng anh không tốt à? Ai đắc tội với anh sao?...”

“Không có!”

An Dĩ Phong chẳng đứng đắn chút nào, cười như nắc nẻ, nói: “Các anh không biết chứ! Anh Thần đổi sang “ăn chay” rồi! Chỉ thích bày chiếc “bình hoa” trong nhà ngày ngày ngắm nghía thôi!”

“Không phải thế chứ!”

“Thật là chỉ ngắm nghía thôi?” Mấy gã trông cứ như vừa nghe một câu chuyện kinh thiên động địa, vô cùng kỳ lạ vậy!

“...” Hàn Trạc Thần trừng mắt nhìn An Dĩ Phong, không nói gì.

An Dĩ Phong không hề để ý, tiếp tục nói: “Các anh không biết rồi! Người ta đang yêu đây!”

“Đang yêu!” Một người nhìn nhau phá lên cười.

Tôi chẳng thể nào hiểu nổi họ đang cười cái gì!

Hàn Trạc Thần cũng chẳng nói gì, mặc kệ bọn họ cười.

An Dĩ Phong sấn đến chỗ Hàn Trạc Thần, rót rượu cho hắn.

“Mẹ kiếp! Em phục anh thật đấy! Anh đã ba mươi mấy tuổi đầu rồi... còn nói chuyện yêu đương với một con bé mười mấy tuổi, nó có hiểu không?”

“Anh thích thế, chú quản được à?”

“Mười mấy tuổi ư?!” Một kẻ kia cười nghiêng ngả.

“Buồn cười lắm sao?” Hàn Trạc Thần cởi áo vest vắt lên sofa, mấy tên đó liền cầm miệng, cúi đầu uống rượu.

An Dĩ Phong cũng nhin cười, tựa vào vai Hàn Trạc Thần nói: “Rốt cuộc tình nhân bé nhỏ của anh có gì hay? Thân hình mỏng manh đến vậy, có cảm xúc gì chứ...”

“Chú cứ thử nghĩ bây bạ nữa xem!”

“Nghĩ chút cũng không được à? Anh không định yêu thật đấy chứ?” Tuy giọng nói của An Dĩ Phong đã nhỏ đi một chút nhưng khi đồng tai nghe ngóng tôi vẫn nghe thấy hắn nói: “Lúc đầu không biết có ai từng oai phong lẫm liệt nói với em một khi đã yêu thật thì có nghĩa là một chân đã bước vào quỹ môn quan... Tình yêu, chúng ta không thể nắm bắt được.”

Hàn Trạc Thần nâng ly, nhìn vào thứ chất lỏng long lanh, trong vắt, khóe miệng hơi nhếch lên, nở nụ cười mê hồn: “Lúc đó anh vẫn chưa gặp cô ấy...”

“Mẹ kiếp! Lúc đó chỉ vì câu nói của anh mà em thay hồn đổi xác. Anh cũng độc thật đấy! Đến cả con mình cũng dám yêu!” An Dĩ Phong rót một ly rượu, rồi nâng ly. “Việc này anh cũng dám làm, rốt cuộc anh nghĩ gì vậy?”

Hàn Trạc Thần nhướng mày, nhìn ra ngoài cửa, hơi nhếch mép rồi lại nở nụ cười quen thuộc. “Ày! Kia có phải là Tư Đồ Thuần không?”

An Dĩ Phong quay ngoắt lại, ly rượu trong tay rung mạnh làm rượu bắn cả lên người hắn.

Khi nhìn thấy ngoài cửa không có ai, hắn quay đầu lại chằm chằm nhìn Hàn Trạc Thần.

“Mẹ kiếp... anh...”

“Đó chính là nguyên do đấy!” Hàn Trạc Thần nói. “Anh không muốn làm việc phải hối hận cả đời.”

“Nhưng tại sao anh lại yêu con bé mười mấy tuổi ấy? Nó có hiểu tình yêu là gì không? Anh nói chuyện yêu đương với nó không mệt sao?!”

Hàn Trạc Thần trầm lặng một lúc, nụ cười bỗng có vẻ chua chát. Hồi lâu sau, hắn tựa vào sofa, thở dài: “Mệt! Chẳng còn cách nào, ai bảo anh lại yêu phải cô bé mười mấy tuổi chứ...”

Nghe đến câu này trái tim tôi bỗng co thắt mạnh, không biết là đau đớn hay rất hả hê?! Trong đầu tôi bỗng lẫn lộn câu nói tương tự: Mệt! Chẳng còn cách nào, ai bảo mình lại yêu phải hắn...

Ngón tay tôi đang cầm cốc nước chanh bỗng run lên. Tôi yêu hắn ư? Không thể, trên thế giới này tôi có thể yêu bất kỳ ai, trừ hắn.

“Thiên Thiên!”

Giọng chị Thu có vẻ hơi lớn khiến tôi giật thót, suýt làm đổ cốc nước. Tôi vội vã che mặt, nói nhỏ: “Chị Thu, chị nói nhỏ thôi!”

“Sao thế?” Giọng của chị chẳng nhỏ đi chút nào.

“Suýt!” Tôi len lén chỉ những người phía đó, nén giọng thật thấp. “Để họ nhìn thấy thì em chết luôn đấy!”

“Tại sao chứ?”

“Gã Hàn Trạc Thần ấy chính là bố nuôi của em...”

“Gã bố nuôi không bằng loài cầm thú mà em từng nói chính là Hàn Trạc Thần á?!” Chị nói như hét, nhìn thần thái đờ đẫn của chị, tôi có thể đoán được chị kinh ngạc đến mức nào.

Tôi thầm cầu nguyện cho Hàn Trạc Thần không nghe thấy.

“Thiên Thiên?!” Là tiếng Hàn Trạc Thần.

Xem ra các vị thần linh không nghe thấy lời cầu nguyện của tôi rồi!

Tôi ôm mặt nhìn sang phía bên cạnh, bên đó có mấy kẻ đang ngơ ngác, chỉ có An Dĩ Phong là hào hứng, thích thú. Hàn Trạc Thần đứng dậy, tiến về phía chúng tôi, vừa đi vừa chăm chú nhìn chị Thu trong trang phục rất gợi cảm đang đứng đối diện tôi.

“Rảnh lại nói chuyện nhé!” Chị Thu bỗng biến mất, tốc độ nhanh đến mức khiến tôi phải thán phục.

“Nếu ta nhớ không nhầm thì bây giờ đang là giờ học.” Hàn Trạc Thần ngồi đối diện tôi, nhìn đồng hồ.

Tôi im lặng, cúi đầu mút ống hút. Mỗi lần hắt ở gần, bầu không khí xung quanh như loãng dần khiến tôi không thở nổi.

“Sao con lại ở đây? Con có biết đây là nơi nào không?”

Tôi lên nhìn hắt, hắt có vẻ mệt mỏi tựa lưng vào chiếc ghế, một chân từ từ vất lên chân kia, sắc mặt cũng chưa đến nỗi khó coi lắm. Đối mặt với hắt thế này, tôi nghĩ lại lời nhận xét của chị Thu, bắt đầu có chút tán đồng. Tôi cúi gằm mặt, im lặng.

“Gã bố nuôi không bằng loài cầm thú... Con miêu tả ta như vậy ư?!”

Tôi bị sặc nước chanh, cổ không phát ra tiếng ho. Nước chanh xộc lên mũi, đau đến mức cảm tưởng như mũi không phải của mình nữa. Tôi thề rằng lần sau sẽ uống nước đào mật ong! Tôi lại dò xét thái độ của hắt, rõ ràng hắt đang mỉm cười.

Theo kinh nghiệm nhiều năm của tôi, nếu hắt cười như vậy có nghĩa... tôi chết chắc rồi! Tôi quan sát hướng cửa một lúc, đang định chạy trốn thì Hàn Trạc Thần nắm lấy cánh tay tôi.

“Xem ra hôm nay ta phải dạy cho con biết thế nào là “không bằng loài cầm thú”...”

“Đừng... con biết...”

Tôi định kêu cứu thì nghe thấy có người hỏi: “Cô bé này là thế nào?”

“Con nuôi của anh ấy!” An Dĩ Phong đưa ra câu trả lời mới tế nhị làm sao!

“À! Con gái nuôi... Con gái nuôi...”

Mấy gã đó cười cười như chờ xem trò vui, thì thầm bàn tán, chẳng ai quan tâm đến tôi! Xem ra, thay vì chờ đợi cử chỉ nghĩa hiệp của họ, bớt chút sức lực cầu xin Hàn Trạc Thần tha mạng là sáng suốt hơn cả!

“Con sai rồi!” Tôi kéo kéo tay áo hắt, nháy mắt. “Con biết mình sai rồi! Lần sau con không dám làm thế nữa!”

Người ta nói ánh mắt không lừa được người nhưng tôi lại có đôi mắt biết lừa dối... Mắt tôi to tròn, long lánh ánh lệ, kể cả khi không khóc thì mắt vẫn ngấn lệ trông thật mềm yếu, đáng thương. Mỗi lần ánh mắt lộ vẻ khản khoản, van nài, vô vọng, oan ức, bản thân tôi nhìn thấy mình như vậy cũng không tránh khỏi ngậm ngùi, thương cảm.

Nhìn thấy nụ cười trên môi Hàn Trạc Thần dần vụt tắt, tôi cứ ngỡ mình thoát rồi. Con tim đang nom nớp lo sợ vừa mới bình tĩnh hơn thì thấy cơ thể bỗng nhẹ bẫng, người bị bế bổng lên.

Gã bố nuôi không bằng loài cầm thú áp tải tôi về nhà rồi ném tôi xuống bể bơi, chẳng thèm để ý đến việc tôi đã khổ sở van nài. Tôi thật không hiểu nổi. Đã nhiều năm như vậy rồi mà hắn không thay đổi cách ngược đãi khác ư? Tôi đã sợ đến mức toàn thân tê dại mà hắn vẫn chưa thấy chơi đủ sao?

Tôi lồm ngồm đứng dậy, vắt tóc, lấy cánh tay áo ướt đầm lau khuôn mặt đầm nước.

Tôi cao hơn rất nhiều, nước trong bể bơi chỉ đến ngực, không phải vô vọng kêu cứu nữa. Nhưng tôi vẫn không thích cảm giác này, quần áo dính chặt vào cơ thể, lạnh giá và nặng nề. Bộ quần áo ướt đầm làm lộ ra những đường cong của cơ thể. Bị hắn nhìn thấy như thế này tôi thấy rất xấu hổ.

Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt van lơn tội nghiệp.

“Tha cho con đi!”

Mắt hắn như tối sầm lại.

“Đến đây!”

“Vâng!”

Tôi khó nhọc lê từng bước lần theo thành bể bơi, chỉ còn hai bước nữa là đến gần hắn thì bỗng hắn nhảy xuống, nước bắn lên mặt tôi. Tôi định lấy tay lau thì hắn giơ tay gạt những lọn tóc nhỏ nước che mặt tôi, nâng cằm tôi lên.

Đang là mùa xuân, hoa lê nở rộ. Gió thổi qua đem theo hương thơm thoang thoảng. Hương thơm làm say đắm lòng người. Tôi nhìn hắn, lần đầu tiên phát hiện mắt hắn đẹp đến vậy, đồng tử màu nâu đen thật quyến rũ, đôi mắt sáng ngời như ánh sáng mặt trời làm rung động lòng người...

“Thiên Thiên...” Giọng hắn trầm ấm. Trong lúc mơ màng, cánh tay hắn đặt ở eo tôi, kéo tôi xích gần lại, giữa chúng tôi không còn khoảng cách nữa!

Tim tôi như ngừng đập, thâm tâm mách bảo tôi phải nhanh chóng trốn thoát, rõ ràng hắn đang dùng biện pháp mạnh.

“Chú định làm... ư...”

Đôi môi mềm mại của hắn chạm vào môi tôi, hành động đã giải đáp cho câu hỏi tôi chưa kịp đặt ra. Tôi khựng lại giây lát rồi bừng tỉnh. Hắn là Hàn Trạc Thần! Phản ứng đầu tiên của tôi là đẩy

hắn ra nhưng một tay hắn giữ lấy đầu tôi, một tay giữ eo tôi, hoàn toàn không để tôi có cơ hội phản kháng, né tránh.

Lưỡi hắn lướt trên môi tôi, cảm giác ướt át, tê dại khiến cơ thể và khối não tôi cũng như tê dại, bất chợt tôi cũng muốn ôm hắn. Nhưng tôi vẫn còn chút lí trí, nó mách bảo tôi phải nghiêng chặt răng không để lưỡi hắn xâm chiếm.

Không thể tin nổi, cánh tay hắn đang để ở eo tôi bắt đầu lần sờ bầu ngực mềm mại của tôi. Tôi hoảng sợ, theo phản xạ định mở miệng kêu lên: “Không!”

Khi lưỡi hắn nhanh chóng len lỏi vào khoang miệng tôi, lúc đó tôi mới ý thức được mình đã phạm phải một sai lầm rất lớn. Khi đầu lưỡi của tôi và hắn chạm nhau, tôi có cảm giác như chạm phải một góc yếu đuối nào đó của con tim, chợt thấy nhói đau, bất giác cất tiếng rên khẽ, hai tay bắt chặt lấy cánh tay hắn.

Có lẽ tiếng rên của tôi đã kích thích hắn, nụ hôn của hắn trở nên mãnh liệt, cuồng nhiệt, cho dù lưỡi tôi có trốn tránh thế nào hắn vẫn có thể quán lấy khiến tôi không cách nào né tránh. Tay hắn lần lên tấm lưng đang cứng đờ của tôi, vuốt ve kiểu gợi tình, khiến lưng tôi đang lạnh cóng dần ấm lên.

Tôi bỗng quên đi hắn là ai, quên mất phản kháng, quên cả chính mình, chỉ cảm thấy một góc nào đó của cơ thể trống trải muốn được lấp đầy.

Khi tôi không còn ý thức nữa, đưa cánh tay lên ôm lấy cổ hắn, nụ hôn của hắn trở nên cuồng nhiệt như muốn ngấu nghiến tôi, muốn nuốt trọn hơi thở của tôi, khiến tôi như ngừng thở rồi ngất đi, không nhớ nổi đã xảy ra việc gì.

Bi thảm nhất là khi mọi việc kết thúc, tôi được hắn ôm gọn trong khăn tắm có mặt phòng khách rồi. Lúc này tôi mới phát hiện hai chiếc cúc áo trên ngực không biết đã bị cởi tự lúc nào. Tôi nghĩ nếu hắn không dừng lại đúng lúc thì tôi đã đánh mất bản thân tự lúc nào!

Tôi vốn cảm thấy việc ấy thật xấu hổ, chỉ muốn đập đầu vào tường nhưng sau đó thấy chị Thu chùi nước miêng nghe tôi trung cầu ý kiến, luôn miệng khen tài hôn của Hàn Trạc Thần có một không hai, tiết tấu và kỹ thuật ve vuốt vô cùng chuẩn xác, chị còn nói mình không may mắn như tôi, khi người bạn trai đầu tiên của chị hôn, miệng chị đầy nước bọt, môi sưng phồng vì bị răng cọ xát, chị hoàn toàn vỡ mộng về nụ hôn ngọt ngào thì tôi mới không còn ý định đập đầu vào tường nữa.

“Có thích không?” Đó là câu hỏi đầu tiên của hắn sau khi hôn tôi.

Hắn hỏi vậy làm tôi vô cùng xấu hổ, ngượng đỏ cả mặt, vùi mặt vào khăn tắm lắc đầu lia lịa. Bị hắn tước đoạt nụ hôn đầu đời mà cảm thấy bi thảm, nhưng bi thảm nhất là tôi lại thích...

Giọng nói trầm ấm đầy quyến rũ của hắn truyền đến tai tôi: “Không sao, ta sẽ dần dần làm cho con thích...”

Lời nói của hắn làm tôi ớn lạnh đến tận xương. Tôi dùng khăn tắm quấn chặt lấy cơ thể run rẩy của mình, giả như không nghe thấy trái tim đang loạn nhịp. Tôi không dám chắc mình có thể phản kháng lần thứ hai.

Bây giờ tôi vẫn còn ý thức rõ mọi việc, có một câu tôi biết không nên hỏi nhưng phải nắm lấy cơ hội này. Tôi cắn răng, bất kể thế nào tôi cũng phải hỏi cho ra nhẽ: “Tiểu Cảnh... anh ấy thực sự sẽ không trở về nữa sao?”

Ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng, hai tay hắn nắm lấy bờ vai tôi, ép tôi phải nhìn khuôn mặt đầy phần nộ của hắn.

“Không phải ta đã nói với con không được phép nhớ nó nữa, tại sao con vẫn nghĩ đến nó?!”

“Chú đã đồng ý cho anh ấy tám năm, hôm nay vừa tròn tám năm...”

“Con nhớ rõ vậy sao?” Lần đầu tiên tôi thấy hắn tức giận đến như vậy, những đường gân, mạch máu trên trán hắn nổi cả lên, ánh mắt như ngọn lửa bùng bùng, đôi tay hắn bóp mạnh khiến xương tôi như sắp vỡ vụn. “Ta nói cho con biết, nó sẽ không bao giờ trở lại, không cho phép con nghĩ về nó nữa!”

“Việc này không phải chú nói mà được!” Tôi gào to rồi đẩy hắn ra, chạy thẳng về phòng, đóng sập cửa lại.

Đó là cách duy nhất tôi có thể thể hiện sự bất mãn của mình.

Bi thảm biết bao, tám năm chờ đợi chỉ là con số không, mọi việc của tôi đều bị hắn kiểm soát, tôi chỉ có thể thể hiện sự giận dữ với hắn bằng cách đóng sập cửa lại mà thôi!

Một lát sau tôi nghe thấy tiếng đóng cửa còn mạnh hơn. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ thấy hắn lái xe đi mất, mãi không thấy quay về.

Tám năm... Đây là lần đầu tiên hắn không về nhà ngủ. Đây cũng là lần đầu tiên tôi ngồi bên cửa, ngẩn ngơ nhìn bầu trời mãi đến khi sao sáng rụi tắt, mặt trời nhô cao thế chỗ mặt trăng. Tôi vốn nghĩ ở bên cạnh hắn sẽ có nhiều cơ hội để giết hắn nhưng hôm nay tôi mới biết ở bên cạnh người đàn ông như vậy càng lâu thì càng có nguy cơ rơi vào tình yêu!

Không biết bắt đầu từ khi nào, tôi đã quen nhìn thấy hắn về nhà rồi mới quay trở lại phòng, đợi hắn đắp chăn cho tôi, hôn lên trán tôi rồi chìm vào giấc ngủ, quen với việc mỗi sáng thức giấc nhìn thấy hắn rồi mới tỉnh táo, sau đó quan sát màu áo của hắn để đoán tâm trạng hắn, quen yên lặng ngồi trên sofa cùng hắn, kể cả khi suốt buổi tối không nói câu gì. Tôi đã cố giữ chặt trái tim mình nhưng cuối cùng không thể giữ nổi!

Đã đến giờ lên lớp, tôi mệt mỏi xuống dưới nhà. Tôi đang định bước ra khỏi cửa thì cô Lý gọi: “Tiểu thư, ông chủ bảo cô phải ăn sáng xong mới đi học đây!”

Tôi bỗng rùng mình, vội vàng quay lại: “Ông ấy về rồi sao?!”

“Không, sáng sớm ông chủ gọi điện về bảo tôi chuẩn bị bánh và sữa cho cô.”

Tôi có chút thất vọng, đặt cặp sách xuống, ngồi ăn sáng, đối diện với chiếc ghế trống, lòng tôi bỗng thấy trống trải, không còn cảm giác gì với chiếc bánh ga tô khó ăn ấy nữa bởi trong đầu tôi đang chất đầy những câu hỏi không có lời giải đáp: Hắn đi đâu? Có phải ôm ấp cô gái khác để qua đêm không? Có phải hôn người phụ nữ khác cũng giống như hôn tôi không?

Những câu hỏi nực cười nhưng lại khiến lòng tôi chua xót! Tôi không yêu hắn sao? Tôi tự lừa dối lòng mình ư?

Tôi ngồi nghe cả một tiết học vô vị. Cuối cùng cũng đến giờ nghỉ giải lao, tôi thu dọn đồ chuẩn bị trốn học. Tôi vừa mới ra đến cổng trường thì nhìn thấy chiếc xe thường ngày đưa đón đang dừng trước cổng. Tôi tò mò bước đến hỏi chú lái xe: “Sao chú lại ở đây?”

Chú lái xe nói: “Ông chủ dặn phải ở đây chờ cô tan học, không được rời khỏi đây dù chỉ một phút.”

“VẬY THÌ CÀNG HAY!” Tôi mở cửa lên xe. “Hôm nay có một vở ba lê cháu rất muốn xem...”

“Nhưng...”

“Chú lái xe đi!” Những cảnh lộng lẫy trong vở diễn, những động tác múa uyển chuyển, âm nhạc tuyệt vời làm rung động lòng người cùng với truyền thuyết đẹp nhất, chẳng trách Hồ Thiên Nga đã trở thành tác phẩm kinh điển.

Tôi nhận thấy một điều, khi ác quỷ chết đi, mọi người dưới khán đài đều nở nụ cười thanh thản, chỉ mình tôi rơi lệ... Nhất kiếm ấy không phải đâm vào tim ác quỷ mà đâm vào tim tôi! Cảm giác tuyệt vọng, trống trải không phải của ác quỷ mà là của Hàn Trạc Thần khi nghe tôi gào lên.

Vỡ kịch kết thúc trong tiếng vỗ tay sôi nổi, chỉ có mình tôi cúi xuống ôm đầu gối khóc trong tuyệt vọng. Tôi thực sự cảm thấy hắn đã chết trong lòng tôi, con tim tràn đầy tình yêu như dần ngừng đập. Nỗi đau khiến tôi như muốn ngừng thở.

Hận chính mình là việc dần vặt nhất, vậy mà còn vướng vào tình yêu.

Quả thật không biết bao nhiêu lần tôi tự nhắc nhở mình rằng không được yêu hắn, không được yêu hắn. Nhưng trước mỗi cử chỉ tình cảm của hắn, mỗi hành động của hắn tôi không thể làm ngơ, không thể vô cảm. Tôi dõi theo hắn, hiểu hắn rồi yêu hắn! Tôi rất muốn né tránh và ruồng bỏ tình yêu này, cũng muốn vứt bỏ cả mối thù với hắn.

Trước mắt tôi luôn hiện lên cảnh hắn giết cả gia đình tôi, từng giọt máu rơi xuống đất, mối thù ấy khắc sâu trong tim, đi đến đâu cũng không thể né tránh. Tôi tự cắn tay mình để tìm lại ý chí

kiên cường trong nỗi đau ấy. Tôi không thể bỏ đi, chết cũng không bỏ đi! Mãi cho tới khi tất cả mọi người đều vui vẻ ra về, tôi mới uể oải đứng dậy, lê bước rời khỏi đó. Có người từng nói khi con người đau khổ nhất thì trời sẽ tuôn mưa.

Chẳng ngờ đó lại là sự thật! Tôi đứng trước cửa nhà hát, trời mưa lất phất làm nhạt nhòa nỗi đau âm ỉ trong lòng. Nước mưa hòa cùng những giọt lệ của tôi vỡ tan trên con đường trơn bóng. Tôi bỗng thấy rất muốn gặp một người, ôm người ấy khóc một trận thỏa thuê.

Tôi ngồi thụp xuống, để đầu gối áp vào chỗ đau. Tôi không thể ôm người ấy khóc vì khi ôm người ấy rồi tôi sẽ không buông tay được nữa!!!

Bỗng một chiếc ô trong suốt được bật mở trước mặt tôi, giúp tôi che những hạt mưa lạnh lẽo.

Chương 12

Tôi định nói: “Cảm ơn! Không cần đâu!” thì ngẩng lên, nhìn thấy Hàn Trạc Thần đang cười, nhìn tôi âu yếm. Sắc mặt hắn xanh xao hơn, trong mắt hắn lên mấy sợi tơ máu, chắc chắn tối qua hắn không ngủ được!

“Sao con lại khóc?” Hắn vội cúi người nâng tôi dậy, trên cơ thể hắn phảng phất mùi thuốc lá và mùi rượu.

Tôi lắc đầu.

Hắn dùng tay áo lau nước mắt cho tôi, vì đau buồn mà cặp lông mày chau lại.

“Công chúa và hoàng tử đã được hạnh phúc bên nhau, đó chẳng phải là kết cục rất đẹp hay sao?”

“Nhưng... ác quỷ chết rồi!”

Tôi nhìn hắn đứng gần tôi trong gang tấc, mới xa nhau có một đêm thôi nhưng cứ như cả năm rồi tôi không gặp hắn. Tôi rất muốn ôm chầm lấy hắn, tự nhủ ôm một lần, chỉ một lần thôi, để tôi cảm nhận được hơi ấm khi ở trong lòng hắn, để tôi nhớ nhịp đập con tim hắn. Tôi không tham lam, chỉ một lần là đủ rồi! Nhưng phần lý trí trong tôi lại lên tiếng: Người không được ôm hắn! Dù chỉ một lần cũng không được!

Tôi thở dài, lùi lại một bước, kìm nén sự nóng nổi. Nhưng không ngờ hắn lại dang tay ôm tôi vào lòng. Nhịp đập của trái tim hắn thật đều và êm ái. Nếu được lựa chọn, tôi không hề muốn hắn chết, trong thế giới của tôi không thể thiếu hắn nữa rồi!

“Thiên Thiên, con là cô gái lương thiện nhất trong số những người con gái ta từng gặp”, hắn than thở.

Lương thiện ư?! Hắn sai rồi, tôi là người con gái xấu xa nhất trên thế giới này. Hắn đã nâng niu, bảo vệ tôi. Cho dù tôi có làm hắn đau lòng đến thế nào, hắn cũng không quên dặn người nấu bữa sáng cho tôi, cho người bảo vệ tôi, che ô cho tôi lúc trời mưa. Còn tôi đối với hắn chỉ có thù hận, lừa dối, thậm chí có ngày tôi sẽ dùng dao đâm vào trái tim tràn đầy tình yêu thương ấy.

Hắn thấy tôi không nói gì liền vỗ vỗ lưng tôi, dỗ dành: “Đừng khóc nữa, ngày mai ta sẽ mời người diễn lại vở kịch cho con xem, công chúa sẽ yêu ác quỷ, hoàng tử sẽ yêu thiên nga đen, công chúa và ác quỷ sẽ sống hạnh phúc bên nhau, có được không?”

“Công chúa có thể nào yêu được ác quỷ tàn bạo không?”

“Có thể chứ! Nếu để ta làm nhà biên kịch thì rất có thể!”

Tôi phải thừa nhận: Đúng, hẳn có thể...

“Có phải chú sẽ để cho ác quỷ rất đẹp trai sở hữu pháp lực vô biên, không gì là không thể làm được?”

“Ngoài ra ta còn để cho ác quỷ si tình hơn, kiên quyết hơn, mê hồn hơn cả hoàng tử...”

“Hay quá! Con sẽ đợi xem!” Tôi tươi cười, khoác tay hẳn, níu kéo ác quỷ duy nhất trên thế giới làm rung động lòng người này!

Không ngờ ước mơ của tôi đã trở thành hiện thực, đã có người che ô cho tôi cùng đi dạo dưới mưa. Hẳn nắm lấy tay tôi dẫn tôi rẽ sang một lối khác.

Tiếc rằng người này lại là kẻ thù của tôi, thứ hẳn muốn tôi không thể đáp ứng, sớm muộn gì tôi cũng chỉ đem lại đau thương cho hẳn mà thôi!

Tôi rút bàn tay ra khỏi tay hẳn, bước ra khỏi chiếc ô của hẳn. Hẳn đuổi theo, nắm lấy tay tôi, kéo tôi sát lại gần hẳn.

“Chú hãy từ bỏ đi!” Tôi dòn hết can đảm nhưng sao giọng nói vẫn yếu đuối đến vậy. “Con không thể yêu chú “

“Con có thể!”

“Chúng ta sẽ không có một kết cục tốt đẹp đâu!”

Hẳn nhìn tôi, vẫn ánh mắt độc đoán.

“Cái con gọi là kết cục tốt đẹp phải như thế nào, con nói ra thì ta mới có thể làm được.”

Tôi từng mong muốn giữa chúng tôi không có thù hận, không có dối trá và không có tình yêu, cả đời sống với nhau, không bao giờ xa nhau.

Nhưng những điều này hẳn sẽ không làm được...

Vì hẳn đã giết cả gia đình tôi.

Tôi thờ dãi, không muốn lẫn lẩn với những vấn đề này nữa, đành chuyển sang chuyện khác: “Sao chú lại ở đây?”

“Khi ta gọi điện cho Lý, nghe gã nói con đi xem múa ba lê, ta vốn định đến xem cùng con

nhưng không ngờ nhà hát này có quy định khi đã mở màn thì không cho ai vào nữa... chẳng còn cách nào, phải tôn trọng nghệ thuật, tuy ta không hiểu lắm!”

“Chú đợi con ở đây suốt sao?”

Hắn cười rồi đặt tay lên vai tôi, đi tiếp.

“Ta giúp con tìm một giáo viên dạy dương cầm rất giỏi, lúc nào con không muốn đi học thì đến chỗ cô ấy học đàn... À, trước khi đến đó nhớ gọi điện hẹn trước.”

“Tại sao?”

Tại sao hắn luôn chu đáo với tôi như vậy?

Tôi chưa bao giờ đưa ra yêu cầu gì nhưng hắn biết tôi muốn gì.

“Ta gọi điện hỏi thăm về kết quả học tập của con. Tuy ta không yêu cầu thành tích của con phải xuất sắc nhưng không ngờ chỉ có môn âm nhạc là đạt.” Hắn tươi cười vuốt đầu tôi, giọng nói đầy vẻ cưng chiều. “Mỗi người có một ước mơ, ta không muốn gò bó con điều gì.”

Tôi nghĩ rồi thế nào hắn cũng đoán được ước mơ của tôi là gì.

“Chú có ước mơ không?” Tôi hỏi.

“Có chứ!” Hắn như tự cười mình, nhìn lên bầu trời âm u. “Ước mơ của ta là làm cảnh sát.”

Một kẻ xấu, giết người không ghê tay lại nói ước mơ là làm cảnh sát, quả là câu chuyện nực cười nhất mà tôi từng nghe.

Chúng tôi lững thững đi hết mấy con phố. Đang đi tôi bỗng phát hiện một áp phích quảng cáo rất đặc biệt.

“Ày, đây có phải là phim không?”

Áp phích quảng cáo quả thực rất đặc biệt, một cô gái ngồi trên cơ thể trần của một người đàn ông, cánh tay cô gái đặt sau lưng như đang cầm một vũ khí sắc nhọn, còn hai cánh tay của người đàn ông thì lại bị trói vào thành giường, khuôn mặt lộ đầy vẻ phản kích, hoàn toàn không có nỗi sợ kẻ cận cái chết.

Tôi đưa mắt nhìn vào những dòng quảng cáo, bộ phim này có tên Bản năng gốc. Hôm nay đúng ngày trình chiếu.

Tôi nhìn Hàn Trạc Thần hơi chau mày rồi hỏi hắn: “Chú xem chưa?”

“Ta từng nghe An Dĩ Phong kể đôi chút...”

“Con muốn xem.”

Không thấy hắn trả lời, tôi quay đầu lại nhìn hắn. Hắn dùng ngón cái và ngón trỏ day day chân mày, có vẻ như đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

Tôi tưởng hắn không nghe thấy liền nhắc lại: “Con muốn xem bộ phim này.”

“Được thôi!” Cuối cùng hắn cũng nghe thấy. “Ta đi mua vé.”

Tôi không hiểu sao hắn có vẻ như không cam tâm tình nguyện cho lắm!

Người phụ nữ bán vé liếc mắt nhìn hắn rồi lại nhìn bộ đồng phục học sinh của tôi, ánh mắt như coi thường. “Tầng trên hay tầng dưới?”

“À... Tầng trên!” Hắn nói.

“Hai trăm hay bốn trăm?”

“Bốn trăm.”

“Vé xem phim giá bốn trăm đô ư?! Sao đắt thế?” Rạp chiếu phim này có cao cấp lắm đâu, một chiếc vé xem phim đủ cho tôi ăn trưa cả tháng.

“Không đắt, bình thường mà!”

Đợi đến khi đi vào trong, tôi mới biết thế nào gọi là: Không đắt, bình thường mà!

Phòng rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ đủ đặt một chiếc sofa nhưng đồ cỡ lớn khác thường, kiểu nghệ thuật, một chiếc ti vi tinh thể lỏng màu đen treo trên tường, không còn một thiết bị nào khác nữa! Nhìn kiểu bố trí này cuối cùng tôi đã hiểu tại sao hắn lại trầm tư suy nghĩ hồi lâu. Hắn ngồi lên sofa, mở ti vi.

“Con cứ ngồi mà xem, ta ngủ một lúc, xem xong thì gọi ta dậy.”

Nói xong, hắn cởi áo khoác ngoài ra đắp lên người, ngả người lên sofa, gối đầu vào tay vịn của sofa, nhắm mắt lại.

“Vâng!” Tôi cầm một gói bắp rang bơ, cố ý giữ chút khoảng cách với hắn, tựa vào tay vịn sofa phía đối diện.

Kiểu môi trường như thế này, cứ cẩn thận thì hơn!

Khi bộ phim bắt đầu chiếu, tôi mới biết tình tiết không như tôi tưởng tượng. Tôi cứ nghĩ nó sẽ là bộ phim có nội dung phục thù, hy vọng nữ nhân vật chính sẽ có quá khứ tương tự tôi nhưng yêu

phải kẻ thù của mình nên mới có cảnh thân mật với kẻ thù. Không phải tình tiết như tôi kỳ vọng nhưng tôi vẫn muốn xem cô ta giết người đàn ông cường tráng đó như thế nào. Tôi chăm chú theo dõi, đặt biệt theo dõi thời khắc quan trọng nhất...

Cho dù tình tiết quá dài, quá kích động, hai người không ngừng uốn éo cơ thể một cách cuồng nhiệt, tôi vẫn cắn răng chịu đựng. Trước đây, khi đọc tiểu thuyết tình yêu, cũng có những cảnh như vậy, đại khái là hiểu nhưng không có hành động gì quá kích động.

Hôm nay được nhìn cảnh người thật diễn quả thực không giống thế, tôi thấy hai cơ thể trần quần lầy nhau, những nhịp thở gấp gáp, những tiếng kêu rên phóng đảng khiến tim tôi hoang mang, mặt nóng bừng như phát sốt.

Nhưng vì đề đợi tình tiết quan trọng nhất nên tôi lại cố chịu đựng.

Cuối cùng người phụ nữ ấy cũng từ từ trói tay người đàn ông vào giường. Tôi nín thở chờ đợi xem cô ta lấy đâu ra nhũ băng.

“Có cần tập trung xem đến mức như thế không?” Giọng Hàn Trạc Thần khiến tôi giật bắn người, nếu hắn không nói thì chắc tôi đã quên là hắn ở cạnh.

“Ơ... ừm...” Tôi cứ như đứa trẻ lén lút xem phim cấm rồi bị người lớn bắt gặp vậy, đặc biệt người đó lại là hắn. Tôi rụt rè, e thẹn hỏi: “Không phải chú đã ngủ rồi sao?”

“Bị tiếng ồn làm tỉnh rồi...” Hắn chống tay lên sofa để ngồi dậy, trông rất phấn khích, nhìn tôi hỏi: “Có hay không?”

Tôi nghĩ nhiệt độ của mặt mình đủ đun sôi một ấm nước, vội dùng mu bàn tay để hạ nhiệt: “Con xem một chút thôi...”

Chợt nhớ mục đích của mình, tôi vội quay đầu xem tiếp thì thật đáng tiếc tôi đã bỏ lỡ tình tiết quan trọng. Người phụ nữ đó không hiểu lấy nhũ băng ở đâu ra xuyên thẳng vào lòng ngực người đàn ông.

Thật tiếc đã không thấy rõ!

“Hình như con rất thất vọng, có cần ta tua lại cho con xem lần nữa không?”

Không đợi tôi trả lời, hắn đã ấn nút tua lại, tôi càng lúng túng hơn, không biết đặt tay chân vào đâu.

“Con có thể hỏi chủ một vấn đề không?” Tôi thử tìm một đề tài để hắn không nhận ra sự bối rối. “Chủ có khi nào để cho phụ nữ trói vào giường không?”

“Trừ khi ta chán sống rồi.”

Tôi nghĩ cũng phải. Người có bản tính đa nghi như hấn sao có thể để phụ nữ có cơ hội làm vậy.

Tôi nghĩ ngợi rồi lại dò hỏi: “Thế... nếu là con thì sao? Chẳng phải chú đã nói rằng con là người duy nhất chú tin tưởng sao...”

Khi nhìn thấy ánh mắt phản kích không thể giấu giếm của hấn, tôi mới ý thức được mình vừa hỏi một vấn đề đầy khiêu khích. Đây là hậu quả của việc không học giỏi môn toán, khi giả thiết... ngay cả mệnh đề ban đầu cũng có sai lầm nghiêm trọng.

Hấn ngả người về phía tôi, hai cánh tay đưa sang hai bên sườn tôi, giữ tôi ở trong không gian chật hẹp. Mặt hấn từ từ kề sát tai tôi, giọng nói kèm theo tiếng cười gợi cảm: “Nếu là con... ta càng muốn được trói con trên giường, nghe con cầu xin... Lúc đó chắc chắn rất khoan khoái...”

Lúc hấn nói, hơi nóng lướt qua tai tôi khiến cánh tay tôi cứng lại, bấp rang bơ cầm trong tay rơi đầy xuống sàn.

Ngôn ngữ của hấn đã biến thái, ánh mắt của hấn còn biến thái hơn. Ánh mắt của hấn lóe sáng, lan tỏa ham muốn cuồng đoạt đến cuồng nhiệt.

Nhưng biến thái nhất là sau khi hấn dùng lưỡi liếm vành tai tôi, cảm giác ẩm ướt đã tác động đến vô số xúc giác. Tôi sợ hãi co rúm người né tránh nhưng vô vậy! Chẳng phải tôi đang tự chui đầu vào rọ hay sao?

“Có muốn thử không?”

Khóe miệng hấn hơi nhếch lên, mày cũng cong lên, nụ cười có vẻ khiêu khích, An Dĩ Phong mà nhìn thấy có lẽ còn cảm thấy thẹn vì nhiều thứ chưa bằng.

“Yên tâm, ta sẽ rất nhẹ nhàng, sẽ không làm con đau đâu...” Giọng hấn đầy mê hoặc.

Tôi nuốt nước bọt, nhịp thở ngắt quãng, cảm nhận rõ ràng lồng ngực đang căng lên, cơ thể nóng bất thường. Tôi bắt đầu suy nghĩ đến câu nói vừa rồi của hấn, có thật là sẽ không đau?

Tôi lắc đầu lia lịa, bây giờ không phải lúc suy nghĩ vấn đề đau hay không, hấn đang muốn làm việc không bằng loài cầm thú với tôi. Không thể được, nếu cả thể xác tôi cũng trao cho hấn thì mọi việc sẽ không kiểm soát được nữa.

“Con nghĩ, có thể chú đã hiểu lầm ý con...” Tôi đang nghĩ phải giải thích như thế nào thì hấn nghiêng người nằm xuống cạnh tôi, một tay ôm vòng lấy vai tôi, giữ chặt tôi trong lòng hấn, một tay nhấc chân tôi đặt lên sofa, lần sờ từ bắp chân lên đùi tôi, sau đó chuyển dần vào bên trong, tiến thẳng vào trong váy tôi.

Cảnh nóng bỏng trong phim lại bắt đầu, nhân vật nữ chính thở gấp và rên rỉ, tiếng rên của nhân vật nam chính thì ngày càng trầm thấp.

Phòng bên còn vọng lại tiếng kêu ướt át hơn cả trong phim: “Mau lên chút nữa, mau lên chút nữa...”

Hắn mỉm cười, ngón tay thon dài vuốt ve đùi tôi, cứ như có mê lực gì đó khiến cơ thể tôi run rẩy.

“Không được...” Một giọng nói vang lên, tôi mới phát hiện người con gái ở phòng kế bên chỉ có hơn chứ không có kém.

“Nhảy cảm vậy à?...” Dường như hắn càng hứng thú, hôn nhẹ lên môi tôi. “Vậy chúng ta sẽ từ từ nhé!”

Ngón tay hắn nhanh nhẹn luồn vào dưới chiếc áo đồng phục của tôi, tốc độ và lực nhấn khiến tôi liên tục hít thở. Hắn bóp ngực tôi, đầu ngón tay vân vê vị trí nhạy cảm nhất. Tôi cắn chặt răng mới không để phát ra tiếng rên đáng hổ thẹn ấy. Khát vọng chống cự đã dần biến mất.

Dường như hắn nhìn thấy tôi không muốn kêu thành tiếng liền hôn lên môi tôi, dùng lưỡi tách hàm răng đang cắn lấy môi tôi, thử dò sâu vào trong như muốn nuốt chửng cả tiếng rên rỉ của tôi.

Trong nụ hôn cuồng nhiệt, cảm giác khó chịu như được giảm bớt, trong lúc môi lưỡi quấn lấy nhau thì tiếng rên rỉ cũng không cần phải kìm nén, bật ra một cách tự nhiên.

Tôi thở gấp, một nơi nào đó tận sâu trong cơ thể bắt đầu nóng ran, khát khao muốn được sở hữu thứ gì đó.

Tay tôi đang để trước ngực hắn dần dần đưa lên lưng hắn, tôi hôn lại hắn, học cách hắn hôn tôi lần đầu, đầu lưỡi liếm lưỡi hắn, hút lấy môi hắn.

Từ trong họng hắn phát ra tiếng rên trầm ấm, hắn lật người ép lên người tôi, thứ rắn rỏi nào đó của cơ thể áp vào đùi tôi...

“Rốt cuộc con là thiên thần hay yêu tinh?!” Giọng nói hơi khàn và gượng gạo, nhịp thở gấp gấp, rối loạn.

Hắn không nấn nhẹ ngực tôi nữa mà rút tay ra, nhanh chóng cởi từng chiếc cúc áo của tôi, lùa sâu vào trong áo lót, ngón tay lạnh lạnh của hắn đem theo cảm giác kích thích. Tôi muốn né tránh, cơ thể không ngừng nhúc nhích dưới thân hình hắn.

Tay hắn đang ôm lấy vai tôi bỗng rút ra, vuốt ve từ đầu gối tôi dần lên trên, vén váy tôi lên, ngón tay đưa vào phần mềm nhất, bí mật nhất đang dâng trào hơi ấm.

Tôi không thể nhúc nhích, chỉ có thể nắm chặt lấy áo sơ mi của hắn, mặc cho tay hắn vuốt ve khắp cơ thể, gọi lên khát vọng tội lỗi của tôi.

Cơ thể tôi hoàn toàn bị hắn chinh phục. Tôi nhắm mắt lại, chờ đợi nụ hôn của hắn, cùng hắn chìm đắm trong sự kích thích của giác quan và rơi vào vực sâu của dục vọng.

Chương 13

Tiếng gào của người đàn ông trong phim lúc hấp hối khiến tôi bừng tỉnh.

Trước mắt tôi hiện lên cảnh van lơn của bố, tiếng với gọi của mẹ, mối hận nhiều năm không thể lãng quên khiến tôi nghẹt thở. Tôi cảm nhận thấy mùi máu tanh nồng. Chính người đàn ông đang ôm ấp tôi, từng lời thốt ra đều nói yêu tôi, khiến tôi đang từ thiên đường tươi đẹp rơi xuống địa ngục sâu thẳm.

Tôi như điên dại cắn vào lưỡi hắn, tôi hận nụ hôn khiến tôi choáng váng, tôi hận cả cái lưỡi nói ra những lời ngon ngọt khiến tôi nao lòng.

Hắn kêu lên, nhanh chóng rút lưỡi lại, ngớ ngàng nhìn tôi.

Tôi ôm miệng, trong miệng đầy mùi máu tanh.

“Con chơi kiểu này...” Hắn nhổ một ngụm máu ra sàn, giọng nói nghe không rõ lắm nhưng không hề tức giận. Sẽ chơi chết ta đấy!”

“Con hận chú, con hận chú!” Tôi tát hắn một cái. Trong lúc hắn vẫn chưa kịp kéo giữ tôi lại thì tôi đã vội vàng cài cúc áo, lau nước mắt, lao thẳng ra ngoài.

Vệ sĩ đứng canh ngoài cửa nhìn thấy tôi trong bộ dạng quần áo xộc xệch thì vội nhìn lên trần nhà, không dám nhìn vào trong. Lúc tôi đi xuống tầng dưới thì nhìn thấy mấy gương mặt đang nhìn lại tôi có chút đồng cảm.

Nếu họ biết được người đàn ông suýt nữa sở hữu tôi chính là kẻ thù không đội trời chung của tôi thì họ sẽ có thái độ như thế nào?

Bên ngoài mưa bắt đầu nặng hạt khiến thế giới này trở nên tối tăm, lạnh lẽo như địa ngục. Tôi đứng dưới mưa, từng đợt mưa gió vô tình cứ giội xuống người tôi, đánh thức tôi khỏi ảo mộng chìm đắm trong hạnh phúc.

Sao tôi có thể chìm đắm vào tình yêu với kẻ đã giết cả gia đình mình, suýt nữa còn trao thân cho hắn?

Tôi ôm lấy mặt, cảm thấy hối hận, ngồi thụp xuống khóc trong mưa.

“Thiên Thiên!” Hàn Trạc Thần đuổi theo, kéo tôi đứng dậy, ôm tôi vào lòng. “Xin lỗi! Do ta nhất thời kích động, ta cam đoan sau này tuyệt đối không làm như thế nữa!”

“Tại sao chú lại đối với con như vậy? Sao lại đối với con như vậy?...”

Tôi ra sức vùng vẫy, lùi lại sau mấy bước.

Không phải tôi hận hắn mà là hận chính mình.

Hắn cười khở sở lắc đầu rồi lại nhổ một ngụm máu lớn. Máu nhanh chóng bị nước mưa pha loãng thành màu đỏ nhạt rồi trôi theo dòng nước.

“Trong môi trường như vậy, lại xem phim gợi tình, con lại hỏi ta câu hỏi rất nhạy cảm, nếu ta không có chút phản ứng nào thì ta không phải là đàn ông rồi!”

“Con không hỏi chú điều đó, chỉ là tại sao chú lại đối tốt với con như vậy? Tại sao chú lại yêu con? Con không muốn tình yêu của chú, con không thể đón nhận tình yêu của chú được!”

“Thiên Thiên...”

Giọng hắn sao hiền từ đến vậy, mỗi tiếng gọi của hắn đều khiến tôi chìm đắm vào tình yêu thương khó lòng kháng cự.

Tôi ôm lấy tai, không muốn nghe nữa.

“Chú đừng gọi nữa! Con là người con gái độc ác nhất trên đời này, lại là một kẻ ngu xuẩn đến nực cười. Con không biết mình muốn làm gì nữa!”

“Con đừng nói vậy, con còn nhỏ, khi nào lớn con sẽ hiểu tình yêu là thế nào thôi!”

“Con hiểu, con hiểu hết.”

Tôi ở bên cạnh hắn tám năm, rốt cuộc tôi đã làm được gì?

Một cô gái ngốc như tôi, không chừng lại đợi hắn chết già mà vẫn yêu hắn, nhớ nhung hắn một cách ngốc nghếch.

“Đừng khóc nữa!”

Khi nhìn thấy cánh tay hắn đưa về phía tôi, tôi lùi mấy bước.

“Chú đừng động vào con, con hận chú, con ghét chú.”

“Thật không, có thật là hận ta không?”

“Con hận chú, chỉ muốn chú chết.” Tôi vừa khóc vừa vung tay đánh mạnh vào ngực hắn. Hắn cứ đứng như vậy cho tôi đánh.

Trong mưa, hắn như pho tượng đứng trước mặt tôi, tôi có thể nhìn thấy hắn đau lòng, bất lực và kiên trì.

Tại sao ông trời lại tàn nhẫn đến vậy? Tại sao lại để tôi phải hận hắn đến tận xương tủy nhưng không cách nào không bị tình yêu của hắn làm cho lay động?

“Có lẽ ta đã sai rồi... Ta không định ép con. Nếu năm nay con hai mươi bảy tuổi, con hiểu thế nào là yêu, ta có thể cho con lựa chọn. Nhưng con còn nhỏ, con vẫn chưa hiểu thế nào là tình yêu, thế nào là bị lôi cuốn. Con có thể hiểu Cảnh đến đâu? Cảnh chẳng qua chỉ là ảo mộng của con mà thôi! Tám năm nay ta chung sống với con, con không cần nói ra ta cũng có thể hiểu con cần gì, muốn gì, tình cảm của ta đối với con mới là tình yêu thực sự...”

“Chú đừng nói nữa!”

“Rời bỏ ta, con sẽ hối hận. Sẽ có ngày con phát hiện con không thể rời bỏ ta cũng như ta không thể rời bỏ con vậy!”

“Thật không?”

“Con muốn ta phải nói thế nào con mới hiểu?”

“Con hiểu.”

Lúc đó tôi đã rõ một điều là tôi không thể rời bỏ hắn cũng như hắn không thể bỏ tôi.

Yêu và hận ràng buộc nhau, là nút thắt không thể cởi được của đời tôi. Hắn sống thì tôi đau khổ, hắn chết tôi càng đau khổ; ở bên hắn thì sống không bằng chết, rời khỏi hắn... tôi còn sống làm gì nữa?!

Đầu óc đang mụ mị chợt lóe sáng, tôi đã nghĩ ra một quyết định thông minh nhất và cũng là ngu xuẩn nhất, tôi lùi lại mấy bước, xoay người.

Nếu tôi không giết được hắn, thì cách duy nhất để tôi trả thù là khiến hắn sống trong đau khổ.

Nếu cái chết của tôi là một kiểu đày đoạ hắn thì đối với tôi có lẽ là lối thoát tốt nhất.

Nước mưa đã rửa sạch con phố.

Ánh đèn xe khiến tôi lóa mắt.

Tôi lao ra giữa con phố.

Tiếng phanh xe chói tai, tiếng va đập nặng nề.

Tôi không cảm thấy đau đớn chút nào vì tôi hoàn toàn nằm trong lòng hắn, ngơ ngẩn nhìn máu hắn nhuộm đầy người tôi.

Giây phút đó tôi mới biết muốn giết hắn lại dễ dàng đến vậy!

Tôi ngồi dưới mưa, gắng sức giữ chặt dòng máu không ngừng tuôn ra từ đùi hắn. Tôi nhớ lại lúc còn nhỏ, khi tôi bị ngã, đầu gối trầy xước, hắn định dùng cùn sát trùng cho tôi, tôi sợ đau, ôm lấy đầu gối, hắn nói gì cũng không chịu bôi cùn, hắn chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể dùng miệng... Lúc đó, tôi thích dùng bàn tay nhỏ của mình nắm lấy một ngón tay của hắn, cười với hắn. Sau này, tôi có thể nắm cả bàn tay của hắn, những ngón tay thậm chí có thể đan vào nhau, tôi và hắn nhìn nhau cười.

Tại sao tôi không thể sống mãi cuộc sống như vậy, không hận hắn cũng không cần yêu hắn, cả đời được đan những ngón tay vào nhau, nhìn nhau cười tôi cũng mãn nguyện rồi.

Nỗi hận này có thể vứt bỏ không?

Tôi không tìm ra câu trả lời, ai có thể cho tôi câu trả lời?

Từ ngày Hàn Trạc Thần xuất hiện trong đời tôi, tôi nghĩ mình đã chết.

Tôi cứ nghĩ tro mắt nhìn hắn chết tôi mới có thể thoát khỏi nỗi đau, rồi bỏ cái thế giới không đáng để tôi lưu luyến này, thản nhiên đối mặt với bố mẹ nơi chín suối.

Hôm nay tôi tận mắt nhìn thấy hắn bất tỉnh trong lòng mình, tôi không cảm thấy sung sướng chút nào vì đã báo được thù mà ngược lại phải nếm trải sự mất mát.

Hắn nói đúng, khi hoàn toàn mất hắn, tôi đã hối hận.

Tôi im lặng, ngồi tựa vào tường ngoài phòng cấp cứu.

Chưa đầy hai mươi phút sau, An Dĩ Phong đờ đờ sát khí lao đến, đi theo sau hắn có khoảng mười người, thoáng chốc đứng chặt cứng cả hành lang.

Hắn cầm áo khoác trong tay, chiếc áo sơ mi chỉ cài một cúc mà còn cài lệch. Mái tóc thường ngày bông bênh, óng mượt giờ ướt đầm, trông rất hoang dã. Đôi môi mỏng của hắn mím chặt lại trông thật lạnh lùng, tàn khốc, đôi mắt đen lim dim như loài báo hoang đang chực sẵn mồi, hút máu.

Người lái xe lúc đầu còn đầy vẻ oán giận, khi bị hắn nhìn một cái liền sợ hãi mà lùi lại.

An Dĩ Phong tóm lấy cổ áo người lái xe.

“Ai sai khiến mày?”

“Không, không có ai sai khiến tôi...”

An Dĩ Phong thúc một gối vào dưới bụng người lái xe, giọng chùng xuống: “Đánh cho đến khi nó chịu nói.”

Thuộc hạ của hắn lập tức vây lấy người lái xe.

Ông ta run lấy bầy nép vào góc tường, ôm đầu không ngừng kêu cứu, nói liên thoảng: “Không liên quan đến tôi. Tôi đang lái xe bình thường thì con bé kia như điên dại lao đến rồi một người đàn ông cũng vội xông đến ôm lấy nó. Tôi đã phanh lại, không tin thì anh đến xem hiện trường. Tôi phanh xe cách đó năm mét rồi.”

An Dĩ Phong nhìn về phía tôi hỏi: “Có phải không?” Tôi gật đầu.

“Là tôi lao ra đường, không liên quan đến ông ta.”

Hắn không nói gì nhưng vẻ mặt như đang muốn hỏi: “Cô điên đấy à?!”

Đúng vậy, tôi điên rồi. Trong khoảnh khắc ấy tôi lại nảy ra ý nghĩ điên rồ rằng tôi và hắn không thể chung sống, nếu hắn không chết thì tôi chết.

Quả thực hắn đã xông đến, vì tôi mà không cần tính mạng của mình nữa!

Vệ sĩ của Hàn Trạc Thần bước đến gần An Dĩ Phong cứ làm như hiểu rõ tình hình, lên tiếng giải thích: “Đại ca, ông chủ đưa tiểu thư đến phòng riêng trong rạp chiếu phim để xem *Bản năng gốc*, hình như làm gì đó... quá...”

An Dĩ Phong mím môi mím lợi chăm chăm nhìn tôi như muốn hỏi: “Thời buổi nào rồi mà còn tha chết không chịu theo? Kiên cố cái gì cơ chứ!”

Nhưng hắn không nói gì, đâm mạnh vào tường, trút cơn tức giận.

Tôi khiến người như An Dĩ Phong tức lộn ruột mà không dám nói, thế mới thấy trong lòng hắn, Hàn Trạc Thần có vị trí quan trọng như thế nào, chẳng lẽ đây gọi là anh em?! Tôi bắt đầu thấy báỉ phục tình cảm của bọn họ.

Một nữ bác sĩ từ phòng cấp cứu bước ra, nhìn người lái xe ngồi xổm dưới đất run lấy bầy rồi lại nhìn mấy gã đàn ông đứng ở hành lang mặt đằng đằng sát khí, hắng giọng: “Các anh có thể yên lặng chút không?”

“Vết thương của anh ấy thế nào?” Mặc dù tôi không muốn nghe câu trả lời nhưng khi nghe thấy An Dĩ Phong hỏi vậy, lòng tôi thất lại, nhói đau.

“Không sao! May mà phản ứng kịp thời, sức khỏe tốt, nếu là người khác chắc chắn khó cứu.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, chưa bao giờ thấy cảm kích với ông trời tàn nhẫn như lúc này, chưa bao giờ thấy rõ lòng mình như lúc này.

Hàn Trạc Thần vẫn còn sống, hấn còn sống là điều quan trọng hơn tất cả.

Nữ bác sĩ nói tiếp: “Gãy một chân và ba xương sườn thôi, và lại mất khá nhiều máu.”

“Mẹ kiếp, thế mà gọi là không sao à?” Rõ ràng An Dĩ Phong đã nổi cáu.

“Đối với loại người như các anh, bị thương như thế có là gì?!”

“Cô...” An Dĩ Phong đang định nói gì đó thì một người vội chạy đến ngăn hấn lại: “Đại ca, anh nguôi giận, cô ta là bác sĩ điều trị chính...”

Đợi bác sĩ đó rời đi, An Dĩ Phong nói nhỏ: “Tìm hiểu lai lịch của con đàn bà đó, tao phải để nó không bao giờ quên được ba chữ An Dĩ Phong.”

Khi được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật Hàn Trạc Thần vẫn đang trong tình trạng hôn mê, đến nửa đêm mới tỉnh lại, không hề rên rỉ, trán rịn mồ hôi.

“Đau lắm không?”

Tôi nắm lấy tay hấn. Tay hấn rất lạnh, không còn chút hơi ấm như thường ngày. Hấn mở miệng, giọng nói yếu ớt, tuy tôi không nghe rõ nhưng có thể đoán được hấn định nói gì.

Tôi nói: “Con không sao, không hề bị thương.”

Hấn mỉm cười như vừa được an ủi. Bác sĩ đã nói rằng trong thời gian theo dõi hấn không được uống thuốc giảm đau. Tôi chỉ có thể ngồi bên cạnh hấn, giống như hồi còn nhỏ, nắm lấy ngón tay hấn, cứ nắm chặt như vậy.

Có lẽ hấn quá đau nên suốt đêm chỉ muốn nói chuyện.

Hấn nói: “Tại sao con thà chết chứ không chịu sống với ta?”

Hấn nói: “Nếu con thực sự không quên nổi Cảnh, ta sẽ không ép con nữa!”

Hấn nói: “Vì Cảnh đang đợi bảo vệ xong lấy bằng nên trở về muộn hơn dự định, nhưng nó sẽ trở về...”

Hấn còn nói: “Đời này ta đã trải qua nhiều cuộc chia ly, tất cả những người ta quan tâm đều lần lượt ra đi. Con là người con gái ta yêu nhất, cũng là người ta quan tâm nhất... Kể cả con không yêu ta thì hãy ở bên ta, đừng bỏ đi, hãy cứ như trước đây...”

Tôi không nói gì, ngả đầu lên gối của hắn, nghe hắn nói mập mờ không rõ, nước mắt lặng lẽ rơi thấm ướt ga trải giường.

Tôi cũng yêu hắn, không kém gì hắn yêu tôi.

Hắn có thể nói ra tình cảm đó nhưng tôi phải kìm nén khát vọng trong lòng mình, không thể thổ lộ dù chỉ một từ.

“Con cũng yêu chú”, nói ra thì dễ nhưng sau đó thì sao? Để hắn yêu cuồng nhiệt một trận, để hắn có được tất cả mọi thứ mà hắn muốn ư?

Đợi đến khi tình yêu của tôi sâu lắng đến mức hắn không còn gì để nghi ngờ thì đâm một nhát dao vào ngực hắn?

Vậy thì tàn nhẫn biết bao, cho dù hắn chết hay không, con tim tôi vẫn nhói đau không bao giờ nguôi ngoai.

Cho nên nếu ông trời đã an bài một cuộc tình không có kết quả thì không nên để nó bắt đầu.

Ngày hôm sau, tôi đi lĩnh nhận đồ dùng cá nhân cho Hàn Trạc Thần, lúc trở lại về thấy An Dĩ Phong đang nói chuyện với hắn. Hắn đã uống thuốc giảm đau nên tinh thần khá hơn nhiều.

“Mẹ kiếp! Em thật phục anh đấy!” An Dĩ Phong bất bình nói. “Vì con bé đó mà không thiết đến cả tính mạng! May tên lái xe đó phản ứng nhanh, phanh cách đó năm mét! Nếu phải thắng mới tập lái thì giờ anh đã nằm trong nhà tang lễ rồi!”

“Anh dễ chết như vậy thì còn có thể sống đến bây giờ sao?”

An Dĩ Phong kéo chiếc ghế ngồi gần hắn, nở nụ cười nham hiểm: “Cái phim Bản năng gốc ấy em xem thấy buồn ngủ, vậy mà có thể khiến thú tính của anh phát tác. Rốt cuộc đã bao lâu anh không được chạm vào phụ nữ rồi?”

“Phim đó quay chẳng nghệ thuật tí nào... anh cũng suýt thì ngủ say.” Hàn Trạc Thần nhìn hắn nháy mắt, cười ngát. “Nhưng biểu hiện của cô bé quả là mê hồn, thân hình đẹp hơn anh tưởng rất nhiều...”

“Đến con bé mười bảy tuổi cũng không giữ được, làm đàn ông như thế, em nghĩ anh nên chết đi thì hơn.”

“Anh đã thế này, chú đừng đa thương anh nữa được không?”

“Ồ! Trước đây em đã nói với anh rồi, ga tình anh đâu có rành, để lúc nào rảnh thảnh em cao thủ tình trường này dạy anh.”

“Chú ấy hả?” Hàn Trạc Thần nhìn hắn với ánh mắt có vẻ coi thường. “Chú cura được mấy cô rồi?”

“Một thôi!” An Dĩ Phong im lặng một lúc rồi có vẻ rất tự hào cười nói. “Nhưng chắc chắn vẫn nhiều hơn anh.”

Thực sự tôi không biết phải mô tả họ thế nào nữa, nếu đó là những lời của những sinh viên hai mươi tuổi thì còn có thể hiểu được nhưng đây lại là hai người đàn ông cực phẩm dạn dày sương gió, tôi cũng bái phục.

Tôi đang định đẩy cửa bước vào lại nghe thấy An Dĩ Phong nói: “Đúng rồi, anh có cảm thấy tình nhân nhỏ bé của anh rất giống một người không?”

“Ai thế?”

“Chính là...” An Dĩ Phong ngập ngừng một lúc. “Không có gì, không nhắc tới những việc đó nữa!”

Để tiện chăm sóc hắn, tôi xin nghỉ học, còn xin thêm một giường bên cạnh hắn.

Lúc tôi nhờ người chuyển giường đến, hắn lạnh lùng lướt nhìn chiếc giường, không có ý kiến gì nhưng An Dĩ Phong thì không hiểu sao cười như lẩn lộn đến nỗi suýt ngã khỏi ghế.

Thời gian hắn dưỡng bệnh tôi đều ở bên cạnh, bón cho hắn ăn, giúp hắn rửa mặt, đọc báo cho hắn nghe, đôi lúc còn giúp hắn thay quần áo rồi dùng khăn ẩm lau mồ hôi trên người hắn.

Thân hình hắn đẹp hơn tôi tưởng. Nước da rám nắng, thân hình rắn chắc, nở nang, đúng là một người đàn ông cường tráng. Trên cơ thể hắn có rất nhiều vết sẹo nhưng trông không khó coi mà rất cuốn hút, nam tính, kiên cường.

Khi tôi lau đến vùng ngực hắn thì nhìn thấy hắn cắn răng, hơi chau mày.

“Con làm chú đau à?” Tôi nghĩ mình đã rất nhẹ nhàng rồi.

Hắn bỗng kéo tôi lại gần, tôi chưa kịp phản ứng gì thì hắn đã ôm lấy vai tôi, hôn lên môi tôi như muốn cưỡng đoạt. Tôi muốn vùng ra nhưng nghĩ đến vết thương của hắn, sợ làm hắn đau nên tôi cứ để mặc hắn hôn, lưỡi tung hoành ngang ngược, đầy vẻ khiêu khích.

Nụ hôn mãnh liệt ấy lại làm tôi mê muội, dường như bị hắn hút đi mọi suy nghĩ, tôi đáp lại nụ hôn của hắn, càng lúc càng cuồng nhiệt. Không hiểu sao tôi còn đưa tay luồn vào tóc hắn rồi lướt xuống vuốt ve khuôn mặt đẹp đến mê hồn của hắn. Làn da hắn thật mịn màng, dễ chịu. Mùi thuốc sát trùng lại thoang thoảng thấm đượm ruột gan, chỗ nào cũng một màu trắng muốt như thiên đường trong mộng.

Tôi thầm cầu cho nụ hôn này đừng kết thúc để tôi có thể được chìm đắm trong tình yêu của hắn, để trái tim chúng tôi được gần nhau hơn, không bao giờ xa cách.

Hình như hắn đã nghe thấy lời cầu nguyện của tôi nên kéo dài khoảnh khắc tuyệt đẹp ấy. Tôi dám chắc nếu không có tiếng đồ rơi vỡ thì hắn cũng muốn để cho nụ hôn này kéo dài mãi mãi.

Nhưng đáng tiếc có người vô cớ xông vào cắt ngang.

Tôi vội vàng đứng dậy, nhìn về phía cửa. Cảnh sát Vu đứng như trời trồng, ông ta vừa có vẻ thảng thốt vừa tức giận, và có chút đau lòng.

Thảng thốt thì tôi có thể hiểu được, nếu là tôi, nhìn thấy một người đàn ông ba mươi mấy tuổi cuồng nhiệt hôn đứa con gái mười mấy tuổi của mình như vậy thì chắc còn kinh ngạc hơn ông ta.

Nhưng sự tức giận và đau lòng thì tôi không hiểu nổi.

Hàn Trạc Thần nhìn ông ta, lại là kiểu cười lạnh lùng, khinh khỉnh.

“Cảnh sát Vu, hôm nay rảnh thế sao? Là việc công hay đến thăm người bệnh đây?”

“Các người... các người...” Cảnh sát Vu lắp bắp, thế mới biết ông ta bàng hoàng đến mức nào!

Hàn Trạc Thần có vẻ hiểu ông ta nên nói tiếp: “Loạn luân phải không?”

“Tại sao đến cả việc như vậy anh cũng làm được?”

“Loạn luân thì đã làm sao? ông muốn phạt tù hay bắn chết?!”

“Anh...”

Cảnh sát Vu tức đến mức không nói nên lời, quay ngoắt người đi mất.

Tôi giúp Hàn Trạc Thần mặc áo, cài từng chiếc cúc rồi đỡ hắn nằm xuống. “Tại sao chú không bảo con không phải là con gái chú?”

“Tại sao ta phải nói cho ông ta biết?”

Tôi mỉm cười nhìn hắn, cảm thấy hắn như một đứa trẻ bất cần đời.

Tôi nhặt đồ dưới đất lên. “Đều là những thứ bỏ dưng, hình như ông ta đến thăm chú.”

“Đem vứt đi!”

Tôi chuẩn bị bước ra khỏi cửa thì hắn gọi tôi lại: “Vút đi thì lãng phí quá, đưa ta xem là những thức uống bổ dưỡng gì, có bổ máu không?”

Tôi không nhịn được cười: “Có!”

“Con cười cái gì?”

“Không có gì, con thấy thái độ của chú giống như một đứa trẻ đang giận dỗi với cha mình vậy!”
Nói xong, tôi nhận thấy những lời ấy không ồn liền chữa lại: “Xin lỗi, con không có ý gì cả!”

“Không sao!” Hắn thở dài một hơi rồi nói: “Ông ấy là bố ta!”

Chương 14

“Sao cơ ả?”

Tôi không thể tin nổi một cảnh sát lại nuôi một đứa con trai là trùm xã hội đen.

“Sao hai người chẳng giống nhau chút nào?”

“Ông ấy là bố dượng của ta. Bố đẻ ta mất khi ta chưa tròn mười tuổi, ông ấy là người tốt, coi ta như con đẻ nên mẹ ta rất yêu ông ấy, luôn bảo ta phải trở thành một người tốt như ông ấy, không nên như bố đẻ của ta, chỉ biết uống rượu, cờ bạc.”

“Cho nên ước mơ của chú là trở thành cảnh sát?”

“Chắc con không tin được ta từng là một đứa trẻ ngoan ngoãn, biết nghe lời, học hành chăm chỉ, cho đến năm lớp mười một vẫn luôn nằm trong ba người đứng đầu lớp, chuyện thi vào học viện Cảnh sát đối với ta vốn chẳng khó khăn gì.”

“Chú học giỏi vậy ư?” Quả thật tôi không tin được! Nhưng nghĩ kỹ lại, người luôn suy nghĩ kỹ càng, chu đáo mọi việc như Hàn Trắc Thần, chắc thành tích học tập cũng không tệ.

Tôi ngồi cạnh hắn, im lặng nghe hắn nói.

“Nếu lúc ta ở lớp tự học buổi tối về không gặp cảnh đại ca bị người khác chém thì có lẽ ta đã là một cảnh sát rồi! Con người không thể đi nhầm đường, chỉ cần sai một bước thì không thể quay lại được nữa!”

“Trong xã hội đen không ai biết lai lịch của chú? Không ai biết bố chú là cảnh sát?”

“Trước đây đại ca từng hỏi người nhà ta làm gì, ta nói cha ta là một kẻ cờ bạc bị người ta đánh chết, còn mẹ ta đi bước nữa, ta và bố dượng không hợp nhau nên cắt đứt quan hệ. Anh ấy không hỏi nữa, tin ta không bao giờ nói dối anh ấy nên khi phát hiện bố dượng ta là cảnh sát, suýt nữa anh ấy bắn chết ta.”

Tôi đã hiểu, hóa ra hai chuyện khác nhau mà chị Thu từng kể đều là thật. “Con nghe nói hai người thực sự cắt đứt quan hệ cũng chỉ vì việc này phải không?”

“Đúng vậy! Đại ca nói ta hãy biến khỏi tầm mắt của anh ấy, nếu để anh ấy nhìn thấy thì sẽ đánh chết ta luôn! Ta đã nhiều lần định giải thích nhưng anh ấy không cho ta cơ hội. Cuối cùng, anh ấy gọi điện nói là muốn gặp ta. Anh ấy bảo nếu còn muốn là anh em thì không đem theo thuộc hạ, không đem theo vũ khí, giống như trước đây từng cùng nhau uống rượu... Không đem theo thuộc hạ, không đem theo vũ khí đối với những người như ta là việc làm khá mạo hiểm, không

biết có bao nhiêu kẻ muốn nắm lấy cơ hội này. Một khi kẻ khác biết được, nhất định ta sẽ mất mạng. Hơn nữa, ta vốn không biết điều gì đang đợi ta, có thể là một cạm bẫy, anh ấy có thể muốn giết ta.”

“Nhưng chú đã không đem người theo.”

“Ừ! Ta cũng không hề nói cho An Dĩ Phong biết. Cho dù đại ca muốn giết hay muốn hòa giải ta cũng hy vọng anh ấy biết rằng ta coi anh ấy như một người anh, từ trước đến giờ vẫn là như vậy! Ta đã lừa anh ấy nhưng chưa bao giờ bán đứng anh ấy...”

Hắn điều chỉnh tư thế, tay bắt giắc đứt vào túi, phát hiện thấy không có gì, thở dài rồi nói tiếp: “Ta chỉ chậm một bước, chậm một bước thôi... Ta đứng ở tầng dưới cũng nghe rõ từng từ: “Hàn Trạc Thần, mày từng cứu mạng tao, muốn lấy mạng tao thì tao chẳng quan tâm nhưng sao mày lại lừa tao...” Hôm đó thực sự ta rất muốn lên trên đó, muốn nói với anh ấy rằng ta không hề bán đứng anh ấy, kể cả khi cùng anh ấy bị người khác đánh chết thì chí ít cũng để anh ấy biết rằng anh ấy có thể vì ta mà liều mạng thì ta cũng có thể! Nhưng tiếc rằng đến lúc chết anh ấy vẫn nghĩ ta hại anh ấy...”

Nhìn thấy trong mắt hắn hiện lên nỗi u sầu, thậm chí mắt hơi rom rớm, tôi liền lấy thuốc trong ngăn kéo đặt vào tay hắn.

Hắn day day chân mày, lắc đầu.

Tôi có thể hiểu được tâm trạng của hắn, là anh em lâu năm như vậy, từng vào sinh ra tử, giữa họ tình nghĩa quan trọng hơn tất cả. Ông trùm Lôi chắc chắn rất quan tâm đến hắn, nếu không ông ta không thể biết là bị lừa mà vẫn muốn gặp Hàn Trạc Thần, muốn cùng hắn uống một chén rượu, nói chuyện tình cảm anh em lần nữa. Chính vì quá quan tâm nên trước khi bị đánh chết ông ta vẫn oán giận như vậy, vì người hại ông ta lại chính là người ông ta tin tưởng nhất.

Còn đối với Hàn Trạc Thần, chuyện đó sẽ khiến hắn day dứt, căm hận đến nhường nào?!

Tôi có thể tưởng tượng ra cảnh hắn như con thú hoang giãy giụa, cánh tay hắn vùng vẫy trong chiếc còng số tám đến nỗi máu thịt nhầy nhụa nhưng vẫn không thể trốn thoát...

Tôi có thể tưởng tượng cảnh một người nông cuồng, ngạo mạn như hắn lại phải quỳ xuống van xin bố dượng, hắn nguyện đem tính mạng ra để chứng minh lòng trung thành của mình nhưng không ai cho hắn cơ hội!

Tôi nghĩ hắn cũng muốn làm người tốt.

Hắn đối với cha mẹ rất hiếu thuận, vì anh em mà bất chấp tất cả, muốn người con gái yêu hắn được hạnh phúc, còn đối với người con gái hắn yêu, hắn luôn nhẹ nhàng, nâng niu.

Nhưng ông trời thật không công bằng với hắn, không để hắn gặp mặt mẹ hắn lần cuối, người yêu hắn vì hắn mà tự vẫn, hắn trở mắt nhìn người anh em bị đánh chết mà bất lực.

Bản tính lương thiện và lối sống tình nghĩa của hắn đều đã bị hiện thực tàn khốc xóa bỏ, dần dần hắn biến thành kẻ xấu giết người không chớp mắt.

Tôi bỗng thấy căm giận những kẻ đã hại hắn.

“Sau đó chú có điều tra được ai làm việc đó không?”

“Đại ca gia nhập xã hội đen lâu như vậy, anh ấy không dễ gì nói chuyện gặp gỡ với người khác, trừ phi là người bên cạnh anh ấy. Ta từng nói người nào để lộ tin tức thì đến gặp ta, nếu theo nguyên tắc của xã hội đen, hắn sẽ được hưởng một cái chết nhẹ nhàng, nếu đợi để ta tra ra thì ta nhất định sẽ giết cả gia đình hắn, nhưng thằng khốn đó không có tí dũng khí nào.”

Tôi thót tim, lẩy dao gọt táo, quả táo bị tôi gọt nham nhở.

“Lúc ta bị giam giữ, vì tìm hắn mà An Dĩ Phong làm cho xã hội đen trở nên hỗn loạn, cuối cùng cũng tìm ra chính tên lái xe của đại ca đã để lộ tin tức... An Dĩ Phong hỏi ta xử như thế nào, ta nể hắn vì đã theo đại ca nhiều năm, không muốn ra tay mà để hắn tự xử nhưng không ngờ hắn lại trốn mất, ta phải tìm một năm mới thấy...”

Đầu óc tôi quay cuồng như muốn nổ tung. Tôi khó nhọc hít thở, cố gắng kìm nén nỗi hoang mang: “Chú đã giết cả gia đình người đó thật sao?”

“Trừ con gái hắn... Ta vốn muốn giết cả nó nhưng nhìn thấy vẻ đáng thương của nó ta không đành lòng, nó còn nhỏ, không hiểu gì hết. Sau đó, được biết nó vì sợ hãi mà dờ dẫm, ở trong một viện phúc lợi. Ta đã cho An Dĩ Phong chuyển nó đến một nơi khác tìm người nuôi nấng nó... Đờ dẫm cũng tốt, khỏi phải đối mặt với thế giới tàn khốc này.”

Tôi nắm chặt lấy con dao, mũi dao đâm vào lòng bàn tay, nỗi đau dữ dội lan khắp người.

“Tại sao chú lại giết cả gia đình người đó?...” Tôi giơ tay lên, thấy hắn ngơ ngác nhìn lại tôi, không hề né tránh, nhưng tôi không thể đâm hắn.

Thực ra, tôi đâm hắn thì hắn cũng tránh được, chẳng có tác dụng gì.

Tôi hạ tay xuống, cúi gầm mặt không dám để hắn nhìn thấy nỗi đau khổ của mình: “Có thể ông ấy cũng có nỗi khổ riêng, tại sao chú không thể tha cho ông ấy?”

“Nỗi khổ riêng?! Chỉ mỗi hắn có nỗi khổ riêng, mỗi hắn có vợ con, còn người khác thì không ư?” Hắn dừng một lúc, đổi giọng nói: “Thiên Thiên, đối với người con gái tốt bụng như con thì có lẽ hắn không cần phải chết nhưng đây là nguyên tắc trong xã hội đen, nếu ta không giết cả gia đình hắn thì làm sao xứng đáng với đại ca?!”

“Vậy chú có nghĩ chú giết nhiều người như vậy thì cũng không có kết cục tốt đẹp không?”

Hàn Trạc Thần lạnh lùng mỉm cười: “Cho nên ta và An Dĩ Phong mới không dám lấy vợ... Những người như ta sớm muộn cũng sẽ bị giết chết, ngay cả bây giờ có kẻ xông đến giết ta thì ta cũng chẳng ngạc nhiên. Đã bước chân vào xã hội đen thì phải tuân theo nguyên tắc của xã hội đen.”

Rốt cuộc thế giới này có đúng sai, phải trái hay không?!

Quả thực bố tôi đã bán đứng bọn họ, hại người ta chết thảm, nếu Hàn Trạc Thần không bị người khác chặn lại có lẽ cũng đã bị đánh chết rồi.

Hàn Trạc Thần cũng từng cho bố tôi hai cơ hội, nhưng...

Ông ấy vẫn là bố tôi.

Hơn nữa, người nhà tôi đều vô tội.

Tôi lấy tay ôm mặt, không muốn nghĩ ai đúng ai sai nữa!

“Thiên Thiên!” Hấn nắm lấy tay tôi, lo lắng nhìn vết thương trên tay tôi. “Sao con lại không cẩn thận như vậy? Có đau không?”

“Đau, rất đau.” Không phải tay đau mà là trái tim...

... Con tim tôi đã bị hấn làm cho tan vỡ.

“Ta đã làm con sợ sao?!” Hấn đưa tay tôi lên miệng, nhẹ nhàng hút dòng máu tươi đang chảy, giúp tôi lau vết máu trên mặt, dỗ dành: “Nếu con không quen với tất cả những gì ta đã làm thì sau này ta sẽ không giết người nữa, được không?”

“Chú có thể làm như thế không?”

“Có thể!” Hấn đắm đuối nhìn tôi, ánh mắt chứa chan tình yêu thương. “Chỉ cần không có ai làm hại con...”

Lúc hấn nói câu này, bàn tay tôi đang đặt trên miệng hấn, hấn đã sưởi ấm cả tâm hồn cô quạnh của tôi.

“Xin lỗi!” Tôi rút tay ra, đang định chạy trốn khỏi cái nơi khiến tôi không thể tự kiềm chế nhưng hấn đã kịp kéo tôi lại.

“Con yêu ta, tại sao lại phải né tránh?”

“Con không yêu chú.”

“Con không yêu ta thì hãy đi đi, ta không cần con chăm sóc.”

Sao hắn luôn cứng rắn như vậy, ép tôi vào ngõ cụt không có đường lùi?

Tôi không muốn bỏ đi, nhưng nếu không đi thì có nghĩa tôi đã thừa nhận tôi yêu hắn.

“Được, con đi, chú nghĩ con muốn chăm sóc chú hả?...” Tôi buống bình chạy ra khỏi phòng. Lần này hắn không kéo tôi lại. Quả thật nếu hắn kéo tôi lại lần nữa, có lẽ tôi sẽ sà vào lòng hắn mà nói rằng tôi yêu hắn!

Tôi không mong tình yêu với hắn có thể tồn tại mãi mãi, chỉ mong hắn kéo tôi lại, nhìn tôi triu mến dù chỉ là trong khoảnh khắc.

Nhưng chúng tôi không thể tiến lại thêm nữa, chúng tôi là kẻ thù không đội trời chung.

Không có hắn, cuộc sống của tôi sẽ tốt đẹp biết nhường nào!

Ngày nào tôi cũng ngồi bên cây dương cầm, chơi từ sáng đến tối cho tới khi sở nhạc cũ nát. Ngày nào tôi cũng ngồi bên bàn nhìn chiếc ghế đối diện, ăn hết các món ăn. Đêm xuống, tôi ôm cả chồng sách báo đến thư phòng của hắn, ngay cả mục quảng cáo tôi cũng có thể xem đến tận sáng. Có lúc ngồi xem ti vi, tôi còn ôm điện thoại ngủ say...

Cũng không biết đã được bao lâu rồi, tôi dụi đôi mắt thâm quầng như mắt gấu trúc xem lịch, mới hết một tuần.

Tôi nản lòng vứt quyển sở nhạc đang cầm trên tay xuống sàn nhà, mặc quần áo chuẩn bị đi mua sắm.

Tôi nghe nói con gái thường dạo phố, mua sắm để dễ dàng quên đi những chuyện không vui nên tôi muốn thử.

Quả là rất thoải mái, vui vẻ. Tôi đi đi lại lại ở cửa hàng bán đồ dành cho nam giới cả buổi chiều. Tôi đã mua rất nhiều đồ, mười mấy chiếc áo sơ mi đủ màu sắc, cả quần, mấy bộ áo vest, quần áo thể thao, đồng hồ đeo tay, ví, cà vạt, thắt lưng... Thẻ ngân hàng hắn đưa tôi đã tiêu hết sạch.

Nhân viên cửa hàng chỉ đóng đồ chất cao, hỏi liệu tôi có thể tự mang về được không, tôi gật đầu.

“Có thể cho tôi một cái túi cỡ lớn nhất không?”

Họ đưa cho tôi chiếc túi mà ngờ ngác không hiểu. Tôi ngồi thụp xuống, nhét từng thứ vào túi rồi kéo đi.

Tôi đi đến khi không còn sức nữa, ôm lấy cái bọc lớn ngồi ngơ ngẩn bên đường, hết mệt lại đi tiếp.

Đó là lần đầu tiên tôi có cảm giác nhớ nhung. Mới chỉ có bảy ngày mà tôi đã vô cùng rệu rã. Đến ngày thứ mười thì tôi bật dậy khỏi giường đã mua, lao thẳng đến bệnh viện. Tôi không vào phòng thăm hấn, chỉ ngồi trên chiếc ghế dài trong vườn hoa bệnh viện, nhìn chăm chăm về phía cửa sổ phòng hấn cho đến khi hoàng hôn buông xuống.

Chỉ có ông trời mới biết tôi muốn vào trong đó, sà vào lòng hấn để nói với hấn rằng tôi nhớ hấn biết nhường nào. Tôi không muốn trốn tránh nữa, không muốn quan tâm đến chuyện sau này, chỉ muốn chúng tôi sẽ có một tình yêu nồng thắm. Nhưng tôi không thể vứt bỏ nỗi hận thù hấn sâu trong lòng, ông trời đã định cho tôi một kết cục đau thương.

Tôi cắn răng đứng dậy, xoa xoa đôi chân tê nhức rồi lặng lẽ rời đi.

Yêu hấn nên tôi hy vọng hấn không còn hy vọng gì ở tôi, quên đi tình yêu chỉ có kết cục đau thương ấy.

Tôi chơi đàn một ngày một đêm, rồi lại quán mình trên sofa đêm từng ngày. Mới chỉ có mười một ngày thôi!

Hấn rốt cuộc phải ở bệnh viện bao lâu nữa?

Y tá có chăm sóc tốt cho hấn hay không?

Vết thương của hấn còn đau không?

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi lại chạy đến bệnh viện. Lần này tôi bị kích động hơn lần trước, tới phòng làm việc của bác sĩ.

“Bác sĩ!” Tôi ngồi xuống, vội vàng hỏi bác sĩ điều trị chính. “Vết thương của bố cháu thế nào rồi ạ?”

“Bố cháu là ai?”

“Là Hàn Trạc Thần, mấy hôm trước bị tai nạn ô tô!”

“Anh ta là bố của cháu ư?” Bác sĩ nhìn tôi với ánh mắt hoài nghi, tìm bệnh án đưa cho tôi. “Vết thương đã lành nhưng tinh thần không ổn định, cháu đi nói với anh ta nếu không chịu trị liệu thì tự gánh lấy hậu quả.”

“Cảm ơn bác sĩ!” Tôi xem đi xem lại bệnh án của hấn đến ba lần, mặc dù không hiểu những thuật ngữ y học được ghi trong đó nhưng tôi vẫn nhớ từng dòng từng chữ.

Lúc bước ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, tôi đang định về nhà ngủ thì nghe thấy một y tá đang soi gương nói: “Anh ấy đúng như lời người ta nói, rất cool, ngay cả bị thương rồi mà vẫn cool đến vậy.”

“Này, cả ngày cậu cứ ở lì trong phòng bệnh của anh ta để làm gì?...” Một cô y tá khác huých vai cô ta một cái, nháy mắt. “Nói nghe thử coi.”

“Nói anh ấy uống thuốc và tiêm thôi...” Cô y tá đặt gương xuống, nở nụ cười hạnh phúc. “Thực ra anh ấy không đáng sợ như người ta vẫn kể, anh ấy có sức cuốn hút khiến các cô gái rất muốn tiếp cận. Hôm qua anh ấy nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt ưu tư, sầu não khiến tôi cũng phải đau lòng.”

“Nếu là tôi thì tôi sẽ đến mà ôm anh ấy, không chừng lại có cơ hội...”

“Áy, nếu là người đàn ông khác thì tôi sẽ xông lên ngay, nhưng là Hàn Trạc Thần thì tôi không có gan làm như vậy đâu!”

Tôi bỗng khựng lại, không thể bước nổi nữa.

Ngày hôm qua? Có lẽ nào hắn đã nhìn thấy tôi ngồi ở bên dưới!

Tôi nghiêng người tựa vào tường, ý chí kiên định bỗng bị một sức mạnh vô hình xua tan. Tôi cúi đầu nhìn xuống đất. Con tim tôi lại thôi thúc: “Đi đi, hãy yêu hắn một lần thôi! Hắn đang đợi người, hắn không quan tâm kết cục sẽ ra sao, hắn chỉ muốn người yêu hắn một lần thôi! Hoặc để hắn yêu người một lần.”

Tôi lắc đầu lia lịa, kìm nén khao khát, tiếp tục bước về phía thang máy.

“Đợi chút!” Là giọng của An Dĩ Phong. Tôi chạy bán sống bán chết vào trong thang máy, nhưng tôi đã quên một điều, An Dĩ Phong và Hàn Trạc Thần cùng một loại người. Nếu hắn bảo bạn phải đợi thì chắc chắn bạn không trốn thoát.

Tôi bị An Dĩ Phong kéo vào phòng bệnh. Tôi đứng tựa cửa, không dám nói câu nào vì sợ một khi mở miệng, tôi sẽ nói ra những lời không nên nói. Mười mấy ngày không gặp, chỉ mới nhìn hắn thôi, tim tôi đã đau nhói.

Sắc mặt của hắn rất tệ, người cũng gầy đi nhiều, vẻ mặt u sầu khiến người khác chỉ muốn đến vỗ về, an ủi.

“Thiên Thiên...”

Đã lâu tôi không nghe thấy hắn gọi tên tôi, tôi không thể kháng cự được nữa vì tất cả dũng khí đều đã tiêu tan sau mười mấy ngày nhớ nhung.

“Ta yêu con!” Hấn dang tay hướng về phía tôi. “Kết cục tốt đẹp mà con muốn là gì? Chỉ cần nói ra, ta nhất định sẽ làm được.”

“Con muốn... con muốn ở bên cạnh chú, mãi mãi không bao giờ xa.”

“Được!”

Tôi chạy đến, ôm chầm lấy hấn, không biết hấn có đau hay không nữa. Tôi biết mình đã sai nhưng tôi yêu hấn, tôi không thể kháng cự nổi sự kiên trì và kiên quyết của hấn. Vậy thì cứ yêu thôi, dùng cả đời để yêu, sống không xa cách, chết cũng không hề cách xa.

Nếu ai đó hỏi tôi cảm thấy lúc nào là vui nhất, tôi sẽ không do dự mà trả lời: Lúc mười bảy tuổi. Người đàn ông rất quyến rũ đã đem đến cho tôi một kỷ ức màu hồng.

Phòng bệnh không có chút lãng mạn nào nhưng chúng tôi đã bên nhau ba tháng. Có lúc hấn im lặng đọc tài liệu còn tôi đọc báo, bất chợt cùng ngẩng đầu nhìn nhau cười. Có lúc nửa đêm tôi chợt tỉnh, mở mắt nhìn thấy hấn đang ngủ rất say, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào tay hấn. Hấn chợt mở mắt, nắm lấy tay tôi đang định rút lại. Có lúc tắt đèn, chúng tôi nằm trên giường nói chuyện, tôi kể cho hấn nghe chuyện ở trường còn hấn kể cho tôi nghe chuyện gia nhập xã hội đen. Tuy là hai thế giới không thể dung hòa nhưng chúng tôi vẫn chăm chú lắng nghe rồi nhớ từng chuyện của nhau. Có lúc chúng tôi cùng ăn một quả táo hay một quả chuối, thậm chí cùng ăn một bát cơm nhưng hấn kiên quyết không chịu ăn một miếng lê¹ nào tôi gọt. Có lúc hấn như đứa trẻ con nằng nặc đòi tôi phải ngủ trên giường bệnh với hấn và nói rằng rất muốn ôm tôi ngủ, nhưng tôi chỉ vút gối cho hấn để hấn coi gối là tôi. Có lúc tôi trở mình khi ngủ, chiếc áo ngủ bằng lụa tơ tằm tuột mấy cúc, đến sáng tôi tỉnh dậy, hấn rất nghiêm khắc nói: “Đi mua mấy bộ áo ngủ khác, loại không có cúc ấy.”

Tôi đi mua mấy bộ áo ngủ không có cúc nhưng ngày hôm sau hấn lại có vẻ giận dữ nói: “Đi mua mấy bộ cổ cao một chút.”

Tôi lại ngoan ngoãn đi mua mấy bộ áo kín mít, trở về hỏi hấn đã thấy hài lòng chưa thì hấn mỉm cười có vẻ nịnh nọt tôi, nói: “Thiên Thiên, lúc ngủ con không mặc gì có được không?”

Tôi cúi đầu, mỉm cười.

Ngày xuất viện, hấn nói sẽ “hẹn hò” với tôi.

Tôi biết rõ chỉ có những đôi tình nhân mới “hẹn hò”, nhưng tôi đã đồng ý.

Ngày đó, hấn đưa tôi đi xem cả rừng hoa loa kèn nhện đỏ rực như một rừng lửa. Chúng tôi đứng giữa rừng hoa, hấn kể về một tình yêu đẹp nhưng thê lương của thần Hoa và thần Lá tuy được sinh cùng cảnh nhưng không bao giờ gặp được nhau.

Sau đó, hấn hôn lên những giọt nước mắt trên mặt tôi, ngắt một sợi loa kèn nhện đỏ lồng vào

ngón áp út của tôi. “Nếu đây là chiếc nhẫn cưới ta tặng cho con, con có đồng ý từ giờ phút này sẽ là vợ ta không?”

Sợi loa kèn nhện đỏ trên tay tôi được ánh nắng mặt trời chiếu rọi càng thêm đỏ thắm.

Tôi nói thật to: “Có!”

“Con dễ dàng chấp nhận vậy sao?” Hấn cười khanh khách. “Con không muốn có một chiếc nhẫn kim cương thật đẹp, một bữa tiệc thật lớn và giấy đăng ký kết hôn sao?”

“Chú có thể cho con những thứ đó không?” Tôi giơ cao tay để nắng vàng nhuộm màu lên sợi loa kèn nhện đỏ. “Con biết chú không thể, cho nên... thể này là đủ rồi!”

Hấn yêu tôi, vậy là đủ rồi!

Sau đó, sợi loa kèn nhện đỏ khô rất nhanh nhưng tôi không nỡ vứt, cẩn thận cất vào chiếc hộp xinh xắn.

Một lần, hấn nhìn thấy sợi loa kèn nhện đỏ cất trong chiếc hộp ở ngăn bàn của tôi thì có chút ngậm ngùi nói: “Ta đã nhầm rồi! Thứ tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng chỉ có thể là kim cương mà thôi!”

Thực ra tôi chỉ thích loa kèn nhện đỏ, chỉ cần được yêu, chỉ cần có một ký ức tươi đẹp, không bao giờ gặp được nhau thì đã sao chứ?

Tôi đã bị chìm trong tình yêu sâu đậm của hấn. Khi hấn nâng cầm tôi lên, tôi vội nhắm mắt lại. Nhưng đợi rất lâu vẫn không cảm thấy hơi ấm của đôi môi.

Tôi tò mò mở mắt thì nhìn thấy nụ cười vô cùng nham hiểm của hấn.

“Thích ta hôn con ư?”

“Chú...” Đúng là thích nhưng những lời như vậy quả thực tôi không dám nói ra.

“Không thích thì thôi vậy, ta không ép con.” Hấn có chút thất vọng, ngồi xuống đất, trải chiếc áo khoác ra, từ từ ngả người xuống. Tôi ngồi xuống gần đó, tì hai khuỷu tay lên người hấn, nói nhỏ: “Cũng không phải là không thích...”

“Vậy thích à?” Hấn nở nụ cười sung sướng, nhắm mắt lại, có vẻ rất mệt mỏi nói: “Ta hơi mệt, chẳng có chút hứng thú nào, để hôm khác hẵng hay nhé!”

Tôi tròn tròn mắt, chẳng biết nên nói gì nữa, chỉ cảm thấy tay chân vô cùng ngứa ngáy.

Ánh mặt trời rọi qua những chùm hoa khiến ánh nắng trở nên êm dịu, dễ chịu. Khuôn mặt hấn

hiện lên sắc đỏ của bóng hoa và lấm tấm nắng vàng đầy mê hoặc. Đặc biệt là đôi môi hần, hơi cong lên, mọng đỏ.

Tôi nhớ lại cảm giác ươn ướt, cảm xúc tươi đẹp mà có chút bồi hồi, nhung nhớ. Liệu có ai quy định con gái không được chủ động hôn con trai? Hình như là không.

Tôi nhắm thẳng mục tiêu, nhanh chóng lao đến, hôn mạnh lên môi hần. Tôi tính toán tốc độ không chuẩn xác nên môi và răng va đập vào nhau, nhưng không để hần kịp phản ứng, tôi bất chấp cảm giác đau, hôn cuồng nhiệt, dùng lưỡi bậy mở hàm răng đang đóng kín của hần, trượt sâu vào... liếm mạnh chiếc lưỡi cứng đờ của hần.

Môi hần thật mềm, còn có chút hương dịu ngọt, thật dễ chịu. Hôn đủ rồi, tôi đang định nhồm dậy thì hần ôm lấy eo tôi, lật người, ép lên người tôi.

“Kỹ thuật hôn của con thực sự ta không dám khen.” Hần day nhẹ đôi môi sưng đỏ, lau chút nước bọt trên môi. “Xem ra ta phải dạy cho con mới được...”

Nói xong, hần ép môi lên vành môi đang cong lên vì giận dữ của tôi. Lần này hoàn toàn không có khúc dạo đầu nhẹ nhàng mà là nụ hôn cuồng nhiệt, nồng nàn. Nụ hôn ấy khiến máu tôi sục sôi. Thậm chí hần không cho tôi cơ hội hít thở, hôn mãi cho đến khi trước mắt tôi trời đất trở nên u ám, bộ não bị thiếu oxy trầm trọng, tôi không thể đẩy hần ra, liên tục vỗ vỗ ngực thở dốc.

Sau đó, tôi gối đầu lên cánh tay hần, ngửi hương thơm trên cơ thể hần dưới ánh nắng vàng ảm áp, chìm vào giấc mộng. Không biết tôi đã ngủ bao lâu, lúc tỉnh lại thấy hần đang nhìn tôi, đôi mắt ánh lên ráng chiều, sắc đỏ của ánh tà dương và hoa loa kèn nhện đỏ, vô cùng nồng nàn.

Chúng tôi nằm nói chuyện trong lùm hoa, nói chuyện đến khi sao giăng đầy trời, bỗng một vệt sao băng vụt qua.

Giống như nước mắt đau thương của bố mẹ tôi. Tim tôi nhói đau nhưng tôi vẫn cố chấp vùi đầu vào ngực hần, thầm nhủ: Chỉ là một tình yêu ngắn ngủi, tạm thời thôi...

Chương 15

“Con có đói không? Ta đưa con đi ăn.”

“Vâng!”

Tôi đứng dậy, gạt những cọng cỏ bám trên người, khi cúi đầu nhìn hấn thì thấy hấn đang xoa bóp cánh tay. Tôi mới nhớ ra mình đã độc chiếm cánh tay hấn cả một buổi chiều, lòng xáo trộn nhiều thứ cảm xúc...

Hấn đưa tôi đến tiệm bánh ngọt, mua một miếng bánh ga tô lớn để cùng ăn. Ăn được một nửa thì hấn hỏi: “Tại sao con lại thích thứ đồ khó ăn như vậy?”

“Con ghét nhất món này nhưng ngày nào chú cũng muốn con ăn.”

Sau đó, chúng tôi nhìn nhau, cười gượng gạo rồi cùng đẩy miếng bánh thừa sang một bên. Hấn đưa tay quét lớp kem dính trên miệng tôi, trước đây hấn vẫn thường làm như vậy nên tôi không thấy có cảm giác đặc biệt nào. Nhưng hôm nay tôi bỗng thấy môi mình tê tê.

“Vậy con thích ăn gì nhất?” Hấn hỏi.

“Con...” Tôi nhấp một ngụm nước đào mật ong, nghĩ ngợi. “Con thích chú nấu cơm cho con.”

“Con thật biết thưởng thức đấy!”

Hấn vội vã kéo tôi về nhà, tự xuống bếp làm cho tôi một đĩa cơm rang trứng thơm phức. Đó là món ngon nhất từ trước tới giờ tôi được ăn, tôi không để sót một hạt cơm nào.

Hấn ngồi cạnh, chăm chú nhìn tôi ăn.

“Ngon không?”

“Đây là món ngon nhất từ trước tới giờ con mới được ăn, không ngờ chú còn biết nấu cơm...”

“Lúc còn nhỏ, bố ta cả ngày ở ngoài đánh bạc, mẹ ta thì đến công trường làm việc từ sáng sớm, không có thời gian chăm sóc ta nên ta phải tự làm để ăn...”

“Không phải ngày nào chú cũng ăn món này đấy chứ?”

“Ta chỉ biết làm mỗi món này, phải trải qua nhiều thất bại mới làm được như vậy đấy! Nếu con thích thì ngày nào ta cũng làm cho con ăn.”

“Không cần đâu ạ!” Tôi liếm chiếc đũa với mùi hương còn sót lại. “Những thứ tuyệt vời chỉ cần được hưởng thụ một lần là đủ rồi!”

“Ừm...” Hắn ôm tôi vào lòng, áp môi vào tai tôi nói: “Đến bao giờ con mới cho ta hưởng thụ thứ tuyệt vời đây?”

“Chú muốn cái gì?”

“Con nói thử xem.” Tay hắn từ vai lướt xuống đùi tôi, chậm chậm vuốt ve. “Cho ta thử một lần thôi, ta đợi ngày này lâu lắm rồi...”

“Con...” Những cái vuốt ve nhẹ nhàng của hắn khiến đầu gối tôi mềm nhũn, dần dần toàn thân cũng được thư giãn, đành bất lực nằm gọn trong lòng hắn.

“Còn mấy ngày nữa là đến sinh nhật thứ mười tám của con rồi, có muốn ta dành cho con một sinh nhật khó quên nhất để chúc mừng con trở thành người lớn không?”

“Trở thành người lớn”, hắn đặc biệt nhấn mạnh bốn từ này, tôi có ngốc đến mấy cũng hiểu những từ đó có nghĩa gì.

Mặc dù trong lòng tôi có chút mong đợi nhưng miệng vẫn nói: “Không được!”

“Khi con gái nói không được thì ngụ ý là được...”

Nằm trên giường hồi tưởng lại ngày hôm đó, tôi lại cười thẹn thùng. Tình yêu là gì nhỉ? Những người chưa từng trải sẽ không hiểu được cảm giác thần hồn điên đảo là thế nào.

Đến sinh nhật thứ mười tám của tôi, quả thật hắn đã khiến tôi có một sinh nhật khó quên nhất trong đời...

Hôm đó, trời xanh thăm thẳm, mây trắng lững lờ trôi.

Hắn đưa tôi đến trước cửa nhà giáo viên dạy dương cầm, bịn rịn không rời, thơm tôi rồi lại hôn tôi.

“Con sắp muộn rồi.”

“Vậy con đi lên đi, ta đến công ty một lúc, lát nữa học xong thì gọi điện cho ta... Ta sẽ đưa con đến một nơi đặc biệt để chúc mừng con trở thành người lớn...”

Tôi cười thẹn thùng nói: “Con biết rồi ạ!”

Lúc tôi chuẩn bị xuống xe, hắn kéo tay tôi lại, cười vẻ gian xảo: “Ta chuẩn bị cho con một dải lụa màu trắng...”

Dải lụa màu trắng ư???

Tôi nghĩ hồi lâu mới chợt hiểu ý của hắn, nép vào lòng hắn, ngón tay vân vê trước ngực hắn: “Chú định trói con hay là để con trói đây?”

“Chỉ cần con vui vẻ, con muốn thế nào cũng được!”

“Thật không?!” Tôi tươi cười hôn lên má hắn, bắt chước giọng điệu của hắn, nhẹ nhàng nói vào tai hắn: “Con nhất định sẽ buộc chú vào giường, nhìn chú cầu xin con... cảm giác ấy chắc chắn rất thú vị.”

Hắn bỗng run lên, cánh tay ghi lấy người tôi: “Con đừng học đàn nữa, bây giờ chúng ta đi nhé!”

“Đã hẹn trước rồi...”

Thực ra chỉ cần hắn kiên trì thêm chút nữa là tôi sẽ đồng ý.

Hắn vừa định nói gì đó thì điện thoại reo, hắn nghe máy.

“Phong, việc gì thế?”

“Anh ở đâu đấy?” Giọng nói của An Dĩ Phong có chút gấp gáp.

“Đưa Thiên Thiên đi học đàn, có việc gì không?”

“Có, việc rất quan trọng, gặp nhau rồi nói.”

“Chú đang ở đâu?”

“Ở nhà anh.”

“Được!” Trông Hàn Trạc Thần có vẻ căng thẳng. “Ta phải về gấp!”

Tôi có chút hụt hẫng, bước xuống xe.

Xe từ từ lăn bánh, hắn vẫy vẫy tay qua cửa sổ. “Nhớ gọi điện cho ta sớm nhé!”

“Con biết rồi!”

Tôi vẫy tay đáp lại mà thấy lòng vui phơi phới.

Tôi chơi bản nhạc nào chính tôi cũng không rõ nữa, đầu óc cứ để tận đâu mà không hiểu sao lại như vậy.

Chơi xong một bản nhạc, tôi lên nhìn giáo viên dạy đàn, đợi cô nhận xét.

“Đàn khá lắm! Tiếng đàn của em chứa đựng sự ngọt ngào và mong đợi, dạt dào tình cảm.” Rồi giọng cô trầm xuống. “Thiên Thiên, em đang yêu phải không?”

Trong thế giới âm nhạc, không thể nào che giấu được tình cảm.

Tôi thành khẩn gật đầu.

“Em còn trẻ, đừng ảo tưởng về một tình yêu tuyệt đẹp.”

“Vâng!” Tôi hiểu ý của cô.

Cô đã năm mươi tuổi mà vẫn sống một mình, tiếng đàn của cô dễ làm người khác sâu não, chắc hẳn cô từng trải qua một cuộc tình không thành.

Cô thở dài, ngồi cạnh tôi, vỗ vỗ vai tôi: “Trước đây cô cũng có một học sinh ngây thơ, lãng mạn như em, mơ ước có một tình yêu đẹp. Em ấy từng nói rằng nếu người yêu em ấy đồng ý đưa em ấy đi xem hoa loa kèn nhện đỏ một lần thôi, thì có chết vì anh ta, em ấy cũng cam tâm tình nguyện.”

Hoa loa kèn nhện đỏ...

Đúng là một loài hoa tuyệt đẹp!

Tôi bất giác nhớ lại buổi hẹn hò tuyệt đẹp đó, môi bỗng cong lên.

“Kể ra thì thật trùng hợp. Em ấy cũng giống tên em nhưng lại họ Diệp, Diệp Thiên Vu...”

Nụ cười ngọt ngào trên môi tôi bỗng trở nên chua chát. Diệp Thiên Vu, người con gái mơ mộng về tình yêu, người con gái chơi dương cầm.

“Diệp Thiên Vu ư?”

“Em ấy là thiên tài bẩm sinh, cô đã đặt rất nhiều kỳ vọng vào em ấy, nghĩ rằng em ấy nhất định sẽ... Nhưng mới hai mươi tuổi đã tự vẫn, nghe nói là vì một người đàn ông... nên em nhất định không được nhẹ dạ...”

Tôi không nghe rõ nữa, trong đầu văng vẳng tên cô gái đó. Tôi bỗng nhớ tới bức di chúc.

Người con gái đó muốn được nghe một câu: “Anh yêu em!”, muốn có một cuộc hẹn hò lãng mạn, muốn được cùng đi xem phim, muốn xem một rừng hoa loa kèn nhện đỏ, muốn người yêu nhớ sinh nhật mình, nhớ tên mình... Vì thế hắn đã cho tôi mang tên của cô ấy, hắn quan tâm tôi hết mực, nhẹ nhàng thương yêu tôi. Khi tôi tròn chín tuổi, hắn bắt đầu cho tôi học đàn. Hắn luôn

muốn nhìn tôi đánh đàn từ phía sau. Hắn nhẹ nhàng gọi: “Thiên Thiên!” Hóa ra hắn luôn coi tôi là cô ấy. Tôi chẳng qua chỉ là người thay thế để hắn bù đắp lại tình cảm hắn còn mang nợ, bù đắp nỗi hối hận trong tim hắn mà thôi! Những tâm nguyện mà cô ấy chưa thực hiện được thì hắn làm với tôi.

“Không, không thể thế được!”

Tôi chạy xuống dưới nhà, nghe thấy tiếng với gọi kinh ngạc của cô giáo.

Tôi muốn hỏi hắn yêu tôi hay cô gái ấy? Mỗi lần hắn gọi “Thiên Thiên” thì trong thâm tâm hắn gọi tôi hay gọi cô ấy?

Taxi về đến công, không kịp trả tiền, tôi đã chạy nhanh hết mức có thể, vượt qua thảm cỏ, chạy đến trước cửa.

Cánh cửa bị đóng kín, tôi nghe rõ giọng tức giận của An Dĩ Phong: “Anh muốn như thế nào, anh nói đi chứ!”

“Chú muốn anh nói gì chứ?” Giọng Hàn Trạc Thần trầm xuống, khàn khàn. “Muốn anh nói anh gốc, ngu xuẩn hay thật đáng đời...”

“Mẹ kiếp! Loại con gái đó chơi chán rồi thì bán cho hộp đêm đi!”

Tôi hiếm khi thấy An Dĩ Phong bức tức như vậy. Tôi cũng không còn tâm trí nào để nghĩ ngợi nữa, trong đầu chỉ có một bản khoả: Hàn Trạc Thần yêu tôi hay Diệp Thiên Vu?

Tôi đẩy cửa, nhìn thấy Hàn Trạc Thần ngồi trên sofa, hai tay vùi trong tóc, chau mày, cắn chặt môi, mặt tái mét.

Trong ký ức của tôi, hắn vẫn trầm tĩnh, kể cả lúc tức giận vẫn luôn mỉm cười, có đau khổ đến mấy cũng giấu kín, chưa bao giờ để lộ nỗi lòng đau xót như lúc này.

Nhìn thấy tôi, An Dĩ Phong bỗng ngẩn người, cúi đầu nhìn Hàn Trạc Thần. Hàn Trạc Thần nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt lạnh lùng. Đôi môi hé mở nhưng hắn không nói gì, chỉ cau mày trầm tư suy nghĩ.

Tôi cố kìm nén, không muốn làm phiền hắn trong lúc hắn rối bời, nhưng tôi không kìm nén nổi khao khát được biết câu trả lời. Tôi ngơ ngẩn nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng buột miệng hỏi: “Cô ấy tên là Diệp Thiên Vu, đúng không?”

Hắn không hề trả lời, khóe miệng khẽ giật, cúi đầu cầm điều thuốc trên bàn trà, châm lửa.

Đó là thói quen của hắn, mỗi khi gặp phải việc khiến hắn chần chừ, do dự, hắn thích hút thuốc. Nhưng hôm nay không như mọi lần, tay hắn đang run lên, điều thuốc biến dạng giữa những ngón tay hắn, có thể nhận thấy con tim hắn đang bị giằng xé quyết liệt.

“Tại sao chú lại lấy tên cô ấy để đặt tên cho con?! Tại sao muốn con học đàn?! Người chú yêu là cô ấy, đúng không? Khi chú gọi Thiên Thiên, trong lòng chỉ nghĩ đến cô ấy. Hoa loa kèn nhện đỏ, một sinh nhật khó quên, một cuộc hẹn hò lãng mạn... đều là những thử chú muốn tặng cô ấy. Tuy cô ấy đã chết nhưng cô ấy vẫn luôn ở trong trái tim chú, con chẳng qua chỉ là người thay thế, có đúng không?”

Tôi đợi câu trả lời của hắn, chỉ cần hắn nói “không đúng”. Tôi sẽ tin!

...

Hắn im lặng hút hết điều thuốc. Sự im lặng ấy khiến tôi ngột ngạt, khó thở, trái tim nóng bỏng dần nguội lạnh. Cuối cùng, tàn thuốc dài rơi trên sàn nhà, tan thành tro bụi như chính tình yêu của chúng tôi...

Hắn vẫn không mở miệng, tôi như không còn sức để đứng vững vì tôi đã đọc được câu trả lời từ ánh mắt thờ ơ của hắn.

Hắn dụi tắt điều thuốc, cúi đầu không muốn nhìn tôi.

“Đúng, cô ấy là Diệp Thiên Vu.”

“Vậy chú đã bao giờ yêu con chưa?”

Hắn ngẩng phắt đầu, khóe miệng nhếch lên vẻ chế giễu như muốn nói tôi vừa hỏi một câu thật nực cười.

“Chú từng nói chú yêu con vì con lương thiện và thuần khiết, chú đã nói... con cần gì chú cũng có thể cho con, chú còn nói con không thể rời xa chú cũng như chú không thể rời ra con. Chú yêu con, có đúng không?”

Ánh mắt hắn càng trở nên lạnh lùng, còn đáng sợ hơn cả ánh mắt hận thù.

“Con hãy quên những lời đó đi!”

Quên những lời đó đi?! Đó chính là ngụ ý chia tay của hắn, lạnh lùng chẳng có chút tình cảm nào, ngay cả một chút hối hận cũng không.

Một tiếng trước, hắn với tôi vẫn còn khăng khít, gắn bó, sao giờ hắn lại lạnh nhạt với tôi như vậy?

Tôi kìm nén sĩ diện, bước đến bên hắn.

“Thực sự chưa bao giờ yêu con? Tám năm, chú làm tất cả cũng chỉ vì cái tên thôi sao? Con không có một chút ý nghĩa gì với chú sao?!”

“Loại con gái như con vốn không đáng để ta yêu.” Hấn đứng dậy, đi qua tôi, gạt tôi sang một bên, tiện tay vớ lấy chiếc áo khoác.

Tôi tức đến run người, không biết diễn tả cảm xúc của mình thế nào nữa, không biết cãi vã, gây chuyện với hấn thế nào, nhanh gọn nhất là tát vào mặt hấn một cái.

“Loại đàn ông lạnh lùng, vô tình như ông càng không đáng để tôi yêu.”

Bàn tay hấn đang cầm áo khoác nắm chặt lại, chiếc cổ áo nhún nhúm trong tay.

Nhìn lồng ngực hấn đang căng lên, tôi cứ ngỡ hấn sẽ giận dữ cho tôi một cú đấm, nhưng không, hấn cười rồi nói: “Con yêu cũng được, không yêu cũng được, ta chẳng bận tâm.”

Nói xong, hấn bước nhanh ra cửa.

“Hàn Trạc Thần!” Tôi ngẩng đầu, kìm nén không để cho nước mắt tuôn rơi, hạng người như hấn không đáng để tôi rơi lệ trước mặt hấn.

Tôi hít một hơi thật sâu, nói: “Cảm ơn ông đã dạy tôi biết thế nào là không bằng loài cầm thú.”

Hấn quay đầu, khóe miệng nhếch lên, cười mỉa mai, khinh miệt.

Tôi không nhìn thấy ánh mắt vương vấn của hấn như trước đây nữa. Tôi nghĩ, nếu tôi thấy hấn có chút bịn rịn hoặc khó xử thì tôi có thể tự nhủ rằng hấn có nỗi khổ không nói nên lời, nhưng hấn cười lạnh nhạt như băng giá lạnh lẽo.

An Dĩ Phong chạy theo hấn, trước khi đóng cửa, tôi nghe thấy An Dĩ Phong nói: “Sao tự nhiên anh lại phản ứng chậm đến như vậy, một cái tát của con bé đó mà cũng không né được à?”

“Nó thích đánh thì để nó đánh đi, dù sao cũng không đau đớn gì.”

“Mẹ kiếp! Không đau? Đau chết đi ấy chứ...”

Nghe thấy tiếng khởi động xe tôi mới như bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, không thể kìm nén nổi nước mắt... Tôi nằm trườn trên sofa khóc không thành tiếng, không phải không muốn khóc cho thỏa thê mà không còn chút sức lực nào nữa!

Đã tám năm, tình yêu từng chút từng chút một ăn sâu vào máu tôi. Sự cố chấp và lãng mạn ấy đã hóa giải hận thù trong tôi. Nhưng bỗng chốc tất cả đều là giả dối, tất cả đều là ảo mộng, chỉ có hấn vẫn tàn nhẫn và lạnh lùng như tám năm trước, chỉ một câu nói thờ ơ, nụ cười lạnh nhạt cũng đủ sức đẩy tôi đến vực thẳm lần nữa.

Quản gia Lý từ trước tới giờ không hề nhiều chuyện, lấy khăn ẩm giúp tôi lau mặt.

“Đừng khóc nữa, hôm nay chắc tâm trạng ông chủ không tốt.”

“Cô Lý, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao ông ấy lại đối xử với cháu như vậy?”

“Tôi cũng không rõ, họ vừa bước vào đã bảo tôi đi chỗ khác... Tôi nghĩ ông chủ yêu quý cô như vậy, đợi ông ấy nguôi cơn giận chắc chắn lại đến dỗ dành cô thôi!” Cô ấy còn chỉ chiếc bánh ga tô trên bàn rồi nói: “Cô xem kìa, sáng sớm nay ông chủ tự mình đi mua bánh ga tô sinh nhật, còn nói muốn cô bắt ngờ...”

Tôi phải dùng khăn ẩm lau sạch nước mắt mới nhìn rõ chiếc bánh sinh nhật được bọc trong một chiếc hộp xinh xắn đặt trên bàn. Tôi nhẹ nhàng tháo bỏ sợi dây màu vàng, chiếc bánh ga tô tuyệt đẹp khiến tôi kinh ngạc đến mức quên cả nỗi đau.

Trên chiếc bánh màu vàng là những bông hoa loa kèn nhện đỏ tươi thắm trông như thật, đang đung đưa theo làn gió, hình một cặp tình nhân ngồi tựa vào nhau ở giữa chiếc bánh. Bông hoa gần họ nhất được tôn lên trên nền vàng tỏa ra bảy sắc cầu vồng rực rỡ.

Tôi nhẹ nhàng rút lấy nhụy hoa, bỗng thấy một chiếc nhẫn được giấu trong đó. Chiếc nhẫn có hình hoa loa kèn nhện đỏ bằng bạch kim được gắn một viên kim cương rực rỡ.

Đây chắc chắn là món quà sinh nhật hân định tặng tôi vì một lời hứa vĩnh hằng. Nếu như hôm nay tôi không phát hiện ra bí mật ấy, có phải hân đã đeo chiếc nhẫn này lên tay tôi, nói với tôi rằng tình yêu của hân đối với tôi không bao giờ khô héo, rồi tôi sẽ vô cùng mãn nguyện nằm trong lòng hân, cùng hân tận hưởng thời khắc tuyệt vời nhất của đời người?

Bây giờ thì những thứ này còn có ý nghĩa gì nữa!

Tôi ngồi trước bàn, ăn từng miếng bánh, nhớ lại cảnh tượng cùng nhau chia một miếng bánh, nhớ lại những ngày tháng của tám năm trước, từng giọt nước mắt rơi xuống nhụy hoa, hòa trộn vào bánh. Tôi đưa miếng bánh lên miệng, vị thơm ngọt của chiếc bánh ga tô đã thấm đượm vị mặn chát.

Tình yêu, chưa từng nếm trải thì làm sao biết được nó ngọt ngào, nếm trải rồi mới biết vị mặn chát của nó, nhưng khi đó người ta muốn ngừng mà không được!

Tôi ăn không để thừa một mẩu bánh nào, cảm thấy bụng quặn đau. Tôi bầm bụng, yếu ớt đứng dậy thì nhìn thấy Hàn Trạc Thần đứng trước cửa. Cả thế giới bỗng trở nên nhỏ bé, bờ vai hân như có thể chống đỡ cả trời đất, khiến tôi bị kích động, chỉ muốn được dựa dẫm và ôm ấp.

Hân tiến đến bên tôi. Tôi ngửi thấy người hân nồng nặc mùi rượu, đó không phải là mùi loại rượu vang đỏ mà hân thích nhất.

Tôi ngẩng đầu nhìn hân, sắc mặt hân trắng bệch đến thảm hại, mắt đỏ ngầu, đầy mâu thuẫn và áp lực.

“Hãy xóa đi sự dằn vặt và hối hận, con...” Tôi chưa kịp nói hết câu thì cảm thấy ruột gan nhộn nhạo. Tôi vội lao vào phòng vệ sinh, nôn thốc nôn tháo, bụng quặn đau như đứt từng khúc ruột. Nếu có thể nôn hết mọi thứ, tôi muốn nôn cả những mảnh tim tan vỡ để nó không còn đầy đọa tôi nữa, tiếc rằng... điều đó là không thể.

Cuối cùng, tôi cũng nôn sạch, vịn tay vào tường, khó nhọc đứng lên, mọi thứ trước mắt chao đảo, ngay cả hân đang đứng cạnh tôi cũng vậy.

Tôi định bước ra thì bỗng hân tóm lấy tay tôi.

“Con đã bao giờ yêu ta chưa?”

Tôi rút tay ra, cười nhạt: “Chú để ý sao?”

Tôi vịn tường, vừa gượng bước hai bước thì nghe thấy hân gọi: “Thiên Thiên...”

Khi nghe thấy hai tiếng này, nhớ đến người mang cái tên đó, lòng tôi bỗng sục sôi, tôi quay đầu gào lên với hân: “Con ghét chú, chỉ mong chú chết đi!”

Sau đó, tôi thấy choáng váng, không đứng vững được nữa. Khi tôi ngã xuống, bỗng nền đá Đại Lý trở nên mềm mại và ấm áp.

Có lẽ do tôi đã quá kích động nên trong lúc mơ màng tôi như bị ảo giác, cảm thấy hân không ngừng hôn lên môi tôi, má tôi, cả tóc tôi nữa. Thậm chí hân còn kéo bung áo tôi ra, hôn lên ngực và từng tác da thịt trên cơ thể tôi.

Trong cõi mộng, trong lúc tay chân rã rời của tôi đang kháng cự thì tai tôi nghe thấy những lời nói mơ hồ: “Tại sao? Tại sao con lại ở bên ta để giết ta?! Con nói đúng, ta không thể rời xa con. Ta thà chết cũng không rời xa con.”

Chương 16

Ngày hôm sau, khi thức dậy, tôi vội vàng lật chăn để xem quần áo của mình, chúng vẫn ở trên người tôi, xem ra đó chỉ là ảo giác. Tôi thở phào nhẹ nhõm nhưng cũng có chút thất vọng.

Tôi thay đồ rồi xuống dưới nhà. Hấn đang ngồi bên bàn ăn đọc báo, lướt nhìn tôi từ đầu đến chân rồi lại đọc báo. Tôi ngồi đối diện hấn, nhìn hấn chỉ cách tôi có gang tấc, nhìn đến mờ cả mắt, chỉ hy vọng có thể nhìn vào mắt hấn để thấy ánh mắt chan chứa tình yêu thương, để tin rằng hấn từng yêu tôi, nhưng hấn không ngẩng đầu.

Suốt bữa sáng hấn chỉ chăm chú đọc báo, hấn thà xem mục quảng cáo còn hơn là nhìn tôi.

Chiều tối, sau khi tan học, tôi trở về nhà, hấn vẫn chưa về. Tôi không ăn tối, lòng đầy hy vọng đợi hấn đến tận khuya, cứ nghĩ rằng hấn sẽ ôm lấy vai tôi, đưa tôi về phòng ngủ, nhưng hấn chỉ nhìn tôi rồi rảo bước lên tầng.

Sau hôm đó, tôi không đợi hấn nữa, về phòng ngủ từ sớm dù không buồn ngủ. Rất nhiều lần, tôi tự nhủ với lòng mình: “Kết thúc thì đã kết thúc rồi, tiếp tục đi theo con đường của người, làm những việc nên làm.” Nhưng mỗi lần nhìn thấy hấn, lý trí của tôi dường như tan biến. Tôi cố nắm bắt ánh mắt của hấn, muốn chắc chắn rằng hấn vẫn còn yêu tôi, vẫn yêu như trước đây. Thậm chí có lúc tôi còn nông nổi đến mức nghĩ rằng hãy để cho mình có được ngày hạnh phúc, không cần quan tâm đến những chuyện khác.

Tôi từng nghĩ nhớ nhung là đau khổ nhất nhưng giờ đây có thứ còn đau khổ hơn cả sự nhớ nhung chính là cảm giác thất tình. Cứ sống cuộc sống như vậy suốt nửa tháng mà tôi có cảm giác đã qua vạn năm, thêm một ngày nữa thì tôi điên mất!

Một tối, mới chín giờ hơn, tôi thực sự không thể chịu nổi căn phòng âm u, lạnh lẽo của mình thêm nữa liền chạy đi tìm chị Thu.

“Thiên Thiên!” Chị nâng cằm tôi lên rồi nhìn vào khuôn mặt gầy guộc, xanh xao. “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Chú ấy không cần em nữa! Chú ấy không cần em nữa rồi...”

Chị dường như không có vẻ gì là ngạc nhiên, gượng cười: “Em quá ngây thơ! Người đàn ông từng trải không đơn giản như anh ta thì làm sao có thể yêu một người con gái đến đầu bạc răng long? Đã từng có được rồi thì hãy mãi nguyện đi!”

“Chú ấy không yêu em cũng không sao nhưng chú ấy không nên lừa dối em, không nên để em yêu rồi vứt em đi như vứt rác.”

“Đó không gọi là lừa dối. Đàn ông khi chưa có được em thì cảm thấy em là người con gái đẹp nhất thế gian, khi có được rồi lại thấy người con gái nào cũng hấp dẫn hơn em... Thôi! Không sao, lần đầu tiên mà đau khổ như vậy thì sau này sẽ không còn cảm giác nữa!”

Hóa ra trò đùa tình yêu là như vậy!

Xem ra tôi bị tổn thương chỉ có thể trách tôi đã không hiểu nguyên tắc của trò chơi mà thôi!

Chị lấy ra một tá bia: “Nào, chị uống với em, cùng say một trận rồi về ngủ... Ngày mai sẽ bắt đầu một ngày mới với những điều mới.”

Lần đầu uống bia, tôi thấy mùi vị của nó giống như nước mắt, vừa đắng vừa chát. Tôi không thấy quá khó uống vì đã sớm quen với mùi vị như thế.

Tôi uống đến cốc thứ ba thì hình bóng Hàn Trạc Thần trông thật trang nhã như lướt qua trước mặt. Tôi tự chế giễu mình, mới uống ba cốc đã say rồi.

Rồi tôi cũng thực sự say. Mọi thứ trước mắt cứ quay cuồng, điên đảo, tôi cảm thấy thật nực cười, bất kể là việc gì. Đặc biệt là nhớ đến mọi việc với Hàn Trạc Thần, tôi cười đến chảy cả nước mắt. Tôi thật ngốc, ngốc tới mức nghĩ rằng ác quỷ sẽ nhân từ, lương thiện, ngốc tới mức ngỡ rằng có thể có một cuộc tình nồng nàn với kẻ thù, chìm đắm trong ảo tưởng hạnh phúc.

Tôi ngược nhìn bầu trời qua cửa kính, hình như bố mẹ đang nhìn tôi chăm chú, ánh mắt đầy thương cảm như muốn nói: “Đã đến lúc con cần tỉnh táo rồi!”

Tôi thừa nhận mình đã sai nhưng tôi thực sự không cam tâm.

Tôi vào phòng vệ sinh rửa mặt, nước lạnh khiến đầu óc tôi tỉnh táo hơn. Nhưng cơ thể tôi vẫn bị chất cồn làm cho tê dại, lúc đứng ngoài cửa đợi chị Thu, tôi đứng không vững nữa, chỉ có thể tựa vào bức tường kính, ngơ ngẩn nhìn chùm đèn chiếu rọi đủ loại màu sắc treo trên trần nhà. Đã là mười một giờ đêm, không biết hán đã về nhà chưa, hay hán đã biết tôi không về nhà? Hán có để ý không?

Lúc này, cửa phía đối diện bật mở, một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề bước ra.

Ánh mắt tôi nhìn xuyên qua từng lớp cửa đang từ từ đóng lại, Hàn Trạc Thần ngồi trong đó, bên cạnh hán là một cô gái trông rất ngây thơ, cô ta nhìn hán cười vẻ e thẹn và ngưỡng mộ.

Giây phút cửa chuẩn bị đóng lại, tôi nhìn thấy hán mỉm cười, hán nhìn thấy tôi cũng mỉm cười nhưng là nụ cười lạnh nhạt.

“Thiên Thiên, nhìn gì thế?” Chị Thu huých huých tôi.

“Nhìn gã bố nuôi không bằng loài cầm thú của em.”

Chị Thu cũng không hề ngạc nhiên: “Chị cũng định nói với em, gần đây anh ta hay đến đây... đã nhắm được một em mới đến...”

“Rất ngây thơ... Em nhìn thấy rồi!”

Nếu tôi từng có chút bịn rịn không muốn rời bỏ thì giờ phút này chẳng còn gì nữa. Con tim đã hoàn toàn tê dại, tình yêu đã hoàn toàn tan biến.

“Đừng xem nữa, lát nữa chị giới thiệu cho em một anh chàng đẹp trai.”

“Chị Thu!” Tôi nhìn bộ váy ngắn chị đang mặc, hỏi:

“Chị cho em mượn bộ váy của chị một lúc được không?”

“Trời ạ! Hà tất cứ phải khổ sở quần lầy người đàn ông không yêu em chứ?”

“Tại sao em phải quần lầy ông ta... Thế giới này đâu phải chỉ mỗi ông ta là đàn ông. Em rất ghét bộ dạng của em bây giờ, ghét cay ghét đắng!”

Vào phòng trang điểm, tôi thay chiếc váy màu đen siêu ngắn, hở ngực của chị Thu. Chiếc váy bó sát người tôi làm lộ rõ những đường cong gợi cảm.

Chị Thu còn chút hơi men, đưa tay ôm lấy eo tôi: “Này, thường ngày mặc đồng phục không nhận ra... hóa ra người em rất đẹp đây!”

“Chị Thu, thường ngày cũng không nhận ra, thực ra trông chị thật thánh thiện.”

Thánh thiện... Người phụ nữ có thể dùng trang phục để biến mình thành thánh thiện và trong trắng, đâu phải mỗi tôi có đức tính đó! Hôm nay tôi mới hiểu đạo lý này nhưng quá muộn rồi!

Chị Thu giúp tôi trang điểm nhẹ, tóc tôi chưa từng hấp, quá mượt không thể tạo kiểu gợi cảm nên chị làm kiểu hơi ướt. Trông tóc tôi có vẻ như đã lâu không gội đầu nhưng chị lại nói thế mới dễ thương.

Tôi mất cả tiếng trong phòng trang điểm. Tôi đi đôi giày cao gót của chị, loạng choạng cất bước đến chỗ quầy bar, bắt chước mọi người dùng tay gõ lên mặt bàn kính: “Cho tôi chai XO.”

Người phục vụ nhìn tôi e ngại rồi lại nhìn người phục vụ khác.

“Anh sợ tôi không có tiền ư?” Quả thật tôi không có tiền nên đành nói: “Tính nợ cho ông chủ của anh, ông ấy là bố tôi, anh không tin hả?...”

“Tôi biết nhưng...”

“Anh biết tôi?”

“Lúc này quản lý đã dặn chúng tôi lưu ý tới cô, không để cô uống quá nhiều...”

“Tôi mời bạn tôi uống cũng không được à?!”

“Vâng.” Hấn vội vàng, cung kính lấy cho tôi một chai XO.

Tôi đã ngà ngà say, đầu óc quay cuồng, nhưng vẫn loáng thoáng cảm thấy cách căn dặn ấy không giống với phong cách của quản lý mà là của Hàn Trạc Thần.

Tôi cầm chai rượu và ly rượu bước đi, không thèm gõ cửa mà xông thẳng vào phòng riêng của Hàn Trạc Thần. Trong phòng không có nhiều người, ăn mặc rất lịch sự, xem ra không giống với đám anh em trong xã hội đen.

Căn phòng bỗng trở nên im lặng, mọi người đều nhìn vị khách không mời mà tới, ngoại trừ Hàn Trạc Thần đang cúi đầu rót rượu. Tôi đưa mắt lướt nhìn hết đám đàn ông trong phòng, tuy nhìn không rõ lắm nhưng nhận thấy những gã đó đều chừng bốn mươi, năm mươi tuổi, ục à ục ịch khiến người ta nhìn thấy mà buồn nôn. Có một gã trông có vẻ trẻ trung, khoảng hơn hai mươi tuổi. Tôi có cảm giác anh ta rất hào hoa, lịch lãm trong bộ vest, trông có vẻ bắt mắt.

Tôi bước tới chỗ anh ta, nháy mắt với anh ta, cười lả lơi ngà ngà say. Không biết là do đôi giày cao gót của chị Thu hay do tác dụng của men rượu, tôi bỗng hụt chân, ngã nhào, may mà có người phản ứng kịp thời, vội vàng đỡ lấy tôi.

“Cảm ơn!” Khoảng cách rất gần nên tôi có thể nhìn rõ vẻ ngoài của anh ta, trông không đến nỗi nào, da trắng, mắt sáng, mũi cao, môi ửng hồng, phong thái như chàng hoàng tử được cưng chiều. Nói tóm lại, đó là một bạch mã hoàng tử rất điển trai!

Lúc tôi nhìn anh ta thì anh ta cũng nhìn lại tôi, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc. Anh ta vẫn rất lịch sự, giữ chút khoảng cách, hơi thả lỏng cánh tay giữ eo tôi.

“Tiểu thư, có lẽ cô vào nhầm phòng rồi.”

“Đâu có...” Tôi nhìn lướt qua khuôn mặt của anh ta rồi nhìn ra sau thấy Hàn Trạc Thần, không biết tại sao lúc đó tôi lại nhìn hấn rõ đến vậy.

Lần này vẫn không bắt gặp ánh mắt hấn, chỉ thấy rượu trong ly của hấn sóng sánh nên tôi thấy trong lòng rất thoải mái, giọng nói trở nên nhẹ nhàng: “Một mình tôi uống rượu rất buồn, anh có thể uống cùng tôi không?”

“Rất xin lỗi, tôi còn có việc...”

Không đợi anh ta nói hết câu, tôi ngồi xuống cạnh anh ta, học kiểu gọi cảm của người con gái phía đối diện, tạo dáng ngồi cho đẹp.

“Không sao, tôi có thời gian... Tôi đợi anh.”

Một gã đàn ông trông háo sắc nhìn tôi từ đầu đến chân, dừng lại ở cặp đùi thon thả của tôi rất lâu. Gã cười nói: “Cậu này trông khôi ngô, tuấn tú, quả là có hồng phúc, người con gái xinh đẹp hút hồn như vậy cũng chủ động với cậu...”

“Có lẽ cô ấy say rồi!” Chàng thanh niên vẫn có chừng mực, ung dung ngồi bên cạnh tôi, không hề đuổi tôi đi, chỉ làm như không thấy tôi mà thôi!

Họ vẫn tiếp tục nói chuyện, những vấn đề về kinh tế, chính trị mà tôi không hiểu nổi. Chẳng ai quan tâm đến tôi, tôi xoa xoa cái đầu đau như búa bổ, tự rót rượu rồi uống cạn một hơi. Cùng là rượu mà sao lại có sự khác biệt lớn đến vậy?

XO và bia hoàn toàn không giống nhau, uống XO vào mà cứ như dao cứa từ cổ đến tận dạ dày, họng rất bỏng như có lửa đốt. Tôi cố nhịn ho, trông chẳng ra thể thống gì. Anh chàng đẹp trai đang nói chuyện rất say sưa bỗng giơ tay ra trước mặt tôi, đưa cho tôi một tờ giấy ăn rồi lại tiếp tục nói chuyện với người khác. Tôi còn chẳng nói được lời cảm ơn, chỉ muốn tìm một cốc nước lọc. Trên bàn toàn là rượu.

“Đi lấy một cốc nước đá!” Là giọng lạnh nhạt của Hàn Trạc Thần. Vệ sĩ đứng sau hắn đáp lời rồi rảo bước ra ngoài.

Cốc nước đá được mang tới rất nhanh, tôi uống một ngụm lớn, cuối cùng cũng nén được cơn ho. cầm cốc nước lạnh trong tay, tôi lại nhớ đến câu nói của hắn: “Con không cần nói ra ta cũng có thể hiểu con cần gì, muốn gì...”

Sống mũi tôi cay cay, cơn tim tan nát sắt lại. Nhưng ngẩng đầu nhìn cô gái ngồi cạnh hắn, tim tôi lại tan ra.

“Mới tìm thấy người thay thế mới à? Chúc mừng nhé!” Mặc dù đầu tôi nặng trĩu, giọng nói có chút mơ hồ nhưng tôi vẫn cố cười. “Trước khi chơi, hãy nói rõ nguyên tắc, đừng lừa gạt tình cảm của người ta.”

Cô gái do dự nhìn Hàn Trạc Thần, có vẻ như muốn hắn giải thích, cô ta nói: “Không phải thế chứ! Người em yêu là anh mà!”

Nhưng Hàn Trạc Thần chẳng hề đoái hoài đến cô ta, lạnh lùng nói với tôi: “Con uống say rồi! Để ta cho người đưa con về!”

“Tôi không say, tôi không về!” Tôi ngoắc lấy tay anh chàng đẹp trai, tựa người vào vai anh ta. “Tôi nay tôi muốn ở với anh ấy...”

Rắc! Một tiếng giòn tan, chiếc ly trong tay Hàn Trạc Thần vỡ ra, mảnh thủy tinh cắm vào lòng bàn tay hắn, rượu vang đỏ hòa lẫn với máu chảy xuống bàn.

Người con gái bên cạnh hắn hoảng hốt, lúng túng giúp hắn lau vết máu trên tay, không biết là cố tình hay vô tình mà cô ta trùng mắt nhìn tôi một cái. Mọi người vẫn như đang chìm đắm trong sự cám dỗ của tử sắc thì anh chàng đẹp trai nhanh chóng nhận ra sự khác thường bên cạnh mình, cúi đầu nhìn người tựa vào anh ta rồi lại nhìn sắc mặt của Hàn Trạc Thần, nhẹ nhàng rút cánh tay ra.

“Anh chàng đẹp trai...” Tôi vẫn cố chấp giữ chặt cánh tay anh ta, tươi cười, nháy mắt với anh ta. “Còn chưa biết phải xưng hô với anh thế nào?”

“Tôi họ Mực... hãy gọi tôi là Mực Cảnh.”

“Ồ... tên rất hay...”

Tôi thuận miệng nói một câu nịnh nọt, vừa mới định nâng ly rượu thì các dây thần kinh trong đầu bị rượu làm cho tê dại bỗng bừng tỉnh, đầu không còn quay cuồng nữa.

“Anh nói gì cơ? Anh là Mực Cảnh?”

Cảnh!

Là Tiểu Cảnh ư???

Tôi không dám tin, quay ra nhìn Hàn Trạc Thần. Hắn nhìn tôi, tay càng nắm chặt hơn, những mảnh thủy tinh vẫn còn găm trong tay hắn...

“Đưa tiểu thư về.”

Khi nhìn thấy vệ sĩ rào bước đến bên, tôi vội tóm lấy cánh tay Tiểu Cảnh: “Anh Tiểu Cảnh... là em...”

Vệ sĩ kéo cánh tay tôi, lôi tôi đứng dậy khỏi sofa. Tôi vẫn nắm chắc lấy tay áo Tiểu Cảnh, không chịu thả ra, vội gọi: “Anh Tiểu Cảnh, em là cô bé trong cô nhi viện, anh còn nhớ em không?... Anh đã chăm sóc em hai năm...”

“Thiên Thiên!” Cuối cùng Tiểu Cảnh cũng bừng tỉnh sau giây phút ngây dại, lao đến nắm lấy cánh tay còn lại của tôi. “Em là Thiên Thiên?”

Mọi người trong phòng há hốc miệng nhìn chúng tôi, có lẽ cảnh tượng ấy khiến họ liên tưởng đến chuyện người con gái rơi vào chôn bụi trần gặp lại người trong mộng xa cách đã lâu.

Nhìn thấy tôi gật đầu, Tiểu Cảnh liền nắm lấy tay của vệ sĩ: “Thả cô ấy ra!”

Vệ sĩ hướng mắt nhìn Hàn Trạc Thần, bỏ tay ra, lùi về phía sau.

“Thiên Thiên!” Tiểu Cảnh vuốt mái tóc hơi ướt rồi vuốt ve khuôn mặt đầm lệ của tôi. Lần này ánh mắt anh không lộ vẻ kinh ngạc nữa mà tự trách mình: “Xin lỗi, anh về muộn rồi, chắc em đã phải chịu nhiều oan ức.”

Cô đơn, tuyệt vọng, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, tôi như tìm lại được người thân xa cách đã lâu, vội sà vào lòng anh, khóc thút thít: “Tiểu Cảnh, em cứ nghĩ anh không về nữa, em cứ nghĩ đời này sẽ không còn gặp anh nữa...”

“Là anh không tốt!” Anh ôm chặt tôi, giọng đầy hối hận. “Anh về rồi đây, sau này anh sẽ chăm sóc em thật tốt, không để em bị bất kỳ ai bắt nạt nữa!”

Nghe thấy những lời này, cuối cùng tôi không kìm nén nổi nỗi khổ vì chờ đợi trong suốt tám năm, trái tim tan vỡ bấy lâu biến thành nước mắt thấm ướt lồng ngực ấm áp của anh: “Cuối cùng anh cũng trở về...”

Tám năm đã trôi qua nhưng anh không hề thay đổi, vẫn nhẹ nhàng, ấm áp như trước đây, toàn tâm toàn ý bảo vệ tôi, lúc tôi bị tổn thương nhất anh đã cho tôi một vòng tay ấm áp, một chỗ dựa.

Anh nâng cằm tôi lên, nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi: “Sao em lại ở đây? Anh nghe nói em sống rất tốt...”

“Em...” Tôi còn chưa biết phải giải thích ra sao.

Hàn Trạc Thần bồng tôi ra khỏi lòng Tiểu Cảnh. “Thân mật quá nhỉ? Thân mật đủ rồi thì cùng ta về nhà, ngày mai còn phải đi học.”

“Thả con ra.” Tôi đánh hấn, đẩy hấn nhưng hấn vẫn nắm chặt lấy cánh tay tôi, không hề buông lỏng.

“Việc của con không cần chú phải lo.”

Hấn cắn răng nói: “Con tưởng ta muốn lo cho con sao? Ta không muốn người khác nghĩ rằng ta bán con gái mình vào hộp đêm để tiếp khách... Ngang ngược cũng vừa phải thôi, theo ta về nhà, đừng có làm mất mặt ta nữa...”

Nghe thấy những lời của Hàn Trạc Thần, Tiểu Cảnh thở phào, nhìn tôi nở nụ cười hiền từ: “Muộn rồi, em về nhà đi, ngày mai anh sẽ đến tìm em.”

“Vậy em sẽ đợi anh...”

Hàn Trạc Thần ấn tôi vào trong xe, không nói thêm câu gì, tôi cũng không muốn nói gì. Trong không gian chật hẹp là sự im lặng và ngượng ngịu. Khi nhìn hấn châm thuốc, tôi mới phát hiện

lòng bàn tay hấn đầm máu, găm đầy mảnh vụn thủy tinh, nhuộm màu rượu vang đỏ. Nghĩ đến cảm giác vết thương bị ngâm trong rượu, bất giác tôi nấn nấn lòng bàn tay mình mà thấy đau như bị kim châm.

Tôi hận hấn nhưng càng hận càng yêu.

Tôi định lấy giấy ăn trong túi ra đưa cho hấn nhưng chợt nhận ra tôi đang mặc đồ của chị Thu, đành nói: “Tay của chú... có cần đến bệnh viện để xử lý vết thương không?”

“Không cần!”

“VẬY ĐỂ CON GIÚP CHÚ LẤY MẢNH THỦY TINH RA.”

“Không cần!”

Tôi quay mặt đi, không muốn quan tâm tới hấn nữa nhưng được một lúc tôi lại không kiềm chế được mà lên nhìn vết thương trong lòng bàn tay hấn, lí nhí: “Sẽ nhiễm trùng mất, để con giúp chú!”

Không thấy hấn nói gì, tôi nhích gần hấn hơn, bật đèn trong xe, cẩn thận lấy ra những mảnh thủy tinh lớn. Vẫn còn những mảnh nhỏ, tôi thử lấy ra mấy lần đều không được, lại không dám mạnh tay vì sợ làm hấn đau. Tôi căng thẳng đến toát mức mồ hôi. Sau đó, vì quá sốt ruột, tôi cúi xuống, định dùng miệng hút ra.

Ai ngờ tôi vừa định hút, hấn bỗng rút tay ra. Hấn tự hút mấy cái rồi nhổ máu tươi ra ngoài cửa xe, không nói gì.

Ánh đèn đường vụt qua khiến khuôn mặt hấn lúc sáng, lúc tối, tôi thoáng thấy lông mày hấn chau lại, điều thuốc trong tay bị cong queo đến biến dạng. Hấn không muốn hút thuốc nữa, tôi có thể nhận ra tâm trạng hấn đang tệ đến mức nào. Được một lúc, hấn vứt điều thuốc, nói với giọng châm biếm: “Cảnh tượng lâu ngày gặp lại vô cùng cảm động đấy!”

“Nhưng cũng không hề làm cho người lạnh lòng, vô tình, lòng dạ sắt đá như chú cảm động.”

Hấn quay đầu nhìn tôi, nói có vẻ châm biếm hơn: “Nếu Cảnh biết nửa tháng trước cô còn muốn lên giường với tôi, không biết có cảm động vì cảnh tượng đó không...”

Chương 17

Tôi không nói gì.

Bao nhiêu đèn, bao nhiêu sao cũng không soi sáng được màn đêm.

Bao nhiêu lời, bao nhiêu lệ cũng không cứu vãn được tình yêu đã chết.

Tôi nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế, rất muốn thư giãn một lúc nhưng đầu óc lại đau nhức như muốn nổ tung...

Chị Thu từng nói uống rượu xong có thể ngủ một giấc thật ngon nhưng tôi không thể ngủ được. Ngọn gió lạnh như cắt da cắt thịt thổi qua cửa kính vào trong xe, tôi co người lại, bộ váy áo mỏng manh của chị Thu quả thật không che nổi. Một chiếc áo được khoác lên người tôi, giúp tôi chống lại cái lạnh. Tôi nhận ra hơi thở đó nhưng không dám mở mắt vì sợ khi mở mắt đó chỉ là ảo mộng.

Khi xe dừng lại, tôi vừa định ngồi dậy thì hai cánh tay mạnh mẽ bế bổng tôi lên, đưa tôi ra khỏi xe. Đã lâu không được cuộn mình trong vòng tay ấm áp này, tôi lưu luyến ôm lấy hắn, áp mặt vào người hắn giống như hồi nhỏ.

Cơ thể hắn như chờ ra một lúc, cánh tay đặt ở eo tôi rõ ràng ôm chặt hơn, rồi hắn lẩm bẩm: “Phụ nữ... khi nằm trong lòng mình sẽ không bao giờ biết được thâm tâm cô ấy đang nhớ về ai.”

Tim tôi thất lại, nhói đau đến nỗi không thở nổi. Nhìn thấy bàn tay tưa máu của hắn đang ôm lấy vai tôi, trái tim vốn đã nguội lạnh của tôi như được sưởi ấm. Tôi nói: “Nếu... con nói với chú, người con nhớ là chú thì chú có tin không?”

Tôi không thấy rõ nét biểu cảm của hắn, chỉ nghe thấy hắn thở dài: “Nếu mười mấy phút trước không nhìn thấy cảnh tượng ôm ấp nặng tình đến rơi lệ như vậy, có lẽ tôi tin... Bây giờ, cô nói bất kỳ lời nào, tôi cũng không thể tin được nữa...”

Tim tôi càng nhói đau. Nhưng tôi phải thừa nhận, nếu là tôi thì tôi cũng sẽ không tin.

Bước vào phòng, hắn đặt tôi lên sofa rồi đi lên tầng.

“Tại sao chú đối xử với con tàn nhẫn như vậy?” Câu hỏi này tôi muốn hỏi từ lâu, kể cả không yêu, tại sao ngay cả tình thương cũng không còn nữa.

Tám năm rồi, hắn chưa bao giờ vớt tôi một mình ở sofa không chút quan tâm như vậy.

“Cô thấy tôi tàn nhẫn sao? Tôi còn nhiều thủ đoạn tàn nhẫn hơn nữa, cô có muốn nghe không?”

Hắn đứng lại, quay đầu nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng. “Tôi có thể trói cô vào giường, hưởng thụ xong sẽ bán cô cho hộp đêm để cô hiểu được sự nhơ nhớp của đám đàn ông. Tôi có thể tiêm thuốc phiện vào người cô để cô phải hận tôi tới tận xương tủy mà vẫn phải quỳ xuống đất cầu xin tôi, tùy tôi lấy gì thì lấy, làm gì thì làm... Tôi có vô số cách khiến cô sống dở chết dở, cô muốn thử kiểu nào?”

“Những thứ đó cũng không tàn nhẫn bằng việc chú lấy tình cảm ra để đùa bỡn con.” Tôi chồm dậy, chạy tới trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn. “Tại sao chú có thể khiến con yêu chú, hoàn toàn tin tưởng chú rồi nói với con tất cả điều đó chỉ là giả dối?...”

“Cô cũng biết điều đó cơ đấy?” Hắn tóm lấy cánh tay tôi, kéo tôi lại gần hắn, gào lên: “Tôi tưởng cô không biết đấy!!!”

Đầu óc mụ mị của tôi kịp tỉnh táo thì hắn đã đẩy tôi ra. “Thôi đi, loại con gái như cô không bao giờ hiểu thế nào là tình yêu.”

Tôi với tay kéo hắn khi hắn chuẩn bị lên tầng như thể nắm lấy hy vọng cuối cùng: “Chú không cần con là vì Tiểu Cảnh về rồi, là vì chú đã từng đồng ý trao tặng con cho anh ấy, đúng không?”

“Hôm kia Cảnh mới về.” Hắn gạt tay tôi ra, mặt vẫn không có chút biểu cảm nào. “Tôi không cần cô chẳng liên quan gì đến Cảnh hay Diệp Thiên Vu, chỉ là vì tôi không yêu cô nữa, không muốn cùng sống cô nữa!”

“Chú đã yêu cô gái hôm nay ư?”

Hắn “hừ” một tiếng lạnh lùng. “Tại sao cô không chịu nghĩ lại người con gái như cô có chỗ nào đáng để người ta yêu chứ?”

Hắn ném cho tôi một câu khiến tim tôi lạnh buốt rồi đi thẳng lên tầng.

Hôm nay tôi mới hiểu thế nào là tuyệt tình. Tại sao hắn không thể nói: “Con là người con gái tốt nhưng ta không thích hợp với con”, hoặc nói: “Ta đã không còn cảm giác với con nữa rồi!”

Tôi ngồi thụp xuống, đầu gối tì sát vào lồng ngực, tim như ngừng đập. Vì hắn mà tim tôi không còn đập nữa.

Một tình yêu không nên bắt đầu, cuối cùng cũng đã hạ màn, như vậy cũng tốt.

Cuộc sống thời cấp ba của tôi vốn bị người khác coi thường.

Giáo viên chủ nhiệm xếp tôi ngồi cuối lớp, mặc tôi muốn làm gì thì làm. Bạn bè cùng lớp, cùng khóa cũng chẳng ai coi tôi ra gì.

Việc này cũng chẳng thể trách họ được, bởi trong mắt họ việc lên lớp luôn là số một, tôi là kẻ ngoại đạo, thường xuyên trốn học, bỏ bê học hành, hay lui tới hộp đêm, hoàn toàn là một nữ sinh

xấu. Vì thế loại học sinh như tôi cả ngày phải chịu đựng cơn đau đầu, chân tay rã rời, có nằm ườn ra bàn học cũng không ai thêm quan tâm.

Tôi vốn định trốn học nhưng khi nghĩ trở về nhà, ở trong căn phòng trống trải, tôi thà ngồi trên lớp nghe giáo viên giảng về lịch sử Trung Quốc huyền bí, kể về vua chúa các đời bất nhân, tàn bạo, vì quyền lực, dục vọng mà giết hại lẫn nhau như thế nào còn hơn. Không ngờ cứ nghe đi nghe lại như vậy, tôi bỗng tỉnh ngộ. Những tháng ngày yêu thương ngọt ngào làm tôi say đắm, nửa tháng thất tình làm tôi khổ đau. Khi đã say, đã đau đớn, tôi bắt đầu tỉnh ngộ, biết mình nên làm gì, nên đối mặt với cái gì. Tôi ngộ ra một điều... Đã yêu rồi, được vui vẻ rồi, thế là đủ!

Tình yêu của tôi vốn chỉ là hoa tươi chứ không phải kim cương... Kể cả hấn không vứt bỏ tôi thì tôi sẽ thế nào đây?! Chìm đắm trong tình thơm rượu ngọt, sớm muộn gì tôi cũng sẽ tỉnh ngộ, đến lúc đó tôi phải đối mặt với hấn thế nào?! Rồi sẽ mâu thuẫn đến đâu! Cho nên, tình yêu lạc lối giữa tôi và hấn kết thúc như vậy là tốt nhất rồi!

Cuối cùng tôi cũng đợi được đến khi hết tiết, chỉ còn tiết học cuối cùng nữa thôi. Bỗng có một nữ sinh xông vào lớp, hét lên: “Đẹp trai quá, thực sự là vô cùng đẹp trai.”

Tôi đang đau đầu, nghe tiếng hét của cô ta càng thấy đau đầu hơn. Một loạt nữ sinh và nam sinh hiếu kỳ lao ra ngoài, khi trở về thì nam sinh im lặng còn nữ sinh hả hê trong lòng.

“Không biết đang đợi ai, chiếc xe đua cool đến vậy, đẹp trai đến vậy, cả một bó tuy líp to như vậy...”

“Tôi đoán chắc là chờ cô Lý... Nghe nói cô ấy lại cua được anh chàng mới.”

“Cô Lý mà cặp với anh ấy thì hơi già, tôi đoán chắc phải là hoa khôi trường mình...”

“Đẹp trai quá đi mất!”

“Đợi tan học rồi, đi xem anh ấy đợi ai nhé!”

“...”

Tôi lại thay đổi một tư thế khác, tiếp tục ngủ.

Tan học, hầu hết nữ sinh mắt nhắm mắt tích, chỉ còn lại mấy cô nàng thành tích vượt trội là chẳng hề ngó nghiêng, tiếp tục làm bài tập. Tôi xoa bóp cánh tay tê mỏi, cầm lấy chiếc cặp còn chưa mở ra, lững thững bước ra khỏi lớp.

Xem ra người con trai ấy có vẻ rất hấp dẫn, đám nữ sinh đứng chật hành lang, vờn cổ nhòm ngó. Đương nhiên cũng có người đi ra ngoài mà ung dung tự tại như tôi, nhưng... Không ai giống tôi, bước ra đến cửa thì trở mặt, há hốc miệng.

Quả thực rất đẹp trai.

Chiếc áo màu trắng ngà bắt mắt mà không quá phô trương, cặp kính chống nắng màu xám nhạt khiến người ta có thể thấp thoáng nhìn thấy khuôn mặt tuần tú. Anh cầm một bó hoa tươi, hơi tựa vào chiếc xe đua màu trắng kiên nhẫn chờ đợi. Anh đứng dưới ánh nắng mặt trời, hào quang tỏa ra khiến người ta chói mắt. Chắc chắn là hình tượng hoàng tử trong *Hồ thiên nga* phiên bản mới: cao quý, lịch lãm, chân thành. Không hiểu sao tôi lại liên tưởng đến một hình tượng khác: trầm tư, tao nhã, quyết đoán...

Phản ứng tiếp theo của tôi là quay trở lại lớp học, mới nghĩ tới những ánh mắt tò mò ngoài hành lang tôi đã lạnh toát cả sống lưng.

Nhưng có trốn chạy thì cũng quá muộn rồi, anh đã bước tới.

Tôi lau mồ hôi, cúi gằm mặt bước tới chỗ Tiểu Cảnh.

Tôi mới đi được một đoạn anh liền tới nghênh đón, cầm lấy chiếc cặp sách của tôi, đặt bó hoa tuy líp thơm nức vào lòng tôi, chính xác là vào lòng tôi vì bó hoa ấy quá lớn, tôi chỉ có thể ôm nó.

“Anh Tiểu Cảnh... sao anh lại ở đây?”

“Sau này anh sẽ là lái xe kiêm vệ sĩ của em.”

“Em... Chúng ta lên xe rồi nói vậy.”

Tôi như nghe thấy vô số nữ sinh đang oán thán ông trời không có mắt, anh chàng đẹp trai như vậy mà lại bị một cô nữ sinh xấu như tôi chà đạp!

Một quán ăn Tây sang trọng, bàn dương cầm *Like rain, like music* du dương, trầm bổng bên tai tôi, đầu tôi không còn đau nữa.

“Anh không nhận ra em nữa, em hôm nay và hôm qua như hai người khác biệt”, Tiểu Cảnh nói.

“Hôm qua em uống say, có phải rất mất mặt không?”

Tỉnh rượu, nghĩ lại việc hôm qua, tôi thật không biết giấu mặt vào đâu. Mất mặt nhất là lúc say nín kéo người con trai lại chính là Tiểu Cảnh. Việc này khiến tôi tự trách mình cả ngày trời, thề rằng sẽ không động đến một giọt rượu nào nữa.

“Có phải lại giận đối ông Hàn không? Hôm qua thái độ của em như cô ý chọc tức ông ấy.”

“À, vâng...” Tôi không muốn bàn luận thêm về vấn đề này, cố ý hỏi: “Anh về lúc nào thế?”

“Hai ngày trước, công ty có quá nhiều việc phải tìm hiểu. Hơn nữa, ông Hàn nói dạo này không được khỏe. Anh định đợi cơ hội gây bất ngờ cho em, không ngờ hôm qua lại được gặp em.”

Giọng nói của anh pha chút tiếng cười, nghe thật ấm áp. Đây là người bạn trai lý tưởng của các cô gái, nhưng thật tiếc anh đến muộn rồi. Anh đã hoàn toàn bước ra khỏi trái tim tôi.

Tôi đã kiên trì giữ tình cảm dành cho anh trong suốt tám năm nhưng lại mắc sai lầm vào những tháng cuối cùng, đúng là trò đùa của tạo hóa.

Bàn tay anh vươn ra, nắm lấy bàn tay tôi đang cầm dao, đã lâu không có sự gần gũi và thân mật nên tôi thấy ngỡ ngàng.

“Anh Tiểu Cảnh...”

“Em có thể gọi anh là Cảnh được không?”

“Em vẫn thích gọi anh là anh.”

Anh dường như đã hiểu ý tôi nhưng vẫn hỏi: “Em làm bạn gái của anh nhé?”

“Không thể”, tôi do dự một lúc rồi nói, không muốn nói dối anh. “Xin lỗi! Trước khi anh về em đã yêu người khác.”

Anh thu tay về, không nói gì hồi lâu. Tôi cúi mặt tiếp tục ăn bát tiết. Tiếng dao chạm vào đĩa nghe thật chói tai.

“Hai người sống với nhau tốt chứ?” Anh lại hỏi.

“Đã chia tay rồi! Anh ta không cần em nữa.”

Anh lại đưa tay ra, nắm chặt lấy tay tôi: “Vậy anh theo đuổi em được rồi...”

“Anh có thể đừng theo đuổi em không?”

Anh cười, bẹo má tôi, tâm trạng có vẻ như rất vui: “Thật ngại quá, theo đuổi em thì không cần phải nhận được sự đồng ý của em đâu!”

“Dạ”, tôi cúi đầu, lí nhí trong miệng. “Em rất ngốc nghếch, mấy lời đường mật, thề non hẹn biển, mấy trò lãng mạn đã khiến em si ngốc mà đắm đầu vào... Em chỉ xin anh một điều, đừng theo đuổi em rồi lại vứt bỏ em.”

Anh không nhịn được mà phá lên cười, những người khách ở bàn bên cạnh nghe thấy cũng phải cười theo.

Sao tôi chẳng thấy buồn cười chút nào! Tôi lại cúi mặt xuống uống nước chanh ép nhưng không thấy mùi vị gì hết, hình như không còn là nước chanh nguyên chất nữa. Trong mắt bọn họ, tôi thật ngốc nghếch, vậy thì họ chưa hiểu được sự đáng sợ của tôi rồi! Kẻ thù của tôi có thể dễ dàng

làm tôi cảm động, huống hồ là hoàng tử mà tôi chờ đợi đã lâu. Tôi thực sự không muốn nếm mùi vị tình yêu, nó quá đắng chát.

Sau đó sự thật chứng minh, tôi đã nghĩ ngợi quá nhiều, thủ thuật đối phó với phụ nữ của Tiểu Cảnh và Hàn Trạc Thần hoàn toàn khác nhau. Kiểu đàn ông lịch lãm như Tiểu Cảnh theo đuổi bao nhiêu lâu vẫn gần gũi, thân mật, không có kịch tính. Loại đàn ông như Hàn Trạc Thần có thể theo đuổi rồi lại vứt bỏ, vứt bỏ rồi lại theo đuổi, theo đuổi rồi lại vứt bỏ... vậy mà vẫn khiến tôi cam tâm tình nguyện, sống dở chết dở đến kỳ quặc.

Sắp ăn xong, tôi bỗng nhớ đến một việc quan trọng, hỏi nhỏ: “Anh Tiểu Cảnh, anh có súng không?”

“Súng?” Anh tròn tròn mắt, may mà không nói to.

“Em thấy những người xung quanh Hàn Trạc Thần đều có súng, chú ấy có đưa cho anh không?”

“Sao em ngốc nghếch thế?” Anh xoa xoa đầu tôi, nhẹ nhàng nói. “Anh phụ trách quản lý những việc kinh doanh hợp pháp, tuy có luyện tập thể dục và học võ nhưng việc chính vẫn là kinh tế và quản lý.”

Tôi hơi thất vọng, anh không có súng, kế hoạch giết người mấy năm trước thành công cốc. Lại phải lên kế hoạch mới.

Ăn tối xong, tôi vốn không muốn về nhà nhưng Tiểu Cảnh nói đã đồng ý với Hàn Trạc Thần rằng hằng ngày trước tám giờ tối sẽ đưa tôi về nhà, và anh ấy không muốn vi phạm giao ước. Tôi đành phải về nhà.

Lúc bước vào cửa tôi có chút kinh ngạc, Hàn Trạc Thần chưa bao giờ về nhà sớm như vậy, hôm nay hẳn ở nhà, ung dung ngồi trên sofa đọc báo, còn nghe nhạc nữa chứ!

“Về rồi à?” Hắn nhìn bó hoa trong tay tôi, nhìn đồng hồ rồi cúi đầu tiếp tục đọc báo.

Tiểu Cảnh hết mực cung kính nói: “Nếu ông không cản dận gì nữa, tôi về trước đây ạ! Sớm mai tôi lại đến đón Thiên Thiên đi học.”

“Ừ.”

Tiểu Cảnh vỗ vỗ vai tôi, nói nhỏ vào tai: “Mai gặp lại.”

Tôi cũng nhỏ nhẹ trả lời: “Mai gặp lại.”

Tờ báo trong tay Hàn Trạc Thần bị vò nhàu.

Sau khi Tiểu Cảnh đi rồi, cô Lý bước tới bên tôi, đỡ lấy bó hoa. “Tiểu thư, tôi giúp cô cắm hoa nhé!”

“Vâng, cảm ơn!”

“Đem vứt đi!” Hàn Trạc Thần lạnh lùng nói. “Ta ghét mùi hoa.”

“Vậy con tự cắm trong phòng vậy”, tôi ôm bó hoa, từ từ bước lên gác, cả đêm tôi ở trong phòng không ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, tôi sửa soạn xong mọi thứ rồi xuống dưới nhà. Trên bàn vẫn chưa dọn bữa sáng, Hàn Trạc Thần đang ngồi bên bàn ăn uống cà phê.

“Tiểu thư, hôm nay dậy sớm thế?” Cô Lý nói. “Để tôi đi dọn bữa sáng.”

“Không cần đâu, cháu ra ngoài ăn.”

Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, không nói gì.

Tôi cũng không muốn nói chuyện với hắn, chỉ căn dặn cô Lý: “Cháu và bạn sẽ đi ăn sáng ở McDonald, còn nữa, sau này cả ba bữa cháu đều ăn ở ngoài, cô không cần làm phần của cháu.”

Lần này tôi không nhìn thẳng vào hắn nhưng vẫn cảm thấy hắn nhìn tôi, nhìn rất lâu. Nếu là hai ngày trước có lẽ tôi sẽ mừng thầm nhưng giờ phút này tôi không muốn tìm kiếm thứ gì trong ánh mắt hắn nữa rồi! Cuối cùng tôi đã tìm thấy chính mình trong một tình yêu lạc lối.

Chương 18

Tôi và Tiểu Cảnh rất hòa hợp. Hằng ngày chúng tôi cùng ăn sáng, tôi tan học rồi cùng ăn tối, nói về cuộc sống tám năm đã qua của cả hai, nói về công việc hiện tại của anh.

Ở bên anh làm gì cũng thoải mái, có thể nói chuyện không cần phải kiêng nể, nhưng tôi đã nói những gì, tôi không nhớ nữa và anh đã nói gì tôi cũng không nhớ.

Tiểu Cảnh về rồi, đã có người lo liệu việc kinh doanh cho Hàn Trạc Thần, hẳn bỗng trở nên nhàn hạ, tôi về tôi đều thấy hẳn ở nhà, lúc thì đọc báo, lúc hút thuốc, có lúc lại ngồi ngây ra. Tôi đoán tình nhân mới của hẳn chắc hẳn lại bị hẳn vứt bỏ. Nhưng chuyện đó thì có can hệ gì đến tôi?

Hôm nay, cũng như mọi ngày, chưa đến tám giờ Tiểu Cảnh đã đưa tôi về đến trước cửa nhà. Lúc bước đến trước cửa, tôi kéo tay anh nói: “Em không muốn về nhà.”

“Sao thế? Em không vui à?”

“Tại sao chú ấy nói hằng ngày tám giờ phải đưa em về, anh không hề chậm trễ một phút nào, anh cứ nhất định phải làm theo ý của chú ấy sao?”

“Anh đã nhận lời thì anh phải làm được.”

“Em cũng phải có tự do của em chứ! Em có quyền quyết định mấy giờ về nhà, em không muốn người khác quyết định cuộc sống của em.”

Tôi không ngoan cố đến mức làm khó Tiểu Cảnh, chỉ là tôi không muốn trở về căn phòng chật chội, ngột ngạt, buồn chán, ngồi trong phòng nghe tiếng hẳn mở cửa, đóng cửa hoặc tiếng bước chân của hẳn ngoài hành lang mà thôi.

Tôi rất muốn rời khỏi đây, đến một nơi không có hẳn và sống cuộc sống của tôi, nhưng tôi cũng không muốn vứt bỏ nỗ lực nhiều năm qua. Hơn nữa, tôi căm ghét kiểu hẳn chi phối cuộc sống của tôi và Tiểu Cảnh, đặc biệt là thái độ sai gì làm nấy của anh.

“Thiên Thiên!” Tiểu Cảnh rất tự nhiên đặt hai tay lên vai tôi, trong ký ức của tôi, tay của anh trai cũng ấm áp như vậy. “Em không nên tỏ thái độ như vậy với ông ấy, thực ra ông ấy đối với em cũng không tệ. Lúc ở Mỹ, anh từng nghe thuộc hạ của ông ấy nói ông ấy đối xử với em như với con gái ruột.”

Con gái ruột?! Thật quá nực cười!

“Lúc anh về, ông ấy còn nói với anh rằng em không được vui, bảo anh đưa em đi chơi nhiều

hơn, dù bận thế nào cũng không được lạnh nhạt với em... Anh nghĩ giữa em và ông ấy có thể có hiểu lầm gì đó nên...”

Tôi nghe mà ù cả tai, lòng dạ rối bời, cố gắng kìm nén cảm xúc: “Anh có thể đừng nói tới Hàn Trạc Thần được không, em không muốn nghe chuyện về chú ấy.”

“Được thôi!”

Bàn tay Tiểu Cảnh từ từ đưa lên mặt tôi, tay của anh thật ấm áp và dễ chịu. Bàn tay này không đáng ghét như bàn tay của Hàn Trạc Thần đặt ở đâu cũng làm tôi cảm thấy toàn thân tê dại, khó chịu.

Nhìn ánh mắt mơ màng của Tiểu Cảnh, tôi đã nhanh chóng cảm nhận được anh định làm gì, tôi liền cúi gầm mặt, né tránh nụ hôn của anh. Anh cảm nhận được sự khước từ của tôi nên không cưỡng ép, chỉ hôn nhẹ lên trán tôi một cái, nhẹ nhẹ ôm tôi vào lòng, nói: “Anh biết em không quên được người ấy, anh có thể đợi, đợi em dần quên đi...”

Có lẽ đây là cách suy nghĩ khác nhau giữa hoàng tử và ác quỷ.

Nếu là hắn, chắc chắn hắn sẽ ôm chặt lấy eo tôi, một tay giữ chặt đầu tôi hôn tới tấp, hôn đến khi nào tôi chịu khuất phục, hôn đến khi nào tôi đáp trả...

Nếu là hắn, chắc chắn hắn sẽ nói: “Con chỉ được nhớ ta, không được nghĩ đến bất kỳ người đàn ông nào khác”, rồi ngang ngược xâm chiếm những suy nghĩ của tôi, khiến tôi không còn rảnh rỗi để nghĩ đến những thứ khác, cũng không nghĩ đến cả thù hận.

Tôi lắc đầu thật mạnh để giữ bỏ những suy nghĩ viển vông, để con tim hoang mang của tôi bình tĩnh trở lại.

“Vây em vào nhà trước đây, mai gặp lại.” Tôi rời khỏi vòng tay Tiểu Cảnh, vẫy tay chào tạm biệt.

Anh cũng mỉm cười, vẫy tay chào tạm biệt, ánh mắt sáng lấp lánh như trăng sao trên bầu trời, không giống mắt hắn sâu thẳm như nước biển mênh mông.

Tôi vào nhà, đang lên tầng thì hắn đi xuống.

“Con về rồi.”

Tôi cúi mặt đi lướt qua hắn, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của hắn: “Hai người muốn thân mật thì đưa nhau vào khách sạn thuê một phòng, đừng có đứng ở trước cửa nhà mà thân mật với nhau như thế.”

“Con biết rồi, lần sau sẽ làm như vậy...”

“Cô...” Hấn bỗng nắm chặt lấy cánh tay của tôi, tôi càng vùng vẫy thì hấn càng nắm chặt.

Cuối cùng hấn giữ chặt tay tôi sau lưng, kìm kẹp tôi trong vòng tay hấn, không cho tôi vùng vẫy. Tôi chỉ có thể nhìn hấn với ánh mắt oán hận, nhìn thấy lồng ngực của hấn đang căng lên, sự giằng co và lửa giận trong mắt hấn. Khi bắt gặp ánh mắt hấn nhìn vào môi tôi thì con tim tôi như ngừng đập, mất đi cảm giác.

Giây phút môi kề môi, tôi quay ngoắt đầu đi để né tránh nụ hôn của hấn, nhưng hành động của hấn không hề thay đổi. Cho dù tôi có né tránh thế nào, hấn vẫn chiếm giữ được môi tôi, hôn điên cuồng, ngang ngược.

Tôi cứ như rơi vào ảo mộng, không rõ đâu là cõi mộng, đâu là đời thực. Không nhớ nổi đó là giấc mộng hấn vứt bỏ tôi hay là cái hôn. Tình cảm còn có thể đùa cợt kiểu này không? Chúng tôi đã đến nước này rồi mà hấn còn có thể hôn tôi sao?

May mà nụ hôn này cũng chấm dứt và có một điều bất ngờ. Hấn đẩy tôi ra, có chút hoang mang, lùi hai bước. Tôi vuốt vuốt mái tóc bị hấn làm rối, cài lại hai chiếc cúc áo đã bị hấn làm tuột trong lúc giằng co, lấy lại bình tĩnh. “Con có thể hỏi chú rốt cuộc chú muốn thế nào không?”

Hấn nói một câu mà cả đêm tôi không hiểu ý hấn muốn gì.

“Ta muốn con ở bên cạnh ta, cho dù con hận ta, cả đời không tha thứ cho ta, ta sẽ mãi để con giữ ước nguyện không bao giờ thực hiện được, con ở bên cạnh ta... Ít nhất mỗi ngày mở mắt ra ta biết ta có thể nhìn thấy con...”

Đây chắc chắn là do tôi dốt môn văn, hấn nói mà tôi không hiểu. Tôi ngây người như quên cả hít thở.

Bây giờ tôi bắt đầu ngưỡng mộ thần Hoa và thần Lá, tuy không bao giờ gặp nhau nhưng chỉ ít được sinh cùng cảnh, tâm đầu ý hợp... Còn chúng tôi thì sớm tối gặp nhau, ngày nào cũng đối mặt với người mình yêu nhưng luôn phải nhắc nhở mình không được yêu.

Sáng sớm thức dậy, tôi soi gương, thấy đôi môi sưng đỏ liền vứt bỏ ý nghĩ đi học.

Tôi xuống dưới nhà gọi cho Tiểu Cảnh nói hôm nay tôi có việc nên không đi học. Anh chỉ “Ừ”, cũng không hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Tôi thấy hơi hụt hẫng, đập máy, có lẽ đó là kiểu suy nghĩ tôn trọng người khác của phương Tây, còn tôi hình như chỉ quen với kiểu quan tâm một cách ngang ngược.

Khi tôi ngồi vào bàn ăn đợi bữa sáng, cô Lý nói: “Tiểu thư, cô biết không? Lúc trước cô ở nhà ăn sáng, ông chủ có dậy sớm đến đây cũng ngồi ở đây đợi cô, đợi đến khi cô ăn xong, đi học rồi ông ấy mới đi. Đạo này cô không ăn cơm ở nhà, ông ấy cũng chẳng ăn gì, xuống dưới nhà là đến công ty luôn...”

“Thế ạ?”

Chúng tôi đang nói chuyện thì Hàn Trạc Thần từ tầng trên đi xuống, ăn mặc chỉnh tề, hình như định đi luôn. Khi nhìn thấy tôi ngồi bên bàn ăn, hắn do dự một lúc rồi cởi áo khoác, ngồi đối diện tôi.

Bất ngờ hơn nữa là hắn mở miệng nói chuyện với tôi: “Hôm nay không ra ngoài ăn à?”

Tôi liêm liếm đôi môi vẫn còn sưng đỏ: “Không còn mặt mũi nào gặp người khác.”

Hắn nhìn môi tôi một lúc, hơi nhếch khóe miệng tươi cười. Phải nói thật rằng đã lâu tôi không thấy hắn cười nên gần như quên mất nụ cười hiền từ của hắn như thế nào. Bỗng hôm nay nhìn thấy, tim như đập nhanh hơn, hồi lâu mới bình thường trở lại.

“Con không đi học thì buổi trưa ở nhà ăn cơm phải không?”

“Vâng.”

“Ta đến công ty một lúc rồi về ngay, con đợi ta về cùng ăn trưa.”

“Vâng.”

Không hề thờ ơ, không yêu, không hận, đơn giản chỉ là một bữa cơm, sao thấy xa vời đến vậy. Tám năm sớm tối bên nhau bỗng trở nên xa cách như đã mấy đời rồi!

Hắn vừa đi khỏi, tôi liền gọi điện hỏi chị Thu có rảnh không. Chị nói mười một giờ mới phải làm, bảo tôi đến quán, chị sẽ đến đó sớm hơn.

Hôm đó là thứ Ba, vẫn còn sớm nên quán rất vắng khách. Vừa bước vào tôi đã thấy người yêu mới của Hàn Trạc Thần đang mắng một nữ nhân viên phục vụ. Nhân viên đó khóc sụt sùi, bộ dạng khúm núm, viên quản lý ở cạnh đó mà chẳng dám nói câu nào.

Cô ta khoanh tay trước ngực, vẻ ngang ngược, tự cao tự đại, ngông cuồng vô lối, mắng nhiếc những lời khó nghe. Nếu có thể được, tôi thực sự muốn kéo Hàn Trạc Thần đến xem người yêu mới của hắn “ngây thơ” đến mức nào.

Tôi ngồi được một lúc thì chị Thu tới, tôi vẫy tay gọi: “Ồ đây.”

Cô gái kia liếc nhìn tôi một cái rồi tiếp tục mắng cô nhân viên.

Chị Thu bước đến rồi ngồi xuống, hất hàm về phía cô ta, ra vẻ khó chịu nói: “Loại con gái như vậy cậy được ông chủ yêu mến, lúc nào cũng tỏ vẻ như bà chủ, thật hết chịu nổi.”

“Cô nhân viên ấy phạm lỗi gì mà bị mắng như vậy?!”

“Tâm trạng nó không tốt”, chị Thu cứ làm vẻ huyền bí, ghé sát tai tôi nói. “Từ hôm em mặc chiếc váy của chị xông vào đó làm loạn thì ông bố của em không đến đây nữa...”

Ông bố của tôi?!

Tôi cúi đầu uống nước chanh.

“Em coi, nó chỉ là một con điểm, còn tự cho mình là phượng hoàng.”

“Tại sao mọi người lại sợ cô ta?”

“Loại tiểu nhân như vậy không nên đắc tội, nhớ ngày nào đấy nó nói xấu mình trước mặt ông chủ thì e rằng mình phải cuốn gói ra đi.”

“Cứ phải làm việc ở đây sao? Đến nơi khác không được à?”

“Nơi khác đâu được như ở đây. Chị có một đứa bạn cũng đi nhảy ở hộp đêm, khách có đủ loại, nhiều khi yêu cầu quá đáng, nói khiêu vũ thoát y cũng phải làm... Em đúng là... sống trong nhung lụa đâu thể biết được mặt trái của xã hội này.”

Có lẽ là như vậy, Hàn Trạc Thần đã chăm sóc, bảo vệ tôi quá tốt, những việc tôi không muốn làm hẳn cũng không hề ép, tôi cần thứ gì hẳn cũng không bao giờ từ chối, còn chọn loại tốt nhất cho tôi.

Tôi lớn lên trong tình thương yêu của hẳn, hưởng thụ sự bảo vệ của hẳn không chút áy náy nhưng chưa bao giờ cảm kích trước những việc hẳn làm. Bây giờ nghĩ lại mới thấy hẳn vẫn chưa đến mức cạn tài ráo máng.

“Áy?” Chị Thu bắt đầu chú ý đến môi tôi, cười như nắc nẻ trông thật xấu, còn nháy nháy mắt nói: “Môi em làm sao thế? Người yêu đẹp trai cuồng nhiệt quá nhỉ?”

“Chị Thu, em thấy thần kinh của Hàn Trạc Thần có vấn đề.”

Chị Thu suýt nữa thì ngã khỏi ghế, ngồi vững rồi chị mới nghiêm túc nói: “Chị nghĩ thần kinh của em có vấn đề thì đúng hơn.”

“Hôm qua tự nhiên hẳn lại hôn em, còn nói với em rằng cho dù em hận hẳn, hẳn vẫn muốn em ở bên cạnh hẳn, thế là có ý gì?”

“Á!” Chị mở to mắt nhìn tôi nói. “Có phải nói lại “tình cũ” rồi không?”

“Cái gì? Nói lại “tình cũ”!!!”

Có đùa thì đừng đùa kiểu đó chứ! Khó khăn lắm tôi mới bước ra khỏi đau khổ từ vụ thất tình.

Nhưng nghĩ lại nét biểu cảm và ánh mắt của hắn hôm qua, tôi lại thấy đáng nghi ngờ. Lễ nào Tiêu Cảnh đã kích động đến bản năng chiếm hữu của hắn, khiến hắn phát hiện điểm đáng để yêu của tôi chẳng?!

Tim tôi loạn nhịp hồi lâu rồi trở lại bình thường. Tôi sai lầm một lần là vì ngây thơ, lại phạm sai lầm như thế thì thật ngu ngốc. Tôi quyết không tiếp tục thứ tình yêu chắc chắn chỉ là bi kịch ấy, có chết cũng không chịu.

Người yêu mới của hắn hình như đã nghe thấy tiếng tôi, bước tới lườm chị Thu một cái: “Thu, hôm nay không phải đến ca của cô sao?”

“Chị Ngải”, chị Thu đứng dậy rất lễ phép chào cô ta, “ca của em bắt đầu từ mười một giờ, còn hai tiếng nữa.”

“Hai tiếng nữa mà không vào trong trang điểm đi, còn ở đây buôn chuyện hả?”

“Vâng... vâng!”

Gần hai tiếng nữa mà phải vào phòng trang điểm? Đây là nguyên tắc gì thế!

Tôi giơ tay kéo chị Thu: “Còn hai tiếng nữa, chị vội cái gì!”

Cô ta lạnh lùng nhìn tôi từ đầu đến chân một lượt rồi tỏ thái độ khinh bỉ, nhếch mép: “Mày tưởng mày là ai chứ! Chẳng qua chỉ là đồ tiện nhân bị Thần vút bỏ mà thôi!”

Tôi nhấp một ngụm nước chanh để lấy giọng: “Cô tưởng ông ta yêu cô ư? Ông ta chỉ chơi đùa với cô thôi, sớm muộn gì cũng sẽ vút bỏ cô.”

Cô ta nhả nhin, cô tỏ ra vẻ hạnh phúc: “Mày làm sao biết được anh ấy yêu tao đến nhường nào!”

“Tôi đương nhiên là biết rồi! ông ta chắc chắn nói vào tai cô rằng cô là của ông ta. Ông ta vuốt ve tóc cô, nhìn vào mắt cô mà nói rằng cô thánh thiện, thuần khiết như một thiên thần... Đúng rồi, khi ôm cô, ông ta nhẹ nhàng gọi “Thiên Thiên”, đúng không?”

Tôi vốn cố ý nói ra những lời đó để chọc giận cô ta, không ngờ mặt cô ta bỗng tái mét, môi run lên.

Chẳng lẽ tôi nói đúng?

“Ông ta thực sự...”

Tôi vẫn chưa nói hết câu thì cô ta tát cho tôi một cái. Tôi ngã khỏi ghế, lòng tự trọng bị tổn

thương. Tôi đứng dậy định đánh trả thì bị cô ta nắm lấy cánh tay tát cái nữa. Càng đáng ghét là cô ta đánh vào một bên nên càng đau.

Chị Thu nhìn thấy cô ta còn định đánh tiếp, vội kéo tôi sang một bên nói: “Chị Ngải, cô ấy là con gái của ông chủ...”

“Tao biết, con nuôi của Thần chứ gì!” Từ “con nuôi” buột ra khỏi miệng cô ta, sao mà khinh bỉ và coi thường. “Bản thân mày bị vứt bỏ mà dám chạy đến nói tao là đồ thay thế, nói Thần chơi đùa tao...”

“Cô có phải là đồ thay thế hay không tự cô rõ nhất...”

Chị Thu vội lời tôi, ngăn tôi nói tiếp: “Chị Ngải, xin lỗi, em ấy còn nhỏ chưa hiểu biết.”

“Mày có tư cách gì mà nói?!”

Chị Thu vội nói: “Em sai rồi! Chị Ngải, xin chị độ lượng... Em lập tức đi chuẩn bị...”

“Không cần, mày mau thu dọn đồ rồi cút đi cho tao!”

“Cô dựa vào cái gì mà đuổi chị ấy.” Tôi chưa bao giờ gặp người con gái nào đáng ghét như cô ta. Tôi nhìn về phía quản lý thì không thấy bóng dáng anh ta đâu cả, mọi người đều bận việc của mình.

Đây là thế giới kiêu gì vậy!

Chị Thu hần học nhìn cô ta, lớn tiếng: “Được, tôi đi. Loại đàn bà như cô sớm muộn cũng sẽ bị quả báo...”

“Cút ngay!”

Lần đầu tiên tôi thấy mình vô dụng đến thế, hối hận nhìn chị Thu: “Chị Thu, để em đi nói với Hàn Trạc Thần...”

“Không cần đâu, chị không đi thì nó cũng chẳng để chị yên.”

“Đều tại em đã làm liên lụy đến chị.”

“Loại người như thế không ai chịu nổi, nếu nó không phải là gái của Hàn Trạc Thần thì đã sớm bị người ta lôi ra cưỡng hiếp rồi!” Chị nhìn tôi nói: “Thiên Thiên, mặt em bị sưng rồi, mau về đi, sau này đừng đến đây nữa... Em cố gắng mà giành lấy anh ta rồi hoàn trả hai cái tát thật đau vào!”

Chị Thu đi vào phòng, nhìn bóng lưng bơ vơ không nơi nương tựa của chị mà lòng ngực tôi như

muốn nổ tung. Tôi bị đánh cũng chẳng sao nhưng chị Thu vì tôi mà mất việc, nỗi giận này tôi không sao nuốt nổi. Tôi cắn răng, đuổi theo kéo chị.

“Em không thể dễ như vậy được!”

Tôi ngồi xuống ghế, lôi chiếc điện thoại trong túi ra gọi cho Hàn Trạc Thần.

“Thiên Thiên, có việc gì không?” Giọng hần rất nghiêm túc, xa lạ.

Tôi vốn muốn hần giúp tôi nhưng mới nghe khẩu khí của hần tôi hậm hực nói: “Rốt cuộc chú là chủ hay cô gái đó là chủ, cô ta dựa vào cái gì mà đuổi bạn của con?”

“Con là chủ, con nói thế nào thì là thế ấy!” Hần ngừng một lúc rồi lại nói: “Không có việc gì thì đừng lúc nào cũng đến đó... Đợi lát nữa ta đến đón con.”

“Vâng. Vậy được ạ.”

Tôi gác máy.

Tôi liếc mắt tìm kiếm viên quản lý đã mất tăm, cô gái mặt mũi chẳng ra gì ấy cũng đã đi vào trong.

Tôi nói là được thì cũng phải có người nghe tôi chứ!

Tôi gọi điện cho Tiểu Cảnh, giọng anh dịu dàng hơn Hàn Trạc Thần rất nhiều nhưng rất nhỏ: “Thiên Thiên, anh đang họp.”

“Lúc nào anh họp xong?” Nói chuyện thì mặt tôi càng đau hơn. “Có một cô gái đánh em nhưng em không đánh được cô ta...”

“Đánh em?” Tôi nghe thấy tiếng ồn ào trong điện thoại rồi nghe thấy Tiểu Cảnh nói: “Đợi một lát, bọn anh sẽ đến ngay!”

Đầu bên kia gác máy.

Bọn anh?! Không phải dẫn nhiều người đến để báo thù cho tôi đấy chứ?

Nhìn thấy chị Thu cũng đang vô cùng mong ngóng, tôi nói: “Anh Tiểu Cảnh của em sẽ đến ngay, em sẽ bảo anh ấy đuổi cô ta đi!”

Tôi ngồi trên ghế, tiếp tục uống nước chanh.

Lúc mút ống hút, má tôi rất đau, tôi ôm má cố nghĩ cách trả thù, tôi phải tát cho cô ta hai cái thật mạnh. Không, tôi phải tát nhiều hơn, tát đến khi nào cô ta xin tôi tha thứ rồi đuổi cô ta đi, dù sao thì Hàn Trạc Thần cũng nói tôi là chủ.

Tôi đang chìm trong những suy nghĩ trả thù “độc ác” của mình thì ngoài cửa có tiếng động, tôi cứ ngỡ là Tiểu Cảnh, lòng như mở cờ, vội chạy đến nghênh đón, không ngờ người vào trước lại là Hàn Trạc Thần.

Tôi đang định mở miệng nói thì hắn đưa tay nâng cằm tôi lên, ánh mắt lạnh lùng đến lạnh cả sống lưng. Người vào sau là Tiểu Cảnh, anh hiền dịu hơn hắn, ôm lấy vai tôi, ân cần hỏi han: “Có đau không?”

“Đỡ hơn rồi!”

“Ai dám đánh con?...”

“Ông chủ...” Viên quản lý cung kính nghênh tiếp.

Anh ta khom người lên nhìn tôi. Nhìn thấy thái độ của anh ta, tôi mới hiểu tại sao lúc tôi bị đánh không ai thèm quan tâm, không phải họ sợ cô gái đó. Họ đợi xem tôi sẽ báo thù như thế nào.

Chương 19

Khi cô gái xấu xa đó bước ra, tôi tưởng mình nhận nhầm người.

Cô ta bước tới gần Hàn Trạc Thần, nhìn hắn với ánh mắt tội nghiệp, giống hệt điệu bộ đáng thương của tôi trước đây.

“Thần, em không biết cô ấy là ai nhưng cô ấy vừa bước vào cửa đã mắng em...” Tài diễn xuất của cô ta giỏi thật, nói dối mà không hề chớp mắt. “Cô ấy nói sớm muộn gì em cũng bị anh vứt bỏ... nên em mới nhất thời tức giận.” Cô ta nắc lên hai cái, giọng nói như nghẹn trong cổ họng. “Em biết mình sai rồi!”

“Cô rõ ràng là biết tôi...”

Tôi định tranh cãi cho ra nhẽ, nhưng Hàn Trạc Thần rất bình tĩnh ngắt lời: “Không sao! Ta sẽ để cô ấy nhận ra.”

“Thần!...” Cô ta vội vàng kéo cánh tay Hàn Trạc Thần, nước mắt đầm đìa. Thực sự là em không nhận ra cô ấy. Em biết mình sai rồi, anh đánh em đi... nhưng đừng vứt bỏ em!”

Hàn Trạc Thần mỉm cười rút tay ra: “Tôi không bao giờ đánh phụ nữ.”

“Vậy để con đánh trả lại là được chứ gì!”

Tôi rảo bước xông đến, Hàn Trạc Thần thương hoa tiếc ngọc không nỡ đánh thì để tôi ra tay vậy. Tôi xắn tay áo, nhìn khuôn mặt ủ rũ, thân hình nhỏ bé ấy, đang do dự không biết ra tay như thế nào thì hắn nắm lấy tay tôi, cười nói: “Con để dành sức... để đánh ta vậy!”

“Nhưng...”

Khuôn mặt cô ta trở nên nhẹ nhõm, cô ta đang định nũng nịu thì...

Hàn Trạc Thần xoay người nhìn tay vệ sĩ gần hắn nhất: “Nhớ nhẹ nhàng chút, đừng gây ra án mạng.”

Sau khi cô gái xấu xa mặt tái mét ấy bị tay vệ sĩ lôi vào phòng riêng, hắn hỏi tôi: “Thiên Thiên, ban nãy con bị đánh có ai nhìn thấy không?”

“Dạ?” Tôi nhìn thấy viên quản lý và những người phục vụ tái mặt liền nói: “Không ạ, cô ta đánh con ở trong phòng vệ sinh, chỉ có chị Thu ở đó... và vì giúp con mà chị ấy bị đuổi việc.”

“Ừ!” Hắn liếc nhìn chị Thu đang đứng xem trò vui, không hề nói gì.

Tiếng khóc vô vọng cùng những tiếng rên rỉ, ai oán vọng ra.

Bỗng trước mặt tôi tối sầm lại. Tôi hoàn toàn quên đi sự đau đớn trên mặt, nhìn hấn với ánh mắt không chịu đựng nổi: “Tại sao chú có thể làm đến mức... đến mức...”

Tiếng van nài khỏ sở lại vang lên, tôi thực không chịu nổi nữa, hét lên: “Tại sao chú luôn tàn nhẫn với người yêu chú như vậy?...”

“Lòng nhân từ của con sao không để dành cho người đáng được nhận nó?”

“Hàn Trạc Thần, đây không gọi là nhân từ, mà là nhân tính.”

Những người xung quanh đó vẻ mặt đều rất căng thẳng nhìn về phía Hàn Trạc Thần.

Hấn nghiêng chặt răng, giọng nói lọt qua kẽ răng: “Hàn Thiên Vu, ta làm gì không cần con phải lo. Ta có thể phân biệt rõ phải trái, đúng sai. Ta đánh giá mọi người theo cách của ta, ta biết rõ những ai ta có thể hy sinh vì họ, những ai không thể mềm lòng... trừ con ra.”

Lúc tôi tròn tròn mắt, hấn tóm lấy tay tôi, lôi tôi ra khỏi nơi đó: “Theo ta về nhà bôi thuốc.”

Lúc tôi đi, mọi người ở đó có vẻ hoang mang. Tiểu Cảnh dường như không đồng tình, vẻ mặt đầy tâm trạng. Anh nheo mắt, hàng mi đã che đi đôi mắt sáng như ánh trăng.

Anh nắm chặt tay, không thém nhìn tôi nữa!

Tại sao ngoài tôi ra không ai thương hại người con gái đang bị đánh đập ấy?

Chẳng lẽ tôi đã sai?!

Có lẽ là vậy, dù có cao cấp đến mấy thì nơi đó vẫn là hộp đêm. Đó là thiên đường của đàn ông và là địa ngục của phụ nữ. Những người con gái bước vào đó ắt phải hiểu họ sẽ phải đổi mặt với cái gì.

Đâu là thiên đường của tôi, đâu là địa ngục của tôi?

Sau đó, có lần tôi gọi điện cho chị Thu, chị nói rất to: “Đẹp trai quá! Nếu anh ta yêu chị một lần thôi, có chết chị cũng mãn nguyện.”

Tôi cười khỏ: “Nếu chị bị ông ta vứt bỏ một lần thì sẽ biết thế nào là sống không bằng chết...”

Về đến nhà, tôi không thém quan tâm đến hấn, đi thẳng về phòng.

Hấn đi lấy thuốc rồi đẩy cửa phòng tôi, đi thẳng vào không hề gõ cửa.

“Chú còn thủ đoạn nào tàn khốc hơn không?” Tôi hỏi.

Nhìn thấy kết cục của cô gái đó, tôi hoàn toàn xóa bỏ ý nghĩ bị hấn đánh chết. Đúng là hấn rất có nguyên tắc, không đánh phụ nữ. Không phải hấn thương hoa tiếc ngọc mà hấn có cách khiến phụ nữ sống còn đau khổ hơn chết, cả đời sống trong nhớ nhớp. Tôi nghĩ nếu có một ngày hấn phát hiện ra tôi lừa dối hấn, tốt nhất là tôi nên lựa chọn cái chết. Chết là hết! Với điều kiện hấn không có sở thích ngược đãi thì thế.

“Còn phải xem là ai.”

“Nếu là con thì sao?”

Hấn ngồi bên tôi, không biết có phải do ánh đèn hay không mà sắc mặt hấn hơi tái.

“Nếu là con...” Hấn dùng ngón tay chấm một ít thuốc, nhẹ nhàng xoa lên mặt tôi. ta sẽ trói con trên giường... nghe con cầu xin ta...”

Hình như trước đây chúng tôi đã từng thảo luận qua đề tài này rồi, bây giờ nhắc lại có vẻ không phải là dấu hiệu tốt.

Tôi nuốt nước bọt nói: “Con hỏi rất nghiêm túc đấy...”

“Ta cũng trả lời rất nghiêm túc.”

Tôi ngoan ngoãn để hấn nhẹ nhàng thoa thuốc lên mặt. Trông hấn có vẻ rất đau lòng, cũng giống như trước đây tôi từng bị thương vậy.

“Con rảnh rồi thì ngồi ở nhà đợi ta là được rồi, đừng có chạy ra ngoài ghen bóng ghen gió.”

“Ai bảo con vì chú mà ghen bóng ghen gió chứ? Con chỉ thấy chướng mắt khi cô ta tự cho mình là giới giang thôi!”

Hấn lại lấy ngón tay chấm một ít thuốc thoa lên môi tôi. “Lần sau con thấy ai chướng mắt thì về nói với ta, đừng có đánh nhau với người ta, biết chưa?”

Môi tôi tê dại, tôi vội né tránh: “Tại sao lúc đánh chú thì con đánh trúng mà đánh cô ta lại trượt cơ chứ?”

“Đó là vì con chỉ có tài bắt nạt ta... Con sinh ra để dẫn vật ta mà thôi!”

Tôi lại nuốt nước bọt, lần này không phải chỉ có đôi môi tê dại.

Ngón tay hấn lại đặt lên môi tôi, đầu ngón tay mềm mại men theo bờ môi. Tôi nghiêng mặt, hai má nóng bừng.

Rèm hoa đã che đi ánh mặt trời bên ngoài, căn phòng được nhuộm một màu cam huyền ảo. Hấn không nói mà chăm chú nhìn vào mắt tôi, ánh mắt chạm nhau, hòa quyện vào nhau trong căn phòng yên tĩnh. Căn phòng tỏa ngát hương thơm của thiếu nữ. Tôi hơi ngả người trên gối, cảm thấy linh hồn dần bay mất.

Trong ánh mắt hấn như không còn lý tính, rơi xuống vực sâu bất tận. Hấn càng lúc càng gần tôi hơn, ngón tay trượt từ môi xuống phía dưới.

May mà vào thời khắc gay cấn ấy, điện thoại của tôi bỗng reo lên. Tôi vô cùng sung sướng vì đã hoàn hồn trong tiếng nhạc. Thật nguy hiểm, suýt nữa thì bị ánh mắt ấy hút mất linh hồn mà khó khăn lắm tôi mới tìm lại được. Tôi định ngồi dậy nghe điện thoại, bỗng hấn ấn mạnh tôi nằm nguyên trên giường.

“Con không nghe điện thoại, được không?”

Tôi chỉ lưu vài số điện thoại, chắc là Tiểu Cảnh gọi.

Tôi đoán chắc anh muốn hỏi thăm tôi bị thương ra sao.

Hấn đưa tay cầm lấy điện thoại của tôi, nhìn lướt số điện thoại, sắc mặt bỗng thay đổi, vút chiếc điện thoại vào lòng tôi.

Tôi nhìn cuộc gọi tới, quả đúng như dự đoán.

“Anh Tiểu Cảnh...”

“Mặt em đã đỡ hơn chưa?”

“Bôi thuốc xong, không đau nữa rồi!”

Anh im lặng một lúc rồi nói: “Anh có vài lời muốn nói với em, bây giờ em có thời gian không?”

Tôi lên nhìn Hàn Trạc Thần đang đứng bên cửa sổ, mày chau lại, xem ra hấn rất không vui.

“Có việc quan trọng phải không ạ?”

“Phải, anh đang ở dưới nhà, em có thể xuống đây được không?”

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, rèm hoa mờ mờ, bên ngoài nhìn vào không thấy gì nhưng bên trong nhìn ra có thể thoáng thấy. Xe của Tiểu Cảnh đỗ ở dưới, anh tựa vào cửa xe, nhìn về phía cửa sổ phòng tôi.

Tôi cảm thấy trong giọng nói của anh có chút ưu tư và mong mỏi. Nỗi ưu tư ấy còn rõ hơn cả lần tôi từ chối làm bạn gái anh.

“Được, em xuống ngay bây giờ.”

Tất máy, tôi đang định xuống dưới thì Hàn Trạc Thần nói: “Không được đi!”

“Chú có tư cách gì quản lý con. Chú đâu phải bạn trai của con.”

Mặt hắn tái đi, dường như hắn đang cố kìm nén cảm xúc của bản thân: “Con rất yêu nó?”

Tôi lạnh lùng nhìn hắn: “Tại sao chú không chịu nghĩ xem người như chú có chỗ nào đáng để người ta yêu chứ?”

Khi chạy ra ngoài hành lang, trong tâm trí tôi vẫn hiện lên nụ cười mỉa mai của hắn. Trước khi lên xe của Tiểu Cảnh, tôi vẫn không kìm nổi cảm xúc, lưu luyến nhìn chiếc rèm hoa màu hồng ở cửa sổ phòng tôi. Dường như tôi nhìn thấy hình bóng cô độc cùng ánh mắt đầy nuối tiếc của hắn.

Tôi mỉm cười, thầm nhủ trong lòng: “Con yêu chú... Con sẽ không rời xa chú, nếu có ngày chú xuống địa ngục, chắc chắn con sẽ theo chú. Chúng ta không cùng sinh ra nhưng có thể cùng chết.”

Mưa giăng đầy trời, hạt mưa đập vào cửa kính xe chỗ tôi ngồi kêu lách tách, rồi rớt xuống men theo cửa kính... Tôi nhìn xuyên qua màn mưa, những cặp tình nhân trên phố đang nép vào nhau dưới ô... Tôi hình dung ra cảnh hắn vẫn đứng bên cửa, nhìn xuống, đợi tôi về, rồi cầm ô cùng tôi đi dạo dưới mưa.

Trời mưa, vẫn thường có... Nhưng hôm ấy, tôi không trở về.

Tiểu Cảnh hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì!”

Tôi đang nghĩ đến đoạn đối thoại của hai người phụ nữ ngồi cạnh bàn chúng tôi ban nãy.

Một người nói: “Bên cạnh nhà tôi xảy ra án mạng.”

“Có chuyện gì thế?”

“Người vợ thật kinh khủng, chồng cô ta ngoại tình, cô ta vờ như không biết, tối đến đợi cho chồng thân mật đến chân tay rã rời, ngủ ngon lành thì cô ta dùng dao đâm vào lưng chồng.”

“Thật thế à? Người phụ nữ ấy cực đoan quá!”

“Có lẽ là yêu bao nhiêu thì hận bấy nhiêu!”

Sau khi nghe những lời ấy, ý nghĩ kỳ dị như cỏ dại cứ lớn dần lên trong đầu tôi.

Nếu tôi trao thân cho hắn, liệu hắn có phần khích đến mức tay chân rã rời rồi mơ màng thiếp đi không? Lúc đó liệu hắn sẽ không dễ gì bị những tiếng động dù là nhỏ nhất làm cho giật mình? Liệu hắn đủ tin tôi đến mức lúc mệt mỏi nằm bên cạnh tôi không?

“Thiên Thiên!”

“Hả?! Em xin lỗi! Anh vừa nói gì?”

“Anh vừa mới hỏi những năm gần đây ông Hàn có đối tốt với em không?”

“...”

Hắn có đối tốt với tôi không?

Tôi nhớ lại nhiều năm trước. Tôi uống cà phê rồi kể lại toàn bộ quãng thời gian tôi sống với hắn. Tôi không nhớ rõ lúc đó tôi lên mấy. Giáo viên dạy vẽ bảo chúng tôi vẽ một bức tranh, chuẩn bị nộp bài mà tôi vẫn không nghĩ ra là nên vẽ cái gì liền sao chép lại bức vẽ của bạn bên cạnh. Bạn ấy vẽ cảnh nắm tay bỏ cùng đi dạo trên bãi cỏ, bên cạnh là dòng chữ xiên xẹo: “Con yêu bố.” Có lần vô tình Hàn Trạc Thần phát hiện bức vẽ bị điếm không trong cặp tôi, hắn nhìn rất lâu, hỏi tôi có thể tặng hắn không. Cho đến tận bây giờ bức vẽ đó vẫn còn nguyên vẹn ở ngăn kéo trong thư phòng hắn.

Có lần hắn về nhà trong tâm trạng rất tệ. Lúc đó tôi còn nhỏ, không biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt, chỉ biết trời lạnh liền rót cốc nước nóng bùng đến đặt vào tay hắn. Hắn phát cáu, hất bay cốc nước khiến nước nóng bắn lên tay tôi.

Tôi không ngừng nói: “Con xin lỗi! Con xin lỗi!”

Sau đó, tôi quỳ xuống sàn nhặt những mảnh vỡ, tay bị mảnh thủy tinh cửa, tôi vừa khiếp sợ vừa thu dọn. Vì thấy oan ức nên nước mắt tôi giàn giụa. Tôi không dám lau nước mắt cũng không dám ngẩng đầu.

Hắn ngồi xuống bên tôi, cẩn thận nhặt những mảnh thủy tinh trong lòng bàn tay tôi vứt đi. Rồi hắn ôm tôi đến ngồi trên sofa, giúp tôi lau hai hàng nước mắt và vết máu trên tay.

“Thiên Thiên, con không sai, con là đứa trẻ hiểu biết nhất mà ta từng gặp”, hắn nói. “Xin lỗi! Ta không được vui, sau này sẽ không như thế nữa!”

Từ đó trở đi, dù có tức giận đến mấy hắn cũng không bao giờ hất vỡ cốc nước mà tôi bùng tới cho hắn.

Nhiều năm như vậy, hắn chưa bao giờ quên sinh nhật tôi. Ngay cả khi tôi bị đau bụng quằn quại trong những ngày ấy hắn cũng không quên, thường dặn cô Lý nấu canh đường đỏ với gừng cho tôi uống.

Thậm chí để cứu tôi, hắn còn xông ra ngăn chiếc xe đang lao đến.

Cả buổi chiều tôi đã kể rất nhiều chuyện. Khi Tiểu Cảnh đưa giấy ăn cho tôi, tôi mới nhận ra mặt mình đầm đìa nước mắt.

Tôi lấy làm xấu hổ, cười xòa: “Xin lỗi! Chú ấy đối với em rất tốt, vậy mà trước đây em không nhận ra.”

“Đúng vậy, hôm nay đang họp các cổ đông, khi nghe thấy có người đánh em, ông ấy liền dừng cuộc họp...”

Tôi cúi đầu uống một ngụm cà phê đã nguội ngắt, mặn chát, không còn vị ngọt đắng.

“Em uống chút rượu được không?” Tôi hỏi.

“Sâm panh được chứ?”

“Sâm panh, được! Uống lúc này rất hợp.”

Ngoài trời mưa càng lúc càng nặng hạt, những giọt nước mưa đập vào cửa kính, vỡ tan.

Đến bảy giờ, tôi vẫn chưa uống hết ly sâm panh. Tiểu Cảnh nhìn đồng hồ, hỏi tôi có muốn về không. Tôi lắc đầu. Hôm nay mây đen nghịt trời, không nhìn thấy trăng sao! Nhưng không sao, chúng tôi sẽ nhanh chóng được đoàn tụ thôi.

Chương 20

Tám giờ, điện thoại của Tiểu Cảnh đổ chuông. Anh nhìn tôi với vẻ áy náy, đang định nghe thì tôi giăng lấy, tắt máy, tắt luôn cả điện thoại của tôi.

Trong không gian yên tĩnh chỉ còn tiếng mưa rơi đầy đau thương. Tôi ngả lưng trên ghế, nhìn Tiểu Cảnh chốc chốc lại xem đồng hồ, rất nhiều lần anh định nói rồi lại thôi.

Hồ thiên nga, một câu chuyện tuyệt đẹp! Nhưng đó chẳng qua chỉ là lừa bịp những cô bé mới lớn, tình yêu mới chớm nở. Thế giới này không có ác quỷ vô tình, tàn nhẫn, cũng không có hoàng tử đa tình, can đảm, càng không có nàng công chúa Thiên nga thánh thiện, xinh đẹp tuyệt trần!

Đây mới là hiện thực.

Chín giờ, cuối cùng tôi cũng hạ quyết tâm. Kế hoạch báo thù tám năm, tôi không thể chờ đợi thêm được nữa, cũng không muốn tiếp tục chịu đựng nỗi dằn vặt, mâu thuẫn giữa yêu và hận. Đêm nay, tôi sẽ kết thúc tất cả để yêu và hận chấm dứt.

Tôi bảo Tiểu Cảnh ở trong xe đợi, còn tôi vào siêu thị mua con dao sắc nhọn cho vào cặp sách.

Tôi còn gọi điện cho chị Thu nói chuyện phiếm cả tiếng đồng hồ.

Chị nói: “Người đàn ông như Hàn Trạc Thần khiến bao người say đắm, đối với anh ta phụ nữ là nước lã nhạt nhẽo, vô vị, chỉ là do nhu cầu sinh lý nên không còn cách nào... Nhưng em không giống như vậy, đối với anh ta, em là cốc trà, hương thơm dịu dịu, có thương thức hay không... chỉ cần xem có hợp với khẩu vị của anh ta hay không, cho nên lần đầu tiên em nhất định phải thể hiện cho thật tốt, phải khiến anh ta cảm thấy em là cốc trà chanh, mùi hương quyến rũ, uống vào khoan khoái, đem lại vị ngọt, vị chua man mát, tuyệt vời...”

Tôi cẩn thận ghi lại những bước chị dạy tôi, xem đi xem lại cho đến lúc thuộc lòng thì thôi.

Trước tiên nói những lời âu yếm.

Chủ động hôn anh ta.

Giúp anh ta cởi áo.

Chị nói phải nhẹ nhàng, từ từ cởi áo anh ta, vuốt ve cơ thể anh ta.

Cần chủ động hưởng ứng.

Chị nói đàn ông không thích phụ nữ nằm thẳng đuồn như xác chết trên giường. Chị còn dạy cho tôi một tuyệt chiêu: tư thế đàn ông thích nhất là phụ nữ ngồi trên người anh ta.

Kích thích vào thị giác và xúc giác... Lúc này, phụ nữ gọi tên đàn ông, bộc bạch tâm tình, đàn ông sẽ hoàn toàn bị cuốn hút.

Mười giờ, Tiểu Cảnh dừng xe ở sân, mở cửa xe đỡ tôi xuống.

“Thiên Thiên, anh không tiễn em nữa nhé!”

Giọng nói của anh thật hay nhưng có lẽ sau này tôi không còn được nghe thấy giọng nói ấy nữa.

“Xin lỗi!” Tôi nói. “Em chưa bao giờ yêu anh mà chỉ coi anh như anh trai. Bất kể có chuyện gì xảy ra thì anh đừng buồn vì em, sau này chắc chắn anh sẽ gặp được người con gái tốt hơn em.”

“Anh hiểu, anh không ngờ người em yêu chính là ông ấy... Mai anh sẽ đến đón em.”

Tôi ngây người nhìn chiếc xe rời đi, càng lúc càng xa.

Mưa to khiến người tôi ướt sũng.

Hôm nay, từ lúc gặp đến khi chia tay, anh không hề nói tìm tôi có việc gì, tôi cũng quên không hỏi, có lẽ anh muốn biết người tôi yêu là ai.

Chiếc xe dần mất hút, tôi hít một hơi thật sâu, vuốt nước trên mặt, bước vào nhà.

Ngoài trời tầm tối, mù mịt còn trong phòng khách, những ánh đèn thủy tinh lại lung linh, huyền ảo khiến tôi chói mắt.

Hàn Trạc Thần khoanh tay, nghiêng người tựa vào tường gần cửa ra vào. Hắn mặc bộ đồ ngủ màu trắng, xem ra có vẻ vừa mới tắm xong, mái tóc ướt hơi rồi trông thật gợi cảm, cơ thể tỏa ra mùi thơm dịu, dễ chịu.

Trái tim tôi loạn nhịp.

“Tại sao đến giờ mới về?” Giọng hắn rõ ràng là không vui.

Tôi nắm chặt lấy cặp sách. Nếu không nắm chặt có lẽ tôi sẽ vứt nó xuống nền nhà mát!

Hắn nhìn đôi mắt sưng đỏ của tôi, ngọn lửa trong mắt hắn dần tắt, biến thành ánh trắng dịu dàng sau những đám mây: “Không phải con lại bị nó vứt bỏ đấy chứ?”

Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, cúi gằm mặt nhìn xuống sàn nhà thì thấy chiếc điện thoại bị tan thành nhiều mảnh.

Chiếc cặp sách trong tay tôi nặng dần.

Ngoài trời gió giật mưa rào, trong phòng lại im lặng khác thường, im lặng đến mức tôi có thể nghe thấy tiếng hắt thở nhẹ: “Muộn rồi, đi tắm rồi ngủ sớm đi!”

“Con... con...” Tôi muốn nói những lời ngọt ngào nhưng lúc đó không nói được câu nào, phải đối mặt với hắt khiến tôi thấy chóng mặt, đầu óc quay cuồng không biết nên làm gì, nên nghĩ gì, chỉ loáng thoáng nhớ được bước thứ hai là hôn hắt.

Tôi ôm lấy vai hắt, trong lúc hắt giật mình, chờ người thì tôi kiễng chân hôn lên môi hắt. Khi môi chạm môi, ngòi thuốc nổ của tình yêu như bùng nổ, sự cuồng nhiệt của hắt khiến tôi hoàn toàn mất đi lý trí.

Môi với môi quấn quýt, cọ xát, tôi chỉ có thể đáp trả, hưởng ứng. Hắt ôm eo tôi, ép tôi vào tường, hôn cuồng nhiệt như cuồng phong bão táp như muốn nuốt chửng tôi, lưỡi hắt len lỏi trong miệng tôi không chút dè dặt.

Chiếc cặp sách trong tay tôi bỗng rơi xuống, tôi ôm chặt lấy cổ hắt.

Hơi ẩm tỏa ra từ cơ thể hắt làm cơ thể lạnh giá vì bị ngấm nước mưa của tôi ấm dần lên, làm tan ý chí kiên định của tôi. Tôi nép vào lòng hắt. Người hắt nóng rực như ngọn lửa, dần thiêu đốt tôi khiến tôi có cảm giác không chịu nổi.

Bỗng bàn tay hắt luồn vào áo tôi, bàn tay ấm áp đưa lên lưng tôi, khéo léo mở khuy áo con. Ngực tôi vừa mới được thả lỏng bỗng chốc đã bị một luồng sức mạnh thâm tóm. Tôi như bị hút hồn trong sự giằng vò của bàn tay hắt. Tôi không kìm nổi mà kêu khẽ một tiếng, chìm đắm trong tình yêu của hắt, cơ thể như hòa vào lửa nóng.

Môi hắt hôn dọc xuống cằm, cổ rồi lần theo những chiếc cúc áo được cởi tới ngực tôi, để lại những nụ hôn nồng nhiệt và hơi thở gấp gáp. Khi hắt ngậm vào đầu nhũ hoa thì tôi như quên đi mọi thứ, không nhớ mình là ai, không nhớ những giây phút trước tôi định làm gì, chỉ nhớ người đàn ông trước mặt tôi nói với tôi rằng hắt yêu tôi.

Tôi cũng yêu hắt.

Khi cơ thể tôi đang chìm đắm trong khát vọng, hắt bỗng thả tôi ra.

Dùng mu bàn tay vuốt ve má tôi, hắt nhếch môi, nở nụ cười mỉa mai: “Bị nó vứt bỏ thì nhớ đến ta?!”

Tôi thở gấp, khối não như bị thiêu thành tro bụi, chờ đợi nhìn hắt, không nói được lời nào.

Hắt quay mặt đi hướng khác khiến tôi không nhìn rõ mặt, hắt lạnh lùng nói: “Muộn rồi, về phòng ngủ đi!”

“Người con yêu là chú!” Trong lúc hấn định xoay người, tôi vội kéo tay hấn. Tôi không muốn lừa dối hấn, cũng không muốn nói những lời âu yếm như chị Thu đã dạy, tôi chỉ muốn nói lời tận sâu thẳm trái tim mình.

“Hôm nay con tự hỏi vô số lần rằng nếu cuộc đời này chỉ còn lại một ngày thì con muốn làm gì? Câu trả lời đều là muốn quay trở về sinh nhật thứ mười tám để con và chú cùng thực hiện mộng ước đó. Con muốn... dâng tặng thứ tốt đẹp nhất cho chú, con muốn chú biết rằng con yêu chú thực lòng, yêu đến mức không thể dứt ra... yêu đến mức nguyện quên đi mình là ai, quên đi chú là ai, toàn tâm toàn ý yêu chú, cho dù chỉ có một ngày đó thôi...”

Tôi vẫn chưa nói hết thì hấn đã ôm chặt tôi vào lòng, những ngón tay len lỏi vào mái tóc ướt của tôi. Tôi áp đầu vào ngực hấn, nghe nhịp đập rộn ràng của con tim hấn.

“Thiên Thiên, những lời con nói có thật không?”

Tôi không chút do dự đáp lại: “Thật!”

Đó là những lời thật nhất mà tôi đã nói trong đời mình. Tôi không lừa dối hấn, thậm chí không lừa dối chính mình!

“Ta tin con lần nữa...” Hấn bế tôi, bước lên cầu thang. “Chúng ta sẽ quay trở về sinh nhật thứ mười tám của con, tất cả sẽ làm lại từ đầu...”

Lúc đến ngã rẽ của cầu thang tôi nhìn thấy chiếc cặp sách nằm lơ lửng trên nền đá Đại Lý sạch bóng như gương. Tôi bỗng rùng mình, khẽ run lên.

“Lạnh không?”

“Một chút!”

Hấn cúi nhìn bộ quần áo ướt sũng của tôi, ôm tôi chặt hơn.

Khi bước vào phòng, tôi cứ ngỡ hấn sẽ đặt tôi lên giường, ôm hôn tôi cuồng nhiệt. Nhưng hấn lại ôm tôi vào phòng tắm, ấn công tắc ở bồn nước nóng. Đợi một lúc, hấn mới đặt tôi vào bồn tắm với dòng nước cuộn trôi.

“Á!” Nước ấm gội vào mặt, tóc và chiếc áo sơ mi bị hờ mảy cái cúc trên. Tôi định né tránh nhưng lại bị hấn giữ chặt.

“Con vừa ngâm nước mưa, phải tắm nước ấm để không bị lạnh...”

Tôi vuốt nước trên mặt, cố thích nghi với tốc độ và nhiệt độ của dòng nước.

Nhìn thấy hấn ngồi bên bồn tắm, không định bỏ lỡ cảnh tôi tắm, tôi đang suy nghĩ có cần cởi áo

hay không thì hấn từ từ giúp tôi cởi chiếc áo trắng mặc mà như không trên người tôi, ngón tay men theo cơ thể nửa trần của tôi đến tận eo, nhẹ nhàng tìm phần khóa của chiếc váy rồi kéo khóa.

“Sao chú biết ở chỗ này?” Khóa kéo của chiếc váy đồng phục được thiết kế kín đáo. Tôi còn nhớ lần đầu tiên mặc đồng phục, phải rất lâu tôi mới tìm thấy phần khóa.

Hấn cười, ánh mắt sâu thẳm bỗng trở nên hấp dẫn kỳ lạ: “Ta đã quan sát rất nhiều lần rồi...”

“Chú...”

Hấn nghiêng người áp sát vào tai tôi nói, hơi thở gấp gấp thổi bên tai: “Ta luôn thấy bộ đồng phục này rất chướng mắt, nên thường nghĩ làm thế nào để cởi nó ra một cách nhanh nhất.”

Tôi cắn môi, hai má nóng bừng, không biết nói gì với kiểu bộc bạch trắng trợn của hấn. Đối diện với đôi mắt tràn đầy dục vọng còn trắng trợn hơn của hấn, tim tôi càng loạn nhịp, thần hồn điên đảo. Trong lúc tôi vẫn còn đắn đo suy nghĩ, hấn đã lột sạch quần áo của tôi như người ta lột một con nhộng.

Ngoài trời mưa to gió lớn thì trong phòng tắm nước chảy xối xả càng mạnh, bọt bắn tung tóe. Những giọt nước long lanh lăn trên làn da mịn màng, trắng trẻo rơi xuống, không ngừng men theo những đường cong, lấp lánh sắc màu tươi đẹp. Trong làn hơi nước, trông hấn như thoát khỏi sự u tối, tàn bạo, đặc biệt là đáy mắt như tỏa sáng, bỗng chốc hút hồn tôi.

Hấn say đắm nhìn tôi, dòng nước nóng như thấm sâu vào trong da đến tận mạch máu, len lỏi trong cơ thể. Tôi không thể làm chủ được mình, bắt đầu chờ đợi, chờ đợi thực hiện lời nguyện ước tốt đẹp.

Không biết có ly kỳ như trong tiểu thuyết hay không.

Tôi đang thăm mong mỏi, bỗng hấn đưa tay với lấy chai dầu gội đầu. Tôi trở nên mê muội, bắt đầu hoài nghi, có phải do tôi suy nghĩ quá nhiều không? Hôm nay phải chăng hấn không định lên giường cùng tôi?! Không phải hấn chỉ giúp tôi tắm xong rồi đặt tôi lên giường, nói lời chúc ngủ ngon đấy chứ?!

Nhìn những hành động chậm rãi của hấn thì rất có thể là như vậy. Hấn cúi đầu nhìn tóc tôi, ánh mắt lướt nhìn bộ ngực căng tròn, mịn màng của tôi, rồi nhìn đến eo, cặp đùi đang cong lên... Hấn hít một hơi, ho một tiếng rồi đặt chai dầu gội đầu về vị trí cũ, thay bằng một chai sữa tắm.

Bọt sữa tắm tràn ra khỏi lòng bàn tay hấn, màu hồng phấn trong suốt, tỏa hương hoa hồng thơm dịu, xoa lên cơ thể thật mềm mại. Tiếc rằng cảm giác đó chẳng mấy chốc đã bị làn nước nóng cuốn trôi, chỉ còn lại hơi nóng trong lòng bàn tay hấn lướt trên cơ thể tôi. Tôi chắc chắn rằng đám bọt đã sớm bị cuốn trôi không còn chút nào nhưng hấn vẫn rất chăm chỉ giúp tôi xoa. Khi tay hấn xoa từ cổ xuống bờ vai gầy, tôi bỗng có cảm giác như thiếu oxy, phải mở miệng để hít

thở. Khi tay hắn di chuyển đến lồng ngực đang phập phồng của tôi, quả thực tôi không thể chịu nổi, cảm giác như sắp bị hắn thiêu trụi.

Tôi nắm lấy tay hắn, hoang mang nhìn hắn nói: “Không được.”

Đôi mắt hắn như tối lại. Hắn giữ lấy gáy tôi, cúi xuống hôn lên môi tôi, cánh tay kia vượt mọi chướng ngại đưa sâu vào giữa cặp đùi tôi đang khép chặt.

Vùng nhạy cảm nhất bị ngón tay nhẹ nhàng chạm tới dường như kéo theo hàng nghìn hàng vạn sợi dây thần kinh. Ngón tay hắn từ từ lần sờ, vuốt ve khiến toàn thân tôi run lên, tôi thở gấp như không còn chút sức lực.

Tôi cảm thấy trống trải, cần có hơi ấm lấp đầy sự trống trải vô cùng vô tận ấy ngay lập tức. Tôi mở mắt, muốn cầu xin hắn dừng lại song lại nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng đầy khêu gợi của hắn, đôi mắt triu mến như muốn thấu tóm lấy đôi phương. Trong giây phút ấy, tâm hồn tôi quả đã bị hắn thấu tóm, hoàn toàn chìm đắm trong sự gợi cảm của hắn.

Đây là người hằng đêm tôi chờ đợi ư?

Người này đối với bất kỳ ai đều lạnh lùng nhưng riêng với tôi thì không tiếc rẻ sự dịu dàng ư?

Người này từng dùng tính mạng để bảo vệ tôi lúc đêm mưa ư?

Đây chính là người đàn ông tôi yêu nhất.

Tim tôi chột nhói đau, lòng chua xót, tôi ôm vai hắn, hôn hắn một cách cuồng nhiệt. Trong cái hôn cuồng nhiệt ấy, trời đất như quay cuồng, tôi hoàn toàn quên đi cảm giác xấu hổ, ngả người vào hắn, dùng đường cong cơ thể để cảm nhận cơ thể săn chắc của hắn.

Hắn rên nhẹ, ôm lấy eo tôi nhắc bổng tôi lên đùi hắn, giang hai đùi tôi ép vào eo hắn. Chúng tôi hôn nhau cuồng nhiệt cho tới khi hết hơi, cuối cùng hắn mới buông tha cho đôi môi tôi rồi vừa thở gấp, vừa sờ tìm khuôn ngực đang phập phồng của tôi, lưỡi nhẹ nhàng di chuyển về khiêu khích.

Như có một luồng điện lớn chạy dọc cơ thể, đến tận đầu ngón tay khiến tôi như mất hết cảm giác. Ruột gan tôi rối bời, bất giác tôi cong đùi, quấn lấy eo hắn. Vùng mẫn cảm nhất của tôi bị ép lên nơi nóng bỏng và cứng rắn khác thường của hắn khiến tôi cảm thấy phấn khích, muốn vương vào tội lỗi.

Chúng tôi mong mỗi đợt được thứ gì đó qua lớp áo ngủ bằng tơ tằm của hắn, sự đụng chạm khiến tôi bứt rứt, khát khao mãnh liệt được hắn xuyên qua lớp rào cản đó để tiến sâu vào cơ thể tôi. Cuối cùng tôi không nhẫn nại thêm được nữa. Tôi lật lớp áo ngủ của hắn, ôm chặt eo hắn. Tôi ôm hắn như ôm lấy cả thế giới trong lòng, cảm thấy an toàn và mãn nguyện.

Hắn ôm lấy lưng tôi như muốn nhào nặn tôi tan vào cơ thể hắn.

“Xin anh đẩy...” Tôi gấp gáp hít thở bầu không khí ướt át, nói nhẹ vào tai hắn.

Toàn thân hắn như giật lên, hắn nhanh chóng đứng lên: “Anh đợi câu nói này của em đã rất lâu rồi...”

Hắn bế tôi rời khỏi buồng tắm, cùng lăn lộn với tôi trên giường. Tôi tháo gỡ dây thắt của chiếc áo ngủ ở eo hắn, thô lỗ giật cởi áo.

Mưa đêm nay dài hơn mọi khi. Ánh đèn đêm nay như lung linh hơn mọi khi.

Ánh sáng dịu dịu như xuyên qua lớp vỏ bọc trong trắng của chiếc đèn chiếu rọi lên cơ thể hai người quấn quýt lấy nhau trên giường, ánh lên màu mật ong dịu ngọt, tỏa mùi hương sắc dục.

Tắm nước nóng xong, nằm trên chiếc giường mềm mại thì dây thần kinh dù đang căng thẳng cũng sẽ được thả lỏng. Mỗi phần cơ thể tôi đều cảm nhận được hơi ấm của hắn, những thớ thịt rắn chắc trên cơ thể hắn và cả dục vọng cháy bỏng của hắn.

Tôi háo hức mong đợi hắn sẽ lấp đầy cơ thể tôi nhưng hắn không hề vội vàng mà nhẹ nhàng hôn lên trán, cằm, hai má, bờ môi, đôi mắt và cả vành tai tôi để tôi nghe rõ tiếng thở đều đặn của hắn. Hắn hôn dần xuống dưới. Chiếc lưỡi mềm mại, ướt át khiêu khích đến đâu là nơi đó bút rút. Cho dù tôi đã cắn chặt răng nhưng vẫn không ngăn nổi tiếng rên khe khẽ.

Trong sự cuồng nhiệt của hắn, tôi cảm nhận được luồng nóng trào dâng khỏi cặp đùi đang khép chặt, vùng kín đảo vốn đang nóng ran bỗng trở nên bút rút, ngứa ngáy đến mức tôi không thể khép kín được nữa, từ từ mở rộng. Hình như hắn vẫn chưa hiểu sự chào đón của tôi, ngón tay thon dài từ từ đưa vào chôn hương hoa ướt át ấy.

Sự kích thích đặc biệt từ nơi ấy lan ra toàn thân. Tôi đau khổ cắn chặt môi, nhúc nhích cơ thể nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi ngón tay hắn vùi sâu vào cơ thể tôi. Hắn chau mày, nhìn tôi vẻ lo lắng.

Tôi nhìn thấy dục vọng bùng phát trong mắt hắn, lập tức hiểu được hắn lo lắng điều gì nhưng ngay lúc này tôi không suy nghĩ quá nhiều đến việc có vào được hay có đau không, tôi chỉ cảm thấy sự bút rút trong cơ thể. Máu như trào ngược lên não, bên dưới tôi bắt đầu nóng ran, thắt chặt lại rồi như bị co giật.

Tôi không biết đây là kiểu phản ứng gì, một cảm giác tê dại khác thường từ nơi hắn để tay lan truyền khắp cơ thể, thậm chí làm tê dại cả bộ não nên tôi đã làm một việc khiến cả đời phải xót xa, ân hận.

Bỗng tôi vô cùng thô lỗ đẩy hắn ngã ra giường, ngồi lên đùi hắn, nắm lấy phần rắn chắc khác thường của cơ thể hắn, cắn răng ngồi thụp xuống. Ban đầu có chút căng nhức, tôi không nén nổi sự đau đớn kêu lên rồi vẫn chịu đựng được.

Hắn nâng eo tôi lên, giọng hơi khàn và gượng gạo: “Thiên Thiên, sẽ đau đấy!”

Tôi nhìn hắn, khuôn mặt hắn mờ nhạt trước mắt tôi: “Thần... Em yêu anh!”

Hắn khẽ kêu, lúc hắn nâng người cũng là lúc ôm eo tôi ấn mạnh xuống.

“A!!!”

Tôi kêu lên. Nỗi đau bị xé rách đã thức tỉnh lý trí trong tôi, tôi vô cùng hối hận.

Nhưng điều khiến tôi ân hận nhất là Hàn Trạc Thần lại nói: “Thiên Thiên, anh sống đến bây giờ, việc xấu hổ nhất là bị một cô bé mười tám tuổi cưỡng bức.

Chương 21

Nghe thấy câu nói đó, nhớ lại cảnh tượng tôi vội vàng không thể nhẫn nại thì mồ hôi rịn trên trán, lạnh toát.

Tôi chỉ muốn đâm đầu vào tường, bàn tay hắn vẫn đề trên eo tôi không chịu buông tha, cái ấy của hắn nằm dọc giữa hai chân tôi, giữ chặt lấy phần mềm yếu của cơ thể tôi.

Tôi quả thực không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đang hào hứng tột độ của hắn, vội túm lấy chiếc chăn che mặt.

Hắn ôm eo tôi ngồi dậy, kéo chăn che mặt của tôi ra, sờ lên trán tôi, giúp tôi lau những giọt mồ hôi, nhẹ nhàng hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Tôi hít vào một hơi thật sâu, ngọn lửa cháy trong cơ thể đã biến thành mồ hôi thoát khỏi lỗ chân lông, không bị giày vò như ban nãy. Đặc biệt là cảm giác trống trải được lấp đầy, vô cùng dễ chịu.

“Đỡ hơn nhiều, không đau nữa!”

Hắn mỉm cười véo má tôi: “Anh hỏi em là cảm giác lên đỉnh thế nào?”

“Hả?”

Vấn đề này...

Nhìn thấy hắn nháy mắt, chờ đợi câu trả lời của tôi, lại nghĩ đến cảm giác khát khao không thể kiềm chế ban nãy, thậm chí đến mức chìm đắm trong dục vọng, tôi cúi đầu nói nhỏ: “Chẳng thế nào!”

“Hả?” Hắn thừa dịp ép lên người tôi. “Vậy anh sẽ để em thử lần nữa...”

Lòng bàn tay hắn đặt bên sườn tôi, vật cứng từ từ rút ra khiến tôi cảm thấy trống trải, rồi hắn lại chậm chậm tiến sâu vào, lấp đầy khoảng trống.

Nỗi đau vẫn còn đó nhưng đỡ hơn ban nãy nhiều.

Đêm mưa gió bão bùng, chúng tôi cũng dập dềnh theo mưa gió.

Dưới ánh đèn màu cam nhạt, hắn nhìn vào mắt tôi, bàn tay phải để bên sườn, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve má tôi, luồn vào tóc tôi, chậm chậm mân mê.

Nơi nhỏ bé, sâu thẳm trống trải rồi lại được lấp đầy, cái mất đi không phải chỉ có sự thuần khiết mà còn có cả sự oán hận, ngay cả sự thù hận chôn sâu tận đáy lòng cũng bị những khoái cảm vùi dập.

Tôi đưa tay áp vào tay hắn, những ngón tay thon dài của hắn đan vào những ngón tay tôi. Tôi như kẻ say tình, đắm đuối trong ánh mắt dập dờn biến tình của hắn, hoàn toàn quên đi nỗi đau, cả thân xác và trái tim đã bị hắn chinh phục, chỉ muốn làm người phụ nữ của hắn.

Nụ cười nở trên khuôn mặt chúng tôi.

Tình yêu trào dâng trong tim chúng tôi.

Không cần che giấu, vứt bỏ sự ràng buộc, thời khắc này là mãi mãi!

Hắn cúi người hôn lên môi tôi, nói: “Cuối cùng anh đã hiểu thế nào là làm tình.”

Tôi nói: “Cuối cùng em đã hiểu cái gì là đẹp nhất.”

“Hưởng thụ một lần là đủ rồi sao?”

Tôi mỉm cười hôn hắn: “Đủ rồi!”

“Nhưng anh thấy chưa đủ!!!”

Sự kích động như ngấm sâu vào cơ thể hai người, ánh mắt trao nhau, những ngón tay đan vào nhau dạt dào tình yêu nồng thắm. Cảm giác tuyệt vời ấy, chỉ hưởng thụ một lần đúng là vẫn chưa đủ, nó khiến người ta trở nên tham lam, muốn một lần rồi lại mong lần nữa.

Qua những hồi vào sâu rồi lại đi ra, cứ di chuyển chậm chậm, đều đều.

Lúc tôi dần dần thích nghi với chút căng nhức, cơ thể lần đầu nếm trải “mây mưa”, đã thích nghi với nhịp điệu của hắn thì hắn bắt đầu tăng tốc, càng lúc càng mạnh mẽ.

“U... ĐỪNG...”

Mọi phản kích trào dâng qua những lần cọ xát nơi sâu thẳm của đôi bên, luồng nóng phun trào, tôi ôm chặt lấy bờ vai rộng lớn của hắn, hơi rướn người lên.

“Thiên Thiên, anh yêu em!” Hắn hôn lên môi tôi, không chút nhẹ nhàng mà tiến sâu vào rồi rút mạnh ra. Mỗi lần như vậy tôi như chìm đắm trong những tiết tấu vừa đau khổ vừa ngọt ngào.

Cơ thể tôi bỗng căng lên, toàn thân run rẩy rồi như bị chuột rút. Tôi điên cuồng cắn môi hắn, trong lúc khoái cảm trong tôi bùng phát thì hắn kêu lên một tiếng, ôm chặt lấy tôi, tràn đầy tình yêu và dục vọng trong tôi, hòa quyện lấy tôi.

Đỉnh cao này không rõ là đau khổ hay sung sướng, tôi chỉ cảm thấy ngoài người đàn ông trước mặt mình, tôi không cần, cũng không muốn thứ gì khác.

Hắn chính là cả thế giới của tôi. Tôi không thể trốn chạy.

Kể cả mọi thứ đã kết thúc, tôi vẫn không nỡ buông lỏng đôi tay đang ôm chặt lấy eo hắn, chỉ sợ nếu tôi thả ra thì sẽ mất hắn.

Hắn cũng không thả tôi ra, ôm lấy người tôi, hôn lên trán, môi tôi.

“Có thích không?”

“Rất đau khổ, rất dằn vặt...” Song trong thâm tâm tôi lại tự thêm một câu: “Nhưng rất thích!”

Tôi chưa bao giờ biết rằng đời người lại có niềm vui như vậy, hưởng thụ sự đau khổ và dằn vặt. Tám năm sớm tối bên nhau, chúng tôi chưa bao giờ gần gũi như vậy, chưa bao giờ tôi nghĩ có những lúc hắn dịu dàng, thậm chí đến vậy.

Tôi lấy đầu ngón tay vuốt ve mặt hắn, vuốt những giọt mồ hôi đang lăn trên hai má và mái tóc ẩm ướt của hắn. Tôi thực sự yêu hắn, một ngày vẫn chưa đủ, làm sao đây?

Hắn cắn môi, rút ra khỏi cơ thể tôi như hút cả hồn phách tôi vậy.

“Anh phải đi sao?” Tôi bịn rịn không rời nắm lấy tay hắn. Đây là đêm tuyệt vời nhất trong đời tôi. Tôi chỉ muốn nó lâu hơn chút nữa!

“Đi?!” Hắn sững người, bật cười cứ như thể tôi vừa hỏi một câu ngớ ngẩn.

Hắn kéo tôi ngồi dậy, ngồi sau lưng tôi, ôm lấy tôi, vuốt ve ngực, hôn lên bờ vai và lưng tôi.

“Anh nghĩ... đêm nay mới bắt đầu...”

“Em muốn anh ngủ bên em...”

“Nhưng anh không muốn...”

Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu lâu, ngoài trời đã ngừng mưa, trời tờ mờ sáng. Tôi cuộn người trong chăn, úp mặt vào gối, từ nhỏ tới lớn tôi chưa bao giờ thèm ngủ như lúc này. Hắn kéo chăn ra, bàn tay vuốt ve lưng tôi, bịn rịn không nỡ rời.

“Em xin anh đấy!” Tôi có vẻ giận hờn nhìn hắn. “Hãy để em ngủ một chút, chỉ một chút thôi!”

Đôi mắt hắn còn sáng hơn hôm qua, trên khuôn mặt hắn không lộ chút mệt mỏi nào. Tôi thì thật tội nghiệp, toàn thân nhức mỏi, tứ chi rã rời, đầu nặng trĩu, mong muốn duy nhất chỉ là ngủ.

“Vậy em đến đây để anh ôm.”

“Không!” Ban nãy hấn nói muốn ôm tôi nhưng ôm rồi lại bắt đầu khiêu khích tôi, đầu lưỡi chạm vào những nơi nhạy cảm nhất của cơ thể, khiến tôi phải đầu hàng, phục tùng.

“Vậy chúng ta nói chuyện.”

“Nói chuyện? Anh không mệt à?” Tôi ngẩng đầu, căng mắt, mơ màng nhìn hấn. “Có phải anh luôn tập thể hình không?”

“Cũng không thường xuyên nhưng trước đây muốn làm cảnh sát nên mấy năm trung học, ngày nào anh cũng chạy việt dã!”

“Không phải như thế chứ?” Tôi lại còn định đợi đến lúc gân cốt hấn rã rời, có lẽ đợi đến lúc hấn sáu mươi tuổi mới có chút hy vọng.

Có vẻ như mấy năm trước đây An Dĩ Phong đã có tầm nhìn xa trông rộng. Hấn nói: “Cái khung người mỏng manh như vậy... chịu nổi sự dằn vặt của anh không? Anh đừng có gây ra án mạng đấy!”, giờ nghĩ lại tôi thấy đã quá muộn rồi!

Nghĩ đến An Dĩ Phong, tôi bỗng nghĩ đến một câu trước đây rất muốn hỏi.

Tôi quán lấy chân, sà vào lòng hấn, gói đầu lên ngực hấn, hỏi: “Tại sao anh lại gia nhập xã hội đen?”

Hấn ôm lấy vai tôi, hỏi vặn lại: “Tại sao em lại hỏi thế?”

Bởi theo những gì tôi biết về hấn thì hấn đâu phải loại người không biết tự chủ, ông trùm Lôi cũng không thể bắt hấn làm việc mà hấn không muốn. Một người có mục tiêu rõ ràng như vậy, tại sao trong lúc chuẩn bị thi vào đại học lại dễ dàng vứt bỏ ước mơ của mình.

“Anh muốn làm cảnh sát đến thế, ước mơ sắp ở trong tầm tay, trừ phi có việc bất đắc dĩ, chứ không làm sao anh lại bước vào con đường không có đường lùi như thế này?”

Hấn áp mặt vào tóc tôi, giọng đầy thương cảm và xót xa: “Em là người duy nhất nói với anh câu này... Thiên Thiên, thế giới này chỉ có em hiểu được “việc bất đắc dĩ” của anh nên anh mới yêu em, cứ chìm đắm trong tình yêu với em không thể nào dứt ra được...”

Nói đến đây tôi không khỏi than thở: “Nhưng tình yêu của anh có thể duy trì được bao lâu chứ? Một tháng hay hai tháng?”

Hấn kinh ngạc nhìn tôi, có vẻ không ngờ tôi lại nghĩ sâu xa đến vậy.

Tôi tiếp tục: “Chị Thu từng nói rằng người đàn ông dày dạn sương gió như anh không thể yêu một người phụ nữ trọn đời trọn kiếp, nhưng em không quan tâm...”

“Cô ta!” Hấn bực tức nghiêng răng nghiêng lợi, hỏi tôi với vẻ rất nghiêm túc: “Em tin không?”

Tôi gật đầu với vẻ rất nghiêm túc.

Hấn ngồi thẳng dậy, giận dữ nhìn tôi, giận đến mức nhiều lần định nói gì đó nhưng có vẻ uất ức nghẹn trong cổ họng, cuối cùng cũng bật ra: “Khi chưa gặp em thì anh cũng không tin mình có thể yêu ai. Em... sinh ra đã là vận mệnh của anh rồi!”

“Anh chẳng phải cũng là vận mệnh của em sao?”

Yêu, hận vốn là hai từ mâu thuẫn nhưng đáng buồn sao nó vẫn cùng tồn tại.

“Có lẽ vậy!” Hấn cuộn ôm lấy tôi trong chăn. “Thiên Thiên, anh yêu em, bất kể em đem đến cho anh điều gì, anh cũng không muốn mất em.”

Tôi ôm lấy chăn, cong môi như thể hấn vừa cho tôi uống một cốc nước đào mật ong, hương vị ngọt ngào trôi theo dòng máu ấm nóng.

“Anh mong lúc tâm trạng anh không được tốt, luôn có em ngồi bên anh, mong mỗi lần toàn thân anh rã rời, mệt mỏi trở về, nhìn thấy phòng khách đèn sáng và em nằm cuộn trên sofa. Em luôn lặng lẽ sống cuộc đời của mình, không bao giờ hỏi anh đi đâu, lúc nào anh về nhưng ngày nào em cũng đợi anh, em khiến anh cảm thấy mình có một mái ấm... Có lúc tiếp khách, chốc chốc anh lại nhìn đồng hồ, cứ nghĩ đến cảnh em cuộn tròn trên sofa, anh thấy xót xa.” Hấn ôm tôi chặt hơn. “Thiên Thiên, điều gì cũng có thể là giả, ngay cả việc em yêu anh... nhưng tám năm qua anh đã rung động là thật.”

Nụ cười trên môi tôi như tê cứng, dòng máu sục sôi như đông cứng. Tôi nhắm mắt lại, toàn thân rã rời, vùi đầu vào vai hấn.

Ông trời đang tạo ra một câu chuyện thật nực cười giữa hai chúng tôi. Nếu một ngày tôi cầm con dao vào lòng ngực hấn, hấn biết rằng tất cả đều là giả dối, kể cả việc hấn rung động... Hấn sẽ thế nào đây? Hấn sẽ hận tôi biết nhường nào!

Tôi mệt rồi, quá mệt rồi!

Tôi tựa vào vai hấn, ngủ thiếp đi. Trong mơ tôi nhìn thấy hấn lau nước mắt cho tôi, nói: “Anh tin em yêu anh thật lòng, anh tin vào điều đó.”

Tôi nói: “Đúng, em yêu anh thật lòng nhưng anh có chắc chắn rằng người anh yêu là em không?”

Vừa mở mắt tôi nghĩ ngay đến việc xem hấn có ngủ bên cạnh tôi không? Tôi cảm thấy tiếc nuối vì bên cạnh trống trải. Sau đó tôi nghĩ đến con dao trong cặp sách, hấn có phát hiện ra không? Tôi vội vàng mặc đồ, chạy xuống dưới, trên nền đá Đại Lý được nhuộm nắng vàng không có thứ gì. Cặp sách của tôi đã được ai đó đặt lên sofa, may mà khóa vẫn đóng kín, xem ra nó chưa bị mở.

Tôi thờ phào, xoay người nhìn thấy Hàn Trạc Thần ngồi bên bàn uống cà phê. Hình như hấn không có ý định đi ra ngoài, chỉ mặc một bộ quần áo ở nhà màu trắng đục, đáng vẻ có chút ẻo oải. Hấn không nói gì với tôi, chỉ mỉm cười.

Nụ cười thật hiền hòa. Lúc đó tôi có hàng nghìn hàng vạn điều muốn nói nhưng lại không nói nên lời.

“Chào buổi sáng!” Tôi lo lắng ngồi xuống, đối diện với hấn, chỉ là một chiếc bàn không to lắm nhưng cứ như kẻ góc biển, người chân trời.

“Dậy sớm vậy sao?” Hấn đặt tờ báo trên tay xuống, mỉm cười, đẩy bát cơm rang trứng vẫn còn nóng đến trước mặt tôi. “Anh vừa làm món cơm rang cho em, vẫn còn nóng đấy!”

Những hạt cơm bóng bẩy, trứng gà vàng óng dậy mùi, đó chính là mùi vị thơm nhất trong ký ức của tôi.

Khi ăn, không phải là mùi vị của cơm mà là mùi vị của tình yêu.

“Có ngon không?”

Tôi khẽ gật đầu. Ăn bữa sáng hấn làm cho tôi, tận hưởng tình yêu cảm động của hấn, hạnh phúc tôi đã đánh mất trở về rồi.

Hấn vói tay, vuốt ve bàn tay tôi đang đặt bên cạnh bát cơm rồi hỏi: “Lúc em đi học, trong cặp sách cần để dao à?”

Tôi bỗng ngồi thẳng người, sống lưng lạnh toát, cổ nuốt miếng cơm như miếng thuốc độc, làm ra vẻ bình tĩnh: “Con... à, em sợ có người bắt cóc.”

“À!” Hấn nghịch những ngón tay tôi, lại hỏi một câu khiến tôi chẳng hiểu gì: “Có phải khi Cảnh bảo vệ em, em không có cảm giác an toàn?”

Tôi nghĩ hồi lâu, vẫn không hiểu ý của hấn liền nói thẳng: “Em không hiểu ý của anh.”

“Cảnh nói em hỏi nó có súng không... Nếu em thấy nó cần phải có thì anh sẽ cho nó một khẩu.”

“Em chỉ hỏi linh tinh thôi, em nghĩ chắc anh ấy không cần dùng.”

Lòng bàn tay tôi rịn mồ hôi, lạnh buốt khác thường, không biết hấn có nhận ra không?! Tôi muốn nhìn thấy biểu hiện của tình cảm khác biệt trên nét mặt hấn nhưng trông hấn vẫn rất điềm tĩnh, nụ cười hiền hòa.

“Ăn cơm đi, nguội rồi sẽ không ngon nữa!”

Tôi cúi đầu ăn cơm, không thấy có chút hương vị nào.

Tôi chỉ cảm thấy toàn thân ớn lạnh, muốn nhanh chóng trốn khỏi đây.

Cuối cùng cũng ăn hết bát cơm, tôi cố gắng để nhịp thở bình thường.

“Em đi học đàn đây!”

“Em đừng đi nữa, ăn cơm xong lên phòng nghỉ một lúc nữa đi!”

“Em đã hẹn với cô giáo rồi!” Thực ra tôi không hề hẹn với cô, hình như hôm nay là buổi học của học sinh khác.

Hấn mỉm cười, đưa tay tôi lên miệng thơm một cái, vuốt tóc tôi. “Cảnh vừa đến công ty, hôm nay anh đưa em đi.”

“Vâng!”

Suốt dọc đường đi hấn không hề để ý đến sự kinh ngạc của lái xe, cứ ôm chặt tôi, cứ chỉ vô cùng thân mật, hấn nói nhỏ vào tai tôi: “Tôi nay về sớm chút nhé, anh đợi em.”

“Vâng, em biết rồi!”

Tôi chỉ thuận miệng nói vậy, còn trong lòng vô cùng sợ hãi như sắp kề cận cái chết.

Tôi rất hiểu người suy nghĩ cặn kẽ như Hàn Trạc Thần chắc chắn không tin trong cặp sách của tôi có dao chỉ là để phòng kẻ khác bắt cóc. Với tính đa nghi, nhất định hấn sẽ nhanh chóng điều tra lai lịch của tôi. Một khi hấn điều tra ra tôi là ai, việc hấn trả thù tôi như thế nào không quan trọng, quan trọng là tôi sẽ không còn cơ hội để giết hấn.

Trước mắt tôi chỉ còn có hai con đường. Một là chạy trốn, nếu may mắn, hấn sẽ không tìm thấy tôi, cho dù tỷ lệ đó rất thấp, nếu không bỏ mẹ tôi đã không phải suốt ngày nơm nớp lo sợ, nay đây mai đó, chạy trốn khắp nơi mà vẫn bị tìm ra. Hai là coi như không có việc gì mà quay trở về, đêm nay sẽ ra tay giết hấn, tuy tỷ lệ thành công gần như bằng không nhưng dù thế nào tôi cũng đã cố gắng, coi như xứng đáng với bố mẹ nơi chín suối, xứng đáng với chính mình.

Ruột gan tôi rối bời, ngón tay bỗng lạnh ngắt, tôi cúi đầu thì phát hiện trên ngón áp út có một chiếc nhẫn, hoa loa kèn nhện đỏ tinh tế, kim cương lấp lánh, chính là chiếc nhẫn tôi đã vứt đi.

“Anh?”

“Thiên Thiên, chúng ta kết hôn nhé!”

“Hả?”

Hắn nhìn tôi đăm đúi: “An Dĩ Phong từng nói với anh, phụ nữ chỉ tin những lời hứa trong ngày cưới, không tin người đàn ông không chịu cưới cô ấy mà cứ mở miệng ra là nói trọn đời trọn kiếp.”

“Nhưng chẳng phải anh đã nói...”

“Anh nghĩ rồi, anh có thể đưa em rời khỏi đây, đến một nông trường ở nước ngoài mà không ai nhận ra chúng ta, bắt đầu một cuộc sống mới.”

Tôi nép vào ngực hắn, nghe nhịp đập của con tim chân thành. Nếu có thể, tôi mong rằng hắn mãi mãi không biết tôi là ai, cả đời không biết tôi đã cố tỏ vẻ lương thiện và thông cảm để đánh lừa hắn suốt tám năm qua.

Xe dừng lại, tôi bịn rịn không muốn xuống xe. Vừa xuống xe, nghe thấy tiếng xe khởi động, tôi chạy đến áp vào cửa sổ xe lừa dối hắn lần cuối: “Đến lúc đó, em muốn trong nông trường trồng một vườn toàn hoa loa kèn nhện đỏ. Nếu anh đồng ý chúng ta sẽ sinh một đứa con.”

“Chỉ cần em đồng ý ở bên anh!”

Chương 22

Tôi tựa vào tấm kính trước ban công, nghe bản nhạc huyền ảo, mơ hồ như trong cõi mộng, tâm tình cũng bị cuốn hút theo viễn cảnh tương lai tuyệt đẹp, mơ đến cảnh tôi và Hàn Trạc Thần đuổi bắt, treu đùa trong một nông trường mênh mông, bát ngát.

Con người có lúc rất bi ai, lúc có đường lùi lại cứ gồng gượng bước tiếp, khi đến đường cùng, quay đầu nhìn lại mới phát hiện mình đã để lỡ thứ cần nhất. Cho nên, phải ép mình không được quay đầu, tiếp tục tiến lên phía trước.

“Thiên Thiên!” Không biết cô giáo tự lúc nào đã đứng ngay sau lưng tôi hỏi: “Em muốn thi trường nào?”

“Em... chưa nghĩ tới”, tôi trả lời.

“Các môn văn hóa của em thế nào? Nếu trên điểm trung bình thì cô có thể giới thiệu cho em một giáo viên.”

“Cảm ơn cô, nhưng... môn văn hóa của em dưới điểm trung bình.”

Một nữ sinh học đàn nhìn tôi, tươi cười nói: “Em cố gắng lên, trường đại học là một nơi rất tốt.”

Trên khuôn mặt chị lại nở nụ cười rạng rỡ, hạnh phúc. Chị nói với tôi rằng trường đại học như một tháp ngà, ở đó có rất nhiều bạn cùng trang lứa, cùng chí hướng. Phòng của chị có bốn người, tối đến cùng trò chuyện, xem phim truyền hình, lúc vui thì cùng cười. Chị còn nói họ thường vừa chơi đàn vừa nói về bạn trai của nhau.

Nghe kể thì quả là một nơi đẹp, chẳng trách các bạn của tôi đều cố gắng học để vào được nơi đó. Tiếc rằng tôi không còn cơ hội nữa rồi.

Cô giáo nhìn thấy tôi đang trầm tư suy nghĩ thì khuyên: “Không sao cả! Dù sao điều kiện gia đình em rất tốt, cô có thể giúp em liên hệ với trường ở nước ngoài, thi đầu vào ở nước ngoài khá đơn giản.”

Tôi gượng cười.

Cô còn tưởng rằng tôi không có niềm tin vào bản thân nên khích lệ: “Em mới mười tám tuổi mà đã đánh những bản nhạc truyền cảm đến vậy, sau này em sẽ thành công, cô không nhìn nhầm người đâu!”

“Cô ơi, không còn sớm nữa, em về đây ạ!” Tôi cúi người chào cô lần cuối, nói. “Cảm ơn cô!”

Chiều hôm đó, tôi đến công viên xem mấy cụ già luyện Thái cực quyền, nhìn những gương mặt hằn lên vết tích của tháng ngày đã qua, xem họ vì cố gắng sống khỏe hơn mà nỗ lực.

Đúng là khi sắp mất tính mạng mới thấy được giá trị của nó.

Sau đó, tôi lại đi dạo trên phố, len vào những con phố sầm uất, ngơ ngẩn nhìn từng tủ kính trưng bày. Lúc đi qua tiệm chụp ảnh cưới, những chiếc váy cưới trắng muốt khiến tôi mê mẩn, tôi liền chạy vào trong chụp một loạt ảnh cưới.

Chọn xong ảnh rồi quẹt thẻ tính tiền, họ nói rằng tháng sau đến lấy, tôi chỉ gật đầu mỉm cười, xem lại từng bức ảnh trên máy tính một lần nữa.

Trong ảnh tôi cười thật hạnh phúc nhưng tiếc rằng mắt ngấn lệ.

Bước ra khỏi cửa, đi qua hai con phố, tôi lại quay trở lại tiệm chụp ảnh cưới, xem từng bức ảnh một lần nữa.

Tôi ghi lại địa chỉ gia đình cho họ rồi nói: “Nếu tôi không thể đến lấy, anh chị hãy chuyển ảnh giúp tôi đến địa chỉ này. Nếu người nhận ảnh là một người đàn ông đẹp trai thì hãy nói với anh ấy rằng tôi yêu anh ấy, tôi thực sự rất muốn làm cô dâu của anh ấy... Mỗi tối tôi đợi anh ấy về nhà... là vì tôi muốn đợi anh ấy...”

Tôi đang một mình tha thẩn trong plaza thì điện thoại bỗng đổ chuông.

Tôi lướt nhìn số điện thoại, rồi nghe máy, giọng của Hàn Trạc Thần có vẻ rất lo lắng: “Thiên Thiên, em ở đâu đấy?”

“Em đang ở Thanh cảm plaza... Anh đang ở đâu?”

“Lúc anh đến đón em thì cô giáo nói em đã về từ sớm rồi.”

“Vậy à? Em vào plaza đi dạo một chút.”

“Anh đến đón em... Em ở tầng mấy?”

“Tầng ba, khu trang phục nữ.”

“Em đừng đi đâu nữa đấy!”

Trong lúc chờ đợi, tôi lại ngắm chiếc váy công chúa tuyệt đẹp bên cạnh. Nhân viên bán hàng rất nhiệt tình bước tới, liếc nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên ngón tay tôi liền nói: “Chiếc váy này rất hợp với phong cách của cô, cô mặc nó vào nhất định sẽ rất đẹp.”

“Lấy cho tôi thử chiếc này.”

Tôi bước ra khỏi phòng thử đồ, nhìn vào gương, tôi như lột xác khỏi bộ đồng phục ngọt ngào ấy, trông khá giống công chúa. Tôi hỏi nhân viên bán hàng: “Tôi mặc chiếc váy này có đẹp không? Có thể làm cho một người đàn ông nhớ mãi không?”

Cô ấy cười hỏi lại: “Cô đi hẹn hò à?”

“Đúng vậy!” Tôi mỉm cười đáp. “Cuộc hẹn cuối cùng.”

Cô ấy vội nói: “Chắc chắn khiến anh ấy khó quên.”

Tôi sờ lên phần cổ để lộ, nhớ đến nụ hôn, nhớ đến đêm qua chúng tôi quấn quýt lấy nhau, nước mắt tuôn rơi.

“Xin lỗi, tôi không mua nữa... Nếu là buổi hẹn cuối cùng thì tốt hơn là tôi không nên để anh ấy nhớ đến tôi nữa!”

Lúc tôi đang kéo cửa phòng thay đồ để bước vào trong thì bỗng nghe thấy Hàn Trạc Thần gọi: “Thiên Thiên!”

Tôi vừa mới quay người, hắn đã ôm lấy vai tôi, kéo tôi, ôm chặt vào lòng. Cánh tay to khỏe của hắn ôm ghì lấy tôi như muốn nói tình yêu của hắn không bao giờ thay đổi. Tôi giúp hắn lau đi những giọt mồ hôi trên trán, âu yếm hỏi: “Nóng lắm à?”

“Em có đói không? Bữa tối muốn ăn gì?” Hắn vừa hỏi vừa giúp tôi gỡ giá tiền trên chiếc váy, đưa cho vệ sĩ đứng đằng sau, chỉ vào một áo choàng khác nói: “Cả chiếc kia nữa!”

Tôi biết ngoài trời chắc chắn rất lạnh. Trán hắn rịn mồ hôi là do quá lo lắng cho tôi.

“Xin lỗi, em không nên đi lung tung.”

Hắn không nói gì, nhận lấy chiếc áo choàng từ tay nhân viên bán hàng, khoác lên người tôi. Trước khi khoác lên người tôi, hắn còn cố lướt nhìn sau lưng tôi.

“Có vấn đề gì à?” Tôi không hiểu, nghiêng đầu nhìn ra sau.

“Không có gì!” Hắn cười khoái chí. “Anh muốn xem khóa ở đâu.”

Nhìn thấy nhân viên bán hàng không nín được cười, tôi vội chuyển đề tài: “Anh thấy em mặc chiếc váy này đẹp không?”

“Đẹp hơn vẫn là không mặc gì hết...”

Tôi khoác tay hắn bước vào nhà hàng, kiểu cách cổ điển, lãng mạn của nhà hàng thật cuốn hút. Trần nhà có khoảng một nửa là kính trong, có chút ánh sáng rọi vào, không biết là ánh sao hay

ánh đèn. Đèn tường như chiếc lá phong, rọi lên chiếc bàn với ngọn nến đỏ. Dưới ánh sáng ấy, bộ bàn ghế mạ vàng hình cây hoa đậu tía ngăn cách với những chỗ ngồi khác, gợi lên cảm giác cao quý. Đặc biệt là ở giữa phòng có một người con gái chơi dương cầm, bản nhạc du dương khiến không gian càng trở nên lãng mạn và sang trọng.

Hàn Trạc Thần giúp tôi cởi áo khoác rồi đưa cho nhân viên phục vụ, kéo ghế để tôi ngồi xuống.

“Muốn ăn gì?” Hấn đỡ lấy quyển menu mà người phục vụ đem đến, đưa cho tôi.

“Em muốn ăn hải sản. Cua biển hấp, tôm xào tái nhé!”

Hàn Trạc Thần bỗng khựng lại, trả menu cho nhân viên phục vụ, trông có vẻ rất áy náy.

Rõ ràng là trong không gian sang trọng như vậy tôi nên ăn bò bít tết, lịch sự cầm dao đĩa, nhưng quả thực tôi rất thích ăn hải sản. Đây là bữa tối cuối cùng của tôi.

“Cậu nghĩ cách giải quyết, chúng tôi không vội, có thể đợi”, hấn nói với nhân viên phục vụ.

“VẬY NGÀI ĐỢI MỘT CHÚT, TÔI ĐI HỎI.”

Một lúc sau, nhân viên phục vụ rảo bước tới nói: “Không thành vấn đề, một lúc là có ngay.”

Quả thật rất nhanh, hai mươi phút sau, nhân viên phục vụ đã đem lên hai đĩa hải sản, màu sắc và hương vị chẳng khác gì so với nhà hàng hải sản nổi tiếng nhất.

“Tốc độ của họ nhanh thật đấy!” Tôi xúc động nói. “Hai mươi phút đã kịp mua rồi!”

“Hai mươi phút không kịp mua, có lẽ là bên đó đưa tới.”

“Vâng!” Nhìn thấy hấn với tay, tôi vội bung cả hai đĩa đến trước mặt mình. “Đề em bóc cho anh ăn.”

“Em...”

Trong một nhà hàng sang trọng như vậy, mọi người đều lặng lẽ và lịch sự ăn đồ ăn Tây, duy chỉ có tôi, tay lấm lem vì bóc tôm, cố gắng chiến đấu với nó cả năm phút, cuối cùng, khi ly của hấn còn ngum rượu vang cuối cùng thì tôi đặt miếng thịt tôm đã bóc sẵn vào đĩa của hấn.

Hấn nhìn miếng thịt tôm mình đầy sứt sẹo hỏi: “Em định ăn tối với tốc độ thế này sao?”

Tôi không hề dao động, kiên quyết gạt đầu rồi lại lấy cua biển, bắt đầu nghiên cứu xem nên ra tay với nó thế nào.

Hấn đành bất lực nói với nhân viên phục vụ: “Lấy thêm cho tôi hai chai vang đỏ.”

“...”

Từ lần đầu tiên ăn đồ hải sản bị cửa đứt tay thì sau này mỗi lần ăn hải sản hấn đều giúp tôi bóc vỏ, đặt miếng thịt còn nguyên vẹn vào đĩa của tôi. Trước đây tôi cho điều đó là lẽ đương nhiên, cứ ăn tự nhiên. Bây giờ giúp hấn bóc mới nhận ra những việc hấn làm cho tôi đều chứa đựng rất nhiều tình yêu thương. Tôi thấy chua chát, đau xót và hối hận.

Một lúc sau, hấn nhìn thấy tôi vẫn cầm con cua biển trong tay lật đi lật lại, cuối cùng không kiên nhẫn nổi nữa, hấn nói: “Thiên Thiên, chúng ta nói chuyện nhé!”

“Vâng!”

Tôi cúi đầu tiếp tục nghiên cứu lớp vỏ cứng của con cua biển.

“Em ở bên anh lâu như vậy rồi, cảm thấy anh quan tâm nhất là điều gì?”

Tôi bắt đầu nghĩ ngợi, một người đàn ông như hấn có thể nói là rất thành công, tiền bạc, sự nghiệp, sự tôn kính hấn đều có cả rồi nhưng hình như hấn lại không quan tâm lắm đến những thứ đó.

“Có lẽ là tình cảm”, tôi đáp.

Hấn vừa nhìn nhân viên phục vụ rót rượu vang đỏ vừa mỉm cười, có thể nhận thấy tôi đã không làm hấn thất vọng.

“Vậy em nhận thấy trong chuyện tình cảm, thứ không thể chấp nhận nhất là gì?”

Ánh mắt hấn vẫn đang nhìn rượu vang đỏ sóng sánh trong ly. Dưới ánh đèn mặt hấn càng trở nên u ám. Không đợi tôi trả lời, hấn đã đưa ra lời giải đáp: “Là sự lừa dối.”

Tôi cúi đầu, cảm thấy bất an, vỏ cua cứng đâm vào tay khiến tôi đau nhói.

Hấn tiếp tục: “Loại người như bọn anh sống trong xã hội đen, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác bán đứng nên coi niềm tin và sự trung thành quan trọng hơn tất cả! Anh và An Dĩ Phong có thể sống với nhau cho đến hôm nay là vì bọn anh tin tưởng nhau.”

Lòng tôi bỗng nặng trĩu, vì tôi ngừng thở mà mọi thứ trước mặt tối sầm lại.

Lúc này, chắc không phải tự nhiên mà hấn nói đến hai từ “lừa dối”. Nhưng hấn muốn ám chỉ điều gì? Vì lời giải thích về con dao của tôi sáng nay hay hấn đã biết thân phận của tôi?

Máu trong người tôi như chảy ngược, sự sợ hãi, lo lắng bao trùm lấy tâm trí tôi. Tôi có cảm giác như đang rơi xuống vực sâu không đáy. Không biết mất bao lâu, cuối cùng tôi cũng bình tĩnh lại.

Tôi nghĩ chắc chắn hẳn vẫn chưa biết rõ thân phận của tôi, nếu không hẳn không thể bình tĩnh mà nói với tôi những điều này.

Tôi quan sát kỹ sắc mặt hẳn, ướm hỏi: “Trước đây anh từng nói rằng người anh tin nhất là em, nếu như... Em chỉ giả sử rằng, nếu như em lừa dối anh thì có phải anh rất tức giận không? Có tha thứ cho em không?”

Hắn nhìn sang tôi. Ánh mắt sắc nhọn ấy như có thể xuyên thấu cơ thể tôi, xuyên thẳng vào linh hồn tôi. Tôi hơi hoang mang, cúi đầu né tránh.

“Thiên Thiên...” Hắn nhắc con cua biển ra khỏi tay tôi, nắm chặt lấy những ngón tay đã sưng đỏ của tôi. “Anh yêu em, trước đây em có thể lừa dối anh điều gì, anh cũng không tính toán, nhưng từ giờ trở đi, nếu em lừa dối anh thì anh không bao giờ tha thứ cho em.”

Tôi thực không hiểu sao hắn lại nói như vậy. Có phải hắn đã biết thân phận của tôi, hy vọng tôi chủ động nói ra để đổi lấy sự tin tưởng của hắn? Hay hắn không hề muốn biết, không muốn ngấm ngấm điều tra tôi, hy vọng tôi thành thật với hắn. Rốt cuộc tôi nên nói thế nào đây?!

Đây là lựa chọn khó khăn nhất trong đời tôi. Nếu tôi thành thật có nghĩa là vứt bỏ cơ hội báo thù cuối cùng. Nếu tôi không nói thì sẽ đánh mất cơ hội yêu hắn lần cuối. Một bên là mối thù không đội trời chung, một bên là tình yêu khắc cốt ghi tâm. Tôi đang bị hai thứ giằng xé, chỉ muốn mình bị xé vụn ra để không phải đưa ra quyết định gì.

“Em...”

Hắn cắt ngang lời tôi: “Anh không muốn nghe em giải thích, anh chỉ muốn nghe đúng một câu, chắc em rõ...”

Lòng tôi rối bời đến mức chẳng nghĩ ra được câu gì. Thử tôi cần nhất bây giờ là sự bình tĩnh.

Trong lúc đầu óc rối như tơ vò, tôi bỗng nhìn thấy cây dương cầm ở giữa phòng, liền nói: “Đã lâu anh không nghe em đánh đàn rồi, để hôm nay em chơi bản nhạc em thích nhất cho anh nghe.”

Hắn trầm lặng nhìn tôi, không nói gì. Tôi giả như không nhận ra nỗi thất vọng của hắn, bước tới bên cây dương cầm trắng muốt.

Tiếng đàn vang lên, tôi nhìn rõ Hàn Trạc Thần đăm đăm nhìn tôi, lông mày hắn chau lại. Đúng vậy, ai nghe tuyệt tác *Hóa điệp* này lòng đều thất lại.

Khi đàn được nửa bản nhạc, bao nhiêu ký ức tươi đẹp hiện lên trong đầu tôi. Tôi nhìn hắn cười, hắn cũng mỉm cười với tôi, cho dù nụ cười ấy có chút mờ nhạt.

Khi tôi chơi đến đoạn cao trào, cả căn phòng trở nên tĩnh lặng, từng giọt nước mắt của tôi tí tách

roi xuống phím đàn. Tiếng đàn như run rẩy cùng những ngón tay tôi nghe càng bi thương. Tôi gắng lấy hết dũng khí nhìn hắn lần nữa, mỉm cười với hắn.

Hắn rất thành thực bóc vỏ cua, đặt thịt cua vào đĩa của tôi.

Thế giới của tôi đã sụp đổ nên lý trí cũng hóa thành hư vô.

Đoạn nhạc cuối cất lên, dưới ánh đèn đỏ sáng rực, ánh mắt chúng tôi giao nhau, quân quyền lấy nhau.

Cùng với tiếng đàn, tôi chậm rãi nói: “Tôi gặp một người đàn ông đáng lẽ không nên gặp, yêu phải người đáng lẽ không nên yêu. Bất kể câu chuyện của chúng tôi kết thúc ra sao, tôi vẫn cảm ơn số phận đã cho tôi gặp anh ấy, yêu anh ấy... Tôi không quan tâm trong mắt mọi người, anh ấy ra sao, trong mắt tôi đó là người đàn ông tốt nhất trên thế gian này, không ai có thể tuyệt vời hơn thế!”

Trong tiếng vỗ tay, tôi đứng dậy, từ từ khép hộp đàn. Những ngón tay lưu luyến vuốt nước sơn sáng bóng.

Hắn cũng đứng dậy, trong đôi mắt sâu thẳm ấy không biết là vui hay buồn. Hắn bước đến bên tôi, mỉm cười ôm lấy tôi.

Trong vòng tay hắn, đời người như bông hoa tươi dễ lụi tàn, há chẳng phải là một kiêu hạnh phúc.

“Thiên Thiên, em là người con gái đẹp nhất anh từng gặp...”

“Thân, em hứa với anh... từ giờ trở đi sẽ không lừa dối anh.”

Tôi biết hắn chờ đợi câu nói này. Bất kể tương lai ra sao, ít nhất thời khắc đẹp nhất của tôi đã dành tặng cho hắn. Tôi đã được trải nghiệm sự tuyệt vời của tình yêu tội lỗi.

Chương 23

Đó là bữa tối ngon nhất trong đời tôi. Tôi học từ hấn cách ăn tôm, cua, học từ hấn cách thưởng thức rượu vang đỏ. So với XO và bia thì rượu vang đỏ mới thực sự khiến người ta say đắm. Chỉ cần ngấm thử chất lỏng màu đỏ ấy đã là một kiểu hưởng thụ.

Đặt ly lên môi, tôi hít ngửi thứ hương thơm nhẹ nhẹ mà sâu lắng giống mùi hương trên cơ thể hấn. Tôi nhấp một ngụm, hương thơm, vị ngọt ngào thật giống hương vị trên môi hấn. Tôi lên nhìn đôi môi hấn, tim loạn nhịp.

“Hóa ra trên đời này lại có thứ rượu ngon đến vậy, chẳng trách anh lại thích nó.”

Hấn lắc đầu, ngón tay dưới nền đỏ thẫm của chất lỏng trông thật cô độc, đáng thương.

“Trước đây anh thích uống rượu trắng và bia, đặc biệt là cùng đại ca và các anh em cùng ly uống đến khi say bí tỉ, lúc đó mỗi sợi thần kinh đều bị chất cồn kích thích, anh luôn nghĩ cả thế giới đều thuộc về bọn anh... Sau khi đại ca ra đi, anh chỉ uống vang đỏ vì anh luôn cần phải tỉnh táo, luôn tự nhắc mình, anh chỉ là một người bình thường...”

“Xin lỗi!”

“Không sao, nhiều năm như vậy anh cũng đã quen rồi!”

Câu “xin lỗi” này là tôi nói thay bố tôi. Bố tôi đã làm một việc không nên làm, không những giết chết ông trùm Lô mà khiến cả nhân tính trong Hàn Trạc Thần bị tàn phá.

Nếu không, với những gì tôi biết về Hàn Trạc Thần, hấn sẽ không giết người vô tội.

“Thiên Thiên, em có rời bỏ anh không?” Hấn lo lắng nhìn tôi. “Hôm nay lúc anh đi đón em, nghe cô giáo nói em về từ sớm, anh tưởng em rời khỏi rồi...”

“Em sẽ không đi đâu hết!” Tôi nhìn ngón tay đang đặt trên chiếc ly thủy tinh, kim cương sáng rọi chôn âm u trong trái tim tôi. “Dù thế nào em cũng ở bên anh.”

Cho đến ngày em chết!

“Vậy chúng ta kết hôn đi! Ngày mai kết hôn.”

“Kết hôn?! Ngày mai?” Đầu óc tôi nóng bừng, tôi gật đầu. “Nhưng em không cần tổ chức hôn lễ, em muốn đi hưởng tuần trăng mật ở Australia.”

“Được, ngày mai nhận giấy đăng ký kết hôn xong, anh sẽ đưa em đi hưởng tuần trăng mật.”

Ngày mai tôi trở thành Hàn phu nhân rồi! Tôi thực không dám tin đây là sự thật! Trước đây tôi thề rằng tôi không quan tâm hần có cưới tôi hay không, nhưng làm gì có người phụ nữ nào không quan tâm đến lời thề trọn đời trọn kiếp, có người phụ nữ nào lại không muốn khoác tay người mình yêu xuất hiện trước những người khác, nghe anh ấy gọi: “Vợ yêu!”

“Em có thể hỏi anh một câu không?” Tôi rất nghiêm túc hỏi hần. “Anh cưới em không phải vì đã hứa với May rằng sẽ cưới cô ấy đấy chứ?”

“Cái gì?” Hần bị sắc rượu, vội lấy giấy ăn che miệng ho sắc súa, nhìn tôi mà không nói nên lời. “Em...”

“Ngày sinh nhật lần thứ mười tám của em, anh từng nói em chỉ là người thay thế cô ấy mà!”

“Anh chưa từng nói thế.” Hần không ho nữa, lấy lại hơi nói: “Đó là em nói!”

“Nhưng anh lấy tên của cô ấy đặt cho em, cho em học dương cầm, đưa em đi xem phim, đưa em đi xem rừng hoa loa kèn nhện đỏ và còn buổi hẹn hò lãng mạn thế này. Đây rõ ràng đều là những thứ mà cô ấy mong muốn.”

“Anh thừa nhận lúc đặt tên cho em, anh đã nhớ đến tên cô ấy, muốn bù đắp điều anh nợ cô ấy. Nhưng anh cho em học đàn là vì anh thích giai điệu của dương cầm và anh nghĩ rằng người phụ nữ ngồi bên cây dương cầm trông đẹp nhất, say đắm lòng người nhất. Còn việc đi xem phim, em không nhắc đến anh còn không thấy bức mình.”

Hần uống một ngụm rượu vang đỏ, vô cùng hậm hực. “Cuối cùng An Dĩ Phong thấy được anh khôn đốn vì phụ nữ, hào hứng đến mức cứ mỗi lần có cơ hội lại nói đùa anh, khiến tất cả đám anh em đều nghĩ anh muốn lợi dụng phim khiêu dâm để dụ dỗ, cưỡng bức trẻ vị thành niên mà người ta thà chết cũng không chịu. Anh phản bác lại: Anh tưởng cô ấy muốn lợi dụng phim khiêu dâm để dụ dỗ anh... Kết quả anh càng bị coi thường. Sự trong sạch của anh đã bị em hủy hoại rồi!”

Việc này... ừm! Nghĩ kỹ lại hình như đúng là tôi có lỗi.

“Thế còn hoa loa kèn nhện đỏ và buổi hẹn hò lãng mạn thì sao?”

Hần day day trán, thở dài: “Đó đều là do An Dĩ Phong bày cho anh. Nó làm ra vẻ như cao thủ tình trường, phê phán ác liệt những tài nghệ của anh, nói rằng anh chỉ biết ve vãn, tán tỉnh chứ không biết cách yêu. Nó nói với anh: “Anh đừng có nghĩ làm cho cô ấy sung sướng nhiều lần, muốn bỏ mà không bỏ nổi là cô ấy có thể toàn tâm toàn ý yêu anh. Cô gái mười bảy tuổi thích nhất là sự lãng mạn như hoa tươi, sao trời... hoặc những cái ôm không mang sắc dục”, anh nghe thấy cũng có lý nên mới thử làm như vậy.”

“Không phải thế đâu...” Tôi ngượng ngùng nói. “Em cam lòng theo anh không liên quan gì đến sự lãng mạn hay tình dục...”

Hắn nhìn tôi, chăm chú lắng nghe tôi nói tiếp.

Tôi mỉm cười uống hết ly rượu vang, thật ngọt ngào, thật ngây ngất.

“Mà là chính con người anh... khiến em ngây ngất, không tỉnh táo được!”

Hắn nghiêng mặt sang một bên, nhưng tôi vẫn nhìn thấy một bên mặt của hắn, thần sắc cương nghị trở nên hiền hòa. Hắn đang mỉm cười...

“Chúc ngủ ngon!” Ăn xong bữa tối, trở về nhà, hắn tiễn tôi đến trước cửa phòng. Tôi bịn rịn không muốn bỏ cánh tay đang khoác lấy tay hắn ra, hôn nhẹ lên má hắn. “Anh ngủ sớm đi.”

“Như vậy mà xong được sao?”

Tôi định đẩy cửa, nhưng rồi quay lại mỉm cười, kiễng chân hôn lên môi hắn, không đợi cho hắn kịp định thần, đỏ mặt chạy thẳng vào phòng. Lúc đứng tựa vào cửa, tim tôi vẫn đập thình thịch vì phấn khích.

Hơi nước vờn quanh bồn tắm, tôi ngả mình trong bồn, ngón tay vuốt lên những vết hôn trên cơ thể, con tim như run lên. Chợt nhớ cái ôm nồng ấm, nụ hôn cuồng nhiệt và sự khiêu khích bằng lưỡi của hắn. Đặc biệt là hơi thở vì mãn nguyện của hắn. Nhớ lại lúc cơ thể tôi được lấp đầy, tôi muốn lao vào phòng hắn.

Nếu... tôi bỗng lao vào phòng hắn, trèo lên giường hắn thì hắn sẽ thế nào nhỉ? Tôi đoán với kiểu “đáng ghét” của hắn, chắc chắn hắn sẽ nói: “Thiên Thiên, em lại đến cưỡng bức anh à?” Nếu tôi cứ trơ cái mặt dày mà nói: “Em cưỡng bức anh đấy, anh làm gì được em nào?” Hắn sẽ thế nào nhỉ?

Tôi không nhịn được, bật cười, gác tay lên thành bồn tắm, nằm ườn ra đó. Tôi không nhận ra mình lại là người phụ nữ háo sắc đến vậy! Háo sắc đến mức chỉ nghĩ về cơ thể cường tráng của hắn, không cần nghĩ đến hắn là ai.

“Ôi!” Tôi than thở, ngẩng lên, gối đầu vào thành bồn tắm, để cơ thể chìm trong dòng nước ấm vô hình.

Là ai không quan trọng, có thể yêu được bao lâu cũng không quan trọng, quan trọng là tôi nhớ hắn, mới chỉ rời nhau vài phút và chúng tôi chỉ cách nhau vài mét, tôi đã nhớ hắn đến mức không chịu nổi. Tôi rất muốn biết hắn đang làm gì. Có phải hắn cũng đang nhớ tôi không?

Tôi vừa tắm vừa mơ màng, ngủ thiếp đi. Sau đó tỉnh lại tôi lấy khăn tắm lau người, kéo cửa phòng tắm.

“Anh...” Khi nhìn thấy dáng người dong dỏng cao đang đứng ở ban công nhìn màn đêm bên ngoài, tôi sững sờ, thậm chí còn chưa mặc đồ.

“Sao anh lại ở đây?” Hấn quay đầu, ánh mắt đắm đuối nhìn cơ thể tôi. Tôi chợt nhớ mình đang để trần, vội lấy tấm khăn vừa lau người quấn lấy cơ thể, vuốt mái tóc rối tung.

Hấn cười nói: “Anh gõ cửa rồi nhưng không thấy em trả lời.”

“À, xin lỗi, em không nghe thấy.”

“Không sao, anh không để ý đâu!”

Tôi thật vô dụng, trong trường hợp như vậy tôi phải chất vấn hấn: “Sao anh có thể tùy tiện vào phòng em?”

Vậy mà tôi lại nói như thể tôi đã sai vậy. Tự trách vẫn là tự trách nhưng tôi vẫn không kiềm chế được chính mình, bước về phía ban công, đến bên hấn.

Hấn đã thay áo choàng ngủ màu tro nhạt, cơ thể tỏa hương lưu lan, mỗi lần hấn tắm xong đều có mùi này.

“Lần nào em tắm cũng lâu vậy sao?” Hàn Trạc Thần ôm lấy eo tôi, áp mặt vào mái tóc dài, mũi lướt qua bờ vai trần của tôi.

Hai tay tôi phải vịn vào tấm kính mới đứng vững, lồng ngực căng phồng: “Ừm, rất lâu à?”

“Có lẽ tắm rất sạch rồi... Thơm đến mức khiến anh muốn liếm...”

Đầu óc tôi bị những lời kích thích của hấn làm cho mê muội, những suy nghĩ trong bồn tắm ban này bỗng hiện lên: “Anh định cưỡng bức em đấy à?”

Hấn ngẩn người ra hai giây, nháy mắt, cười nham hiểm: “Anh muốn cưỡng bức em đấy, em làm gì được anh.”

“Hả?!”

Chẳng lẽ đó gọi là tâm đầu ý hợp, chỉ là lời nói có chút táo bạo.

Hấn nắm lấy tay tôi, ép lên mặt kính ở ban công, cúi đầu hôn dần xuống, thật nhẹ nhàng, dịu dàng.

Hai cơ thể cọ xát vào nhau khiến chiếc khăn tắm tôi quấn vội rơi xuống.

Sao trời thưa thớt, bóng đêm làm nền. Phong cảnh tuyệt đẹp khiến chúng tôi như ngọn lửa chiếu sáng màn đêm.

Trước đây, tôi rất ít khi ra ban công, bởi từ đây có thể thấy ánh mắt thèm muốn của hấn ở bề

boi. Mấy tháng trước, tôi rất ghét nơi này, vì mỗi lần nhìn thấy bể bơi tôi lại nghĩ đến lúc bị hấn tước đoạt nụ hôn đầu và đánh mất con tim. Nhưng đêm nay nước trong bể bơi đẹp lạ thường, ánh trăng chiếu rọi, mờ ảo mê hồn.

Tôi bị nụ hôn của hấn làm cho hôn xiêu phách lạc, hoàn toàn bị dục vọng thâm tóm, chinh phục. Không còn ức chế, không còn mâu thuẫn, trong nụ hôn cuồng nhiệt của hấn, lại một lần nữa tôi quên sạch mọi thứ.

Môi hấn lại đưa lên tai tôi, liếm theo vành tai, nói nhỏ nhẹ: “Trước đây, mỗi lần đi qua phòng em, anh rất muốn xông vào, ấn em lên giường, chiếm hữu em, nhưng lại sợ làm mất đi sự thuần khiết của em...”

Tôi nhắm mắt tựa vào tấm kính, cái lạnh của mặt kính như bị cơ thể rực nóng của tôi làm tan chảy. Chỉ mấy lời nói mà như hàm chứa biết bao tình yêu sâu lắng và sự giằng xé, khát khao và sự tôn trọng.

Cánh cửa không bao giờ khóa chặt của tôi lại là một thử thách tàn nhẫn đối với sự kiềm chế của hấn. Đối với tình yêu như vậy tôi còn khát khao gì nữa! Tôi rút cánh tay đang bị hấn giữ, vuốt ve xương bả vai hấn, như đang lướt nhẹ trên phím đàn, âm thanh như vang lên trong trái tim tôi.

“Thần... Sau này, anh có thể làm gì tùy thích.”

Tôi vừa mới nói xong, cơ thể bỗng nhẹ bẫng, tôi đã bị hấn nhấc bổng lên.

Nằm trên chiếc giường quen thuộc, hấn nhẹ nhàng hôn khắp cơ thể tôi. Sau đêm hôm qua, hấn đã nắm bắt được mọi chỗ nhạy cảm của tôi, rõ như lòng bàn tay. Hấn hôn lên ngực tôi. Toàn thân tôi run lên. Tôi bắt đầu rên rỉ, run run nói: “Em yêu anh... Điều ý nghĩa nhất của cuộc đời em là yêu anh.”

Hấn ngược mắt nhìn tôi, đôi mắt tràn đầy dục vọng cùng sự cảm động và mãn nguyện.

“Điều ý nghĩa nhất của cuộc đời anh là khiến em yêu anh.”

Chúng tôi nhìn nhau hồi lâu, sau nhiều năm ngẫm hiểu nhau, không cần nói nhiều lời.

“Không được!”

Tôi kêu lên, vô vọng nắm chặt lấy chân, cơ thể run rẩy. Hấn đắm đuối nhìn tôi, dục vọng bùng lên khiến người khác phải e sợ.

Tôi bắt đầu mê muội, rên rỉ, thở gấp.

Những vì sao trên trời như đang lần lượt rơi xuống, cả thế giới như đang bị hủy diệt, nếu có thể lựa chọn, tôi muốn được chết đi như vậy.

Khoái cảm đạt đến đỉnh điểm, cơn rung mình khiến dòng máu như bị thiêu đốt đến khô cạn. Cao trào ập đến, tôi như bị sụp đổ. Tôi bò tới bên hắn, ôm hắn khóc.

“Tại sao lại làm như vậy? Tại sao?”

“Vì anh yêu em.”

“Em không xứng đáng.”

“Thiên Thiên...” Hắn ôm lấy bờ vai tôi đang run rẩy, cười nói. “Em chưa hiểu rồi, khiến người mình yêu mất đi kiểm soát mà rên rỉ trong sung sướng là một sự mãn nguyện.”

Chinh phục được hắn như chinh phục được cả thế giới. Điều đó khiến tôi điên cuồng.

Chúng tôi quấn lấy nhau cho đến lúc cả hai đã rời, người tôi như mềm đi, tôi tựa vào vai hắn mà thở gấp.

“Hôm nay anh có thể ngủ bên cạnh em không?” Tôi ôm eo hắn, không nỡ để ánh mắt hắn rời khỏi tôi.”

Chỉ cần em thích, sau này anh đều ngủ bên cạnh em. Bất cứ lúc nào em cần thì có thể sai bảo.”

“Anh đừng có nằm mơ!”

Tôi ngả người vào lòng hắn, hít thở mùi hương trên cơ thể hắn rồi mơ màng. Ngày mai kết hôn rồi, thật tuyệt!

Tôi sung sướng khoác trên mình bộ váy cưới trắng tinh, soi đi soi lại bên gương.

Chị Thu vừa giúp tôi trang điểm lại vừa trách: “Hàn phu nhân, đừng cười nữa, còn cười là chị không trang điểm được!”

Tôi vẫn không nén được tiếng cười.

Cuối cùng cũng trang điểm xong. Tôi kéo chiếc váy trùm sát đất mỉm cười bước đến bên Hàn Trạc Thần đẹp trai khác thường. Tôi sắp chạm tới hạnh phúc mà lòng tôi khát khao bấy lâu. Nhưng tôi lại không thể ngờ được, hắn vốn luôn hiền hòa, nhẹ nhàng như dòng nước bỗng bóp cổ tôi, trợn đôi mắt đỏ ngầu lên hỏi tôi: “Tám năm qua em đều lừa dối anh? Em ở bên anh làm mọi việc đều để đợi cơ hội giết anh?”

Hoa loa kèn nhện đỏ trong tay tôi rơi xuống đất rồi bị hắn giày xéo. Tôi khóc xin hắn tha thứ cho tôi.

Hắn nói: “Không! Mọi điều khác có thể tha thứ, còn tám năm qua em khiến anh động lòng, yêu chiều... Tất cả đều là giả tạo, điều đó thì không thể tha thứ.”

Những ngón tay hắn nắm chặt hơn. Tôi ngược nhìn hắn, nhìn đến khi nước mắt làm nhạt nhòa mọi thứ, cả thế giới tối sầm lại.

Bỗng nhiên thời gian quay ngược lại, tôi nhìn thấy nụ cười ác độc của Hàn Trạc Thần, nghe thấy hắn nói: “Không nghe thấy tao nói gì sao?”

Bố tôi van nài như vậy mà hắn không chút động lòng.

Bố tôi bị bắn chết, mẹ tôi tuyệt vọng ôm lấy xác bố tôi, chết trong lòng ông.

Còn cả anh trai tôi, máu của anh chảy lênh láng.

Tôi như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, hoảng sợ ôm lấy trái tim đau nhói, cúi đầu và bỗng nhìn thấy... một khuôn mặt giống hệt trong mơ.

Trong mơ hắn thật đáng sợ, có lẽ hắn luôn là người đáng sợ như vậy. Tôi sợ sệt bước xuống giường, giật lùi về phía sau, bỗng thấy lòng bàn chân trần đau nhói. Tôi cúi đầu nhìn thấy chiếc cặp sách.

Cặp sách của tôi? Con dao của tôi? Chẳng lẽ ông trời thương hại tôi tám năm trời nhẫn nhịn ban cho tôi cơ hội tốt như vậy?

Tôi như nhìn thấy ánh sáng trong bóng đêm mịt mù, trái tim tôi bị kích động một cách lạ thường. Đầu óc tôi nóng bừng, tôi lấy con dao nhọn từ trong cặp sách ra, tiến đến bên hắn. Đến gần hắn rồi tôi lại nhận ra hắn hoàn toàn không giống trong mơ.

Hắn ngủ an lành đến vậy, lông mày cương nghị biến thành một đường cong hiền hòa, hàng mi rậm khẽ động theo hơi thở, đôi môi mỏng hơi nhô lên, gợi lên những nét gợi cảm, khiến tôi không kìm nổi muốn hôn hắn. Ngón tay hắn... Bờ vai hắn... Lồng ngực nhấp nhô... Con tim thẳng thắn, chính trực đang đập...

Tại sao hắn có thể ngủ ngon đến vậy? Có phải vì hắn đã rũ bỏ sau cơn cuồng nhiệt với tôi? Vì hắn không tin tôi có thể hại hắn? Vì hắn yêu tôi? Không biết trong giấc mơ của hắn liệu có hình bóng tôi?

Bao năm nhẫn nhục chỉ đợi ngày hôm nay nhưng bàn tay đang cầm dao của tôi lại run lên, từng giọt nước mắt rơi xuống nền nhà. sắp đạt được mục đích, tôi không nghĩ đến việc giết hắn xong tôi sẽ vui sướng thế nào mà lại nghĩ khi con dao này đâm vào hắn thì hắn có đau lắm không? Có chảy nhiều máu không? Ánh mắt hắn nhìn tôi lần cuối sẽ như thế nào?

Dao nhọn lóe lên thứ ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh đèn tù mù, viên kim cương trên tay tôi lại như

ngọn lửa rực đỏ. Tôi nhớ đến hoa loa kèn nhện đỏ và màu đỏ của ánh tà dương. Nhớ đến cảnh hân hân bát cơm rang cho tôi. Nhớ đến cảnh hân toàn thân đau đớn từ phòng cấp cứu bước ra, giọng nói thều thào: “Con có bị thương không?”

Tại sao tôi phải giết hân? Tại sao tôi nhất định phải giết người đàn ông yêu tôi say đắm đến vậy?

Tôi cố gắng nhớ lại cảnh tượng gia đình đã bị giết ngày hôm đó, rõ ràng là mẹ nhảy từ ban công xuống. Mẹ tôi biết rõ như thế bà sẽ chết nhưng bà vẫn lao xuống, không phải vì thương tâm, không phải vì bị kích động mà bà muốn được chết cùng bố.

Lòng tôi rối bời, suy nghĩ cũng rối ren, tôi tự hỏi lòng mình nếu một ngày Hàn Trạc Thần nói hân đồng ý tự vẫn, không muốn làm liên lụy đến tôi và con thì tôi sẽ làm thế nào?

Lời đáp vang lên, tôi chắc chắn sẽ không chút do dự mà nói: “Không thể được! Không có anh thì em và con sao có thể sống nổi?!”

Tôi cũng sẽ có lựa chọn như mẹ, thà đánh cược một lần, cho dù cuối cùng cả gia đình sẽ chết cũng không muốn người mình yêu tự vẫn. Nhưng tôi biết nếu Hàn Trạc Thần là bố tôi thì hân sẽ tự quyết định, có phải chết cũng không để tôi biết.

Chương 24

Tôi chỉ còn cách hấn nửa bước, mục tiêu duy nhất của đời tôi bây giờ là đưa dao lên rồi đâm xuống. Bàn tay nắm dao dần mất sức. Đến thời khắc cuối cùng tôi mới biết mình không thể làm được, có hận đến mấy cũng không thể làm được!

Vì không người phụ nữ nào muốn nhìn thấy người mình yêu chết ngay trước mặt, cho dù có phải trả giá đắt đến mấy, kể cả phải hy sinh cũng không để chuyện đó xảy ra. Có lẽ đó chính là cảm giác của mẹ tôi năm đó.

Tôi nhìn lên trời, ánh sao mờ dần trước mắt tôi. Tôi thầm nói với người thân trên trời: “Tha thứ cho con!”

Con thực sự đã cố gắng nhưng con không giết nổi hấn, thực sự không giết nổi.

Con biết chỉ có một cơ hội duy nhất. Con biết đêm nay không ra tay thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Nhưng con đã vứt bỏ cơ hội đó cho dù đến một ngày hấn có sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn nhất trên đời này để trả thù sự dối trá trong tám năm đó của con thì con cũng không hối hận. Bởi vì con yêu hấn, con thà để con dao đó đâm vào ngực mình chứ không muốn làm hấn bị tổn thương.

Chính vào lúc tôi định hạ cánh tay đau nhức xuống, tiếp tục cùng hấn bước trên con đường tình yêu cho dù có ngày nào đó nó sẽ tan biến, tôi nghe thấy tiếng gọi đau đớn như rơi vào cõi chết: “Thiên... Thiên!”

Tiếng gọi rời rạc, tan nát cõi lòng. Tôi kinh hoàng lão đảo lùi lại, con dao vốn đã không nắm chặt liền tuột khỏi những ngón tay run rẩy. Tiếng dao va đập xuống nền nhà, trong đêm tối tĩnh lặng, nghe vô cùng chói tai. Tôi chờ người, nhìn thấy hấn từ từ ngồi dậy, chằm chằm nhìn tôi.

“Tám năm rồi, mọi việc em làm, mọi lời em nói đều chỉ vì thời khắc này?”

Tôi muốn giải thích nhưng hấn đã biết mọi việc, giờ nói gì thì đối với hấn cũng chỉ là lừa dối.

“Anh đã biết em là ai?”

Ánh đèn màu vàng cam ấm áp, lãng mạn bỗng trở nên lạnh lẽo, u ám. Hấn mệt mỏi tựa vào đầu giường, nhếch môi, mỉm cười nhưng nụ cười trông thật thê lương.

“Anh thà không biết, anh thà tin rằng mỗi ngày em đợi anh về là vì lo lắng cho anh, chứ không phải là đợi nhìn thấy anh chết hay chưa. Anh thà tin rằng lúc đêm tối anh mệt mỏi, mỗi cốc cà phê em đem đến là vì quan tâm đến anh chứ không phải để tìm cơ hội hạ độc...” Hấn nhìn con

dao lóe lên thứ ánh sáng chói mắt, giọng run run. “Thiên Thiên... Anh vì em xông ra chặn chiếc xe đang lao nhanh tới, ý nghĩ duy nhất chỉ là không muốn em bị tổn thương, anh không bao giờ nghĩ rằng vì em muốn giết anh.”

“Em... không phải thế...”

Tôi cố gắng giải thích nhưng không thể, hấn cười vè mĩa mai.

“Thật không? Thà chết chứ không chịu cùng anh lên giường.” Điều cười của hấn làm tôi rợn cả tóc gáy. “Vậy em chịu lên giường với anh vào sinh nhật lần thứ mười tám là vì cái gì?! Là để trời anh trên giường, dùng nhũ băng đâm chết anh?”

Tôi không thể nói gì nữa. Thời gian đó quả thực tôi đã nghĩ như thế, nhưng tôi biết mình sẽ không thành công. Lúc ở trong vòng tay ấm áp của hấn, toàn thân đều tê mủi, không chút sức lực nào.

Bây giờ tôi có nói gì hấn cũng không tin nữa rồi. Tuy không còn chút hy vọng nhưng tôi vẫn không đành lòng. “Nếu bây giờ em biết mình đã sai, anh có thể cho em một cơ hội không?”

“Anh đã cho em rất nhiều cơ hội, rất nhiều lần...” Hấn cười gằn như tự mĩa mai. “Ngày sinh nhật em, An Dĩ Phong đưa cho anh tài liệu về em, anh đã hiểu hết mọi việc nhưng anh vẫn luôn đặt niềm tin hão huyền vào em. Khi nhìn thấy em khóc cố ăn hết chiếc bánh ga tô, khi nghe thấy những lời trách mắng của em rằng anh đã lừa dối tình cảm của em, vứt bỏ em, khi anh không kiểm chế được mà hôn em... anh tự nói với lòng mình: “Có lẽ mày đã sai, cô ấy yêu mày, dù mục đích ban đầu là gì nhưng cô ấy đã bị rung động trước tình yêu của mày”

Cho nên, anh đã cho em cơ hội, anh muốn bắt đầu lại với em, hy vọng em có thể chứng minh cho anh thấy rằng anh đã hiểu lầm em... Nhưng em đền đáp lại anh như thế nào? Một con dao giấu trong cặp sách?”

Giọng hấn thật trầm tĩnh nhưng tôi cảm nhận được những đợt sóng dâng trào trong lòng hấn, thậm chí tôi còn có thể tưởng tượng ra cảnh hấn đã nở nụ cười triu mến giúp tôi cầm cặp sách lên, cẩn thận giúp tôi lau đi những vệt nước mưa, nhưng rất nhạy cảm nhận ra có gì đó khác thường, mở cặp sách ra thì nhìn thấy một con dao, nụ cười trên môi hấn bỗng tắt lịm.

Tại sao lúc đó hấn không lên tầng lầu tôi ra khỏi chỗ, đánh cho tôi đỡ sống đỡ chết mà lại làm cho tôi một bữa sáng tôi yêu thích nhất, ngồi uống cà phê kiên nhẫn đợi tôi xuống nhà? Tại sao hấn vẫn hỏi tôi dù đã biết câu trả lời?

Sau này tôi mới biết hấn muốn nghe một lời nói thật lòng của tôi. Cho dù tôi có lừa dối hấn bao nhiêu lần, tôi chỉ cần nói một câu chân thành với hấn thì hấn sẵn sàng cho tôi cơ hội là vì hấn không muốn mất tôi.

Cho đến tận đêm qua, hấn vẫn hứa với tôi, đánh cược lần cuối, hấn muốn biết tình yêu của tôi phải chăng chân thành như hấn vẫn từng mong đợi, nhưng tôi đáp trả hấn bằng cách vung một

con dao nhọn lên trước ngực hắn. Đáng lẽ tôi nên nắm lấy tay hắn, dùng hết sức níu kéo, vội vàng giải thích với hắn, liên tục nói với hắn rằng “em yêu anh”. Đương nhiên tôi rất muốn làm như vậy, nhưng bây giờ điều đó còn có ý nghĩa gì nữa? Tôi có thể nắm lấy tay hắn nhưng không nắm bắt được sự thật rõ ràng, thù hận đã được phơi bày và tình yêu khô cạn.

“Xin lỗi! Đã đến bước đường này thì em tự làm tự chịu.” Tôi nhặt con dao trên nền nhà lên đặt vào tay hắn, ánh mắt khản khoản, van nài. “Anh có thể nể tình... nhiều năm... để cho em một cái chết nhanh chóng?”

Tôi muốn nói “tình cảm chung sống nhiều năm” nhưng không sao nói nên lời. Từ khi tôi vứt bỏ ý định giết hắn, tôi đã đoán được kết cục sẽ như vậy. Tôi không hối hận, không hề hối hận. Chúng tôi là kẻ thù không đội trời chung, sinh ra không chung chăn mền thì chết cũng không thể cùng mồ. Đối với tôi, có thể chết trong lòng hắn là sự giải thoát tốt nhất, là kết cục tốt nhất.

“Chết?!” Hắn kéo tôi lại gần, ấn tôi lên giường, tức giận gào lên. “Cô đừng mơ!”

Tôi biết hắn sẽ không giết tôi ngay, hắn đâu có nhân từ với tôi đến vậy. Tôi nhắm mắt lại, cam chịu số phận mà nằm trên giường, không còn tâm trí nào để nghĩ hắn sẽ dùng thủ đoạn gì báo thù. “Vậy anh muốn thế nào thì tùy.”

Vì tôi không nhìn thấy hình bóng hắn nên hơi thở nặng nề của hắn nghe thật rõ, tôi biết hắn đang cố gắng kìm nén lửa giận. Nghe thấy tiếng ga trải giường bị xé mạnh, tôi kinh ngạc mở mắt, vừa kịp nhìn thấy hắn dùng miếng vải vừa bị xé đang buộc hai tay tôi vào thành giường.

“Anh định làm gì?”

“Người phụ nữ không có tim như cô không đáng hưởng thụ tình yêu.”

Tôi vẫn chưa rõ hắn muốn nói gì thì hắn đã thô bạo giăng hai chân tôi ra, không có những nụ hôn, cũng không có khúc dạo đầu, vật cứng đâm sâu vào cơ thể tôi.

“Á!” Nơi sâu thẳm đau đớn, căng nhức, tôi không kìm nổi kêu lên thảm thiết đến mức gần như ngất đi.

Tôi giãy giụa theo bản năng nhưng vô vọng vì tay đã bị hắn trói chặt, hai chân không thể nhúc nhích bởi đôi tay hắn đã ghì chặt. Tôi cố nghĩ đến niềm sung sướng khi được hòa cùng với hắn nhưng thể xác và tâm hồn đã mất đi cảm giác, càng lúc càng đau đớn và khô cạn.

Bị hắn trói trên giường, nhìn hắn đang cố gắng tìm kiếm khoái cảm, hồi tưởng lại cảnh mây mưa nhẹ nhàng của lần đầu, những nụ hôn và những vuốt ve đầy tình yêu thương, tôi mới biết sự dịu dàng ấy của hắn hàm chứa bao nhiêu tình yêu và sự nhẫn nại.

Người phụ nữ như tôi đáng bị kết cục như vậy.

Không vứt bỏ được nỗi hận mà vẫn tham lam yêu hắn, tưởng rằng tự che mắt mình thì hắn

không nhìn thấy tôi định làm gì. Thật ngu xuẩn! Bây giờ mọi lời nói dối đều bị vạch trần, bị báo ứng, ngay cả tôi cũng cho rằng như thế là thích đáng.

Tôi không cầu xin sự tha thứ, cần môi chịu đựng rất lâu, không phát ra tiếng gì. Khi mọi thứ kết thúc, chất trắng đục hòa lẫn máu đỏ chảy ra khỏi cơ thể tê dại của tôi. Hắn hốt hoảng gạt những lọn tóc che mặt tôi ra. Mặt tôi ướt đẫm nước mắt, môi sưng đỏ rỉ máu.

Tôi quay mặt sang một bên, không muốn hắn nhìn thấy vẻ khó coi đó. “Nếu anh không muốn em chết, những phương pháp hành hạ khác ngày mai hãy làm. Hôm nay em... thực sự không chịu nổi nữa.”

Đây chính là kết cục của việc yêu chính kẻ thù của mình, cả hai đều phải trả giá cho tình yêu, cả hai giày xéo, hủy hoại lẫn nhau.

Tôi đau khổ thì hắn cũng đâu có được sung sướng!!!

Hắn khoác áo choàng vào, bước ra đến cửa rồi quay lại lấy dao và lục tìm điện thoại trong cặp sách của tôi.

Sau khi đóng cửa lại, tôi nghe thấy hắn nói to với vệ sĩ: “Từ nay trở đi không cho phép cô ta rời khỏi phòng này nữa bước.”

Trên gối vẫn còn mùi hương của hắn, chăn vẫn còn hơi ấm của hắn. Nhưng tình yêu của hắn đã hoàn toàn tan biến. Toàn thân tôi ớn lạnh, quẫn chặt lấy chăn rồi mà vẫn thấy quá lạnh.

Có lẽ sống không bằng chết, tôi nên tự vẫn, nhưng bây giờ tôi lại không muốn chết, tôi sợ tôi chết đi rồi thì không có ai để hắn trút giận. Tôi sợ tôi chết rồi hắn sẽ rất đau lòng.

Tôi sợ tôi chết rồi sẽ không có ai yêu hắn như tôi, ở bên hắn như tôi. Tôi ngủ thiếp đi, khi mở mắt thì thấy trên bàn đặt bữa trưa, rất nhiều món nhưng tôi lại không muốn ăn miếng nào. Tôi gượng ngồi dậy, cơ thể đau nhức, đang định bước xuống giường thì đầu óc choáng váng, ngã ra nền nhà.

Nhớ lúc còn nhỏ, khi tôi bị ngã, hắn nhẹ nhàng đỡ tôi dậy rồi hỏi: “Có đau không?”

Bây giờ không quay lại được nữa! Từ hôm nay trở đi tôi phải học cách thích nghi với sự đau đớn vì tôi đã đánh mất tình yêu của hắn, sau này tôi sẽ phải chịu đựng nhiều đau đớn hơn nữa.

Tôi xoa đầu gối, lồm ngồm bò dậy, tập tễnh bước đến bên tủ quần áo, chọn một chiếc váy đẹp nhất mặc vào, chải tóc, sửa sang chỉnh tề rồi bước về phía cửa.

Tôi vừa mới mở cửa thì vệ sĩ đứng ngoài lập tức đứng chặn trước mặt: “Tiểu thư, cô có gì cần sai bảo? Ông chủ đã căn dặn không cho phép cô ra khỏi phòng.”

“Tôi biết, tôi chỉ muốn hỏi ông ấy có nhà không?”

“Ông ấy đến công ty rồi.”

“Cảm ơn!”

Tôi trở về phòng, lên giường nằm nhưng không ngủ say, mỉm cười nhớ lại từng câu nói của hắn, mỗi cử chỉ dịu dàng của hắn.

Trong mơ, hắn vẫn dịu dàng như vậy, ôm hôn tôi nói: “Thiên Thiên, tình yêu của anh dành cho em không bao giờ thay đổi.”

Tôi gật đầu, nghiêng răng: “Em tin!”

Khi tỉnh lại, tôi ngược nhìn lên trần nhà, ngây người. Tôi tự hỏi không biết bao nhiêu lần: Rốt cuộc mày muốn gì?

Chỉ có một câu trả lời: Tôi yêu hắn, tôi không muốn rời xa hắn.

Nghe thấy tiếng mở cửa, tôi vội vàng ngồi dậy.

Tôi nhìn thấy Hàn Trạc Thần bưng một cốc sữa và đĩa bánh sandwich bước tới, tim tôi đập thành thịch, không phải vì kinh sợ mà là vì kích động.

Hắn mặc chiếc áo sơ mi màu xanh thẫm, vẻ mặt có chút âu sầu, tâm trạng rõ ràng là không vui. Hắn đặt đồ ăn bên cạnh tôi: “Ăn đi!”

Tôi không dám chậm trễ, nghe lời ăn hết chiếc bánh, uống một hơi cạn cốc sữa rồi mới dám thở một hơi nhẹ nhõm. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, hy vọng có thể nhìn thấy nụ cười hài lòng của hắn nhưng hắn không thèm để ý đến tôi mà bưng khay đồ ăn ra ngoài, không nói một lời nào.

Ăn hết bữa đó hình như tôi đã có chút sức lực, tôi ngồi dậy, đi vệ sinh sạch sẽ rồi quay lại nằm trên giường, tiếp tục nghĩ đến những thứ tươi đẹp trong giấc mộng.

Không biết tại sao, càng ngủ tôi càng thấy nóng, cởi áo váy ra vẫn thấy rất nóng. Dường như cảm giác khô nóng đó không phải là không khí của căn phòng này mà nó đang tuôn chảy trong huyết quản của tôi.

Tôi lao vào phòng tắm, tưới dòng nước lạnh lên từng vết hôn trên cơ thể, tôi nhìn thấy cơ thể mình qua chiếc gương, một ảo giác kỳ lạ dâng trào, thứ chất lỏng dính nhớt chảy ra từ phần kín.

Tôi rất muốn được hắn ôm chặt, được hắn vuốt ve. Tôi ôm mặt ngồi xuống, tôi đang nghĩ gì vậy, sao đột nhiên tôi lại khao khát hắn đến thế?

Tôi như muốn chạy trốn khỏi phòng tắm, nhưng khi nằm trên giường cảm giác thèm muốn hắn lại thiêu đốt tôi, trong trí óc tôi tràn ngập hình ảnh tôi và hắn quấn quýt với nhau.

Lúc tôi như muốn nổ tung thì Hàn Trạc Thần bỗng đẩy cửa bước vào. Hắn chỉ mặc một chiếc áo choàng ngủ màu xanh nhạt, để lộ ra phần cơ bắp vô cùng gợi cảm. Tôi nuốt nước bọt, cố kìm nén ham muốn lao vào lòng hắn, vùi khuôn mặt nóng bừng vào chăn, không dám nhìn hắn nữa.

Hắn cũng không nói lời nào, cởi chiếc áo choàng đến nằm bên cạnh tôi, quay lưng lại với tôi.

Tôi trở mình, sự thèm muốn càng lúc càng mãnh liệt, tôi cảm giác giữa hai chân rất ẩm ướt, người đàn ông mà tôi khao khát lại đang ngay cạnh tôi, không mảnh vải che thân.

“Thần...” Tôi lao đến, ôm lấy eo hắn, để cho khuôn ngực mềm mại cọ xát vào lưng hắn. “Em rất khó chịu...”

“Có muốn không?” Giọng nói của hắn làm tôi kinh ngạc và buồn bực.

Tôi đang định thả lỏng cánh tay ôm hắn thì hắn lật người tôi lại, ép lên người tôi, cơ thể săn chắc ấy khiến tôi gần như điên cuồng. Tôi bất chấp nhục nhã, ôm lấy vai hắn, muốn hôn môi hắn nhưng hắn quay đầu né tránh.

Hắn không hôn tôi, chỉ ôm lấy cơ thể tôi, điên cuồng gặm cắn khuôn ngực tôi.

Tôi chưa bao giờ nếm trải cảm giác lạc lõng như thế, cơ thể đã được lấp đầy, cơn cuồng nhiệt lên đến cao trào nhưng cơn tim thật trống trải, lạnh lẽo. Sau một trận mây mưa, tôi gượng cười. “Thú vị không? Anh muốn chơi thế nào cũng được nhưng có thể để lại cho em chút danh dự được không?!”

Tôi có ngu ngốc đến mấy cũng nhận ra được sự khác thường của cơ thể. Hắn không yêu tôi nữa, không muốn hôn tôi nữa, cũng không muốn những khúc dạo đầu rườm rà, vô vị nữa nên cho tôi uống thuốc biến tôi trở thành một con điếm để bõ cơn.

Tôi muốn mắng hắn nhưng một luồng nóng chạy dọc cơ thể, dù sao lòng tự trọng chẳng còn là bao, vậy thì vứt bỏ cho xong, tôi khát khao ôm lấy hắn. “Thần... em muốn có anh.”

Hắn chiếm hữu tôi hết lần này đến lần khác, càng lúc càng thô bạo hơn, cho tới tận khi thuốc hết tác dụng nhưng vẫn không hề hôn tôi, cho dù tôi có chủ động thế nào hắn cũng nhất quyết tránh.

Cả người tôi đau nhức cuộn trong chăn, ngoài việc ngủ để hưởng thụ sự dịu dàng của hắn trong giấc mơ thì tôi không làm được gì cả. Tôi ngỡ hắn sẽ rời bỏ tôi nhưng hắn lại nằm cạnh tôi, ôm lấy lưng tôi. Cái ôm đó khiến sự nhẫn nhục của tôi hoàn toàn tan biến. Cuối cùng tôi biết mình muốn điều gì.

Tôi thừa nhận mình không vứt bỏ được nỗi thù hận nhưng tôi càng không muốn mất hắn. Từ giây phút tôi vứt bỏ con dao, giữa tình yêu và thù hận, tôi đã lựa chọn, tôi thực lòng hy vọng có thể tiếp tục yêu cho nên tôi đã nguyện quên đi sự thù hận.

“Có phải anh rất hận em?” Tôi hỏi.

“Ừ, từng yêu bao nhiêu giờ hận bấy nhiêu.”

Có lẽ đó chính là sự thù hận, sau này tôi tuyệt đối không có ngày hạnh phúc.

Tôi cười. “Em thì trái ngược với anh, từng hận bao nhiêu giờ yêu bấy nhiêu! Cho dù anh không tin...”

“Nếu là cô, cô có tin không?”

Cánh tay hắn siết chặt tôi hơn, tay hắn nắm chặt lấy tay tôi. Tôi tự an ủi, đừng buồn nữa, có thể hắn cho tôi uống thuốc chỉ là vì không muốn tôi bị hắn làm cho băng huyết, ít nhất tôi vẫn chưa mất hắn, tôi vẫn ở bên cạnh hắn. Hắn không yêu tôi, tôi vẫn có thể tiếp tục yêu hắn. Điều đó khiến trái tim tôi bớt đau khổ. Tôi cuộn mình trong vòng tay ấm áp của hắn, yên lặng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, tôi hé mắt, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt tôi là đôi mắt đen sâu thẳm của hắn. Đây là lần đầu tiên tôi tỉnh dậy trong vòng tay hắn.

“Thần...” Tôi ôm lấy eo hắn, mặt áp vào lồng ngực hắn.

Hắn đã tỉnh nhưng không ngồi dậy mà nằm đó nhìn tôi. Mọi sự dẫn vật giờ đây đã hóa hư vô, tôi vẫn hạnh phúc, vẫn mãi nguyện như thuở nào! Chỉ tiếc rằng âm thanh bên ngoài đã phá vỡ niềm hạnh phúc đáng quý ấy.

“Ông chủ, Cảnh đến rồi!”

Hàn Trạc Thần chau mày, cười thật đáng sợ. “Đề nó vào đây.”

“Hả?” Tôi vội nhảy ra khỏi vòng tay hắn, kéo cao chiếc chăn tuột đến tận eo, quấn chặt lấy cơ thể.

“Sợ nó nhìn thấy đến vậy cơ à?” Giọng hắn hết sức mỉa mai.

Cánh cửa được mở, để tôi xuất hiện như vậy trước Cảnh, một người luôn toàn tâm toàn ý bảo vệ tôi, ngoài Hàn Trạc Thần không có người nào tàn nhẫn như thế.

Tôi vô cùng xấu hổ, đặc biệt là lúc nhìn thấy Cảnh chờ người đứng bên cửa, bàn tay nắm chặt tay nắm cửa nổi đầy gân guốc, tôi không thể tiếp tục nhìn anh ấy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa.

Trời lại vào thu, thế giới bên ngoài chỉ một màu vàng úa.

Hàn Trạc Thần lạnh lùng nhìn tôi, ngồi dậy, tiện tay vớ lấy chiếc áo ngủ mặc vào. “Có việc gì không?”

“Tôi đến đưa Thiên Thiên đi học.” Giọng Cảnh chùng xuống, hoàn toàn mất đi chất giọng thanh trong thường ngày.

“Không cần đâu, từ nay về sau Thiên Thiên không đi học nữa!”

Tôi không thể tin nổi, nhìn Hàn Trạc Thần, tại sao hắn có thể nói như vậy?

Hắn nghĩ Cảnh vẫn nghe chưa rõ hay sao mà còn thêm vào một câu: “Con bé nói sau này giây phút nào cũng ở trong căn phòng này để đợi ta về.”

Hắn nâng cằm tôi lên, cười hỏi: “Có đúng không?”

Mặt Cảnh biến sắc, thả bàn tay nắm ở cửa, bước đến bên tôi.

Hàn Trạc Thần tiến lên phía trước, chặn trước mặt anh ấy, giọng chùng xuống: “Đi ra!”

Cảnh không còn giữ vẻ cung kính như mọi ngày, hai tay anh nắm chặt, trong đôi mắt lộ rõ ánh lệ tức giận.

Trong bầu không khí căng thẳng như vậy, ngoài việc thuận theo ý Hàn Trạc Thần, tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

“Anh về đi!” Tôi quán chặt chắn hơn nữa, tôi không muốn Cảnh nhìn thấy hình dạng khó coi của tôi, càng không muốn anh ấy bị cuốn vào vòng ân oán giữa tôi và Hàn Trạc Thần. “Sau này anh không cần đến đón em nữa, em không muốn đi học...”

“Thiên Thiên?!” Cảnh nhìn tôi vẻ khó tin.

“Em cam tâm tình nguyện, em yêu anh ấy, vì anh ấy em có thể cam tâm tình nguyện làm bất kỳ việc gì.”

Cảnh nhìn tôi rất lâu, tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh ấy nhưng có thể cảm nhận được sự thất vọng của anh ấy. Cuối cùng anh ấy cũng xoay người bước đi, trước khi đóng cửa, anh ấy thờ dãi, thờ ơ nói: “Thiên Thiên, vì loại đàn ông ấy, không đáng!”

Cảnh vừa rời khỏi, Hàn Trạc Thần tức giận lôi tôi ra khỏi chỗ, vịn cánh tay tôi ra sau lưng, rít lên, tiếng nói rít lên: “Tại sao lại nói là cam tâm tình nguyện? Tại sao không nói với nó là tôi đang dẫn vật cô, cô đang thương tích đầy mình? Sao cô vẫn nguyện bảo vệ nó?!”

“Không liên quan gì tới anh ấy, anh cần gì phải dây dưa đến người vô tội.”

Hắn lớn tiếng chất vấn: “Cô yêu nó?”

“Không phải!” Tôi thành khẩn trả lời. “Người em yêu không phải là anh ấy, chúng ta đừng dẫn vật nhau nữa, chúng ta hãy hòa thuận như trước đây, có được không?”

Hắn trầm mặc nhìn tôi rất lâu, không trả lời mà mở cửa lấy súng của vệ sĩ. Nhìn thấy hắn mở cửa sổ, tôi không còn suy nghĩ được gì nhiều, lao tới lấy lòng bàn tay che đầu súng của hắn.

“Không! Người có lỗi với anh là em, người lừa gạt anh cũng là em, anh đừng giết người vô tội.”

“Nó không chết thì cô sẽ không yên tâm ở bên cạnh tôi.”

“Em xin anh, tha cho anh ấy.” Tôi quỳ trước mặt hắn, nếu chà đạp lòng tự tôn của tôi là điều hắn muốn, tôi chỉ có thể lựa chọn cách nhẫn nhịn chịu đựng. “Em thề trừ phi em chết, em quyết không rời bỏ anh.”

Hắn nở nụ cười chua chát: “Cô thả ở bên cạnh kẻ thù chịu nhục chứ không muốn nó bị tổn thương?”

“Anh muốn em nói thế nào anh mới chịu tin em?”

“Cô để tôi giết nó.”

Khi nhìn thấy hắn nhắm vào Cảnh, tôi vô cùng hoảng loạn, bắt chập mọi thứ, ôm chặt lấy cánh tay hắn: “Đừng, đừng bắn!”

Cánh tay cầm súng của hắn thõng xuống. “Cô làm tôi quá thất vọng.”

Tôi thật ngốc, tôi lại làm một việc ngốc nghếch. Hắn vốn không muốn giết Cảnh, chỉ là hắn không tin lời tôi. Hắn chỉ tin vào điều hắn thấy, song điều hắn thấy... lại đang làm hắn thất vọng.

“Thần, em coi anh ấy như anh trai.”

“Cô nghĩ tôi tin sao?” Hắn cầm lấy bộ váy vứt vào người tôi. “Mặc vào rồi đi theo tôi.”

“Đi đâu?”

“Kết hôn!”

Chương 25

Tôi không biết mọi người kết hôn sẽ như thế nào nhưng tôi đoán không ai kết hôn kiểu vô vị như chúng tôi. Chúng tôi vừa bước vào cửa thì có mấy đôi tình nhân xì xào bàn luận, nói rằng có lẽ chúng tôi phải hơn kém nhau chục tuổi.

Chục tuổi?! Mất mũi kiêu gì vậy?!

Hàn Trạc Thần không thèm quan tâm, lôi tôi đến trước mặt những nhân viên ở đó, đặt quyền sở hộ tịch lên mặt bàn. Người nhân viên vốn rất điềm tĩnh giờ cũng phải sững sờ, tròn tròn mắt.

“Hai người là bố con?”

“Bố dưỡng, con gái nuôi. Chỉ cần sửa lại quan hệ là được”, Hàn Trạc Thần trả lời với vẻ khó chịu.

“Nhưng...” Một nhân viên nhìn tên của hấn rồi ngược nhìn đám vệ sĩ sau lưng hấn, nơm nớp lo sợ. “Để tôi đi hỏi.”

Một lúc sau, cô ta bước ra, vội vàng đưa cho chúng tôi một trang giấy để điền thông tin vào đó. “Hai người điền vào bản này rồi ký tên.”

Khi điền thông tin, cuối cùng tôi không nén nổi, buột miệng hỏi hấn một câu hỏi: “Đã hận em như vậy tại sao còn kết hôn?”

Bàn tay cầm bút của hấn dừng lại một lúc, chiếc bút bi nhựa vỡ tan trong tay hấn. Hấn vẫn không nói gì, tiếp tục viết.

“Nếu để anh ấy hết hy vọng, thực ra không cần như vậy...”

Hấn bỗng ngẩng lên, lạnh lùng nói: “Để được pháp luật bảo vệ. Hàn Thiên Vu, lát nữa tốt nhất cô phải xem cho kỹ nghĩa vụ bắt buộc phải thực hiện của người vợ.”

Nói xong, hấn nhanh chóng ký tên rồi lại giật lấy tờ giấy của tôi, giúp tôi điền các mục.

Nghĩa vụ bắt buộc phải thực hiện của người vợ?!

Tôi không hiểu, khi nhìn thấy người khác cười khúc khích tôi mới bừng tỉnh. Nhất thời hổ thẹn, suýt nữa tôi buột miệng nói: “Giết người anh còn không sợ phạm tội, kết hôn đối với anh lại bị coi là một tội.”

Khi thấy mọi ánh mắt trong phòng lén nhìn chúng tôi thì tôi chịu nhận, không nói nữa.

Tôi hậm hực giật lại mảnh giấy, nhanh chóng ký tên, vứt trả mảnh giấy cho hắn, lớn tiếng: “Hàn Trạc Thần, anh đừng quên xem cho kỹ quyền lợi người vợ được hưởng.”

Không biết tại sao, căn phòng vốn ồn ào bỗng im bật, gần như tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn chúng tôi.

Chúng tôi nhanh chóng chụp chung một bức ảnh, đợi chưa đến mười phút, cô nhân viên đưa cho chúng tôi sổ đăng ký kết hôn, nói chúng tôi có thể đi được rồi.

Tôi ngỡ ngàng đón nhận quyển sổ đăng ký kết hôn sơ sài, đây gọi là kết hôn sao, đúng là quá nhanh gọn!

Tôi vừa mới bước ra khỏi phòng thì nghe thấy những tiếng ồn ào chói tai: “Anh ta là Hàn Trạc Thần.”

“Cô gái ấy vừa gọi thế, chính là anh ta.”

Hình như tôi lại mắc sai lầm.

“Cưới con gái mình đây! Việc này ngoài anh ta ra quả thực không ai làm được!”

“Tôi thấy cô gái ấy rõ ràng là không muốn.”

Hắn dừng bước, bóp chặt bàn tay đang nắm lấy tay tôi.

Tôi giục hắn: “Đi thôi! Dám làm thì đừng sợ người khác nói.”

Hắn vẫn đứng im.

Tôi lại giục hắn: “Sợ người khác nói thì bây giờ đi làm thủ tục ly hôn.”

“Cô đừng có nằm mơ.” Hắn trừng mắt nhìn tôi, quay người nói với vệ sĩ phía sau. “Đi cảnh báo với bọn họ, nếu để tin ta kết hôn truyền ra ngoài thì các người đừng mong bước vào lễ đường.”

Tuần trăng mật của chúng tôi cũng chưa phải thê lương lắm. Vị hôn phu của tôi ngoài làm chuyện đó thì đều không có mặt. Một mình tôi bị nhốt trong căn phòng chật hẹp, đếm từng ngày, nhìn thời gian, chờ đợi trong khổ sở.

Quả thực chỉ ăn không ngồi rồi, truyện đọc đi đọc lại mười mấy lần, thuộc lâu lâu từng dòng từng chữ, chi bằng lật sách toán ra làm vài bài đơn giản, tìm sách tiếng Anh học thuộc vài từ mới.

Hôm nay, tôi bỗng tìm thấy trong tủ một quyển nhạc đã bị vứt xó từ lâu.

Những ngón tay bay nhảy trên phím đàn, tiếng nhạc trầm bổng trong trí óc, trong lòng không còn nhiều u uất. Bản nhạc cuối cùng của quyển nhạc vừa chấm dứt, tôi gấp quyển nhạc vào, ngược mắt nhìn xuống tầng dưới qua cửa sổ.

Xe của hắn ở dưới, hắn đã về ư?!

Tôi xúc động quỳ lên ghế, nhìn ngó từng góc ngách. Tôi thích nhất là tìm hình bóng của hắn, nếu tìm thấy cho dù là rất xa, thì được nhìn một cái cũng thấy vui lòng.

Có thể trong mắt mọi người điều đó thật vô vị nhưng trên thực tế, bất chợt bắt gặp hình bóng người mình yêu đúng là một việc vô cùng sung sướng.

Chỉ tiếc rằng hôm nay tôi không tìm thấy hình bóng hắn. Tôi vẫn không từ bỏ, chống lên thành cửa sổ, trèo cao hơn nữa, cố gắng mở rộng tầm nhìn.

“Cô đang xem cái gì?” Giọng nói của Hàn Trạc Thần làm tôi như rụng rời cả chân tay, luống cuống ngã từ trên ghế xuống.

Tôi chìm đắm trong thế giới âm nhạc ảo, hắn vào lúc nào tôi cũng không biết. Khi vừa tỉnh lại sau cơn choáng váng, tôi mới phát hiện ra mình đã ngã vào vòng tay mong chờ.

Tôi ôm lấy vai hắn, đã lâu không có cảm giác thân mật như vậy rồi, ngay cả khi cơ thể cọ xát, hòa vào nhau tôi cũng không cảm thấy hạnh phúc như thế này, bởi hắn đang nhìn tôi, trong mắt hắn ánh lên khuôn mặt của tôi.

“Em đang nhìn anh, xe của anh ở bên dưới.”

Hắn trầm tư một lúc, nhìn chiếc đồng hồ trên bàn rồi bỗng hỏi: “Hôm qua mấy giờ tôi về, cô có biết không?”

“Chín giờ mười phút.”

“Thế hôm kia?”

“Sáu rưỡi.”

“Hôm trước nữa?”

“Anh không ra ngoài...”

Hắn nhìn tôi, lặng lẽ nhìn tôi, ánh nhìn giữa hai chúng tôi đọng đầy cảm xúc. Tôi thử ghé sát mặt hắn, chạm nhẹ vào môi hắn, có chút mềm mại nhưng lạnh lẽo. Hắn không né tránh, cơ hội tốt như vậy sao tôi có thể đánh mất. Tôi ôm lấy cổ hắn, hôn thắm thiết, lưỡi lướt nhẹ trên cánh môi hắn, dùng hơi nóng của tôi sưởi ấm đôi môi lạnh lẽo của hắn.

Bỗng hấn dùng sức bẻ bồng tôi lên rồi vút lên giường, tôi có chút thất vọng, đang định ngồi dậy thì hấn đã ép lên người tôi, hôn cuồng nhiệt như muốn ngấu nghiến.

Nụ hôn của hấn như lửa thiêu đồng cỏ, sóng to gió lớn, gió giạt mưa rào như muốn vùi dập tất cả. Không có sự khéo léo, không có sự khiêu khích, chỉ là hùng hổ như muốn tước đoạt, như muốn hút trái tim tôi ra mới chịu cam lòng.

Trong nụ hôn cuồng nhiệt, chúng tôi cởi bỏ quần áo của nhau, thỏa mãn tất cả những ham muốn của đôi bên. Khi sự kích thích lên đến cao trào, tôi không quan tâm hấn có tin hay không, hôn hấn rồi rên rỉ: “Thần, em yêu anh, anh hãy tin em, em thực sự yêu anh.”

Hấn cười khẩy, nói: “Thiên Thiên, tình yêu không cần phải thể hiện bằng lời nói, càng không phải nghĩ, cô xem cô đã làm gì? Nếu cô thực sự yêu tôi thì sẽ không giờ dao nhắm vào tim tôi như vậy.”

“Em sẽ không làm thế nữa, không bao giờ thế nữa!”

“Nhưng tôi đã không còn cách nào để tha thứ cho cô, không còn cách nào để như trước đây, yêu cô không chút lo lắng, do dự.”

“Vậy em phải làm thế nào anh mới vừa lòng?”

Hấn vuốt mái tóc của tôi, nâng cằm tôi lên, hôn nhẹ: “Hãy ở bên tôi, đừng rời xa.”

Tôi nằm trong lòng hấn, gật đầu, như vậy là hấn không bao giờ tin lời tôi nói nữa. Nhưng tôi không để bụng, chỉ cần chúng tôi không xa nhau thì vẫn còn hy vọng, có thể một ngày hấn sẽ không còn hận tôi nữa, sẽ phát hiện ra tình cảm của tôi đối với hấn là thật, chúng tôi có thể bắt đầu lại, chỉ cần tôi nhẫn nại chờ đợi.

Chúng tôi vẫn ôm nhau, vẫn hôn nhau thì có việc gì là không thể chứ!

Thời gian có thể thay đổi tất cả mà tôi thì có thời gian.

Tôi cười, không nhớ đã mấy ngày, tôi chưa bao giờ thấy vui như hôm nay.

Hôm sau, hấn vừa ra ngoài thì vệ sĩ đã đem cây dương cầm vào phòng tôi. Tôi vui sướng tựa vào bậc cửa sổ nhìn ra ngoài. Hấn mặc chiếc áo sơ mi màu trắng sữa, tay cầm chiếc áo khoác đen, trông thật đẹp trai.

Đang định lên xe, hấn bỗng đứng khựng lại, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ phòng tôi. Tôi sung sướng vén rèm lên, mỉm cười, vẫy tay, rõ ràng biết hấn không nghe thấy nhưng vẫn nói lời ngọt ngào: “Chồng yêu, em đợi anh về.”

Khóe miệng hấn hơi nhếch lên rồi hấn vào trong xe. Tôi vẫn cười vui sướng ngồi bên cây dương

cầm. Tôi biết hắn vẫn yêu tôi, không yêu thì đâu có hận sâu sắc đến vậy. Chúng tôi có thể bắt đầu lại, còn tình yêu, tất cả đều có thể bắt đầu lại từ đầu.

Tôi đang say sưa đánh đàn bỗng nghe thấy giọng nói của vệ sĩ đứng gác ngoài cửa: “Ông chủ dặn không cho phép bất kỳ ai vào trong.”

Tiếp đó là một trận vật lộn, đánh đấm khoảng chừng mười phút, cửa nhanh chóng được mở ra, Cảnh lao đến không cho tôi giải thích, kéo tay tôi: “Đi! Anh đưa em đi.”

“Anh...” Tôi nhìn ra ngoài cửa, hai vệ sĩ nằm ngất trên nền nhà.

Trước đây Cảnh nói anh học võ, nhìn tác phong nhẹ nhàng của anh, tôi vốn không hy vọng gì vào tài nghệ của anh nhưng bây giờ... tôi nuốt nước bọt, quả là đã xem thường anh rồi.

Anh kéo tôi định đi ra ngoài, tôi vội giật tay lại, thẳng thắn nói: “Em không đi, em muốn đợi anh ấy.”

“Anh biết em có nỗi khổ tâm, em hãy tin anh... Bất kể có việc gì xảy ra anh đều có thể bảo vệ em.”

“Em không có gì khổ tâm hết, là em tự nguyện.”

“Nếu em tự nguyện thì ông ta đâu cần phải để vệ sĩ túc trực ngày đêm ở trước cửa?” Cảnh lại kéo tay tôi, không thèm quan tâm đến sự kháng cự của tôi, cứ thế kéo tôi ra đến tận cửa.

“Tiểu Cảnh, việc của em, anh không cần phải quan tâm.” Tôi nắm lấy khóa cửa, nhìn Cảnh với ánh mắt van nài. “Em yêu anh ấy...”

“Nhưng ông ta không yêu em. Nếu ông ta yêu em dù chỉ có một chút thì sẽ không nhốt em ở đây.” Cảnh vốn là người nho nhã nhưng đã bị sự cố chấp của tôi làm cho tức giận, anh quát lên: “Thiên Thiên, chẳng lẽ em muốn cả đời ở trong nhà tù này?!”

“Anh ấy sẽ không nhốt em ở đây cả đời, đợi anh ấy tin rằng em yêu anh ấy, tin rằng em không rời bỏ anh ấy thì anh ấy sẽ cho em tự do. Em còn trẻ, em có thời gian...”

Cảnh bị tôi làm cho bức tức, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em không đợi được tình yêu của ông ta thì đã bị ông ta hủy hoại đến phát điên rồi!”

“Em sẽ không như thế.” Tôi vẫn cố chấp bảo vệ ý kiến của mình. Tôi có cây dương cầm, tôi có hắn, tôi sẽ không bị điên.

“Em tin anh đi, anh từng học tâm lý học, người bình thường mà bị nhốt như thế này, chỉ sau ba tháng thì tinh thần sẽ bất thường.”

Tôi còn định phản bác lại nhưng anh cậy tay tôi đang nắm ở cửa ra. Bình thường anh rất nhẹ nhàng, không ngờ anh khỏe đến vậy, anh cố kéo tôi đến tận đầu cầu thang.

Không phải tôi không muốn tự do, nếu có thể lựa chọn, tôi cũng không muốn ở trong căn phòng nhỏ bé mà không thấy bầu trời, sống một ngày như cả một năm, nếu có thể trốn thoát, chẳng lẽ tôi không trốn?!

Tôi quá rõ tính cách của Hàn Trạc Thần, tôi trốn không nổi, kể cả có chạy đến tận chân trời góc biển hắn cũng có thể bắt tôi về. Tôi có thể bất chấp, nhiều lắm sau này ngày nào cũng bị hắn trói trên giường, dùng những thủ đoạn tàn bạo hơn nữa giày vò tôi nhưng Cảnh là người vô tội, hắn sẽ đối xử với người chọc giận hắn ra sao, tôi rõ hơn ai hết.

Nhìn thấy vệ sĩ ở sân chạy tới, tôi ra sức kéo Cảnh: “Anh nghe em giải thích đã, quan hệ giữa em và anh ấy không như anh tưởng đâu!”

“Đợi đi ra ngoài rồi hẵng nói.”

Cảnh có chút lo lắng kéo tôi xuống cầu thang, mới đi được nửa đường, mấy tay vệ sĩ liền vung gậy sắt đánh Cảnh, anh nhanh nhẹn né kịp.

Thực ra tài nghệ của anh rất khá, phản ứng nhanh nhạy, chỉ tiếc lại thêm gánh nặng là tôi. Nhân lúc tôi và Cảnh níu kéo nhau, vệ sĩ đánh vào cánh tay của anh đang nắm lấy tôi.

Gậy sắt đập trúng vào khuỷu tay của anh. Anh gào lên, cánh tay đang nắm lấy tôi bỗng tuột ra.

Trong lúc tôi thoát khỏi sự kìm kẹp của anh, cơ thể mất thăng bằng, chân tôi bước hụt một cái, người lặn từ cầu thang xuống. Trong lúc lặn lộn, trời đất quay cuồng, tôi chỉ cảm thấy cơ thể đau nhói, trong trí óc vẫn chỉ có ý nghĩ tôi không rời khỏi đây, có chết cũng không rời bỏ.

Trong bệnh viện, tôi chịu đau, vết thương ở mắt cá chân nhức nhối, gục đầu lên đầu gối, cắn chặt lấy mu bàn tay, nước mắt giàn giụa.

Hối hận thì cũng đã quá muộn.

Cảnh nắm lấy tay tôi, không ngừng nói: “Anh xin lỗi!”

Tôi lắc đầu. Tôi không trách anh. Anh cũng chỉ là muốn bảo vệ tôi. Là tôi đã sai, tất cả đều là sai lầm của tôi.

“Thiên Thiên...” Anh lấy khăn ăn nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi. “Em có thể nói cho anh biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra không?”

“Anh đừng quan tâm đã xảy ra việc gì, anh đi đi!”

Nếu để Hàn Trạc Thần quay lại, với tính cách của hắn, chắc chắn sẽ không dễ gì bỏ qua cho Cảnh. Không chừng hắn còn giết Cảnh.

Tôi đẩy Cảnh: “Anh mau đi đi! Đi càng xa càng tốt!”

Cảnh vỗ vỗ vai tôi, nói: “Việc do anh gây nên, anh sẽ không đi đâu hết.”

“Anh ấy sẽ giết anh...” Tôi vẫn chưa nói xong thì nghe thấy giọng nói trầm thấp đầy lo lắng vọng đến.

“Bác sĩ, vợ tôi có bị thương nặng không?”

Tôi không kìm nổi nước mắt nữa, tủi thân nhìn ra cửa, tôi rất muốn ôm hắn, hôn hắn. Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình yếu đuối như lúc này, cần sự an ủi của hắn như lúc này.

Bác sĩ nói: “Trật khớp không quá nghiêm trọng, khi về không nên đi lại trong một tháng là sẽ không có gì đáng ngại.”

“Cảm ơn!”

“Nhưng... bên dưới bị chảy máu, có thể là sảy thai.”

“Bác sĩ nói sao cơ?!”

Cuối cùng tôi đã nhìn thấy Hàn Trạc Thần, hắn mặc một chiếc áo choàng màu đen, bờ vai trông có vẻ rộng lớn hơn, ấm áp hơn mọi ngày khiến tôi rất muốn được dựa dẫm.

Nước mắt tôi giàn giụa, nhìn hắn: “Xin lỗi!”

Khuôn mặt hắn vốn đầy lo lắng, nhìn thấy Cảnh ngồi bên cạnh tôi, nắm lấy tay tôi, trong mắt hắn như rực lên ngọn lửa.

Hắn cố gắng kìm nén lửa giận, nghiêm nghị hỏi vệ sĩ: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Mấy vệ sĩ nhìn nhau, một tên sợ hãi lùi lại sau, giải thích: “Cậu Cảnh định đưa tiểu thư đi, chúng tôi ngăn lại, không ngờ khiến tiểu thư lăn xuống cầu thang...”

Sắc mặt Hàn Trạc Thần bỗng thay đổi, hắn cất từng bước đến chỗ Cảnh, sát khí đằng đằng.

“Mục Cảnh, tối qua ta đã cảnh báo cậu thế nào hả?!”

Cảnh từ từ đứng dậy, không chút sợ hãi, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy tức giận của Hàn Trạc Thần: “Tôi đã nói, nếu cô ấy bị tổn thương, tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

Tôi nhìn thấy Hàn Trạc Thần nắm chặt tay lại, các đốt ngón tay trắng bợt, hấn từ từ đưa về phía vệ sĩ, tôi lập tức nhận thấy tầm nghiêm trọng của vấn đề.

“Không được!” Tôi chịu đau, bước xuống giường, đưa cánh tay chặn trước người Cảnh. “Thần, không liên quan đến anh ấy, là em đã sai. Em cam đoan với anh sẽ không như thế nữa, em sẽ không rời bỏ anh, tuyệt đối không rời bỏ.”

Ánh mắt Hàn Trạc Thần chuyển sang nhìn tôi, cánh tay đưa về phía vệ sĩ thu lại, lặp lại lời tôi vừa nói: “Không liên quan đến nó...”

Tôi gật đầu: “Anh tha cho anh ấy đi!”

Hắn quay mặt về phía cửa sổ, một chiếc lá vàng bay qua, giây phút ấy tôi nhìn thấy sự đau thương kỳ lạ trong mắt hắn. Ánh mắt ấy bóp chết mọi hy vọng của tôi. Tôi vớ tay kéo tay hắn. “Chúng ta còn có thể sinh con...”

Hắn né tránh, cười nhạt: “Không cần nữa!”

“Thần...”

“Cô muốn đi cùng nó? Được, đi càng xa càng tốt!” Giọng hắn hơi khàn khàn. “Sau này đừng để tôi nhìn thấy cô.”

Tôi hơi hoảng loạn, vội vàng nắm lấy áo hắn, hắn lùi lại một bước, tuyệt tình xoay người bước đi. Hắn rời khỏi đó, không chút do dự, không chút luyến tiếc. Hóa ra ánh mắt cuối cùng của hắn gọi là “buông tay”. Tôi bất chấp nỗi đau như xé ruột xé gan, tập tễnh đuổi theo. Tôi gọi lớn: “Thần...”

Hắn nghe thấy tôi gọi nhưng không hề dừng bước, mở cửa xe, dứt khoát bước vào trong xe rồi đóng cửa thật mạnh.

Tôi chạy đến, kéo cửa xe, đập vào cửa xe.

“Anh hãy tin em một lần nữa thôi...”

Hắn không thèm nhìn tôi dù chỉ một cái. “Đi thôi!”

Xe đã đi mất. Tôi chạy theo được mấy bước thì ngã xuống đất. Tôi chỉ có thể lặng lẽ nhìn hắn xa dần, nhìn thấy hắn cúi gằm mặt xuống, mười ngón tay vùi vào tóc.

Tôi lại sai rồi!

Từ lúc tôi chặn trước mặt Cảnh, bất chấp tất cả để bảo vệ Cảnh, tôi đã vứt bỏ cơ hội cuối cùng.

Tôi chưa bao giờ hận mình như lúc này, nếu tôi có được một nửa sự kiên quyết, khoan dung như hắn thì chúng tôi sẽ không như ngày hôm nay.

Vận mệnh đã trao cho tôi hạnh phúc dễ dàng đạt được nhưng tôi lại để nó tuột khỏi tầm tay.

Cảnh ôm lấy tôi đang ngây người ở trên đường, nói: “Thiên Thiên, quên hắn đi! Cuộc đời của em mới bắt đầu thôi!”

Mới bắt đầu ư? Sao tôi có cảm giác mọi gian truân của đời người tôi đã nếm trải hết rồi. Cơ thể đau đớn, tinh thần bị kích động mạnh, tôi không còn chịu nổi nữa, ngất đi trong lòng Cảnh.

Bây giờ tôi đã rõ câu nói sâu xa của Hàn Trạc Thần: Lừa dối là điều không thể tha thứ nhất trong tình yêu.

Không có sự tin tưởng, tình yêu giữa chúng tôi mỏng manh đến mức không chịu nổi một đòn đả kích.

An Dĩ Phong từng nói với tôi rằng trong một đêm tối tĩnh mịch Hàn Trạc Thần đã nói hắn biết tôi là một quả bom, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung nhưng hắn thà tan thành xác pháo còn hơn là buông tay.

An Dĩ Phong đã mắng hắn nhiều lần, nói hắn ngu ngốc mới bị tôi lừa gạt hết lần này đến lần khác nhưng vẫn cứ tin.

Hàn Trạc Thần không ngu ngốc, hắn rõ hơn ai hết rằng tôi sẽ không yêu hắn vì từ khi hắn giết bố tôi, hắn làm điều gì cũng để lại dấu vết tàn ác. Trong mắt tôi hắn là một ác quỷ giết người không ghê tay, cho dù hắn có yêu tôi như thế nào, tôi cũng sẽ tìm mọi cách giết hắn.

Nhưng hắn không quan tâm, không quan tâm tôi yêu ai, cũng không quan tâm khi nào hắn chết trong lòng tôi. Hắn chỉ muốn ở bên cạnh tôi, hằng ngày mở mắt đều nhìn thấy tôi. Hắn vẫn giữ suy nghĩ đó, không chịu buông tay, thậm chí tôi đã mang thai, hắn vẫn không hề biết, điên cuồng chiếm hữu tôi.

Giam cầm có vẻ đại khờ nhưng đó là cách duy nhất để giữ tôi.

Hắn nghĩ tình yêu của một người mẹ là vô tư nhất trên đời này, tình yêu ấy chắc chắn sẽ hóa giải thù hận trong lòng tôi. Đáng tiếc hắn đã sai, tôi vốn không có khả năng giữ lại đứa con của hắn.

An Dĩ Phong còn nói, Hàn Trạc Thần từng có suy nghĩ thay đổi Hồ thiên nga. Hắn đọc một lượt từ đầu đến cuối câu chuyện đó, hiểu ra rằng người mà công chúa yêu là hoàng tử, cho dù ác quỷ làm gì cũng không thể thay đổi được điều này.

Khi tôi vứt bỏ lòng tự tôn quý xuống cầu xin hắn tha cho Cảnh, khi tôi bất chấp tất cả đứng chặn trước Cảnh, hắn không nói được lời nào nữa. Hắn có thể giam giữ thân xác tôi, có thể dùng việc kết hôn để khiến tôi không thể yêu người khác nhưng hắn không trói buộc được con tim tôi.

Là con người, sẽ có cảm giác...

Là con người, nên có tự do...

Trong sự ràng buộc giữa thiên đường và địa ngục, hắt buông tay thì tôi mới được giải thoát. Hắt khiến tôi từ bỏ ý định báo thù thì tôi mới có thể cùng với người tôi yêu bắt đầu một cuộc sống mới.

Vì yêu tôi nên không còn lựa chọn nào khác!

Chương 26

Một tuần sau, tôi ngồi trong quán cà phê, lặng lẽ nhìn người đi đường vội vã, các ông bố bà mẹ đưa con đi học, những đứa trẻ ấy thật đáng yêu, khuôn mặt bầu bĩnh, ánh mắt ngây thơ, hồn nhiên.

Tôi nhẹ nhàng vuốt ve bụng, cảm giác hơi nhói đau thỉnh thoảng lại nhắc nhở tôi có một sinh mệnh đã từng tồn tại. cốt nhục của chúng tôi chắc chắn là một đứa trẻ đáng yêu nhưng tôi đã giết chết nó.

Nhìn thấy xe của Hàn Trạc Thần đi tới, tôi vội vàng đứng dậy tựa lên thành cửa kính nhìn chăm chú, sợ rằng sẽ để lỡ một biểu hiện, một hành động dù là nhỏ của hắn.

Vẫn như thường ngày, hắn không vội vàng xuống xe, đợi vệ sĩ chạy tới mở cửa xe, hắn mới xuống xe, dùng ngón tay đập tắt điều thuốc rồi vứt đi. Tôi dùng ngón tay vuốt ve theo hình bóng của hắn trên lớp kính thủy tinh cho tới khi hắn bước vào tòa nhà sang trọng. Tôi đã từng công khai đứng đợi hắn, ôm hắn, nhưng bây giờ nhìn trộm hắn từ xa cũng trở thành điều gì đó rất xa xỉ.

Mấy ngày trước, tôi về nhà tìm hắn, vệ sĩ nói hắn đã dặn không cho phép tôi vào.

Nhìn vẻ vô cùng khó xử của tay vệ sĩ, tôi chỉ có thể ngồi ở bậc thềm đá chờ đợi. Lúc sắp tối, có mấy người vứt một đồng đồ ra bãi rác không xa nơi đó... Toàn là đồ của tôi.

Đêm đó, gió thu thổi lật chiếc váy mỏng manh của tôi. Tôi run run quỳ dưới đất, nước mắt rùng rùng, cẩn thận nhặt đồ trước thùng rác.

Bức vẽ hắn từng yêu thích, hoa loa kèn nhện đỏ khô, chiếc đèn bàn màu cam vỡ vụn, và cả ga giường mà chúng tôi từng nằm. Chúng đều chứa đựng những hồi ức quý báu của tôi, nhưng hắn coi như rác mà vứt bỏ.

Hắn tuyệt tình thế này để nói với tôi rằng điều hắn muốn làm thì không ai có thể ngăn cản và điều hắn không muốn làm thì không ai có thể thay đổi. Hắn đã ra quyết định thì tôi nên tôn trọng.

Yêu hắn, tôi sẽ làm như hắn mong muốn, không để hắn nhìn thấy tôi.

Lúc rời khỏi đó, tôi quay đầu nhìn cửa sổ căn phòng trước đây là của tôi, chiếc rèm hình nụ hoa đã không còn nữa. Căn phòng trống trải như cuộc sống của chúng tôi.

Trên con đường đã đi đến trăm vạn lần, tôi lê từng bước chân đau đớn. Bác sĩ nói lúc nhỏ mắt cá chân của tôi bị thương, lần này lại bị thương, hai lần bị thương nặng như vậy thì khả năng hồi phục rất ít.

Nhớ lại cảnh lúc nhỏ bị thương, tôi chỉ có thể cười đau khổ. Thù hận cũng giống như vết thương ở xương, khi nó không đau thì ta sẽ quên nó. Nhưng ta không biết lúc nào nó lại đau nhói nhắc nhở ta, ta có thể lấy niềm hạnh phúc để làm dịu cơn đau nhưng không thể không thừa nhận sự tồn tại của nó.

Hắn không tin tôi là đúng, sau lần ân ái nồng thắm tôi vẫn có thể giơ dao, ai có thể bảo đảm sau này, trong một đêm nào đó, tôi không giơ súng nhắm vào tim hắn?!

Sự xa cách đối với chúng tôi là cách giải thoát tốt nhất. Cả đời không gặp lại để thời gian chôn cất yêu và hận.

“Cứ nhìn hắn như vậy có ý nghĩa gì?” Không biết Cảnh đã ngồi đối diện với tôi từ lúc nào.

Tôi cũng biết việc đó chẳng có ý nghĩa gì. Tôi đã cố gắng kiềm chế nhưng tôi thực sự muốn gặp hắn. Đó không chỉ là tình yêu, là thói quen, là sự dựa dẫm, mà còn là cuộc sống.

Tôi mở mắt, muốn xuống nhà để ăn sáng cùng hắn.

Đi đến đâu cũng muốn về nhà.

Buổi tối, tôi không làm gì, chỉ ngồi trong căn phòng lạ lẫm, trên chiếc sofa lạ lẫm đợi hắn, nghĩ đến việc không còn được gặp lại hắn nữa tôi không muốn có ngày hôm sau. Cho nên ngày nào tôi cũng đến đây, nhìn hắn từ xa rồi tiễn hắn bằng ánh mắt.

Cảnh nắm chặt lấy tay tôi: “Thiên Thiên, anh đã giúp em liên lạc với bác sĩ giỏi nhất chuyên điều trị xương. Anh đã mua vé máy bay rồi, thứ Hai tuần sau.”

“Tâm trạng của anh ấy gần đây không tốt, rất không tốt, em lo cho anh ấy.” Tôi vẫn nhìn theo bóng hắn khuất sau cánh cửa.

“Sao em biết được?”

“Lúc tâm trạng anh ấy không tốt, anh ấy luôn chọn áo sơ mi sẫm màu. Những ngày gần đây anh ấy toàn mặc màu đen... Anh ấy là người rất giỏi kiềm chế bản thân, mọi người đều nhìn thấy vẻ cương nghị của anh ấy, nhưng thực ra, anh ấy cũng có những lúc mâu thuẫn và dằn vặt... Khi có việc gì khó quyết định, anh ấy thường châm một điếu thuốc, hút từ từ... Lúc chuẩn bị quyết định, anh ấy sẽ dùng ngón tay để dập tắt điếu thuốc...”

“Quên ông ta đi!”

“Điều em lo lắng nhất là tôi anh ấy về nhà, không có ai đợi anh ấy...”

Tôi rút tay lại, cầm cây bút ở bên cạnh, viết lên tấm lót cổ: “Thần, em yêu anh. Em đợi anh.”

Tôi cũng không biết mình đã viết bao nhiêu lần, chữ đề lên chữ, cả một màu xanh đen, ngoài tôi ra có lẽ không ai có thể nhìn rõ trên đó viết những gì.

Hàn Trạc Thần nói đúng: Tình yêu không cần phải nói, càng không phải là ý nghĩ.

Đối với hắn, tình yêu tôi dành cho hắn không bằng nỗi hận thù đối với hắn, không bằng sự bảo vệ đối với Cảnh. So với tình yêu hắn dành cho tôi thì tình yêu không trọn vẹn của tôi vốn không đáng đem ra thế thốt chân thành.

Nhưng tình cảm tôi dành cho hắn không chỉ là tình yêu. Từ lúc tôi chín tuổi đến năm mười bảy tuổi, cuộc sống của tôi chẳng khác nào ở cô nhi viện, mười tám tuổi, tôi trở thành người phụ nữ của hắn. Hắn dốc lòng bảo vệ và ngang ngược chiếm hữu tôi, khiến tôi có một giai đoạn trưởng thành mê muội nhất. Hắn là kẻ thù của tôi, nhưng cũng là người thân, người yêu và toàn bộ cuộc sống của tôi.

Rời bỏ hắn, tôi còn lại gì?

Trước khi ra nước ngoài, tôi lại trở về căn nhà của chúng tôi lần nữa.

Vệ sĩ vẫn nói: “Xin lỗi, ông chủ không cho phép cô vào trong.”

“Tôi biết rồi.” Tôi đưa đĩa CD mà tôi đã chọn lọc cả đêm cho tay vệ sĩ. “Phiên anh đưa cái này cho cô Lý, giúp tôi nhắn với cô Lý rằng nếu tâm trạng anh ấy không vui thì bật lên cho anh ấy nghe.”

Đó là những bản dương cầm tôi chơi, đều là những bản êm dịu mà khi không vui hắn thích nghe nhất. Không cần biết hắn có cần hay không, đây là điều duy nhất tôi có thể làm cho hắn.

Trước khi rời đi, tôi nhìn lại căn biệt thự mà chúng tôi đã sống hơn tám năm lần cuối cùng. Sao nó đẹp đến vậy? Trước đây, tôi chưa bao giờ quan sát kỹ vì trong mắt tôi chỉ có hắn. Con người ta đôi lúc buồn cười như vậy đấy.

Trước đây, tôi luôn thấy ăn bánh ga tô kem sữa không ngon, bây giờ hồi tưởng lại, chiếc bánh sinh nhật mười tám tuổi hòa với nước mắt thật ngon ngọt.

Không thể trở về với thời khắc hạnh phúc nhất, trở về với đêm tôi tròn mười tám tuổi cũng tốt lắm rồi, ít nhất ngày ngày tôi có thể nhìn thấy hắn, nghe tiếng bước chân của hắn.

Đi xa rồi tôi lại quay đầu nhìn cánh cửa sổ thư phòng của hắn. Ánh nắng chói chang khiến tôi nhìn không rõ bên trong. Nhưng tôi có thể cảm nhận thấy ánh mắt của hắn cam chịu sự đoạn tuyệt. Tôi ngẩng đầu để nước mắt không rơi, để dành cho hắn nụ cười cuối cùng.

“Em đi đây! Sẽ không để anh phải nhìn thấy em nữa! Nếu đó là điều anh muốn... Em chỉ xin anh, đừng nhớ về em...”

Đến trạm hải quan, tôi vẫn không cam lòng, nhìn khắp một lượt, biết rõ rằng hấn sẽ không đến nhưng tôi vẫn không sao vứt bỏ được ảo tưởng ấy.

Anh không cần níu kéo em, hãy để em nhìn anh từ xa một lần nữa, để em được nhìn thấy màu chiếc áo sơ mi của anh có phải màu trắng sữa không?...

Tôi cầm điện thoại, không nhìn thấy màu áo của hấn, vậy tôi nói phải lời cuối cùng với hấn.

Điện thoại vẫn chưa có tín hiệu mà dường như tôi đã nghe thấy tiếng dương cầm quen thuộc văng vẳng, tôi còn ngỡ hấn ở đâu đây nhưng tiếc rằng trong điện thoại chỉ vang lên giọng rất lịch sự của tổng đài: “Xin lỗi! Điện thoại không liên lạc được!”

Tôi hất hăng, xoay người bước đi, hít một hơi thật sâu, cất từng bước đau đớn cùng Cảnh đi về phía cửa lên máy bay.

Từ đây, tôi sẽ một mình đối mặt với cuộc sống. Tương lai là thứ không thể dự đoán, cho nên người ta thường kỳ vọng. Lúc ở bên hấn, tôi chưa bao giờ nghĩ về tương lai của chính mình, đối với tôi tương lai là một giấc mộng, một thứ xa vời khó nắm bắt. Rời khỏi hấn, đau khổ và tuyệt vọng, tôi bỗng phát hiện ra mình chẳng có gì, chỉ còn lại tương lai.

Tôi không có gì cả nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục...

Chương 27

Nếu nhớ nhưng là một tội lỗi thì thời gian chính là tội ác.

Đến Anh, tháng đầu tiên tôi còn có thể chịu nổi vì nỗi đau thể xác tạm thời làm tê dại đi nỗi nhớ hân. Tháng thứ hai, thần kinh tôi căng thẳng đến mức sắp vỡ tung, ý nghĩ cực đoan lúc nào cũng lớn vồn trong đầu. Có hôm, nửa đêm tỉnh giấc, tôi bỗng nắm lấy tay Cảnh nói: “Anh mua vé máy bay cho em, em muốn về giết anh ấy rồi tự vẫn, hãy trộn tro cốt của chúng em vào nhau, em phải khiến anh ấy không bao giờ vứt bỏ được em.”

Cảnh nói: “Thiên Thiên! Em ngủ thêm lúc nữa, đừng nghĩ quẩn.”

Tôi hỏi anh ấy với vẻ rất nghiêm túc: “Em thử rất nhiều cách để giết anh ấy, nhưng đều không có tác dụng. Anh nghĩ giúp em xem có cách gì khác không?”

“Ngày mai anh sẽ tìm cho em một bác sĩ tâm lý.” Ngày hôm sau, quả thực anh đã đưa bác sĩ tâm lý tới, là một Hoa kiều. Bác sĩ nói rằng tôi có thể tâm sự những khúc mắc không cởi bỏ được trong lòng tôi, cô ấy sẽ giữ bí mật.

Khi cô ấy đồng ý sẽ không ghi chép bất cứ điều gì, tôi đã nói chuyện với cô ấy cả buổi chiều.

Cuối cùng cô ấy nói với Cảnh kết quả chẩn đoán: “Hàn tiểu thư hoàn toàn bình thường... Cô ấy không điên, đó quả là một kỳ tích!”

Cảnh vẫn có chút lo lắng: “Nhưng bây giờ tình trạng tâm lý của cô ấy hơi có chút vấn đề.”

Bác sĩ thở dài, lắc đầu nói tiếp: “Trên cương vị bác sĩ tâm lý, tôi cho rằng anh nên trông coi cô ấy cho tốt, cô ấy có chút xu hướng bạo lực. Còn với tư cách cá nhân, tôi cho rằng cô ấy nên quay về giết người đàn ông đó rồi tự vẫn.”

Tôi nghĩ rằng mình sẽ không chịu nổi một ngày, không ngờ tôi đã sống ở Anh hai năm.

Tôi ngồi một mình trong góc của nhà hàng hải sản, thành thực bóc vỏ tôm, đặt miếng thịt tôm nguyên vẹn vào chiếc đĩa phía đối diện. Người phục vụ lại đem đến một đĩa tôm, lấy chiếc đĩa trống đặt bên cạnh.

“Cần giúp không?” Một giọng nói lịch sự vọng đến, đó lại là tiếng Trung Quốc.

Tôi lắc đầu, tiếp tục bóc con tôm trong tay. Tôi lơ mơ nhìn thấy một người đàn ông lạ mặc chiếc áo sơ mi xám nhạt ngồi đối diện, dáng vẻ rất tự tin khiến người khác cảm thấy anh ta làm gì cũng hợp tình hợp lý. “Xin lỗi!” Tôi nghiêm túc nói. “Chỗ đó có người ngồi rồi, anh ấy đi vệ sinh, sẽ quay trở lại nhanh thôi!”

“Đi ba tiếng đồng hồ ư?” Anh ta nhìn tôi, ánh mắt sắc nhọn như nhìn thấu được ý nghĩ của người khác. “Người ấy không đến đâu, nếu đến thì đã sớm đến rồi!”

Tôi cắn môi, nói với vẻ cương quyết: “Anh ấy sẽ đến!”

Anh ta thở nhẹ nói: “Tay em chảy máu rồi!”

“Đó là tương ớt.”

Trong đôi mắt lạnh lùng của anh ta bỗng có biểu hiện khác thường. Anh ta nhìn chiếc đĩa đựng đầy tôm đã bóc cùng một ly rượu vang đỏ, nhìn ngón tay tôi dính đầy dầu ăn cùng vết thương rớm máu, định nói gì đó rồi lại thôi.

Tôi không quan tâm tới anh ta, chăm chú bóc tôm. Nước muối và tương ớt ngấm vào vết thương, xuyên thấu qua tay tôi, tạm thời làm dịu nỗi đau trong lòng. Dùng sự chờ đợi để lừa dối lòng mình, tôi mới có thể kìm nén nỗi nhớ, có sức để hít thở. Cho dù trong mắt người khác, tôi đang tự hại mình.

Anh ta bỗng nắm lấy cánh tay tôi, nhìn những ngón tay tôi, hơi chau mày: “Tôi tưởng phụ nữ chơi dương cầm thì điều quý giá nhất chính là đôi tay.”

Tôi quan sát anh ta một lượt, trông khá đẹp trai, chưa đến ba mươi, có khí chất tự tin mà không kiêu ngạo, có vẻ thành công trong sự nghiệp. Nhưng tôi không nhớ mình quen anh ta. Anh ta nhìn tôi có chút kinh ngạc, lịch sự nhắc: “Chúng ta từng gặp nhau, tôi vốn định mời em ăn tối nhưng em nói phải ăn kiêng, hôm khác mời tôi uống trà.”

“À!” Tôi gật đầu, rút tay lại.

“Nhớ ra rồi à?”

“Đối với người đàn ông nào tôi cũng nói vậy.”

Anh ta giật mình nhìn tôi một lúc, lắc đầu cười khỏ. Kiểu từ chối khéo này mà anh ta cũng tưởng thật, chỉ có thể có hai khả năng. Một là, EQ của anh ta rất thấp, không giỏi giao tiếp. Hai là, có thể anh ta chưa bao giờ bị phụ nữ từ chối, vốn không nghĩ rằng có người lại từ chối lời mời của anh ta.

“Tôi là Mạnh Huân...” Anh ta nhìn tôi mà tôi chẳng hề để ý, chỉ còn cách rút danh thiếp từ ví đưa cho tôi.

Tôi lướt nhìn một cái, là giám đốc điều hành của một công ty giải trí, có chút ấn tượng rồi.

Nửa tháng trước, tôi tham gia một buổi biểu diễn của hội từ thiện. Khi buổi biểu diễn kết thúc,

anh ta đến làm quen, tôi lịch sự nói vài câu, sau đó công ty của anh ta định mời tôi ký hợp đồng nhưng tôi từ chối khéo.

Anh ta thấy tôi không nói gì liền tiếp tục: “Tiếng đàn của em khiến người khác cảm thấy dễ chịu, nụ cười của em cũng thật nhẹ nhàng, tôi tưởng em là người... điềm đạm, không ngờ em lại... mạnh mẽ đến vậy.”

“Cảm ơn anh!” Nếu anh ta gặp tôi từ hai năm trước thì sẽ biết bây giờ tôi điềm đạm đến thế nào!

Hôm nay tâm trạng tôi rất tệ, không muốn nghe anh ta vòng vo nên cúi đầu nhìn đồng hồ: “Áy náy quá, sắp đến giờ tôi phải đi làm rồi!”

Tôi gọi nhân viên phục vụ thì nghe báo đã có người thanh toán rồi.

“Cảm ơn!” Tôi đứng lên, hơi choáng váng, phải vịn vào bàn mới đứng vững.

Anh ta vội đứng dậy: “Em đi đâu, tôi đưa đi!”

“Không cần.” Tôi vốn định từ chối khéo nhưng sợ anh ta không hiểu.

Còn một tiếng nữa mới tới giờ làm việc, tôi không bắt taxi mà đi bộ về phía nhà hàng. Có lẽ trước đây đã trải qua nhiều sóng gió nên hai năm nay tôi sống rất thuận lợi.

Khi sang Anh điều trị chân vết thương ở chân, cô giáo trong nước đã giới thiệu cho tôi một giáo sư của nhạc viện ở đây. Lúc đầu vị giáo sư không có chút hứng thú, nhưng sau khi nghe khúc *Hóa điệp* tôi đàn thì lặng đi hồi lâu không nói nên lời. Hôm sau, ông gọi điện cho tôi nói rằng đã liên hệ với trường xong cả rồi, chỉ cần tôi qua kỳ kiểm tra tiếng Anh là được nhập học, ông sẽ phá lệ tuyển chọn tôi. Cho dù như vậy tôi phải thi đến hai lần mới qua. Giáo sư luôn nói rằng tôi là một học trò rất có năng khiếu, cho dù ông có dạy tôi khó đến đâu, yêu cầu hà khắc bao nhiêu, ngày hôm sau tôi cũng đàn rất tốt. Thực ra ông không biết rằng đó không phải là năng khiếu. Tối nào tôi cũng chơi đàn cho hết đêm thì làm sao không chơi tốt được!

Lúc đi qua cửa hàng tiện ích, nhìn thấy ở giá sắt ngoài cửa có bày hai quyển tạp chí tiếng Trung, tôi vội vã chạy đến xem. Mỗi lần lật sang trang mới, tay tôi hơi run run, nóng lòng muốn xem trang tiếp theo nhưng lại sợ rằng trang tiếp theo sẽ khiến tôi thất vọng. Lật hết cả hai quyển tạp chí, tôi thất vọng đặt xuống.

Cho dù chỉ tìm được một bức ảnh mờ nhạt về hân, xem hình dáng của hân thế nào thôi cũng được, tiếc rằng... hân quá trầm lặng, không bao giờ chịu tiếp bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, những tin tức trên mạng quá ít, tôi đã sớm thuộc lòng như lòng bàn tay. Đi được hai bước, tôi quay lại, lật hai quyển tạp chí xem lần nữa. Haizz! Đến cả tên cũng không có. Đang định gập quyển tạp chí lại thì tôi bỗng nhìn thấy một khuôn mặt tự tin, chính là người ban nãy. Tôi lướt nhìn tên, cuối cùng đã rõ tại sao anh ta lại kinh ngạc đến vậy.

Anh ta quản lý công ty giải trí, chính là sản nghiệp của gia tộc, không biết năng lực ra sao nhưng

anh ta xuất thân trong một gia đình không đơn giản chút nào. Giá trị của anh ta chắc lên đến cả tỷ, có lẽ không người con gái nào thiếu hiểu biết như tôi lại có thể từ chối lời mời đầy thành ý của anh ta.

Lật ra trang sau, vẫn viết về anh ta. Tôi lắc đầu lia lịa, đặt quyển tạp chí về chỗ cũ. Đúng là người làm trong làng giải trí, thật kiêu ngạo. Tôi vẫn thích vẻ trầm lặng, nội tâm của Hàn Trạc Thần hơn. Trong phòng trang điểm, tôi mặc một bộ trang phục sang trọng, trang điểm hơi đậm để che đi nét mặt tiêu tụy, xanh xao. Tôi hít một hơi thật sâu rồi bước lên khán đài. Tôi mỉm cười với khán giả, ngồi bên cây dương cầm, dạo bản nhạc vui nhộn nhất. Khán giả đến nghe với vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, tôi thấy mãn nguyện, cảm giác cuộc sống của mình có chút ý nghĩa.

Bất chợt tôi bắt gặp ánh mắt đầy hiếu kỳ và thăm dò của Mạnh Huân. Anh ta ngồi gần tôi, cầm một ly vang đỏ mỉm cười, ra hiệu với tôi. Tôi mỉm cười với anh ta cũng như với những vị khách khác.

Đàn xong ba bản nhạc, tôi ra hậu trường nhận suất ăn ngày hôm nay, thay trang phục, ngồi bên bàn ăn ở một góc của hậu trường nhìn mọi người đi lại, cúi đầu ăn bữa tối đã nguội ngắt. Một cốc nước lọt vào tầm mắt, tôi ngừng đầu, nhìn thấy nụ cười hiền hòa của Mạnh Huân. Nụ cười khiến tôi đau đầu, tôi cúi xuống ăn tiếp.

Anh ta ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

“Tại sao không ký hợp đồng với công ty chúng tôi? Với ngoại hình và tài năng của em có thể nổi tiếng chỉ trong một ngày.”

“Tiếng đàn của tôi không rẻ mạt như anh nghĩ.”

“Rẻ mạt ư? Ba bản nhạc giá một trăm bảng, tôi sẽ trả nhiều hơn...”

“Tôi thừa nhận bây giờ tôi rất tâm thương, một trăm bảng là có thể bán rẻ tiếng đàn của mình, bất kỳ ai yêu cầu tôi đánh đàn tôi đều không từ chối, nhưng tôi sẽ thành công, không cần phải đi đường tắt.”

“Cái em gọi là thành công chính là biểu diễn trong nhà hát nguy nga cho giới thượng lưu nghe? Tại sao em không thể để nhiều người thưởng thức sự truyền cảm và sức lôi cuốn trong tiếng đàn của em?”

“Mạnh tiên sinh.” Tôi ngồi thẳng để có thể nhìn thẳng vào mắt anh ta. “Anh có hiểu dương cầm không? Anh có hiểu nghệ thuật không? E rằng anh còn chẳng biết tôi đánh bản nhạc gì, đúng không? Tôi rất rõ, trong mắt anh tiếng đàn của tôi chẳng đáng một xu, anh chỉ coi trọng khuôn mặt của tôi thôi!”

Suất cơm vốn nuốt không trôi, giờ càng không ăn nổi nữa. Tôi cầm lấy túi xách, còn chẳng thèm nói lời tạm biệt với anh ta. Kiểu đàn ông như anh ta tôi gặp nhiều rồi, nếu nói hay một chút thì là “công thành danh toại”. Quy tắc trong giới giải trí tôi hiểu, bề ngoài có vẻ là bình hoa để người

ta nhìn ngắm từ đầu đến chân, nhưng bên trong thì dùng cơ thể để làm những cuộc trao đổi nho nhỏ. Kiểu đường tắt như vậy tôi quyết không chịu đi vì cái gì cũng có thể bán trù thủ đẹp nhất của đời người.

Tôi bước tới cửa nhà hàng, bỗng vắng vắng bản nhạc của Mozart, đó chẳng phải là bản nhạc tôi vừa mới chơi sao? Tôi dừng bước, từ từ xoay người lại, Mạnh Huân ngồi bên cây đàn mỉm cười nhìn tôi.

Giây phút đó mọi thứ đều chìm trong bóng tối, một vòng sáng xanh nhạt chiếu rọi những ngón tay bay bổng của anh ta, nụ cười trên môi anh ta và ánh mắt hiền hòa. Đối với tôi, anh ta chơi đàn chưa phải xuất sắc nhưng thứ âm nhạc êm dịu, vui vẻ ấy đã chạm đến con tim lạnh lẽo của tôi. Quấn chặt chiếc áo choàng hơn nữa, tôi xoay người bước đi, không hề dừng lại một bước, đi thẳng vào đêm tối. Tôi nguyện dùng âm nhạc của mình để an ủi sự thê lương của người khác, an ủi sự lạnh lẽo trong tim tôi, không cần ai giúp tôi sưởi ấm.

Trong bóng đêm, tôi một mình lặng lẽ bước đi dưới ánh đèn nê ông tiến về phía trường học. Tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi không xem số hiển thị trên màn hình mà nghe luôn, thời gian này ngoài Cảnh thì không có ai gọi cả.

“Về trường chưa? Anh đến đón em.”

“Không cần đâu, em muốn đi một mình.”

“Thiên Thiên?”

“Em không sao, chỉ muốn yên tĩnh một chút.”

“Thôi được! Đến trường rồi gọi điện cho anh.”

Tắt máy, tôi ngồi xuống ghế tựa dài, dẫn vật hồi lâu rồi bấm từng số mà tôi đã khắc sâu vào tim. Giọng nói trong trẻo, ngọt ngào lại vang lên: “Xin lỗi, số máy bạn gọi không tồn tại...”

Tôi cười, quấn chặt chiếc áo choàng vào người để chống lại cái lạnh, nói vào điện thoại: “Hôm qua em lại đánh đến mức làm hỏng cây dương cầm của trường, anh nói có phải em rất đáng giận không... đánh đàn quá tập trung... Hơn nữa, hai ngày sau em tham gia một cuộc thi rất quan trọng, giáo sư chọn cho em bản nhạc *Hóa điệp*. Em biết, ông hy vọng em có thể qua một bài mà nổi tiếng. Thực ra có nổi tiếng hay không đối với em không quan trọng. Bây giờ em sống rất tốt, rất mãn nguyện...”

Tôi ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên trời, hôm nay là sinh nhật thứ hai mươi của tôi. Hần từng đồng ý với tôi rằng hằng năm, vào ngày sinh nhật tôi đều cùng tôi mừng sinh nhật vì trên thế giới này ngoài hắn ra không ai biết ngày đó.

“Thần, anh nói một câu với em được không? Dù chỉ một câu thôi, em không tham lam... chỉ một câu thôi!”

Trong điện thoại cứ lặp đi lặp lại thông báo tôi gọi nhầm số. Ngón tay tôi vùi vào tóc, bắt giắc bấu chặt lấy tóc. Tôi cố gắng kiềm chế cảm xúc nhưng nỗi nhớ nhung vẫn khôn nguôi.

“Em chỉ muốn biết anh sống có tốt không mà thôi... Anh có thể không nghe điện thoại, tắt máy cũng được, nhưng tại sao lại tuyệt tình đến vậy... không để em được gặp anh, được nghe thấy giọng nói của anh?... Chỉ cần nói với em một câu rằng anh sống vui vẻ, anh đã quên em thì em không còn tha thiết gì nữa...”

Không biết Mạnh Huân từ đâu chạy tới, giật lấy điện thoại của tôi. Anh ta có vẻ tức giận, đưa điện thoại lên định nói rồi bỗng sững sờ, nhìn tôi, gấp điện thoại lại. Tại sao người đàn ông này luôn xuất hiện vào những lúc không nên xuất hiện. Tôi gạt nước mắt, đứng phắt dậy, giật lại điện thoại trong tay anh ta.

“Mạnh tiên sinh, tôi thừa nhận anh hiểu dương cầm, anh hiểu nghệ thuật, nhưng tôi...”

“... nhưng tôi không hiểu em.”

Câu nói của tôi bị anh ta chặn ngang.

“Lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười của em, nghe tiếng đàn của em, tôi đã cảm nhận được tình yêu tràn đầy tâm hồn em, tình cảm nồng nàn như vậy, cho dù là người không hiểu gì về âm nhạc cũng được em truyền cho cảm giác hạnh phúc.” Anh ta kéo tay áo tôi lên, cầm tay tôi đưa đến trước mặt anh ta. “Nếu không tận mắt chứng kiến thì tôi không thể tin nổi mười ngón tay rớm máu này có thể chơi nhạc của Mozart rung động lòng người đến vậy.”

“Tôi không cần anh hiểu.”

Hôm nay tâm trạng tôi vô cùng tệ, tôi không còn tâm trí đâu để nói lời hay ý đẹp. Tôi thu tay về, buộc lại tóc, tiếp tục đi về trường.

“Em là một người rất mâu thuẫn.” Lời nói của anh ta làm tim tôi thất lại. “Tại sao em lại ghét bản thân mình như vậy?”

Ai nói anh ta không hiểu chứ? Anh ta không chỉ hiểu nghệ thuật, hiểu dương cầm mà còn hiểu tôi.

Chân tôi hơi tê cứng. “Hàn Thiên Vu, chúng ta ký hợp đồng nhé, tôi đảm bảo em sẽ thực hiện được ước mơ của mình.”

“Tôi không cần người khác giúp tôi thực hiện giấc mơ.”

Tôi vốn chẳng cần ai giúp tôi thực hiện ước mơ. Nếu ước mơ của tôi là dùng tiếng đàn và tình yêu làm xúc động lòng người thì giây phút này một khúc *Hóa điệp* dừng lại trong sự thê lương,

ảm đạm, hơn ba mươi giây trầm lặng cho tôi biết tôi đã thành công. Nếu ước mơ của tôi là để tuyệt tác này tiếp tục, vậy... nó không thể thực hiện được.

Hai năm nay, bao nhiêu nước mắt đã rơi, bao nhiêu nỗi đau phải nhẫn nhịn, luyện tập bao ngày thì hôm nay, cuối cùng tôi nở nụ cười tươi sáng nhất rồi đứng dậy. Trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt, tôi ngân ngấn nước mắt cúi chào, cũng chính là cúi chào người đã cho tôi cây dương cầm lúc tôi chín tuổi, cho tôi tương lai lúc mười tám tuổi, giúp tôi lột xác hóa bướm. Tôi vẫn đứng trên khán đài, giáo sư chạy lên, mắt lấp lánh ánh lệ, ôm chặt lấy tôi.

“Thầy ơi! Cuối cùng em thành công rồi!”

Đó chính là thành công của tôi, cuộc đời của tôi có thể tầm thường, không chút danh tiếng, nhưng chỉ cần giây phút này có người vì tiếng đàn của tôi mà rơi lệ, còn tôi vui cười vì sung sướng.

Trong tiếng vỗ tay không dứt, tôi trở lại hậu trường.

Cảnh mặc bộ com lê, tay cầm bó hoa tuy líp đang đứng đợi. Tôi đón lấy bó hoa, mỉm cười ôm anh: “Em thành công rồi!” Anh nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, cánh tay hơi run lên vì xúc động: “Anh biết sẽ có ngày em mỉm cười khi chơi hết bản nhạc này, cuối cùng em đã thành công!”

“Sau này em sẽ không phải rơi lệ vì bản nhạc này nữa.”

Để quên đi một người không khó, chỉ cần khiến bản thân ngày nào cũng bận bịu, không có thời gian để nhớ nhung là được. Cái khó là không để cho tình cảm trong tiếng đàn khô cạn. Tôi buộc phải ngồi trước cây đàn, nhớ lại nỗi bi thương để tiếng đàn ngập tràn nước mắt. Cho nên, hai năm trở lại đây tất cả cố gắng của tôi không phải là quên đi mà là để cho chính mình có thể chịu đựng được nỗi bi thương ấy.

“Anh có thể yên tâm rồi!” Cảnh như trút được gánh nặng, cười nói: “Thiên Thiên, tối nay anh mời em ăn tối, chúc mừng thành công bước đầu của em.”

“Vâng, đợi cuộc thi kết thúc, em sẽ gọi điện cho anh.”

“Được! Vậy anh đi đặt chỗ trước nhé!”

Cảnh đi rồi tôi mới bắt đầu tẩy trang, thay trang phục, mấy bạn học cùng tham gia cuộc thi và vài người quen đến chúc mừng tôi. Tôi đang thu dọn đồ thì một vị khách không mời tiến đến. Tôi vốn định giả như không quen, ai ngờ anh ta kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống cạnh tôi. Xem ra anh ta định nói chuyện dài dài, không phải chỉ là đến để chúc mừng.

Hôm nay tâm trạng của tôi không tệ, nhìn Mạnh Huân cũng không đến nỗi chướng mắt, tôi gật đầu mỉm cười với anh ta. Anh ta nói: “Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao em có thể đánh được bản nhạc truyền cảm đến vậy!”

“Thật không?” Tôi gấp trang phục, trả lời qua quýt.

“Vì... khi em đàn bản nhạc bị thương thật khiến người khác bị kích động đến muốn tự sát.”

“Đến cả con cưng của trời như anh đây mà cũng muốn tự sát thì người khác không còn đường sống nữa.”

Anh ta tươi cười, nụ cười có vẻ tẻ nhạt.

“Tôi nay có thể mời em ăn cơm không, chúng ta bàn chuyện hợp đồng?”

Tôi tròn tròn đôi mắt nhìn anh ta: “Những người kinh doanh đều có kiêu quyết không chịu buông tha sao?”

“Em có thể hiểu như vậy.”

“Mạnh tiên sinh, ở đây có rất nhiều cô gái chơi đàn giỏi, chỉ bằng anh tiết kiệm lời để nói chuyện với họ.” Tôi chỉ mấy cô gái bên cạnh đang lên nhìn anh ta.

Anh ta lắc đầu, nhìn khuôn mặt hơi cúi xuống của tôi: “Tôi chỉ muốn nói chuyện với em.”

“Tại sao?”

“Vì hôm nay em giành giải nhất, tôi mà ký hợp đồng thì phải ký với người giỏi nhất.”

Tôi càng kinh ngạc nhìn anh ta: “Vẫn chưa thi xong, làm sao anh biết được?”

“Tôi hỏi ban giám khảo rồi!”

“Hỏi rồi ư?” Tôi cố kiềm chế mới không ném thẳng đồ vào mặt anh ta. “Anh hỏi hay là mua chuộc?!”

“Sao em lại không tự tin như vậy?”

Tôi ra sức nhét bộ váy áo biểu diễn vào trong túi. Tôi vốn chẳng quan tâm vòng nguyệt quế sẽ được trao cho ai, bây giờ tôi càng không có hứng nữa rồi.

Đây không phải là vấn đề niềm tin. Thế giới này vốn không công bằng, đến cả giới nghệ thuật thanh cao cũng bị quyền lực và tiền bạc thao túng.

“Rốt cuộc em có điều kiện gì, tôi đều đáp ứng hết.”

“Rốt cuộc anh muốn gì?”

Anh ta nhìn tôi, giọng điệu vô cùng thành khẩn: “Tôi muốn để những người mua không nổi những tấm vé đắt đỏ cũng có cơ hội thưởng thức sự cuốn hút của tiếng dương cầm.”

Lời nói thật xúc động, dường như tôi đã bị anh ta làm cho cảm động. Tôi ngẩng đầu, nở nụ cười ma mãnh nói: “Được thôi! Nếu anh chỉ thu âm thì tôi đồng ý.”

“Hứa rồi đấy nhé!”

“Cái gì!”

Ngày hôm sau, khi anh ta đem hợp đồng đến gặp thì tôi hoàn toàn khâm phục tính cách quyết không chịu buông tha của anh ta. Công ty của anh ta chuyên về âm nhạc, không cần tôi phải hợp báo hoặc làm bất kỳ quảng cáo nào, thậm chí còn không cần dùng tên thật. Hợp đồng ba năm, tôi có thể tùy ý tham gia bất kỳ buổi biểu diễn hoặc cuộc thi nào, họ không hề can thiệp.

Họ trả cho tôi khoản thù lao rất lớn, chỉ là để tôi cố gắng hợp tác với họ thu âm, đương nhiên họ sở hữu bản quyền, họ có quyền làm thành CD để bán, tuyên bố trước giới báo chí, truyền thông, cung cấp download miễn phí...

“Thật là anh không cần chụp ảnh tôi? Không cần cung cấp ảnh?”

“Nếu em đồng ý, chúng tôi hy vọng có thể chụp được hình ảnh bóng lưng em đánh đàn trên biển. Nếu em không đồng ý chúng tôi có thể dùng kỹ thuật vi tính tạo ảnh...”

“Nhưng cái này...”

Anh ta đưa bút cho tôi: “Yêu cầu này là em tự nói ra, đừng nói với tôi rằng em hối hận rồi.”

Tôi nhận lấy bút, ký tên mình rất to trên tờ hợp đồng.

“Chắc chắc anh sẽ thua lỗ đến mức khuynh gia bại sản.”

“Tôi gánh được.”

Sau đó, tôi thấy xót lòng cho thua lỗ của anh ta.

Tiếng dương cầm của tôi được tuyên truyền, quảng bá khắp nơi, nơi nào cũng có thể tải, còn có rất nhiều bài hát thịnh hành chọn làm nhạc nền.

Không cần tôi biểu diễn, CD của anh ta bán được bao nhiêu tiền không cần nói cũng có thể tưởng tượng được. Điều tôi đoán không ra là anh ta không chỉ không sợ thua lỗ mà còn không sợ lãng phí thời gian, cho dù tôi thu âm mất bao lâu anh ta cũng ngồi nghe từ đầu đến cuối và cùng ăn cơm văn phòng với chúng tôi.

Anh ta không có vẻ kiêu ngạo kiểu công tử, đối với nhân viên đều giữ sự ôn hòa, không xa lạ cũng chẳng thân thiết. Có lúc nghỉ giữa giờ thu âm anh ta còn chủ động nói chuyện với tôi về âm nhạc.

Qua hơn một tháng làm việc với nhau, chúng tôi không còn xa lạ nữa, trao đổi ngày càng nhiều, càng sâu.

Anh ta nói với tôi rằng trước đây mẹ anh ta cũng là người nổi tiếng trong lĩnh vực âm nhạc nhưng tiếc rằng sau khi lấy bố anh ta thì không đi biểu diễn nữa.

Anh ta từ nhỏ đã rất thích dương cầm nhưng do số mệnh anh ta không tốt, đã định không thể trở thành một nghệ sĩ.

Anh ta hỏi tôi tại sao lại yêu dương cầm đến vậy, tôi chỉ mỉm cười không trả lời, anh ta cũng không gặng hỏi nữa.

Cuối cùng cũng thu âm xong, tôi trở về trường tiếp tục đi học.

Có ngày tôi lên mạng ở trường, vừa mới mở trang web liền nhìn thấy một tấm ảnh. Đó là bức ảnh chụp tôi trên biển từ phía sau lưng. Tôi để chân trần ngồi bên cây dương cầm trắng, chiếc váy dài dập dềnh theo sóng biển, mái tóc đen nhánh tung bay trong gió. Dưới bức ảnh có mười mấy trang bình luận.

Mọi người đều rất hiếu kỳ, người con gái ấy trông thế nào, không dám để người khác nhìn thấy hay đẹp như tiên nữ?! Cũng có người nói, trông thế nào không quan trọng, quan trọng là tiếng đàn của cô ấy nghe thật tuyệt. Sự hiếu kỳ chính là điểm yếu lớn nhất của con người, thứ gì càng thần bí lại càng gây chú ý. Trong thời đại của internet, không có sự đầu cơ nào hiệu quả hơn là để mọi người tranh luận.

Xem hết những bình luận trên mạng, tôi liền gọi điện cho Mạnh Huân.

“Mạnh tiên sinh, công ty của anh có bị sập tiệm không?”

“Sắp rồi!” Giọng nói của anh ta pha chút tiếng cười. “Cho nên tôi có thể lấy danh nghĩa của mình để mời em đến bữa tiệc mừng sinh nhật của tôi, đàn cho tôi một bản nhạc vui vẻ để bù đắp lại tổn thất lớn về kinh tế của tôi không?”

“Tôi từng nói, ai trả tiền cho tôi, tôi đều đồng ý đánh đàn cho người ấy nghe.”

“Không thành vấn đề, em ra giá đi!”

“Anh từng là sếp của tôi nên tôi miễn phí cho anh một lần. ở khách sạn nào? Lúc nào?” Tôi lấy bả vai kẹp điện thoại bên tai, lấy bút trong túi xách ra.

“Khách sạn Triều Hạo, ngày mùng Chín tháng sau.”

Bống bút và túi xách trong tay tôi rơi xuống.

Chương 28

Rốt cuộc Hàn Trạc Thần có bao nhiêu tiền, kinh doanh những cái gì tôi chưa bao giờ hỏi nhưng tôi biết khách sạn Triễn Hạo thuộc sở hữu của hắn vì phòng làm việc của hắn ở trên tầng cao nhất.

Bỗng chốc, trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ: về thôi, quang minh chính đại đứng trước mặt hắn, xem hắn sẽ nói gì với tôi, làm gì tôi.

Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi. Tôi cúi đầu nhặt túi xách trên sàn nhà, tiếp tục nói với Mạnh Huân: “Tôi còn phải đi học, không đi được.”

Anh ta không nài ép nữa, hỏi: “Em đang ở đâu? Tôi cho em xem một bản nhạc, chắc chắn em sẽ thích.”

Tôi nghĩ một lúc rồi nói: “Blue star, quán cà phê gần trường tôi.”

“Em đợi tôi, mười phút nữa tôi tới đó.”

Tôi bước vào quán cà phê, ngồi bên cửa sổ, chưa kịp nói gì thì nữ nhân viên phục vụ đã mỉm cười nói: “Một cốc Blue Mountain.”

“Cảm ơn!”

“Đã lâu cô không đến rồi.”

“Gần đây tôi bận.”

Cà phê nhanh chóng được mang đến, mùi thơm nồng vô cùng quen thuộc tỏa ra xung quanh.

Trước đây tôi không hiểu có nhiều loại cà phê đến vậy tại sao hắn lại chỉ thích Blue Mountain, sau đó tôi đã hiểu, Blue Mountain khác với những loại cà phê khác ở chỗ ngoài có vị đắng và ngọt, nó còn có vị chua vừa phải.

Càng thưởng thức càng nhận thấy vị chua đắng càng nồng.

Xuyên qua tấm kính sát xuống tận sàn tôi nhìn thấy hình bóng của mình, cũng giống với tôi hai năm trước đây, vọng nhìn khách sạn Triễn Hạo xa hoa diễm lệ, ngờ nghệch lưu luyến một cuộc tình đáng lẽ phải kết thúc sớm hơn.

Tôi của hai năm trước thật ngây ngô, tưởng rằng tình yêu nếu không có kết cục mỹ mãn như trong truyện cổ tích thì chắc chắn sẽ bi tráng giống *Hóa điệt* sống chết không xa rời.

Cho nên, biết rõ tình yêu tôi dành cho hắn đã sai ngay từ lúc bắt đầu nhưng tôi vẫn bất chấp mâu thuẫn và dằn vặt, phạm sai lầm đến cùng.

Thấy hắn quả quyết buông tay trong lòng tôi vẫn tiếc nuối, luôn nghĩ nếu hắn cho tôi một cơ hội nữa thì có lẽ chúng tôi sẽ có một kết cục mỹ mãn.

Sau hai năm, chứng kiến những cảnh chia tay rồi tái hợp của bạn bè, tôi mới hiểu tình yêu của hắn.

Chia tay có lẽ cũng khiến hắn dằn vặt đến xé ruột xé gan, nếu không tại sao lúc rời khỏi bệnh viện đến nhìn tôi một cái hắn cũng không dám, tại sao áo sơ mi của hắn lại mất đi sắc màu?

Trên thế gian này điều cao quý nhất của tình yêu không phải là níu giữ mà là để người mình yêu sống tốt hơn.

Tôi cúi đầu khuấy cà phê, khuấy động cả hồ nước trong tim tôi.

Số phận đã định cho chúng tôi không nên ở bên nhau, thì đây chẳng phải là kết cục tốt nhất sao?!

Câu chuyện của chúng tôi đã khép lại. Nhưng hai trái tim ở hai bờ đại dương vẫn cùng nhịp đập, cùng nhung nhớ, cùng hạnh phúc.

Trong cuộc đời, những người yêu nhau thường không đến được với nhau, những người không yêu nhau lại thường vì một lợi ích nào đó mà nên duyên.

Thế nhưng cuộc sống vẫn phong phú như vậy.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Giọng của Mạnh Huân vang lên.

“Không có gì. Tôi đang nghĩ mình có nghĩa vụ phải bù đắp tổn thất lớn về kinh tế cho anh không?” Tôi nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt anh ta sáng rực, đầy lòng nhiệt huyết.

Ánh mắt ấy có hàm ý gì, tôi rõ hơn ai hết.

“Em xem cái này đi đã!” Anh ta ngồi xuống rồi vội vàng đưa mấy trang nhạc ra trước mặt tôi, giọng nói đầy vui sướng: “Đây là bản nhạc mà một nhà soạn nhạc nổi tiếng sáng tác cho một bộ phim, tôi vừa nghe xong, nó được viết là để dành cho em và chỉ có em mới có thể biểu diễn được bản nhạc bi thương này.”

Tôi hiếu kỳ lật xem bản nhạc, những nốt nhạc uốn lượn xâm chiếm tâm hồn tôi.

Giai điệu ai oán, thê lương, âm thầm chịu đựng, không bi tráng như *Hóa điệp* mà thảm thương, đau xót hơn cả *Hóa điệp*.

“Tôi vừa nói chuyện với người viết nhạc cho phim, họ còn muốn tìm người viết lời rồi phối thêm Cello và mấy loại nhạc cụ dây làm nên một bản nhạc hiện đại kinh điển nhất. Nếu em có thể, tốt nhất là nhanh chóng về nước cùng chúng tôi thu bản nhạc này.”

“Mạnh tiên sinh, anh đã làm rất nhiều điều vì tôi rồi!” Tôi gấp cuốn nhạc vào, đẩy đến trước mặt anh ta. “Những bản nhạc hay như vậy nên để người nổi tiếng biểu diễn.”

“Tôi làm không phải vì em. Tôi làm những điều này là vì mình, vì...” Anh ta nhìn tôi, trong ánh mắt ánh lên ý niệm đầy kiên định. “I love you!”

“I have been married.”

Tôi bình tĩnh nhìn anh ta. Anh ta không hề kinh ngạc như tôi tưởng. Sau khi sự kinh ngạc ngắn ngủi đó qua đi, suy nghĩ bỗng biến thành lý tính.

“Anh ta... có phải đã không còn trên thế giới này nữa không?”

“Không phải.”

Tôi nhìn ra cửa sổ, mây mù quấn quanh trước mặt, bầu trời xám xịt bao trùm lên thành phố xa lạ.

Chẳng phải thế sao? Chúng tôi ở một thế giới nhưng không bao giờ xuất hiện cùng lúc, có khác gì âm dương cách trở?

“Tôi tin rằng... nếu còn sống, nhất định anh ta sẽ không nhẫn tâm vứt bỏ một người con gái như em.”

Tôi cười chua chát, lắc đầu.

Không nhẫn tâm ư? Tôi bị hấn vứt bỏ hết lần này đến lần khác.

Nhưng không biết lần này hấn bị tổn thương hơn hay tôi bị tổn thương hơn?

“Em có bao giờ nghĩ nhìn thấy bộ dạng em thế này anh ta sẽ cảm thấy thế nào không?” Mạnh Huân chậm rãi nói.

“Nếu không còn việc gì nữa thì tôi đi trước đây.” Tôi cầm túi xách rồi đứng dậy, anh ta cũng nhanh chóng đứng dậy chặn tôi lại.

“Tại sao em không để anh ta nhìn thấy vẻ đẹp tuyệt vời của em, để anh ta biết rằng không có anh ta, cuộc đời em vẫn có ánh mặt trời xán lạn?”

Anh ta đặt bản nhạc lên tay tôi, nói: “Về nước chơi đàn đi, bản nhạc này chắc chắn sẽ thay đổi cuộc đời em, em không nên cảm thấy nợ tôi điều gì, tôi làm những điều này là vì tôi.”

“Tôi...”

Anh ta ngắt lời tôi: “Đừng từ chối tôi, kể cả em không yêu tôi, tôi vẫn yêu thích tài năng của em.”

Tôi ngây người nhìn anh ta rời đi, bỗng phát hiện ra anh ta thật thẳng thắn, vô tư.

Tôi đã trở về, lúc xuống máy bay, tôi không tin mình đã trở về.

Con phố quen thuộc, những kiến trúc quen thuộc, ngay cả mùi hương cũng thật gần gũi.

Tôi mở cửa sổ xe, đưa tay ra ngoài để cảm nhận làn gió thân quen. Thế giới có hẳn nên cả gió cũng nhẹ nhàng đến vậy.

“Hàn tiểu thư, đây là lịch làm việc của cô, cô xem có ổn không? Nếu có vấn đề gì tôi sẽ điều chỉnh lại.” Đó là giọng nói của trợ lý mà Mạnh Huân sắp xếp cho tôi, phụ trách lịch làm việc và sinh hoạt của tôi trong thời gian tôi về nước.

Tôi đón lấy, xem kỹ một lượt, lịch làm việc không quá dày đặc, tôi vẫn có thời gian rảnh rỗi.

“Lịch làm việc không có vấn đề gì nhưng... tôi không ở khách sạn Triễn Hạo, đổi chỗ khác cho tôi.”

Khuôn mặt cô ấy thoáng chút kinh ngạc: “Vâng, tôi sẽ lập tức đổi cho cô!”

Trợ lý mà Mạnh Huân sắp xếp cho tôi không hề hỏi tại sao, sau một hồi nói chuyện điện thoại, dàn xếp ổn thỏa xong, cô ấy nói với lái xe: “Làm ơn cho chúng tôi đến khách sạn Bán Đảo.”

Cô ấy mỉm cười vẻ ái ngại, rất khách sáo nói: “Hàn tiểu thư, thật xin lỗi vì không sắp xếp ổn thỏa cho cô, là do tôi sơ suất.”

Tôi bỗng nhận ra mình đã thất lễ, nở nụ cười ngọt ngào: “Xin lỗi! Không phải là tôi cố ý gây thêm phiền phức, chỉ là khách sạn Triễn Hạo đã để lại rất nhiều ký ức không đẹp trong tôi.”

Cô ấy cười xã giao vẻ kinh ngạc, cẩn thận quan sát tôi một lúc mới áy náy nói: “Tên tiếng Anh của tôi là Lucia.”

“Lucia, tôi thích mọi người gọi tôi là Thiên Thiên, cô cứ gọi tôi như vậy.”

Cô ấy lại mỉm cười với tôi. Nụ cười ấy không còn là kiểu xã giao nữa mà có thêm chút tình cảm.

Sau khi về đến khách sạn, tắm nước nóng xong, tôi bước ra thì Lucia đã treo quần áo và lễ phục vào trong tủ quần áo.

Cô ấy chỉ mang ít đồ tùy thân bày ở phòng ngủ bên cạnh, xem ra cô ấy định chăm sóc tôi 24/24.

“Tôi cần nhiều váy áo đến thế sao?” Tôi nhìn số quần áo trong tủ, tuy không có nhãn hiệu nhưng có thể nhận ra toàn là đồ mới. Tôi không nghĩ đi thu âm lại cần nhiều váy áo diễm lệ đến mức phô trương như vậy.

“Có thể sẽ cần đến.”

Hình như cô ấy có hàm ý gì đó, tôi vừa dùng khăn lau tóc vừa ngẫm nghĩ lời cô ấy nói. Xem ra Mạnh Huân cố gắng thuyết phục tôi đến đây với mục đích không đơn giản. Tôi lại nghĩ theo chiều hướng khác, đã về nước rồi thì tùy anh ta vậy. Tôi không tin là anh ta định bán tôi. Mà có bán tôi thì cũng dễ hiểu vì ai bảo tôi khiến anh ta thua lỗ nhiều như vậy.

“Hàn tiểu thư...”

“Cứ gọi tôi là Thiên Thiên.” Tôi mỉm cười, cũng có thể là do thói quen giao tiếp, tôi thích mỉm cười với người khác, luôn cảm thấy nụ cười ngọt ngào cũng giống như âm nhạc có thể mau chóng kéo gần khoảng cách với người lạ.

“Thiên Thiên!” Lucia có chút gượng gạo khi gọi tên tôi. “Đây là kịch bản của bộ phim đó, đạo diễn muốn cô hiểu tình tiết của câu chuyện và tình cảm được gửi gắm vào âm nhạc.”

“Được thôi.” Tôi bung tách cà phê trên bàn mà Lucia vừa mới pha xong, vị vừa đắng vừa chua, là Blue Mountain.

Tôi nhìn tách cà phê rồi nhìn Lucia, cười nói: “Cảm ơn!”

Tôi uống một ngụm, một luồng ấm áp thấm sâu vào máu, không ngờ anh chàng công tử như Mạnh Huân lại quan sát tinh tế, tỉ mỉ đến vậy. Tôi không đón nhận Mạnh Huân không phải vì anh ta không xuất sắc mà là vì quá xuất sắc.

Trong làng giải trí, minh tinh cưới đại gia là chuyện thường thấy cũng giống như người đẹp sánh duyên cùng anh hùng vậy. Những nhân viên của công ty giải trí ở ngoài nhìn vào thì tưởng tôi thờ ơ, lạnh nhạt là làm bộ hòng gọi lên ham muốn chinh phục của Mạnh Huân.

Thực tế, tôi thấy rất nhiều nữ minh tinh bị đại gia ruồng bỏ rồi lại bị báo chí mỉa mai, châm chọc. Cho nên, dù biết rõ như vậy, không cần biết chuyện tình yêu của bọn họ oanh liệt như thế nào nhưng trong mắt người bàng quan, không phải là những đại gia đào hoa sai mà là những cô gái đó không biết lượng sức mình, không hiểu biết, không biết tình yêu của người đàn ông mỏng manh đến thế nào.

Đến cả tình yêu mà Hàn Trạc Thần dành cho tôi còn không vượt nổi sóng gió thì tình yêu nhất thời của Mạnh Huân có thể duy trì được bao lâu?

Tôi ngả người vào đầu giường, vừa thưởng thức cà phê vừa đọc kịch bản còn đáng chất hơn cả cà phê. Đó là câu chuyện về một cuộc ngoại tình rất thực, nữ nhân vật chính xinh đẹp, đa tài yêu một người đàn ông đã có vợ, vô cùng khổ sở nhưng lại cam tâm tình nguyện. Có lẽ để hợp lý và thực tế, trong kịch bản tình yêu chân thành mâu thuẫn gay gắt với trách nhiệm, quan niệm luân lý đạo đức, lý tính và tình cảm mãnh liệt đan xen. Kết thúc bộ phim là bi kịch tình yêu xúc động lòng người của đôi nam nữ. Sau bao do dự, nữ nhân vật chính đã quyết định cưới nam nhân vật phụ vừa xuất sắc vừa si tình. Lúc kết thúc, một bản dương cầm bi thương vang lên, nữ nhân vật chính nhìn nam nhân vật chính đến tham dự lễ cưới của mình, anh ta đứng ở một góc lặng lẽ nhìn nữ nhân vật chính, cô khoác tay chú rể nở nụ cười ngọt ngào với anh ta.

Lúc chúc rượu, anh ta hỏi cô gái: “Em yêu anh ta ở điểm gì?” Cô gái mỉm cười trả lời: “Em yêu anh ấy vì anh ấy là người đàn ông em có thể yêu.”

Anh ta thất vọng rời khỏi đó, cô gái nhìn theo bóng lưng anh ta, nước mắt lưng tròng.

Anh ta đã khuất bóng nhưng cô gái vẫn nhìn theo.

Chú rể đứng sau lưng, ôm vai cô gái nói: “Anh tin chắc rằng sẽ có ngày em yêu anh.”

Nhìn đến ba từ cuối, tôi gấp kịch bản lại, thở một hơi dài: “Kịch bản này thật biến thái.”

“Hả?” Lucia ngồi cạnh tôi xem tạp chí nghệ thuật giật mình bởi câu nói đó, ngẩng đầu ngơ ngẩn nhìn tôi rồi nói: “Cô là người con gái duy nhất tôi từng gặp không thấy kịch bản này cảm động đến rơi nước mắt.”

Tôi đặt tách cà phê xuống, túm túm mái tóc sắp khô. “Nếu anh ta thực sự yêu cô gái ấy thì không nên từ bỏ, sao cô gái không biết rằng người đàn ông ấy có thể vì cô ấy mà ly hôn?”

Lucia mỉm cười, tò mò nhìn tôi: “Nếu cô là nữ nhân vật chính, cô sẽ làm thế nào?”

“Tôi ư?” Tôi lật tấm chăn lụa mềm mại đang ấp trong lòng ra, bước xuống giường, ngồi bên cây dương cầm, ngón tay đặt lên những phím đàn lạnh lẽo. “Kể cả yêu người đàn ông không nên yêu, tôi cũng sẽ không cưới người khác.”

“Nam nhân vật chính là vì muốn tác thành cho người mình yêu. Còn nữ nhân vật chính từ bỏ để mở ra lối thoát cho người mình yêu.” Lucia thấy tôi không nói gì liền tiếp tục: “Đạo diễn muốn cô có thể thấu hiểu tâm trạng của nữ nhân vật chính, thử cảm nhận tình yêu và nỗi đau của cô ấy.”

“Ừ, tôi sẽ làm vậy.”

Những nốt nhạc du dương, tiếng nhạc bi thương cất lên tận sâu trong trái tim.

“Em yêu anh ấy vì anh ấy là người đàn ông em có thể yêu.”

Lời thoại thật hay!

Đã hai năm rồi, tôi lại trở về, nếu nói không muốn gặp hắn là không thật lòng. Nhưng tôi thực không muốn vót vát, níu kéo, cũng không muốn nói với hắn câu: “Em yêu anh” nữa, càng không hèn mọn đến mức xin hắn cho tôi một cơ hội.

Nếu có cơ hội tôi muốn nhìn thấy hắn một lần, nhìn màu áo sơ mi của hắn, chỉ nhìn thấy màu trắng sữa thì tôi có thể thản nhiên mỉm cười với hắn.

Tôi hoàn toàn gạt đi những tiếc nuối của hai năm qua.

Bắt đầu lại cuộc đời.

Mạnh Huân dừng xe trước khách sạn Triển Hạo, mau chóng xuống xe, rất lịch sự giúp tôi mở cửa xe.

Tôi vừa xuống xe, một luồng sáng trắng làm tôi chói mắt, mắt tôi vừa kịp thích nghi với thứ ánh sáng ấy thì mây vệ sĩ lập tức ngăn đám người cầm máy ảnh chụp lia lịa.

Tôi liền hiểu ra tại sao Mạnh Huân lại có ý dẫn tôi đến gặp nhà thiết kế người Pháp để đặt một bộ lễ phục dạ hội, còn mời người trang điểm chuyên nghiệp nhất giúp tôi trang điểm cả buổi chiều.

“Mạnh tiên sinh chu đáo quá!” Tôi nói nhỏ chỉ để Mạnh Huân nghe thấy.

“Tôi không thất hứa đâu.” Anh ta cầm tay tôi, nói nhỏ bên tai: “Em có quyền từ chối trả lời.”

“Giáo viên tiểu học đã từng dạy tôi thế nào là giấu đầu hở đuôi”, tôi rút tay ra, nghiêm túc nói. “Anh muốn tuyên truyền thế nào tôi không quan tâm nhưng đừng có để ngày mai trên tạp chí viết rằng chúng ta có mối quan hệ mờ ám.”

“Tại sao?”

“Vì...” Vừa nhìn thấy thang máy trước mặt tôi quên mất mình muốn nói gì.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy thang máy nào đẹp như vậy, trên tấm kính màu vàng kim có hình vẽ đỏ đậm, đường nét rất giống cánh hoa loa kèn nhện đỏ.

Có người nói hoa loa kèn nhện đỏ có ý nghĩa là không bao giờ gặp lại, một ký ức bi thương. Cũng có người nói nó có ý nghĩa là không bao giờ rời bỏ, luôn nhớ về nhau.

Tại sao hắn lại để một thang máy được trang trí nghệ thuật như vậy ngoài khách sạn, lại còn đối diện với cửa sổ quán cà phê?

Cánh hoa tội lỗi bỗng chốc dấy lên trong tôi khát vọng cháy bỏng, dường như tôi cảm nhận thấy hắn đứng trước mặt tôi, đưa tay về phía tôi nói: “Thiên Thiên, cái em gọi là kết cục tốt đẹp phải như thế nào, em nói ra thì anh mới có thể làm được.”

Tôi đứng trước thang máy, nụ cười trên môi dần tắt.

Lúc này có lẽ hắn đang ngồi trên tầng cao nhất, nếu tôi đi vào thang máy, chỉ cần hơn mười giây nữa là có thể gặp hắn. Nhưng tôi đứng tại chỗ, không dám bước ra.

Gặp rồi thì sao, có lẽ hắn cũng sẽ giống như những nhân vật nam chính trong phim, thờ ơ đi qua tôi, hay mỉm cười lạnh lùng hỏi một câu: sống tốt không? Nếu vậy thì hà tất gì phải làm việc chẳng có chút ý nghĩa. Tình yêu khờ dại này có cứu vãn cũng sẽ càng gây tổn thương.

Tôi cười thoải mái, sánh bước cùng Mạnh Huân bước vào khách sạn. Tôi không ngờ rằng cửa thang máy mở ra, một người bước tới, trên môi nở nụ cười u sầu.

Đứng ở ngoài cửa tầng hai phòng tiệc rượu, phản ứng đầu tiên của tôi là tưởng mình đến nhầm chỗ. Đây là bữa tiệc sinh nhật nhưng sao trông có vẻ như buổi lễ long trọng của làng giải trí.

Trước mặt tôi là những nam thanh nữ tú ăn mặc, trang điểm rất cẩn thận, đá quý lấp lánh dưới ánh đèn khiến người ta phải hoa mắt.

Để sớm được rời khỏi đó, tôi không cần ai hướng dẫn, bước thẳng đến bên cây dương cầm, không bỏ lỡ giây phút nào, chơi bản nhạc vui vẻ của Mozart dành cho Mạnh Huân.

Tôi biết, không ai có thời gian nghe tôi đàn, từ lúc những người này nhìn thấy tôi và Mạnh Huân bước vào, đã có những lời chế giễu không hề xuôi tai dù rất nhỏ.

Đây chính là giới giải trí, đằng sau sự hào nhoáng là những linh hồn khô héo, dù trước đây họ cũng giống tôi, ôm ấp một ước mơ thuần khiết.

Cho nên, tôi thấy vô cùng phản cảm với giới giải trí, phải sống trong cái nhìn phê phán của mọi người, những kẻ không hề hiểu tôi dựa vào sự hứng thú và suy đoán chủ quan nâng tôi lên hoặc giẫm đạp tôi thì tôi không thể làm được. Tôi không chịu nổi đám nhà báo “tài hoa” hơn người.

Tôi học văn không tốt lắm nên không thể hiểu nổi tại sao họ không hề hiểu người ta nhưng vẫn có thể mỗ xê be bét những điều thầm kín và khiến người đọc tin tưởng.

Chơi xong một bản nhạc, tôi không còn hứng tiếp tục nữa, từ từ đứng dậy cúi chào, mỉm cười với chủ tiệc là Mạnh Huân.

Mục đích của anh ta tôi rất rõ, chẳng qua cũng chỉ muốn tôi xuất hiện trên báo chí, khiến cho những suy đoán, tranh luận lại khuấy động hồ nước phẳng lặng.

Tôi đã đến rồi, tuy không thể đáp lại tình yêu của anh ta nhưng ít nhất cũng báo đáp được ơn tri ngộ, không để anh ta thua lỗ đến mức khuynh gia bại sản.

Mạnh Huân rất lịch sự nâng tay tôi, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mu bàn tay tôi rồi nói: “Cảm ơn bản nhạc của em! Thật tuyệt vời! Tiếng đàn và cả em nữa... đều rất tuyệt!”

“Cảm ơn!” Tôi cũng lịch sự mỉm cười đáp lại.

“Em có thể cho anh một cơ hội không?” Anh ta nắm chặt tay tôi. Bàn tay to rộng, ấm áp nhưng tiếc rằng nó không thể sưởi ấm trái tim lạnh giá của tôi.

Tôi mỉm cười rút tay lại, lịch sự cáo lỗi: “Xin lỗi anh, nhờ anh nói với Lucia, tôi có việc phải về trước.”

“Anh sẽ như cây dương cầm, đem đến cho em niềm vui và sự mãn nguyện...”

“Dương cầm chưa bao giờ đem lại cho tôi niềm vui.”

Có lẽ anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng tôi đang phải dùng tiếng đàn để lãng quên niềm vui từng có, học cách chịu đựng đau khổ.

Bây giờ tôi đã có thể chìm trong bóng đêm, nhìn bầu trời đêm hồi tưởng những gì đã qua mà mỉm cười, không cần né tránh, không cần lãng quên mà nhìn thẳng vào nỗi hận trong lòng, nhìn thẳng vào tình yêu lạc lối. Tôi đã trưởng thành, đã biết điều gì nên làm. Ngay cả lúc này hân có đứng trước mặt tôi, tôi cũng tự tin nở nụ cười xán lạn nhất.

Đây là lần thứ n tôi từ chối Mạnh Huân. Tôi đang định rời khỏi đó thì một bồi bàn tiến đến, lén nhìn Mạnh Huân ngồi bên cạnh tôi với vẻ e ngại, hai tay dâng lên một tấm séc, ấp úng nói: “Có một vị khách nói sau khi bữa tiệc kết thúc, ông ấy muốn mời cô ăn tối...”

Chương 29

Không đến nổi trùng hợp như thế chứ?

Chẳng lẽ ông trời đã nghe thấy lời tuyên thệ tự tin trong lòng tôi, cố ý thử thách tôi chăng? Để hẳn xuất hiện đột ngột đến vậy, có sáng kiến mới như vậy - bỏ tiền để “mua” tôi đi ăn tối cùng hẳn ư?

Ngoài hẳn ra, không có người đàn ông nào lại tuyệt tình đến vậy.

Tôi kinh hoàng nhìn ngó xung quanh, vội tìm một hình bóng trong ký ức. Chỉ sau vài giây, tôi nhìn thấy hẳn ngồi trên chiếc sofa, vẫn trang nhã như xưa. Trang nhã vì màu áo sơ mi của hẳn nhẹ nhàng, màu trắng sữa hẳn yêu thích nhất.

Ngoài mấy vệ sĩ rất cool luôn kè kè bên cạnh hẳn còn có mấy gã đàn ông trông rất bóng bẩy ngồi cùng nhau, thì thâm to nhỏ, có vẻ như đang cá cược.

Họ cứ đau đầu nhìn tôi vẻ tò mò, chờ đợi sự đáp trả. Duy chỉ có Hàn Trạc Thần lim dim mắt nhìn cốc rượu vang trong tay, chẳng có vẻ gì là đoái hoài đến tôi hết! Hẳn đem tôi ra đánh cược với mấy gã đàn ông tầm thường đó, thật quá bạc tình bạc nghĩa.

Tôi hít một hơi thật sâu để lấp đầy khoảng trống trong lòng ngực. Hẳn muốn tôi nhớ rằng hẳn không dành tặng tình cảm cho tôi nữa, đúng không? Dù sao thì cũng phải có qua có lại mới toại lòng nhau, tôi không ngần ngại gì mà tỏ lòng “tôn trọng” đối với hẳn.

Tôi cầm lấy tấm séc, viết tên khách sạn và số phòng của tôi lên đó rồi mở ví, rút ra tờ tiền mệnh giá thấp nhất là mười đô la Hồng Kông, cười với bồi bàn: “Phiền anh nói với ông ấy rằng ông ấy đã hấp dẫn được tôi... hy vọng ông ấy có thể đến khách sạn qua đêm cùng tôi... Cảm ơn!”

Những lời nói của tôi quá trắng trợn, không chỉ làm cho anh chàng bồi bàn ngẩn người mà ngay cả Mạnh Huân luôn ung dung đối mặt với mọi tình huống cũng phải kinh ngạc, mặt mũi tối sầm.

“Thiên Thiên, không thể nói đùa như vậy được, nhất là đối với anh ta.”

Không để vào tai những lời Mạnh Huân nói, tôi chăm chăm chờ đợi phản ứng của Hàn Trạc Thần, căng thẳng như muốn quên cả hít thở.

Người bồi bàn bước đến bên cạnh hẳn, có chút lo sợ dâng tấm séc cầm trong tay lên, nói vài lời.

Hàn Trạc Thần không có chút biểu cảm nào, chỉ khi cầm lấy tờ mười đô và tấm séc, khóe miệng hẳn hơi nhếch lên vẻ mỉa mai. Mạnh Huân để ý phản ứng của hẳn, càng lo lắng, vội với tay giữ

tôi đang định đi về khách sạn: “Thiên Thiên, em gây ra đại họa rồi, anh ta là Hàn Trạc Thần đấy! Em có biết không?”

“Tôi biết, thế thì sao nào?”

Không ai biết rõ hẳn hơn tôi!

“Anh ta không phải người tầm thường đâu”, Mạnh Huân nói nhỏ. “Trước đây khi anh ta còn trong giới xã hội đen, muốn mạng ai thì không ai dám ngăn cản, chứ đừng nói là phụ nữ! Chỉ cần là người phụ nữ mà anh ta nhắm, bất kể là minh tinh hay người mẫu... chưa ai dám nói “không”!”

“...”

Tôi cảm thấy ngọt ngào, chưa có người phụ nữ nào dám nói “không” ư? Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ biết hẳn là người đàn ông như vậy, vẻ vang quá nhỉ!

“Những năm gần đây anh ta chuyển sang kinh doanh hợp pháp, song cũng không ai dám động vào, thậm chí ông trùm xã hội đen có thể lực nhất gặp anh ta còn phải xưng một tiếng “anh Thần”! Em dám đắc tội với anh ta, thật chẳng biết trời cao đất dày là gì... Với tính cách của anh ta, nếu biết em chỉ bốn cột thì anh ta sẽ giày vò em cho đến chết...”

Mạnh Huân thấy tôi không nói gì, ngỡ rằng tôi đã bị những lời nói của anh ta làm cho hoảng sợ, vội an ủi tôi: “Không sao, để anh giúp em giải thích với anh ta. Em chỉ cần thành khẩn xin lỗi, chắc anh ta sẽ cho qua chuyện này.” Nói xong, không để tôi kịp phản ứng, Mạnh Huân đã vội kéo tay tôi, rảo bước đến chỗ Hàn Trạc Thần, khách sáo chào hỏi, cứ tự nghĩ là đang giúp tôi giải thích: “Hàn tiên sinh, thật xin lỗi! Cô bạn của tôi vốn thích đùa, cô ấy không cố ý đâu, xin ngài đừng để bụng!”

Hàn Trạc Thần lạnh lùng lướt nhìn Mạnh Huân rồi nhìn xuống bàn tay chúng tôi đang nắm lấy nhau, tiếp đó ngược nhìn tôi, ánh mắt sắc nhọn, buốt tận sống lưng: “Trò đùa này chẳng thú vị chút nào.”

Tôi cũng chẳng thấy thú vị chút nào, nhanh chóng rút tay ra khỏi tay Mạnh Huân.

Thường thì khi gặp lại tình nhân cũ, hai người không có duyên sẽ giả như không quen biết hoặc cả hai chỉ lặng lẽ nhìn nhau với ánh mắt bi thương, muốn nói mà không nói nên lời, sau đó vờ như không quan tâm mà né tránh.

Nhưng chúng tôi là kiểu phi điển hình.

“Hai năm không gặp nhưng trông anh vẫn trẻ như vậy!” Tôi nhìn Hàn Trạc Thần, nở nụ cười ngọt ngào, mở rộng vòng tay ôm lấy cổ hắn.

Khi ôm lấy hắn, tôi cảm nhận được những bắp thịt rắn chắc, trong lòng bỗng dấy lên cảm xúc.

Tôi nhẹ nhàng hôn lên hai má hắn, thì thầm vào tai hắn mà đến người ngồi cạnh cũng có thể nghe thấy: “Em rất nhớ anh... “bố già” ạ!”

Tôi nhận thấy bắp thịt vừa mới thả lỏng của hắn bỗng trở nên rắn chắc, càng muốn cười. Vừa định thả đôi tay ôm lấy hắn ra, tôi bỗng bắt gặp ánh mắt đầy kinh ngạc của đám người xung quanh. Hắn ôm chặt lấy eo tôi, ngang nhiên ghì chặt tôi vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Anh cũng vậy...”

Tôi còn chưa kịp xem đám người xung quanh có bị chúng tôi làm cho đau tim hay không thì hắn đã nắm chặt lấy tay tôi kéo về phía đại sảnh vàng son lộng lẫy.

“Đến khách sạn Bán Đảo.” Hàn Trạc Thần nói với lái xe, đẩy tôi vào trong xe, ấn tôi ngồi xuống ghế sau rồi ghì chặt lấy tôi.

Lái xe của hắn vẫn là người cũ, nhìn thấy tôi thì ngậy ra vài giây rồi vội ấn công tắc, lập tức một tấm màn đen che phủ cả đằng trước lẫn đằng sau.

Trong không gian chật hẹp đó chỉ còn lại hơi thở gấp gáp của hai chúng tôi.

Hàn Trạc Thần nâng cằm tôi, ép tôi phải nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của hắn, giọng nói buốt tận xương tủy: “Không phải đã nói với em rồi sao, đừng để anh nhìn thấy em...”

Nếu là tôi lúc mười tám tuổi, nhất định tôi chỉ biết nói: “Em muốn nhìn thấy anh.” Bây giờ tôi đã hai mươi, không còn là cô bé lớn lên bên hắn hai năm về trước, không còn là cô bé bị tình yêu và thù hận làm cho lóa mắt.

Tôi tươi cười đối mặt với hắn, cố ý đối chọi gay gắt để trút hết mọi bức tức mà tôi đã phải chịu đựng trong hai năm: “Anh dựa vào cái gì mà nói không gặp là không được gặp?! Em cứ quay trở lại, cứ để anh nhìn thấy em đây! Anh không hận em sao? Em phải để anh thấy ngày nào em cũng sống sung sướng như thế nào! Anh định làm gì em chứ?”

“Em thử nói xem.” Ánh mắt như rực lửa của hắn lướt nhìn ngực tôi, eo tôi và đùi tôi đang hờ gác lên ghế ngồi.

Tay hắn không chút do dự luôn vào ngực tôi, chiếc váy dạ hội tuột xuống một nửa, bộ ngực trắng ngần lộ ra.

Ánh đèn đường vụt lướt qua khuôn mặt hắn, ánh sáng đỏ nhạt chiếu rọi mái tóc mềm mại của hắn. Hắn bị dục vọng mê hoặc, nhìn thấy mà tim tôi nhói đau, khát vọng ban đầu lại dấy lên.

Dục vọng thật đáng sợ là vì nó thông với con đường u tối xuống địa ngục, phong cảnh mê hoặc khó lòng kiềm chế. Lý trí chỉ trệch đi một chút thì con người như trúng cực độc, không thuốc nào chữa được.

Hắn ở ngay trước mắt tôi. Đây không phải là giấc mộng ảo, sau khi tỉnh lại gối đơn phòng trống.

Đêm nay hắn có thật, chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới làn da nhẵn bóng của hắn, hơi ngẩng đầu là có thể chạm vào đôi môi mềm mại của hắn. Biết rằng có đêm nay, sẽ không có ngày mai, tôi vẫn...

“Anh thích phải không? Tùy anh đấy! Em mặc kệ...”

Tôi vẫn nở nụ cười ngọt ngào, thò tay ra sau lưng kéo khóa của chiếc váy dạ hội, chiếc váy đen mỏng manh tuột xuống để lộ làn da trắng ngần.

Tôi cởi từng khuy áo vest của hắn, lần sờ đến eo, rồi cởi chiếc dây lưng: “Dù sao... cũng đã có một lần, hai lần rồi, em chẳng bận tâm...” Hắn ấn tay tôi lên phía trước đầu, ép lên người tôi, cuồng nhiệt hôn tôi. Trong khi môi và lưỡi quấn quýt, cơ thể chúng tôi cũng cuồng nhiệt quấn lấy nhau, gợi lên ham muốn cháy bỏng.

Hắn ngừng hôn, thả lỏng tay tôi ra, liếc nhìn chiếc váy dài, xé tất rồi nâng cặp đùi tôi lên.

Chưa hề có khúc dạo đầu, ham muốn không cưỡng nổi đã thôi thúc hắn đưa luồng nóng ẩm và cứng cáp vào cơ thể tôi.

“A... ư...” Tôi khẽ rên, trong khoảnh khắc cơ thể được lấp đầy, sự mềm yếu và chua xót bỗng trào dậy... Tất cả sự mạnh mẽ đều bị những cuồng nhiệt của hắn hóa giải.

Tôi nhìn hắn đắm đuối như lần đầu...

Đã hai năm trôi qua, tôi tưởng mình sẽ học được tính kiên cường, học được cách nhìn thoáng, học được cách từ bỏ, học được cả sự bao dung, độ lượng nữa! Hóa ra chỉ là khi không có hắn ở bên cạnh mà thôi!

Hắn nhìn tôi, khuôn mặt đỏ hồng được kích thích trông thật hấp dẫn, ngay cả đôi mắt sâu thẳm cũng đẹp đến mê hồn. Hắn ghé sát vào vành tai tôi, thở nhẹ, khẽ gọi tên tôi: “Thiên Thiên...”

“Vâng...” Tôi mỉm cười nhìn hắn.

Bị hắn ruồng bỏ hết lần này đến lần khác mà tôi vẫn khát khao được nghe hắn nói một câu: “Anh yêu em!”

Cho dù chỉ là một câu trong khi hưng phấn thôi! Vậy mà hắn lại nói vào tai tôi: “Lần này em lại nghĩ ra kế hay gì để giết anh đây?!”

Tôi vô vọng nằm trên chiếc ghế chẳng lấy gì làm thoải mái, trong lòng chua chát. Giây phút này tôi đã hiểu tại sao tình nhân cũ gặp lại nhau lại giả như không quen biết. Người đàn ông một khi đã mất đi tình yêu cũng giống dòng nước đổ ra biển cả, không thể thu lại, không thể kiếm tìm.

Tôi không muốn giải bày nữa, nhẹ nhàng dùng tay cảm nhận những đường nét trên khuôn mặt hắn,

cả đôi môi và cổ hần, cẩn thận ghi nhớ cảm giác này, cho dù cuộc mây mưa không còn nhẹ nhàng, dịu dàng như lúc yêu nữa.

Những thứ tuyệt đẹp chỉ cần một lần là đủ.

Hắn cũng vuốt ve khuôn mặt tôi, đôi môi tôi như vuốt ve một bình gốm sứ hiếm có. Hắn từ từ sáp lại, sau một thời gian chờ đợi lâu dài, môi chúng tôi chạm nhẹ, thật là một sự hưởng thụ tuyệt vời.

Tôi say đắm mở miệng, đầu lưỡi chạm vào nhau, tình yêu và tình dục hòa vào nhau.

Hắn ôm lấy tôi, càng lúc càng chặt, sau đó ôm hần tôi lên. Hắn ngồi thẳng, đặt tôi lên đùi, ôm eo tôi để cơ thể tôi lên xuống theo nhịp. Tôi nhắm mắt lại, cố gắng tận hưởng sự ham muốn của hắn... nghe thấy tiếng rên thỏa mãn của hắn... Cùng lúc cơ thể tôi bị lấp đầy, dồn dập ập đến từng đợt khoái cảm.

Cơ thể tôi đã bị sự cuồng nhiệt của hắn xâm chiếm, chỉ tiếc rằng mỗi lần lại càng mạnh mẽ hơn và kết thúc cũng nhanh hơn. Thế giới bên ngoài một màu đen tối, bốn chữ “Khách sạn Bán Đảo” đặc biệt rực rỡ.

Con đường này thật ngắn, nhưng cũng đã đủ.

“Em đến nơi rồi!” Tôi thả lỏng đôi tay đang ôm hắn.

Hắn chống thẳng người dậy, hít một hơi thật sâu, rút ra.

Bỗng chốc cảm giác trống trải khiến tôi bàng hoàng, mười ngón tay tôi nắm chặt để kiềm chế sự kích động muốn ôm lấy eo hắn.

Đã về rồi thì kết thúc mọi thứ vậy, kể cả một chút níu kéo cũng từ bỏ.

Tôi ngẩng đầu, nhìn vào mắt hắn nói: “Chúng ta ly hôn thôi!”

“Cô...” Hắn trợn mắt, sâu trong đôi mắt là những sợi tơ máu, cứ như ngọn lửa giận cháy mãi không thôi.

Tôi mặc lại chiếc váy bị hắn kéo xộc xệch, mỉm cười, có lẽ nụ cười rất khó coi. “Sự phục vụ của anh đúng là đáng giá mười đô.”

Hắn chăm chăm nhìn tôi, không nói gì hồi lâu. Tôi nhìn hắn, biết rõ câu trả lời là gì nhưng vẫn chờ đợi hắn nói ra. Không kỳ vọng, không lo lắng, cũng không thất vọng.

Hắn kéo chiếc áo sơ mi bị tuột xuống tận khuỷu tay lên, cài cúc, không biết tại sao còn một chiếc cúc mà hắn cài lâu đến vậy, cài xong mới nhận ra bị lệch, hắn giật cởi ra, cài lại.

Quần áo chỉnh tề, hần châm một điều thuốc, trên môi còn dính son môi hồng nhạt, có lẽ trên đó còn mùi hương của tôi. “Cô về chỉ là để ly hôn với tôi?”

“Nếu anh cứ một mực nghĩ rằng em quay về để giết anh thì em cũng không còn cách nào và không thể nói gì hơn.”

Tôi mở cửa xe, gió thu khiến tôi ớn lạnh mặc dù cơ thể đang nóng bừng bừng.

Tôi run lên.

“Thà cô về để giết tôi còn hơn.” Giọng nói của hần còn buốt lạnh hơn cả cơn gió, không phải là ớn lạnh mà là thê lương.

“Thiên Thiên...” Tiếng gọi của hần lại ngọt ngào như thuở nào, tôi giả như không nghe thấy, rảo bước về phía cửa chính của khách sạn với ánh đèn sáng rực.

“Hàn Thiên Vu, tôi nói với cô...”

Tôi nhẫn nhịn nhưng vẫn không nhịn nổi, từ từ xoay người.

Hần bước xuống xe, gió thổi chiếc áo sơ mi và mái tóc hơi rối của hần, dường như đã cuốn mất tính kiêu ngạo.

“Ly hôn...” Ngón tay hần dần nắm chặt lại, nắm chặt nửa điều thuốc vẫn còn đang cháy dở giữa hai ngón tay. “Cô muốn nghĩ tới cũng đừng hòng.”

Tôi hiểu hần hơn ai hết, tôi biết hần sẽ không ly hôn.

Không phải hần không muốn ly hôn mà hai từ “ly hôn” hần nói ra mới có hiệu lực.

“Tại sao tôi không thể nghĩ tới chuyện ly hôn?” Tôi cắn răng, cắn chặt tới mức chân răng mất đi cảm giác, mọi oán giận, bức tức trong lòng một khi bùng phát không thể thu lại. “Hàn Trạc Thần, người đàn ông đáng chết như anh có tư cách gì để nói với tôi điều này?”

Không đợi hần phản bác, tôi cao giọng gào lên: “Tôi quen anh mười ba năm, anh làm gì có quyền hỏi tôi đồng ý hay không? Anh muốn giết bố mẹ tôi thì giết, anh muốn nuôi tôi thì nuôi, anh nói tôi là của anh thì tôi là của anh, anh nói chia tay thì phải chia tay, anh hứng thì yêu, không hứng thì hận, anh cần tôi thì giam giữ tôi, không cần tôi thì bảo tôi không bao giờ được để anh nhìn thấy, anh nói cưới tôi thì cưới...”

Tôi định nói không yêu thì không yêu nữa nhưng lại không nói nổi, nghĩ một lúc, tôi kết luận: “Hàn Trạc Thần, anh nghe rõ đây, anh đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, tôi nhất định phải ly hôn.”

Tôi xoay người bước đi, đôi giày cao gót gợi cảm lại lần nữa làm tôi trượt chân, mắt cá chân vốn bị thương lại đau buốt.

Tôi cúi phăng đôi giày cao gót vút bên đường, tiến vào đại sảnh của khách sạn rực rỡ ánh đèn, vút bỏ hần trên con đường lạnh lẽo với bóng đêm mịt mù.

Bước vào thang máy, tôi không ngừng ấn nút tầng hai mươi vì sợ nếu không lưu tâm tôi sẽ ấn tầng một, chạy xuống nói với hần những lời từ tận đáy lòng.

Tôi vẫn ôm trong lòng câu nói: Sao có thể nói rằng không yêu là không yêu nữa. Tôi cũng muốn không yêu, muốn quên hần nhưng mỗi khi người khác nói yêu tôi thì tôi lại buột miệng: Tôi đã kết hôn rồi!

Nghĩ tới người chồng đáng nực cười đó tôi mới tỉnh ngộ. Ngoài việc lên giường cùng tôi, hần chưa bao giờ thực hiện chút trách nhiệm của người chồng. Tuy cuộc hôn nhân của chúng tôi trên danh nghĩa là tồn tại nhưng thực tế đã mất. Hần không cần tôi, nhưng lại ngang ngược tước đoạt cả quyền yêu người khác của tôi.

Tôi không quan tâm, không trách hần. Tôi quay về cũng không phải là muốn ly hôn với hần. Nhưng hần thật quá đáng, ngay cả người phụ nữ từ nhỏ đã học được cách nhẫn nhịn như tôi cũng bị hần dồn ép đến mức không chịu nổi nữa.

Tại sao hần để bồi bàn đưa tấm séc một triệu đô cho tôi mà không chịu đến nói với tôi một câu: “Chúng ta cùng ăn một bữa tối?”

Tôi không yêu cầu nhiều, lúc hần đạt đến cao trào gọi tôi là “vợ yêu” để tôi cảm nhận được tình yêu của hần là tôi mãn nguyện lắm rồi.

Tôi nhất định có thể ngây ngô mà ôm lấy hần, nói với hần: “Em sống rất tốt, hai năm qua... thực sự sống rất tốt. Cảm ơn anh đã cho em tự do.”

Sau đó, vui vẻ mỉm cười mà rời khỏi đó, để cho cuộc hôn nhân mỹ mãn của tôi từ năm mười tám tuổi kéo dài đến khi tôi tám mươi tuổi. Thang máy cuối cùng cũng đưa tôi lên đến tầng hai mươi, tôi thở một hơi dài, đang định nhập mật mã vào bảng khóa thì Lucia đã ra mở cửa phòng.

“Thiên Thiên, sao sắc mặt cô lại xấu vậy?”

Tôi sờ lên mặt, trả lời: “Không sao, tại trời gió quá thôi.”

Cô ấy gật đầu, đưa điện thoại cho tôi: “Giám đốc Mạnh gọi cho cô rất nhiều lần hỏi xem cô đã về chưa.”

Tôi không đưa tay ra nhận điện thoại vì bây giờ tôi rất mệt, mệt đến mức không còn sức để nói chuyện với Mạnh Huân nữa: “Phiền cô nói với anh ấy rằng tôi đã về rồi.”

Cô ấy vừa gọi điện thoại vừa bước ra ngoài ban công, tôi không để tâm cô ấy nói gì với Mạnh Huân vì thấy cô ấy cứ nhìn xuống dưới xuyên qua tấm kính sát mặt sàn.

Tôi lặng lẽ bước đến chỗ ban công, nhìn theo hướng mà Lucia đang nhìn. Xe của hắn vẫn dừng ở dưới đó.

Mấy tay vệ sĩ đứng cách xe không xa, cảnh giác nhìn xung quanh.

Hắn tựa vào xe, lặng lẽ hút thuốc.

Áo màu trắng sữa rất bắt mắt trong đêm tối mịt mù, kể cả tại chốn tiệc rượu phòng hoa.

Tại sao hắn không rời khỏi đó? Do dự đâu phải phong cách của hắn. Chẳng lẽ hắn vẫn đang đợi tôi?!

Xem ra hắn đâu đến mức tuyệt tình, có lẽ hắn thực sự không muốn ly hôn với tôi.

Bỗng trong giây phút tôi lại muốn lao xuống mà nói với hắn: “Chúng ta bắt đầu lại, được không?” Tôi lại tự cười chế giễu mình: Không được, không hay chút nào!

Tôi hai lần vấp phải cùng một hòn đá, lần đầu tiên là không biết gì, lần thứ hai là ngu ngốc, nếu còn dễ xảy ra lần thứ ba thì... hết thuốc chữa!

Hai năm khó khăn nhất của đời tôi, tôi đã vượt qua rồi, tôi đã có thể mỉm cười mà chơi hết bản *Hóa điệp*, ngẩng đầu tự tin đứng trước mặt hắn, hà tất còn phải để yêu và hận giằng co một lần nữa.

Xem ai thua, ai thắng, ai tan nát cõi lòng!

Tôi lấy một chiếc váy ngủ, đi vào phòng tắm.

Nằm trong bồn tắm rộng rãi, để dòng nước chảy qua người, cuốn trôi đi những nơi mà hắn đã hôn. Không biết bắt đầu từ khi nào tôi thích cảm giác nằm trong dòng nước, được hơi ấm bao quanh, tùy ý nhấn chìm. Nhấn chìm cho đến khi nước lạnh đi, làm nguội lạnh cơ thể, nguội lạnh con tim... tôi sẽ không nghĩ thấy mùi cơ thể hắn ngấm vào da thịt nữa.

Tôi mặc đồ ngủ bước ra khỏi phòng tắm, Lucia vẫn đứng ở ban công, nhìn ra xa, đôi mày hơi chau lại, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ lo lắng.

“Có gì đáng để xem đâu.” Giọng nói của tôi hơi lạnh lùng, có lẽ vừa ngâm nước đến mức lạnh ngắt.

“Không có gì...” Phải một lúc sau cô ấy mới hoàn hồn, ngại ngùng rời khỏi đó. “Thiên Thiên, Hàn Trạc Thần có thật là bố cô không?”

“Đúng.” Tôi nằm lên giường, quần chần vào người, cầm lấy kịch bản đã xem mấy lần.

“Không ngờ... Hàn Trạc Thần lại có con gái lớn như vậy rồi!”

Ánh mắt của tôi đang từ kịch bản chuyển nhìn sang khuôn mặt Lucia, trong ấn tượng của tôi cô ấy là một cô gái không chỉ đẹp mà rất có khí chất, lời nói và cử chỉ rất khí khái, già dặn, giỏi giang, vô cùng hấp dẫn. Không ngờ khi gặp Hàn Trạc Thần, người như cô ấy cũng bị cuốn hút.

Để cứu vớt một linh hồn sắp lâm lỗi, tôi có ý tốt phá tan ảo mộng của cô ấy, hết sức nghiêm túc nói: “Anh ta không trẻ như vậy đâu.”

“Tôi biết.” Cô ấy lại bước đến chỗ ban công, nhìn xuống dưới. “Tôi đã sớm biết điều này...”

Tôi cắn răng, đang muốn lao xuống đuổi hắn đi thì điện thoại trong phòng vang lên. Lucia vội vã chạy đến nghe, giọng run run: “Xin chào!”

“...”

“Xin đợi một chút.”

Thấy cô ấy đưa điện thoại, không cần nghĩ tôi cũng biết là anh chàng nhảm chán đó.

Tôi cầm điện thoại, lịch sự nói với anh ta: “Anh có thể chuyên tâm hưởng thụ bữa tiệc sinh nhật của anh được không, đừng có gọi cho tôi mãi như vậy...”

Người ở đầu dây bên kia không hề trả lời, chỉ có hơi thở run run. Chỉ có thể là một người, không cần bất kỳ ngôn ngữ gì, tôi có thể nhận ra người ấy là ai dù chỉ nghe qua tiếng thở nhẹ ấy.

“Có việc gì không?” Giọng tôi chùng xuống, tôi ghi chặt ống nghe vào tai.

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu rồi truyền đến giọng nói trầm ấm: “Tôi sẽ không ly hôn với cô, quyết không ly hôn.”

Bên kia đập máy, kiên quyết không thay đổi, vẫn vô tình như vậy.

Tôi gác máy, chạy ra ban công, xe của hắn đã rời khỏi.

“Lucia”, tôi nhìn thẳng vào cô ấy nói. “Ngày mai liên hệ cho tôi một luật sư, tôi cần luật sư giỏi nhất.”

Cô ấy cụp mí mắt xuống, né tránh ánh nhìn của tôi: “Nếu người cô muốn kiện là Hàn... Trạc Thần, tôi khuyên cô nên từ bỏ ý nghĩ đó, không có luật sư nào dám đối đầu với ông ấy đâu.”

“Tôi không định kiện hắn.” Mắt cá chân của tôi nhói đau, không thể không ngồi xuống giường.

Luật sư nào dám kiện hắn thì có nghĩa người đó đã chán sống rồi.

Đương nhiên tôi cũng không muốn khiến mọi người đều biết việc này, tôi chỉ muốn tỏ rõ thái độ đối với hắn, chỉ như vậy thôi.

Tôi xoa xoa mắt cá chân, lạnh lùng nói: “Tôi chỉ muốn tư vấn đôi chút kiến thức về pháp luật.”
VẬY À, THẾ THÌ TÔI CÓ NGƯỜI BẠN LÀM LUẬT SƯ KHÁ NỔI TIẾNG, NGÀY MAI TÔI SẼ HẸN ANH ẤY.”

“Cảm ơn!”

Tôi cúi đầu, nhìn chân mình, không nói gì nữa.

Khi mới quen Lucia, tôi thấy cô ấy tuy trẻ nhưng là một trợ lý rất xuất sắc, không chỉ biết dò đoán ý người khác qua hành động, cử chỉ, sắc mặt, tận tâm, kỹ tính mà còn có mối quan hệ rộng rãi, việc gì cô ấy cũng giải quyết rất nhanh gọn.

Bây giờ, tôi bỗng thấy thật kỳ lạ, với tài năng và các mối quan hệ xã hội như cô ấy, có thể kiếm việc tốt hơn thế, tại sao cô ấy phải hạ thấp mình để phục vụ một nghệ sĩ chơi dương cầm như vậy? Mà còn không có chút biểu hiện không cam chịu.

Rốt cuộc Mạnh Huân đã cho cô ấy những gì?

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, bỗng bên tai văng vẳng hơi thở trầm thấp của hắn, tâm trí tôi lại tràn ngập những hồi ức tươi đẹp.

Tôi lắc lắc đầu, những hồi ức ấy như ăn sâu vào tâm trí tôi, không có cách nào vứt bỏ!

Chương 30

Trong màn đêm tĩnh mịch, bất kỳ một tiếng động nào cũng làm tôi tỉnh giấc, dù chỉ là tiếng điện thoại rung. Tôi mở mắt, trời còn mờ sáng, cả căn phòng nhuộm màu xám tro.

Vào giờ này, ai còn có thể gọi điện cho Lucia chứ?

Cô ấy cố nói nhỏ nhưng tôi vốn rất nhạy cảm với âm thanh, vẫn mang máng nghe thấy những lời đối thoại.

“Ngủ rồi à...”

“...”

“Không nhận ra có gì khác thường...”

“...”

“... nói là... muốn tôi mời luật sư cho cô ấy, muốn tư vấn...”

“...”

“Tôi hiểu rồi.”

“...”

“Chân... hình như bị trẹo, tôi thấy cô ấy xoa hồi lâu...”

“...”

“Vâng, tôi sẽ làm...”

Tôi khẽ than thở, đêm tối lạnh lẽo đến vậy, ở nơi nào đó trong con tim yếu đuối đã bị kiêu lạng lẽ, âm thầm quan tâm, thăm hỏi của Mạnh Huân cảm hóa.

Mấy tháng nay, tôi có thể nhìn thấy những thứ nhỏ nhặt nhất mà anh ta làm vì tôi nhưng tôi luôn cảm thấy sự theo đuổi đó quá giả tạo.

Đúng vào buổi ban mai tĩnh mịch, mấy lời thăm hỏi nhẹ nhàng mới khiến tôi cảm nhận được sự quan tâm mãnh liệt và chân thành đến nhường nào.

Mạnh Huân... Người như anh ta quả thật chẳng có điểm gì để chê trách, ông trời thật tốt với anh ta, mọi ưu điểm đều ban tặng cho anh ta. Tại sao tôi không yêu anh ta?

Tôi nằm trên giường nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng tìm ra nguyên nhân tôi không yêu anh ta...

... Bởi vì anh ta không phải là Hàn Trạc Thần.

Buổi sáng, khi mới tỉnh ngủ, Lucia nói với tôi rằng cô ấy đã giúp tôi hẹn luật sư, một tiếng sau gặp nhau ở quán cà phê gần đây.

Tôi lập tức làm vệ sinh cá nhân, buộc mái tóc dài lại, mặc chiếc quần bò yêu thích và áo sơ mi cotton.

Tôi soi gương, mỉm cười, tự nói với mình: “Mình mới hai mươi tuổi, còn rất trẻ mà.”

Tôi vừa bước ra khỏi phòng, đang nghĩ nên đổi mặt với cuộc sống tốt đẹp phía trước như thế nào thì một đám người lạ mặt không biết mọc từ đâu ra, bao vây tôi.

“Hàn tiểu thư, xin hỏi cô và Mạnh Huân của công ty giải trí có mối quan hệ như thế nào?”

Tôi đang suy nghĩ nên trả lời ra sao thì họ hỏi dồn dập hết câu này đến câu khác.

“Tại sao cô lại chơi đàn trong bữa tiệc sinh nhật của Mạnh Huân? Có phải cô là “thiên thần” huyền bí mà công ty giải trí đã không tiếc tiền của đầu tư, lãng xê không?”

“Tôi qua cô gọi Hàn Trạc Thần là “bố”, ông ấy có thật là bố của cô không?”

“Nghe nói cô và Mạnh Huân đang hẹn hò, có thật như vậy không?”

“...”

Ồn ào quá, ồn ào đến mức tôi không thể suy nghĩ.

Tôi cố gắng kìm nén cảm xúc nói với họ: “Hãy làm ơn từng người hỏi một, tôi không nghe rõ.”

Một người tranh nói trước: “Cô có phải là con riêng của Hàn Trạc Thần không? Nghe nói Hàn Trạc Thần chưa từng kết hôn.”

Câu hỏi thật sắc nhọn, trả lời thế nào là cả một vấn đề, không trả lời thì lại như là ngầm thừa nhận, tôi chỉ có thể hỏi ngược lại: “Ai nói rằng ông ấy chưa từng kết hôn?”

“Ông ấy đã kết hôn rồi?”

“Thật không?”

“Tại sao chưa bao giờ nhìn thấy phu nhân của ông ấy?”

“...”

Tôi quên mất đám phóng viên luôn thích suy đoán vô căn cứ, chỉ cần một câu nói mập mờ không rõ của tôi, họ có thể tạo ra rất nhiều câu chuyện kinh thiên động địa.

Tôi cắt đứt kiểu săn tin không dứt này: “Vấn đề này các anh chị đi hỏi ông ấy.”

Lucia bước ra sau tôi, vội vàng chạy đến giải vây: “Xin lỗi! Những việc này Hàn tiểu thư không rõ.”

“Vậy cô và Mạnh Huân có quan hệ gì?” Lại có người hỏi.

“Không có gì...” Tôi dứt khoát trả lời, nhưng có người cứ xuất hiện không đúng lúc, bước ra từ thang máy.

Đám phóng viên lập tức lao đến, không ngừng chụp ảnh, vui sướng như nhìn thấy một bức họa kinh điển của thế kỷ.

Tôi bị một phóng viên huých phải, mắt cá chân đau nhói, phải cắn chặt môi mới không kêu lên.

Lucia vội đỡ tôi, vô cùng lo lắng hỏi: “Thiên Thiên, chân cô không sao chứ?”

Tôi lắc đầu, xem ra lại mất một tháng không thể bước xuống giường đi lại bình thường rồi.

Mạnh Huân thoát ra khỏi vòng vây của đám phóng viên đang rất ồn ào, bước tới, nói: “Không thể tiết lộ.”

Đúng là anh ta đã không nói điều gì, nhưng những hành động bảo vệ tôi của anh ta chính là lời tuyên bố rằng: Mọi quan hệ của chúng tôi, mọi người không nhìn thấy sao?

Giây phút này, tôi chỉ hy vọng người đến là Hàn Trạc Thần, nếu hắn đến, vệ sĩ của hắn sẽ đẩy đám phóng viên cách xa một mét.

Hắn chỉ cần nói một câu: “Các người cứ hỏi thêm một câu nữa xem!”, đám người đáng ghét ấy nhất định sẽ mất tăm mất dạng.

Nhưng tiếc rằng hắn không thể đến.

Lucia nhìn chân tôi, nói nhỏ với Mạnh Huân: “Anh cứ đưa cô ấy đi trước, để tôi ứng phó với đám phóng viên.”

Cô ấy xoay người nói với họ: “Mạnh tiên sinh đang nói chuyện với Hàn tiểu thư xem ngày mai

có nên mở cuộc họp báo hay không, đến lúc đó mọi câu hỏi sẽ được họ thành thật trả lời, trước lúc đó, họ sẽ không đưa ra câu trả lời nào.”

Lời nói của Lucia rất có tác dụng, cánh phóng viên lập tức hỏi cô ấy thời gian và địa điểm. Cô ấy trả lời rất trôi chảy.

Mạnh Huân thừa dịp rảo bước đưa tôi vào trong thang máy.

Tôi tựa vào thang máy, mắt cá chân vì đi quá nhanh mà đau đến tột độ, đau đến mức mồ hôi chảy ròng.

“Thiên Thiên, chúng ta đính hôn nhé!”

“Đến lúc này rồi mà anh còn có tâm trạng để nói đùa.”

Việc ly hôn của tôi còn chưa biết thế nào mà anh ta còn muốn gây thêm phiền phức cho tôi.

“Anh nói thật đấy!” Anh ta nâng cằm tôi lên, nhẹ nhàng giúp tôi lau mồ hôi. “Anh thực lòng yêu em.”

Tôi chau mày, lắc đầu nhìn anh ta, tại sao anh ta không hỏi tôi xem chân tôi bị thương thế nào?!

Tôi đau đến mức sắp không đứng nổi nữa, đâu còn tâm trí nghe anh ta bộc bạch cõi lòng?

Bỗng một luồng sáng vụt qua, bùng cháy trong trí óc tôi.

So với kiểu suy nghĩ cẩn trọng của Mạnh Huân thì nếu là hắn, vừa mới nhìn thấy tôi sẽ hỏi thăm chân tôi thế nào, không có kiểu biết rõ tôi bị trẹo chân mà vẫn lờ tôi đi nhanh, trừ phi không biết...

Anh ta không biết?

Vậy cuộc điện thoại đó là của ai?

Ánh mắt nhìn xuống dưới của Lucia, kiểu cách nói chuyện của cô ấy với tôi...

Nhớ lại cuộc đối thoại của Lucia, toàn thân tôi như không còn sức lực, khó lòng kìm nén hơi thở gấp gáp.

Là hắn sao?

Hắn đã sớm biết tôi về nước, hắn sắp đặt Lucia bên cạnh tôi, rốt cuộc hắn có mục đích gì?

Muốn giám sát tôi hay là quan tâm tới tôi?

Một loạt câu hỏi quần quanh trong trí óc khiến tôi quên mọi việc trước mắt.

Cho tới khi cảm nhận thấy hơi ẩm khác thường phủ lên môi, tôi mới giật mình tỉnh lại.

Trong giây phút tôi dùng hết sức đẩy Mạnh Huân ra thì cửa thang máy cũng bật mở.

Tôi đang suy nghĩ có nên cho Mạnh Huân một cái tát không thì bỗng cảm thấy bầu không khí xung quanh vô cùng lạnh lẽo.

Tôi ngỡ ngàng quay đầu... Hàn Trạc Thần đứng ngoài cửa thang máy... Hấn nhìn tôi, chỉ đứng vậy nhìn.

Hơi thở của hấn như kéo dài, quanh tròng mắt đen hấn lên những sợi tơ máu, tay hấn nắm chặt đến mức bàn tay trắng bệch như không còn giọt máu.

Tôi kinh hãi, máu như đông lại, suy nghĩ cũng như bị đóng băng, ngay cả sự tức giận vì bị sàm sỡ cũng quên hết sạch.

Xem ra có lẽ hấn muốn xông vào đánh cho tôi và Mạnh Huân một trận như tử để trút hết nỗi hận trong lòng. Là người chồng hợp pháp, hấn hoàn toàn có quyền làm như vậy.

Tôi im lặng chờ đợi cơn lửa giận của hấn bùng nổ để hấn đánh tôi một trận tan tác, tôi bời, nhưng hấn không hề hành động, cứ đứng đó như một pho tượng tuyệt đẹp.

Tình yêu của hấn hoàn toàn tan biến.

Tôi hít một hơi thật sâu, cười mình, bước ra khỏi thang máy, đi qua hấn. Hấn vói tay nắm chặt tay tôi.

Mười ngón tay đan chặt vào nhau, cảm giác đau từ tay lan ra toàn thân, tôi từng mạch máu, từng tế bào. Tôi có thể cảm nhận được trái tim mình đau buốt, và trái tim hấn cũng vậy.

Tôi không rút tay ra, cũng không muốn hấn thả tôi ra, sau những lần ngờ vực và xa cách, cái nắm tay này, cảm giác đau này mới là sự quyến luyến của chúng tôi.

Tôi thậm chí còn cảm thấy hai năm xa cách không làm phai nhạt chút tình cảm nào mà chỉ làm cho nỗi nhớ khắc sâu vào tận xương tủy.

“Yêu cầu hôm qua của cô...” Hấn thả tay tôi ra, giọng nói khàn khàn văng vẳng bên tai tôi. “Tôi đồng ý!”

Mất tôi cay sè, họng bỏng rát. Tôi cố cất tiếng, giải thích hoặc phản bác nhưng tôi không thể thốt ra dù chỉ một từ.

Nếu hắn đánh tôi thì tôi còn có thể đánh lại. Nếu hắn quát mắng tôi, tôi có thể nói: Hai năm trước anh vứt bỏ tôi thì hôm nay có tư cách gì để mắng tôi.

Nhưng hắn không làm như vậy. Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, khuôn mặt lạnh lùng đáp trả nụ cười của tôi. Tôi bỗng nhận thấy một điều rất đáng sợ... Tôi yêu hắn, vô cùng yêu hắn!!!

“Tôi đồng ý!” Câu nói bình tĩnh của hắn quả thực rất ra dáng đàn ông!

Kể cả hắn không phải là Hàn Trạc Thần, kể cả không có tám năm trước đây, thì tính cách đàn ông chưa bao giờ chịu nhún nhường, thấy vợ mình hôn kẻ khác mà vẫn giữ phong thái bình tĩnh đã đủ khiến tôi cảm động.

Người đàn ông như Hàn Trạc Thần, kể cả có vứt bỏ tôi một trăm lần thì vẫn có thể khiến tôi một trăm lẻ một lần cảm động vì hắn. Tôi cố dùng đáng vẻ cứng rắn để che lấp sự yếu đuối thì hắn luôn có cách để phá vỡ sự giả tạo đó, dần vật cỗi lòng tôi.

Tôi nhìn hắn, dành nụ cười rạng rỡ nhất cho hắn.

“Cảm ơn!” Tôi thu lại ánh mắt và nụ cười của mình, đi qua hắn.

Mỗi bước đi, đau buốt đến tận xương. Hận thấu xương thì yêu cũng thấu xương.

Giây phút này hắn đã hoàn toàn buông tay! Từ nay trở đi, đôi bên không còn liên quan đến nhau, không còn đi cùng nhau nữa...

Lúc rời khỏi khách sạn, đối mặt với dòng người đông đúc trên phố, tôi không định rõ được phương hướng, Mạnh Huân bỗng kéo tôi lại: “Thiên Thiên, em...”

Tôi ngắt lời Mạnh Huân: “Tôi sẽ ủy quyền cho luật sư để bàn chuyện hủy hợp đồng với anh.”

Lông mày anh ta chau lại, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc nhìn tôi: “Tại sao?”

“Anh muốn làm thế nào cũng được, quan hệ của chúng ta cần phải rõ ràng, xảy ra chuyện như hôm nay, tôi không thể tiếp tục hợp tác với anh.”

“Có phải tâm trạng em không tốt?”

“Anh làm ơn tính toán giúp xem tôi cần trả anh bao nhiêu vì phá vỡ hợp đồng.”

“Em bình tĩnh một chút, việc chấm dứt hợp đồng chúng ta sẽ nói sau.”

Tôi nghĩ mình đủ bình tĩnh, nếu không bình tĩnh tôi đã sớm đập cả túi xách lên đầu anh ta mà mắng vào mặt anh ta: “Tôi đã nói với anh biết bao nhiêu lần là tôi đã có chồng, tôi sẽ không bao

giờ chấp nhận anh. Anh dám thừa lúc tôi không để ý mà hôn tôi, lại còn làm việc đó trước mặt chồng tôi.”

Anh ta đưa tay kéo tôi đang định rời khỏi.

“Em và ông ta là bố con?”

Tôi đang định nói với anh ta: Không phải.

Hàn Trạc Thần bước ra khỏi cửa khách sạn, chiếc áo choàng màu đen phấp phới trong gió. Đôi mắt sâu thẳm, u tối lướt nhìn tôi, trái tim tôi bỗng đập mạnh. Tôi không bao giờ từ bỏ được hắn.

Vệ sĩ của hắn vừa mở cửa xe, hắn đang định lên xe thì máy phóng viên cầm máy ảnh chạy theo hỏi: “Hàn tiên sinh, nghe nói ngài đã kết hôn, chuyện đó có thật không?”

“Tại sao chưa bao giờ thấy phu nhân của ngài xuất hiện?”

Hắn dừng bước, ngược mắt nhìn cánh tay tôi đang bị Mạnh Huân níu kéo, lạnh lùng lướt nhìn tay phóng viên.

“Các người cứ hỏi thêm một câu nữa xem!” Giọng hắn như một luồng sát khí đáng sợ. Tay phóng viên đó kinh hãi lùi lại sau mấy bước, vấp phải một phóng viên đứng sau, suýt ngã.

“Các người nghe cho rõ, đừng để ta nhìn thấy tên của tôi trên tạp chí Giải trí.” Hắn cố tình nhấn mạnh cụm từ “tạp chí Giải trí”.

Nói xong, hắn bước lên xe, tiếng đóng cửa rất mạnh khiến đám phóng viên không nói nên lời, ngay cả Lucia là người ra sau cũng đứng im tại chỗ.

Khi xe của hắn mất hút, Lucia bước tới bên tôi: “Thiên Thiên, đã đến giờ rồi, luật sư Lưu đang đợi chúng ta.”

“Ừm.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Mạnh Huân đang ngây ngô vẻ không hiểu gì, nói: “Mạnh tiên sinh, tôi sẽ sớm cho luật sư của tôi liên lạc với anh.”

Luật sư Lưu trẻ hơn tôi tưởng, xem ra chưa đến ba mươi tuổi, mặc com lê thanh lịch, nụ cười rất lịch sự, một kiểu đàn ông chừng chạc.

Hàn huyền đôi lời, tôi nhớ lại những điều khoản trong hợp đồng và nói với anh ta. Khi tôi nói ý định hủy hợp đồng, anh ta nói rất rõ ràng rằng nếu theo các điều khoản thì công ty giải trí không bị coi là làm trái với hợp đồng. Họ không hề nói rõ thân phận thực của tôi. Nếu tôi nhất quyết hủy hợp đồng, theo tính toán của anh ta, tôi sẽ phải bồi thường một khoản tiền rất lớn, có lẽ cả đời tôi cũng không trả hết.

Tôi bung cốc cà phê đã nguội ngắt nhấp một ngụm, mùi vị chua đắng đọng lại nơi đầu lưỡi. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao trong làng giải trí luôn có những vụ tai tiếng tình dục và những vụ kiện tụng không dứt, bước chân vào vòng xoáy này, tất cả đều không làm chủ được mình, chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay chịu những hành động khiếm nhã.

Luật sư Lưu nhìn thấy tôi có vẻ chán nản liền an ủi:

“Nếu cô kiên quyết hủy hợp đồng thì tôi sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng hợp đồng của cô để xem có chỗ sơ hở nào không, nhưng công ty giải trí mời luật sư làm hợp đồng nên cơ hội tìm ra sơ hở gần như không có.”

“Không cần đâu, tôi sẽ nghĩ cách khác.”

Anh ta đưa danh thiếp cho tôi: “Nếu có việc gì cần, cứ gọi cho tôi.”

“Cảm ơn, phí tư vấn ngày hôm nay tôi sẽ bảo Lucia thanh toán cho anh.”

Anh ta cười, nụ cười không quá nghiêm túc như ban nãy: “Tôi còn phải cảm ơn cô vì đã cho tôi có cơ hội mời Lucia uống cà phê đây!”

Tôi nhìn Lucia đang làm ra vẻ không nghe thấy, không biết phải nói gì.

Có phải những người phụ nữ gặp Hàn Trạc Thần rồi đều không để người đàn ông khác lọt vào mắt mình?

Sau khi luật sư Lưu đi rồi, Lucia im lặng hồi lâu rồi hỏi tôi: “Thiên Thiên, buổi thu âm chiều nay cô có đi không?”

“Trước khi hủy hợp đồng vẫn phải theo lịch trình làm việc đã sắp xếp.”

“Nếu cô nhất quyết hủy hợp đồng thì cũng không phải là không có cách.”

Tôi hiểu ý của cô ấy. Việc đó đối với tôi thì còn khó hơn lên trời, còn đối với Hàn Trạc Thần thì dễ như trở bàn tay. Nếu tôi phải cầu xin hắn giúp đỡ thì thà tôi đối mặt với Mạnh Huân còn hơn.

Tôi cúi đầu quấy cốc cà phê đã gần cạn, cất tiếng hỏi: “Lucia, người xuất sắc như cô tại sao phải làm trợ lý cho tôi?”

“Trước hôm về nước một ngày, trợ lý mà Mạnh tiên sinh sắp xếp cho cô có việc đột xuất nên tôi thay cô ấy một thời gian.”

Tôi gạt đầu, việc đột xuất thật vừa khéo làm sao!

“Tôi có thể hỏi trước đây cô làm gì không?”

Cô ấy không trả lời, nâng cốc cà phê Blue Mountain lên nhấp một ngụm.

Tôi không thích vòng vo tam quốc, đặt chiếc thìa cà phê trong tay xuống, nhìn thẳng vào mắt Lucia: “Hàn Trạc Thân bảo cô làm trợ lý cho tôi là có mục đích gì?”

“Mục đích?” Cô ấy không bị câu hỏi của tôi làm cho lúng túng mà có vẻ không tán thành, chau mày.

“Thiên Thiên, tôi không hiểu cô và Hàn tiên sinh rốt cuộc có mâu thuẫn gì mà không thể hóa giải...”

Cô ấy nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Trước khi tôi làm trợ lý của cô, ông ấy nói với tôi rằng cô rất kén ăn, vị cay đắng chua ngọt đều vừa phải, quá một chút đều không thích ăn, ông ấy nói cô dễ mất ngủ, buổi tối ngủ chỉ nên để đèn màu cam nhạt, không được quá sáng, cũng không quá tối, ông ấy nói không vui cô cũng không thể hiện ra ngoài, cô chăm chăm nhìn lên trần nhà là lúc cô đang rất khó chịu... Ông ấy còn nói cô không biết tự bảo vệ mình, luôn bị người khác bắt nạt, bảo tôi phải bảo vệ cô... Cô nghĩ ông ấy có mục đích gì? Trong mắt cô “quan tâm” bị coi là mục đích ư?”

“...”

Tôi không nói được gì, nếu quan tâm được coi là mục đích thì nó chỉ đơn thuần là một mục đích cảm động lòng người nhất trên thế giới này.

Mắt tôi cay sè như bị hun khói, không có nước mắt là thể hiện sự kiên cường sao?

Không phải! Đau khổ mà không có nước mắt càng thật hơn, dường như có lửa cứ âm ỉ thiêu đốt từng sợi thần kinh của tôi.

Chương 31

Suốt buổi sáng, chỉ vì lời nói của Lucia mà tôi bàng hoàng, uống bao nhiêu cà phê cũng không nhớ nữa, cuối cùng trong miệng toàn là mùi cà phê Blue Mountain, ngay cả hơi thở cũng có vị chua đắng.

Buổi chiều, lúc đến phòng thu tôi vẫn bàng hoàng. Bản nhạc chơi đến bốn, năm lần mà đạo diễn và nhà sản xuất âm nhạc vẫn lắc đầu lia lịa, Mạnh Huân đứng ngoài phòng thu mặt mũi tối sầm.

Thực ra, trở về nước nửa tháng nay, dường như ngày nào tôi cũng đến thu âm rất nhiều lần nhưng họ không hài lòng, nói rằng tiếng đàn của tôi đã thể hiện được sự bi thương nhưng không diễn tả nổi sự mâu thuẫn của nữ nhân vật chính nên vẫn chưa hoàn hảo để làm xúc động lòng người.

Đạo diễn thấy tôi mệt mỏi liền để tôi nghỉ một lúc.

Tôi bước ra khỏi phòng thu ngột ngạt, bước đến bên cửa sổ để hít thở không khí trong lành. Vừa mới mở cửa sổ, tôi càng ngạc nhiên khi phát hiện ra chiếc xe vô cùng quen thuộc. Tôi vội tiến lại gần cửa sổ hơn, cố nghiêng người để tìm kiếm hình bóng hắt, mãi tới khi chắc chắn rằng hắt vẫn ngồi trong xe.

Lucia bước tới bên tôi, nói nhỏ: “Ông ấy đến đây từ sớm, nói là tìm cô có việc. Tôi nói với ông ấy là cô đang thu âm nên...”

“Làm phiền cô, giúp tôi gọi cho Hàn Trạc Thần.”

Cô ấy bấm máy rất nhanh rồi đưa điện thoại cho tôi.

“Cô ấy thu âm xong rồi à?” Giọng hắt vẫn lạnh lùng như vậy. Tôi đang định nói thì nghe hắt hỏi một câu có vẻ như chưa chắc chắn lắm. “Lucia?”

Tôi cắn chặt môi, bị gọi nhầm tên - một cảm giác lạc lõng thật khó tả.

Tôi cố kìm nén hơi thở gấp gáp nói: “Là tôi, anh tìm tôi có việc gì?”

“Ừm!” Điện thoại vọng đến một tiếng ho. “Không phải cô muốn ly hôn sao? Hôm nay là thứ Sáu, nếu hôm nay không đi làm thủ tục thì phải đợi hai ngày nữa.”

Tôi không hiểu đợi thêm hai ngày có gì ghê gớm đâu nhưng nghe ngữ điệu của hắt có vẻ như việc rất khó khăn. Kết hôn thì vội vã gấp rút, ly hôn cũng phải nhanh chóng vậy sao?

“Có lẽ tôi phải thu âm rất lâu, nếu không thì anh lên đây ngồi đợi.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc mới thấy có tiếng nói: “Tôi lên đó không thích hợp.”

Tôi nhìn Mạnh Huân đang để tay lên môi như trầm tư suy nghĩ liền hiểu ý Hàn Trạc Thần. “Chẳng có gì là không thích hợp.”

“Ừm, lúc nữa tôi sẽ lên.”

Khi Hàn Trạc Thần bước vào, đạo diễn đang thảo luận tình tiết trong kịch bản với tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn hấn, hấn cũng nhìn tôi, không nói gì, cũng không có biểu hiện gì, chỉ là ánh mắt giao nhau, vậy mà trái tim tôi lại rung động, những kìm nén trong lòng chỉ muốn bùng ra.

Đó chính là tình yêu, cái gì cũng có thể kìm nén nhưng nỗi nhớ thì không.

Tôi thu lại nụ cười, cúi đầu chăm chú nói chuyện với đạo diễn: “Tôi có thể hiểu được tâm trạng của nữ nhân vật chính, cô ấy muốn tác thành cho người mình yêu.”

Nhà sản xuất âm nhạc liền nói thêm: “Cô có thể tưởng tượng cô yêu một người rất say đắm, khi nhìn thấy anh ta ôm một người phụ nữ khác đi qua cô thì cô nén chịu nỗi đau khổ giả như không để ý vì cô yêu anh ta, không muốn mất anh ta nên việc gì cô cũng có thể chịu đựng. Nhưng khi cô nhìn thấy sự mâu thuẫn, dằn vặt của anh ta, cô cũng thấu hiểu những cảm xúc đó là vì cô... nên giây phút giải thoát cho anh ta, cô phải đau khổ cắt đứt tình yêu...”

Tôi lên nhìn Hàn Trạc Thần. Hấn quay lưng lại với tôi, đứng bên cửa sổ, gió thổi tới, một chiếc lá vàng bay qua người hấn. Cũng giống mùa thu năm đó, hấn không hề do dự xoay người, giây phút giải thoát cho tôi đối với hấn là hạnh phúc, hấn không chút do dự khi quyết định vì tôi mà cắt đứt tình yêu của hấn.

Có phải hấn cũng giống như tâm trạng của nữ nhân vật chính trong kịch bản, ngóng trông hình bóng tôi cho tới tận khi tôi khuất xa khỏi tầm mắt của hấn?

“Tôi hiểu rồi, tôi biết phải chơi như thế nào rồi...” Tôi ngồi bên cây dương cầm, đặt tay lên phím đàn.

Khi tiếng nhạc cất lên, hấn từ từ quay người lại nhìn tôi.

Giai điệu bi thương nhất, nỗi nhớ dai dẳng nhất và sự ngóng trông xa xôi nhất trong thời khắc này có thể nào kìm nén nổi tình yêu si dại...

Mỗi lần ngón tay tôi run lên, tiếng nhạc như khóc than lại vang lên, tôi có thể đọc được sự xúc động trong ánh mắt hấn.

Khi bản đàn đến hồi kết, hấn lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Tôi nhắm mắt để nhớ lại ánh mắt hần, giai điệu khúc cuối vô cùng bi thương, khó lòng vớt vớt. Tôi hiểu, không phải tình yêu của hần không đủ sâu đậm mà là tôi về muộn mất rồi!

Nốt nhạc cuối cùng cất lên, lúc tôi mở mắt ra, nhà sản xuất âm nhạc vô cùng cảm động đứng dậy, vội vã hỏi nhân viên phụ trách thu âm, thấy họ ra hiệu OK về rất hài lòng, vỗ tay chúc mừng tôi.

Lúc bước ra khỏi phòng thu, có vẻ nhà sản xuất âm nhạc vẫn rất hào hứng, nói: “Lúc đầu giám đốc Mạnh nói với tôi rằng cô có thể đàn bản nhạc réo rất thảm thiết, tôi còn không tin...”

Ông ta nhìn về phía Mạnh Huân, không có vẻ gì là nịnh nọt nói tiếp: “Giám đốc Mạnh quả là có con mắt tinh tường, nếu bản nhạc này phối thêm những nhạc cụ dây khác để trở thành một bản nhạc thịnh hành, chắc chắn sẽ trở nên nổi tiếng.”

Nghe ông ta nói vậy, lòng tôi được an ủi, nếu bản nhạc này bán chạy thì tiền phá vỡ hợp đồng của tôi sẽ giảm bớt đôi chút. Tôi mỉm cười để đón nhận lời khen của mọi người, rồi nhân lúc không ai để ý, tôi tập tễnh bước về phía cửa, nhìn ra ngoài hành lang.

Hàn Trạc Thần đang tựa vào tường, chỗ quạt của hành lang, buồn bã hút thuốc. Trong ký ức của tôi, hần không hút thuốc nhiều, chỉ hút những lúc không vui.

Tôi bước tới, còn chưa kịp suy nghĩ, cân nhắc về lời nói thì đã buột miệng: “Tâm trạng không tốt?”

“Tự lúc nào cô học được kiêu biêt mà vẫn hỏi?”

Sau khi nghe hần nói, tôi chỉ biết im lặng.

Nếu hần đã không thích kiêu biêt mà vẫn hỏi thì tôi chỉ có một câu hỏi rất khó: “Tại sao anh lại thay số điện thoại?”

Hần cười nhạt, đặt điều thuốc trong tay xuống: “Cô gọi điện để nói với tôi cái gì? Nói với tôi là cô sống rất tốt hay cô nhớ tôi?”

“Em...”

“Sống tốt thì không cần phải nói với tôi, tôi không muốn nghe. Nếu nhớ tôi thì... cứ về nước, nói qua điện thoại có ý nghĩa gì? Thử thách khả năng chịu đựng của tôi hay ở nơi xa xôi tôi không tới được, không thể dùng sóng điện từ để tuyên bố với tôi rằng cô đã tự do?”

“Em muốn hỏi anh sống có tốt không?” Lời nói thật yếu đuối, trước mặt hần, nếu tôi có thể thể hiện được một nửa khí chất cứng rắn như khi đối diện với Mạnh Huân thì tốt biết mấy.

Hần nhìn tôi, hai hàm răng siết chặt: “Điều ấy còn phải hỏi ư?!”

Tôi thầm cắn nhẹ vào đầu lưỡi, tâm trạng hấn chắc hấn rất tệ. Tôi đang do dự có nên hỏi hấn tại sao lại sắp xếp Lucia ở bên cạnh tôi, tại sao vẫn còn quan tâm đến tôi không.

Hấn bực dọc nhìn đồng hồ: “Đã bốn giờ hơn rồi, sao vẫn chưa thu âm xong?”

“Thu xong rồi, bây giờ chúng ta có thể đi được rồi nhưng em muốn hỏi...”

Hấn vút nửa điều thuốc hút dở vào thùng rác phía sau lưng, nhìn phía sau lưng tôi rồi lại cúi đầu nhìn tôi.

“Cô yêu hấn?” Câu hỏi bất ngờ khiến tôi ngẩn người, suýt nữa thì nói thẳng thừng: Không yêu.

Tôi nghĩ ngợi, dùng ngay câu nói kinh điển trong kịch bản: “Anh ấy là người đàn ông em có thể yêu.”

“Bất kỳ người đàn ông trên thế giới này cô đều có thể yêu... ngoài tôi ra!”

Tôi ngẩng đầu nhìn hấn: “Đó là sai lầm của em ư?!”

“Nhưng...” Hấn đưa tay ra, ngón tay thon dài lướt qua làn tóc trước trán tôi, ngón tay quyền luyện vuốt ve khuôn mặt tôi. Cái vuốt ve ấy khiến trong lòng tôi trỗi dậy cảm xúc khó tả.

Hấn nhìn vào đôi mắt mê muội của tôi, mỉm cười: “Ngoài tôi ra, cô không yêu bất kỳ người đàn ông nào khác.”

“...”

Không lời nào có thể diễn tả nỗi cảm xúc của tôi lúc này. Thế giới sao lại có chuyện kỳ quái như vậy. Hấn sở hữu sự cuốn hút khác người, tà mị mê hoặc lòng người và sự điềm đam chết người. Người đàn ông mê hồn như vậy, phụ nữ trên thế giới này đều có tư cách yêu hấn nhưng tôi thì không. Hồi lâu tôi mới nói ra một lời thừa thãi: “Có phải anh không tin vào tình yêu của em?”

Tay hấn dịch chuyển đến phía sau tôi, cơ thể cúi dần xuống, môi từ từ sát gần.

Đương nhiên tôi biết hấn định làm gì, trước khi ly hôn định ôm hôn thăm thiết? Hấn muốn cho tôi thấy thái độ ly hôn của hấn kiên quyết đến nhường nào?

Tâm trí tôi đang gào thét: Hàn Thiên Vu, mau tránh đi, bị hấn hôn thì mày coi như tiêu đời.

Trái tim tôi gào thét to hơn: Kêu gào cái gì? Nếu tránh được thì hấn đã không còn là Hàn Trạc Thần rồi!

Hấn nhanh chóng chiếm giữ đôi môi tôi, đánh tan lý trí của tôi. Tôi đành vứt bỏ sự kháng cự vô ích, cơ thể như mất đi sức lực ngã vào vòng ôm ấm áp của hấn. Không biết tại sao hôm nay hấn

hôn kiểu rất gọi tình, hấn mơn trớn, khiêu khích bờ môi tôi. Cánh tay hấn đang đặt ở eo bỗng đưa lên, mơn trớn ngực tôi.

Tôi muốn chống cự lại nhưng không thể. Cơ thể mềm yếu của tôi ngã gập vào lòng hấn, gần tới mức tôi có thể cảm nhận thấy vật cứng giữa đôi chân hấn.

Trong cơn đam mê của hấn, cơ thể tôi nóng rực, tôi như không rõ mình đang ở đâu, đưa tay ôm lấy eo hấn, dùng đường cong của cơ thể để cảm nhận sự săn chắc của cơ thể hấn, ngón tay vuốt ve sống lưng hấn.

Cũng không biết chúng tôi đã hôn nhau bao lâu, khi cảm xúc dâng trào thì hấn thả tôi ra. Hấn nở nụ cười mỉa mai: “Nghệ thuật hôn của con hình như không hề tiến bộ, rảnh rỗi thì để bố dạy cho con nhé!”

Đầu óc u mị của tôi không thể nào hiểu nổi hấn có ý gì, càng không thể hiểu tại sao hấn lại dùng từ “bố” chối tai đến vậy.

Nụ cười của hấn... khiến tôi nhớ đến ánh mắt hấn lúc nhìn tôi từ phía sau, tôi vội vã quay người. Mạnh Huân đứng sau lưng tôi, xem ra anh ta đã đứng đó khá lâu, đến mức sự kinh ngạc và phần nộ cũng đã tan biến, chỉ còn lại cái xác không hồn đứng như trời trồng ở hành lang.

Đây rõ ràng là để báo thù.

Khi tôi quay đầu nhìn lại Hàn Trạc Thần, hấn càng có vẻ cười nhạo. Trên thế giới này sao lại có loại người như vậy... Người khác dùng dao đâm hấn một nhát, hấn nhất định phải đâm hai nhát để trả thù.

Mạnh Huân để cho hấn nhìn thấy một nụ hôn ngắn ngủi hoặc vốn chẳng nhìn thấy gì, còn hấn phải thêm vào những cái ôm ấp, vuốt ve đầy gọi tình. Hấn muốn để Mạnh Huân biết rằng: Con bé ngốc nghếch Hàn Thiên Vu đã bị hấn vứt bỏ không thương tiếc nhưng vẫn đắm đuối yêu hấn!

Đến bây giờ tôi vẫn thật ngốc nghếch, chỉ làm được một chuyện thông minh là phớt lờ Mạnh Huân đứng đằng sau mà đi lướt qua. Mạnh Huân như chết đứng, không hề nhúc nhích. Tôi đoán tôi cự tuyệt anh ta rất nhiều lần nhưng lần này là hiệu quả nhất.

Tôi ngồi lên xe, không nói lời nào.

“Em không nên trở về.” Hấn cúi đầu, giọng chùng xuống. “Muốn ly hôn với anh thì chỉ cần ủy quyền cho luật sư nói chuyện.”

“Đúng là em không nên trở về.”

Nếu không trở về, tôi còn có thể tự dối lòng rằng hấn vẫn còn yêu tôi.

Hấn không nói gì nữa, dứt tay vào túi áo, lấy ra một hộp nhựa khá trong vẫn còn lớp bụi, không

hề có ký hiệu gì, tôi thoáng thấy thứ gì đó như thạch cao màu đỏ nhạt. Tôi đang hiếu kỳ nhìn thì hắn ngồi nhích xa ra một chút, cúi người nhắc chân tôi đặt lên ghế ngồi, cẩn thận cởi tất cho tôi, xắn quần bò lên.

Tôi cắn chặt môi, mắt ươn ướt.

“Sao thế?” Hắn hỏi. “Đau lắm ư?”

Tôi quay mặt đi không dám nhìn hắn nhưng có thể cảm nhận được hơi ấm của lòng bàn tay hắn, mắt cá chân vốn rất đau đã được cái vuốt ve của hắn làm ấm lên, nóng lên rồi tê dại...

Cuối cùng nước mắt tôi cũng trào ra.

Hắn lấy tay áo giúp tôi lau nước mắt. “Lát nữa làm xong thủ tục ly hôn, anh sẽ đưa em đến chỗ thầy thuốc đông y gia truyền khám, ông ấy rất giỏi điều trị những vết thương như thế này.”

“Tại sao vẫn đối tốt với em như vậy?” Có đôi điều tôi vẫn muốn hỏi cho dù hỏi xong sẽ càng thất vọng. “Tại sao lại sắp đặt Lucia ở bên cạnh em? Tại sao chúng ta đã đến nước này mà anh vẫn...”

Hắn không hề ngẩng đầu, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Đừng có biết rồi mà vẫn hỏi.”

Tôi vẫn còn kinh ngạc, bỗng nghĩ tới cuộc gọi lúc sáng sớm. Tôi qua hắn đứng đợi ở ngoài khách sạn, cài nhầm cúc áo... lại còn cả cầu thang máy tuyệt đẹp lộ phía mặt ngoài khách sạn Triển Hạo.

Đó chính là cách hắn muốn nói với tôi: Dù chúng ta đã có một hồi ức bị thương nhưng vẫn còn sự nhớ nhung. Hắn vẫn nghĩ tới tôi, đợi tôi, đợi tôi bước chân vào chiếc thang máy hắn dành riêng cho tôi, đợi tôi về bên hắn...

Hắn không phải là người thích luôn miệng nói: “Anh yêu em, anh không thể thiếu em” để níu kéo người hắn yêu, hắn thể hiện bằng hành động.

Tôi đã quay trở lại, không chỉ dừng bước tại cầu thang mà còn quán quýt với hắn hồi lâu rồi đề nghị ly hôn, càng tàn nhẫn hơn, tôi đã để hắn nhìn thấy tôi công khai hôn người đàn ông khác trong thang máy. Ngoài thang máy, hắn nắm tay tôi lúc chặt lúc lỏng như muốn nói với tôi rằng hắn yêu tôi nên hắn tôn trọng quyền quyết định của tôi. Suýt chút nữa thì tôi ôm lấy hắn, nói với hắn: Chỉ cần anh còn yêu em thì chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa.

Có lẽ lần này sẽ có một kết cục tốt đẹp, ít nhất không khó sống như hai lần trước. Nhưng chúng tôi để tuột mất tình yêu hai lần, kể cả bây giờ tôi có vì quên thù hận mà trở về với hắn, tôi cũng không dám chắc rằng sau mười năm, hai mươi năm tôi có vì một kích động đặc biệt nào đó mà chìa súng vào ngực hắn hay không. Tôi càng không thể tin chắc rằng vì một hiểu nhầm nào đó mà hắn nghi ngờ mục đích tôi ở bên hắn. Mỗi thù của tôi và tính đa nghi của hắn đã khiến cho tình yêu của chúng tôi đầy rẫy những mâu thuẫn và nghi ngờ, có thử bao nhiêu lần cũng đều là

một kết cục bi thảm. Trong lúc bầu không khí trong xe im lặng, dường như lái xe cố ý mở nhạc, giúp chúng tôi lấy lại tinh thần.

Vì CD đã mở nhiều nên âm thanh không còn rõ nữa, chốc chốc lại phát ra tiếng kẹt đĩa chói tai. Những tiếng kẹt đĩa ấy cứ như cửa vào trái tim tôi, cửa vào những vết thương đã lành. Tôi len lén xoa vùng ngực, ngó nhìn khuôn mặt hắn, lông mày hắn hơi chau lại. Nghe được một lúc thì tôi không chịu nổi nữa, không biết hắn đã nghe bao nhiêu lần đĩa CD này.

Nếu tôi biết rằng việc tôi để lại đĩa CD như một con dao sắc nhọn, mỗi ngày đều cửa vào vết thương sắp lành của hắn thì chắc chắn tôi đã không làm như vậy.

Tôi nhìn hắn, một lần nữa bị hắn mê hoặc. Nếu vết thương có thể chữa trị thì tình yêu liệu có thể để chúng tôi chạm tới nhau lần nữa? Nếu tôi có thể vứt bỏ sự thù hận, liệu hắn có thể vứt bỏ sự đa nghi, để chúng tôi bắt đầu lại từ đầu?

“Chúng ta...” Tôi định nói chuyện tử tế với hắn thì trong nháy mắt chúng tôi đã tới nơi làm thủ tục.

Xe dừng ngay trước cửa lớn mà trước đây chúng tôi đã bước vào làm thủ tục kết hôn. Hắn không hề do dự mở cửa, bước xuống xe, tôi đành nhắm mắt đi theo. “Chân em đau, em...”

Hắn không hiểu ý tôi, dang cánh tay bế tôi ra khỏi xe.

Ngả vào lòng hắn, tôi ôm chặt lấy cánh tay hắn, rất muốn nói: Em không muốn ly hôn nữa.

Nhưng tôi qua người đưa ra quyết định ly hôn là tôi, bây giờ tôi còn mặt mũi nào để nói không muốn ly hôn. Thật là... Nếu tôi qua hắn mềm mỏng với tôi thì tôi đâu có giận dữ đến mức nói ly hôn.

Người làm thủ tục ly hôn là một phụ nữ trạc bốn mươi. Cô ta nhìn thấy Hàn Trạc Thần ôm tôi bước vào thì hơi bất ngờ, nghiêm giọng nói: “Đây là nơi làm thủ tục ly hôn.”

“Tôi biết”, hắn nói rồi nhẹ nhàng đặt tôi xuống chiếc ghế trước mặt, vuốt những nếp nhăn trên áo choàng, ngồi xuống.

“Tình cảm rạn nứt sao?” Người làm thủ tục hỏi một cách hình thức, có vẻ như đối với những đôi khác, cô ta cũng hỏi như vậy.

Chúng tôi nhìn nhau, im lặng. Tình cảnh này có được coi là tình cảm rạn nứt không?

“Không hợp nhau sao?”

Tôi dứt khoát lắc đầu. Tuy chúng tôi là người của hai thế giới nhưng có vẻ rất hợp nhau.

Người làm thủ tục lại hỏi: “Tại sao hai người lại ly hôn?”

Hắn nhìn tôi...

Căn phòng yên tĩnh đến mức nghe rõ hơi thở.

Vì hắn là kẻ thù của tôi? Vì hắn vứt bỏ tôi ở bệnh viện, không để tôi gặp lại hắn? Vì chúng tôi đã ly thân hai năm? Vì tôi nói cả vạn lần tôi yêu hắn mà hắn không tin?

Tất cả những lý do đó đều không phải. Vì tôi nghĩ rằng hắn không yêu tôi nữa. Nhưng đó là chuyện của ngày hôm qua.

Người làm thủ tục nhìn đồng hồ, có vẻ mất kiên nhẫn: “Tôi sắp nghỉ rồi, hai người có đem giấy tờ ly hôn không?”

Tôi nhìn Hàn Trạc Thần, hắn trông có vẻ khó xử, lấy giọng hỏi: “Giấy tờ ly hôn ư?”

Tôi có thể hiểu được, bởi ai bảo chúng tôi ly hôn lâu đầu cơ chứ!

“Giấy tờ về quyền nuôi con, chia tài sản... Hai người đừng nói là không có đấy!”

“Con của chúng tôi...” Hắn nhìn tôi rồi nói tiếp: “Chúng tôi không có con, cũng không cần chia tài sản, tôi đã mời luật sư giúp tôi công chứng di chúc, khi tôi có mệnh hệ gì thì cô ấy là người thừa kế tài sản.”

Người làm thủ tục nhìn tôi với vẻ kinh ngạc, ánh mắt như muốn nói với tôi: “Cô nghĩ như thế nào vậy? Người đàn ông tốt như thế mà cô còn đòi ly hôn.”

Tôi không quan tâm đến tài sản, cách làm của hắn khiến lòng tôi xao động.

Người làm thủ tục bất đắc dĩ nói: “Nếu đã như vậy thì đưa giấy đăng ký kết hôn cho tôi xem!”

“Giấy đăng ký kết hôn...” Hàn Trạc Thần lại nhìn tôi, có vẻ khó xử.

“Anh không đem đến à?” Tôi hỏi nhỏ, nhìn thái độ của hắn thì rất có thể như vậy.

Hắn lắc đầu nói: “Hai năm trước anh đã xé rồi!”

“Cái gì?! Thứ quan trọng như vậy mà anh cũng xé được ư?”

“Quan trọng?!” Hắn đưa tay ra, nắm chặt lấy tay tôi đang để trên đầu gối. “Em nghĩ thứ đó có thể để làm gì?”

“...”

Lòng tôi đang bị xáo trộn, tôi không biết nên bày tỏ tình cảm như thế nào thì trong thời khắc

quan trọng đó, người làm thủ tục cắt đứt con sóng ngầm dâng trào trong lòng chúng tôi, không chút khách khí ra lệnh đuổi khách: “Chúng tôi nghỉ rồi, tôi thấy hai người nên về nghỉ cho kỹ rồi hãy đến.”

“Thôi được!” Hấn từ từ đứng dậy, thái độ kính cẩn chưa từng thấy. “Thật xin lỗi vì làm trễ giờ nghỉ của cô.”

Tôi mở to mắt nhìn hấn, sau hai năm không gặp, tính khí của hấn lại thay đổi nhiều đến thế ư?

Được hấn bế vào trong xe rồi mà tôi vẫn chăm chăm nhìn hấn. Hấn có vẻ không thoải mái, động đậy chân tay. “Nếu em vẫn kiên quyết ly hôn thì thứ Hai chúng ta lại đến.”

“Giấy đăng ký kết hôn đã xé rồi thì ly hôn hay không có gì khác nhau...” Tôi vừa dứt lời, nghĩ lại và cảm thấy thật kỳ cục, việc xé giấy đăng ký kết hôn và việc ly hôn là hoàn toàn khác nhau.

Từ trước tới giờ tư duy của tôi chẳng hề logic, cứ lẫn lộn như vậy.

“Vậy em và Mạnh Huân...”

“Tôi và anh ta chẳng có quan hệ gì, kể cả có thì anh để anh ta nhìn thấy anh liệu mình ôm hôn em cuồng nhiệt như vậy thì cũng chẳng còn gì.”

Hấn quay mặt nhìn ra ngoài cửa xe.

Trong lúc quay đầu, môi hấn thoáng nở nụ cười.

Đã lâu tôi không thấy hấn cười, tôi đã quên mất nụ cười quyến rũ của hấn. Bây giờ nhìn thấy nụ cười ấy tôi đã quyết định, phải cố vứt bỏ nỗi hận trong lòng để sống cùng với hấn.

Chương 32

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã đưa chúng tôi đến khách sạn, hân ôm tôi bước vào giữa đại sảnh sáng sủa, rộng lớn như không có ai, đến thẳng trước cửa phòng.

Lucia mở cửa, nhìn thấy Hàn Trạc Thần ôm tôi đứng trước cửa, ánh mắt dâng trào niềm vui sướng không thể kiềm chế.

“Thiên Thiên, chân của cô thế nào rồi?” Cô ấy hỏi câu đó, ánh mắt không hề nhìn tôi.

“Không sao rồi!” Tôi không phải là loại phụ nữ nhỏ nhen nhưng khi cô ấy nói chuyện với tôi mà lại dăm đuối nhìn chồng tôi, thật khiến tôi khó chịu.

“Không sao?!” Hàn Trạc Thần đặt tôi lên sofa, nói với Lucia. “Cô ấy không thể đi lại, hủy mọi kế hoạch, còn nữa, tốt nhất nên tìm cho cô ấy một hộ lý và chuẩn bị một cái xe lăn...”

“Ngài yên tâm, tôi sẽ nhanh chóng thu xếp.”

Cô ấy nhìn thấy Hàn Trạc Thần cởi áo choàng đặt lên sofa, giọng rất chu đáo: “Mọi người uống chút gì nhé!”

Tôi chỉ nói: “Cảm ơn!”

Hàn Trạc Thần nhìn tôi, ánh mắt sáng lạ thường, rồi nói: “Được.”

Lucia đi pha cà phê, Hàn Trạc Thần rất tự nhiên đi xem tất cả các phòng.

Khi hân đẩy cửa vào phòng tôi, ánh mắt càng hào hứng hơn, nghiêng người tựa vào cánh cửa màu trắng, thích thú quan sát từng thứ đồ trong đó. Nếu là người khác, tôi nhất định sẽ nghĩ người đó thật dở hơi mới nhìn ngó khắp nơi như vậy. Nhưng người đàn ông như Hàn Trạc Thần hoàn toàn không thế, hân làm việc gì cũng có mục đích.

“Anh nhìn gì thế?” Tôi hỏi.

“Xem đây có phải phòng em không.”

“Đúng.”

“Tại sao lại không có đèn bàn?”

“Ánh sáng khiến em mất ngủ.”

Hắn nhìn tôi, không nói gì, nhẹ nhàng khép cửa lại. Hắn vừa ngồi xuống thì Lucia bê đồ uống đến, đặt từng cốc lên bàn trà. Tôi vốn nghĩ mình không phải là người so đo từng tí nhưng khi nhìn thấy cô ấy đặt một tách cà phê đen sì trước mặt tôi, còn họ uống sữa tươi, tim tôi bỗng nhói đau.

Tôi bung tách cà phê lên, vị chua đắng của Blue Mountain thật đậm đặc.

Nhìn cốc sữa trước mặt hắn, tôi kìm nén cơn giận, hỏi dừng dừng: “Thay đổi khẩu vị rồi à?”

“Anh uống cà phê sẽ mất ngủ.” Hắn nói xong, lướt nhìn tách cà phê bên cạnh tay Lucia, định cầm lên rồi lại thôi. “Lucia, đổi cho tôi một tách cà phê.”

Lucia ngạc nhiên nhìn hắn, đôi mắt hắn như muốn khẳng định lại, cô ấy vội vàng nói: “Đợi một lát, tôi sẽ đi pha.”

Tôi muốn cô ấy hỏi câu tại sao hơn là thấy thái độ hiểu ngầm trong lòng cô ấy.

“Anh uống của em là được rồi!” Tôi không đợi hắn trả lời, đặt tách cà phê đến trước mặt hắn, lấy cốc sữa đặt bên cạnh tay hắn uống một ngụm lớn.

Sữa không có vị thơm ngon mà chỉ thấy nóng. Luồng nóng trôi đến họng, bỏng rát. Mười ngón tay tôi nắm chặt lấy cốc sữa nóng, cảm giác nóng từ ngón tay lan ra toàn thân.

Tôi chưa bao giờ đòi hỏi người đàn ông như Hàn Trạc Thần giữ thân trong sạch. Hắn ăn chơi đàng điếm ở bên ngoài, tôi có thể thông cảm nhưng Lucia hoàn toàn khác với những người đàn bà tầm thường. Cô ấy không chỉ yêu hắn, hiểu hắn, khoảnh khắc họ nhìn nhau, tôi nhận ra sự gắn kết và ngầm thấu hiểu tuyệt đối không phải một sớm một chiều mà có được. Chắc chắn họ đã ở với nhau lâu rồi.

Tôi cố gắng kìm nén lửa giận đang lan truyền khắp cơ thể, cúi đầu lặng lẽ uống sữa, không muốn xem ánh mắt họ trao nhau trước mặt mình nữa. Sự hoài nghi giống như những đám sương dày không bao giờ tan ở London, che lấp cả ánh sáng tận trong trái tim tôi.

Tôi bắt đầu hoài nghi về tình yêu của hắn, có thể tình cảm đó cũng không sâu đậm đến mức tôi tưởng tượng, có thể hắn nhìn thấy vẻ đẹp lóa mắt xong thì ham muốn trong lòng trỗi dậy, có thể hắn sẽ nhanh chóng cảm thấy mệt mỏi với tôi, vứt bỏ tôi.

Tôi vứt bỏ tất cả những giả thiết trong đầu. Trên thế giới này có vô số kiểu tương lai nhưng hiện tại chỉ có một. Không nắm bắt được hiện tại thì tương lai còn có ý nghĩa gì?!

“Lucia!” Hàn Trạc Thần gọi cái tên ấy rất tự nhiên, giọng nói thật nhẹ nhàng. “Thiên Thiên vẫn chưa ăn cơm, cô đi nấu chút gì nhé!”

“Vâng...” Lucia đặt cốc sữa vừa mới uống được một ngụm xuống, đứng dậy. “Tôi đi làm ngay đây!”

Đợi Lucia đi rồi, tôi ngẩng đầu nhìn Hàn Trạc Thân. “Anh và cô ấy có quan hệ như thế nào?”

Nếu hắn dám nói là không có quan hệ gì... thì chắc chắn tôi sẽ hất cốc sữa vào mặt hắn mà nói với hắn: Sau này đừng để tôi nhìn thấy anh nữa!

Hắn không trả lời, tựa lưng vào sofa, ung dung gác chân.

Đôi mắt hắn ánh lên tia sáng chói mắt, khóe môi khẽ nở nụ cười...

“Em đang hỏi anh...”

Người hắn ngả về phía tôi, nắm lấy cằm tôi nâng lên: “Em dựa vào cái gì để hỏi anh?”

Tôi nói thẳng: “Vì... em là vợ anh.”

“Nếu anh nhớ không nhầm, hai năm trước em cùng Cảnh ra nước ngoài, hai năm sau cùng người kế thừa của dòng họ Mạnh về nước, em còn nhớ em là vợ anh...”

“Là anh không cần em trước!”

“Hôm qua em vừa nói muốn ly hôn với anh.”

“Cho đến bây giờ chúng ta vẫn là vợ chồng hợp pháp.”

Tôi vừa nói xong, hắn đã để lộ nụ cười xấu xa.

“Vợ chồng hợp pháp?” Hắn ngồi dậy, trước khi tôi kịp chạy trốn hắn đã giữ cơ thể tôi giữa cánh tay hắn và sofa. “Vậy anh muốn hỏi một chút, có phải chúng ta vẫn có thể thực hiện quyền lợi của vợ chồng hợp pháp không?”

Ghen tuông là vết thương chí mạng của phụ nữ, nó khiến phụ nữ trở nên ngu ngốc. Tôi đã hiểu tại sao hắn vừa mới vào đã bắt đầu tìm phòng tôi rồi.

“Quyền lợi hợp pháp?” Tôi nuốt nước bọt. “Vấn đề này có phải thảo luận ngay không?”

Tôi nhận thấy so với quyền lợi hợp pháp của vợ chồng thì vấn đề có kẻ thứ ba vẫn cấp thiết hơn. Nhìn thấy môi hắn sát gần, tôi bất an quay mặt đi, bỗng nhận ra hơi ẩm sau gáy, như có một luồng điện chạy khắp cơ thể.

Tôi run run nói: “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.”

Môi hắn di chuyển trên cổ tôi, giọng nói mơ hồ nghe thật gợi cảm: “Anh vẫn chưa ngóc ngếch đến mức sắp xếp tình nhân bên cạnh vợ mình. Cô ấy là trợ lý của anh, giúp anh phụ trách công việc quản lý ở khách sạn, chỉ có vậy thôi.”

Hắn quay mặt tôi lại, môi hắn áp lên môi tôi.

Nỗi nhớ đằng đẵng tới qua sau khi thiêu đốt vẫn còn lại tàn dư, một khi nhen nhóm lại sẽ bùng cháy lên thành ngọn lửa hừng hực.

Hắn càng hôn thì càng mất sự kiểm soát, ép người tôi trên sofa, cởi phăng chiếc áo sơ mi của tôi, bàn tay tham lam ngao du khắp những nơi quen thuộc trên cơ thể tôi.

Tôi mang máng nhớ là chúng tôi còn bỏ sót điều gì đó nhưng hắn đã cuốn tôi vào sự bối rối, mê hoặc. Nụ hôn nồng nhiệt và hai cơ thể quấn lấy nhau khiến tôi thấy nhói đau ở chân. Nhưng tôi không còn rảnh rỗi để quan tâm đến nó, cũng không muốn quan tâm đến nó, chỉ quan tâm đến việc nghênh đón sự nhiệt tình của hắn.

Nghe thấy tiếng mở cửa, tôi bỗng nhớ ra mình đã bỏ sót việc gì. Lucia chẳng mấy chốc đã quay trở lại. Ngọn lửa rừng rực trong hắn bỗng tắt lịm, hắn nhanh chóng ngồi thẳng dậy. Tôi ngưng ngừng kéo chiếc áo sơ mi đã mất cúc, gắng gượng chống đỡ cơ thể yếu đuối, ngồi dậy, lùi lại sau một chút để tạo khoảng cách với hắn.

“Bữa tối đã sắp xếp xong rồi, một lúc nữa khách sạn sẽ cho người đưa đến”, Lucia bình tĩnh nói, không để lộ chút cảm xúc gì.

Tôi thật báỉ phục vẻ điềm tĩnh của cô ấy. Nếu nhìn thấy người mình yêu đối xử với con gái như vậy thì có lẽ tôi đã bị dờ dẩn hoặc đau khổ trong tuyệt vọng.

“Ừ!” Hàn Trạc Thần nhìn Lucia một cái rồi nhìn tôi.

Bầu không khí bỗng có chút căng thẳng, tôi đang định phá vỡ sự căng thẳng ấy, vừa chuẩn bị mở miệng thì nghe thấy Lucia nói: “Vừa nãy khách sạn của chúng ta gọi điện đến nói rằng hòm bảo hiểm của một vị khách bị mất cắp.”

“Vậy cô đi giải quyết đi!” Hàn Trạc Thần suy nghĩ một lát rồi nói. “Không cần gọi cảnh sát, nếu là trách nhiệm của chúng ta thì bồi thường thiệt hại cho khách trước, đợi giải quyết xong thì chúng ta sẽ điều tra.”

“Vâng, tôi rõ rồi.” Một câu có ý nghĩa thật sâu xa.

Lucia lấy áo choàng, vội vàng bước ra khỏi cửa. Cô ấy còn không kịp mang theo túi xách.

Chương 33

Tiếng đóng cửa vẫn chưa dứt thì Hàn Trạc Thần đã ôm lấy tôi, đôi môi vội vàng hôn lên bờ vai mịn màng của tôi.

Tôi còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần, vẫn chưa kịp có phản ứng gì đã bị nụ hôn đột ngột của hắn làm cho phát nhột. Tôi không nhịn được cười, cơ thể hơi run lên, khẽ nhúc nhích. “Đừng, nhột quá...”

Cái nhúc nhích ấy dường như càng kích thích dục vọng của hắn, hơi thở của hắn trở nên gấp gáp, bàn tay sờ nắn ngực tôi mạnh hơn, ngay cả nụ hôn cũng trở nên cuồng nhiệt.

Ngoài cái đêm hắn tức giận thì hắn chưa bao giờ thô bạo đến thế, tôi chưa bao giờ biết chìm đắm trong đau đớn và ngược đãi lại có thể mang đến khoái cảm cực độ như vậy.

Hắn bắt đầu cởi bỏ quần bò của tôi.

“Tôi qua em khiêu khích anh, lại đúng lúc anh mới thổ lộ được một nửa đã đòi ly hôn... dám nói sự phục vụ của anh chỉ đáng giá mười đô. Hôm nay nếu anh không để em cầu xin anh thì anh không phải là đàn ông.”

Tôi co rúm lại, bị đôi mắt rực lửa của hắn làm cho giật mình. Tôi từng biết lòng báo thù của hắn rất ghê gớm nhưng không ngờ rằng quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.

“Bây giờ em cầu xin, có được không?”

“Hơi sớm rồi...”

Hắn ngồi thẳng, thô lỗ tuột phăng chiếc quần ra... Hành động của hắn quá mạnh mẽ, cánh tay đập vào chiếc áo choàng mà ban nãy hắn vắt trên sofa, chiếc áo rơi xuống, hai tấm giấy trong túi áo rơi ra, hàng chữ rất to đập vào mắt.

Giấy đăng ký kết hôn.

Tôi chờ người ra rồi lửa giận bùng cháy: “Hàn Trạc Thần!”

Hắn giả như không nhìn thấy, coi như không có chuyện gì, dùng mu bàn tay vuốt nhẹ cặp đùi tôi. Tôi lấy lại hơi thở, cầm lấy giấy đăng ký kết hôn đưa ra trước mắt hắn: “Anh có thể giải thích đây là cái gì không?”

“Em không nhầm đấy chứ? Đến nước này rồi em còn bắt anh phải giải thích việc nhầm chán ấy

sao?” Thấy tôi chưa nguôi cơn giận, hắn chán nản dừng tay lại, giải thích: “Anh không nói dối em, hai năm trước quả thật anh đã xé nó rồi... Cái này có thể làm lại.”

Lời giải thích ấy khiến tôi tương đối hài lòng, cơn giận vơi đi một nửa. “Vậy tại sao buổi chiều anh không lấy nó ra?”

“Anh nhận ra mình quên chuẩn bị giấy tờ ly hôn, thấy em không có phản ứng gì, nên anh đoán...” Hắn đề lên người tôi, mỉm cười hôn lên môi tôi, từ từ giàng chân tôi ra.

“Nếu anh không đem giấy đăng ký kết hôn thì em cũng không đẻ bụng...”

“...”

Thật gian xảo! Đúng là người đàn ông từng trải.

Tôi chăm chú nghe hắn nói, con tim mỏng manh bị trò đùa như thật như giả của hắn đùa giỡn nhưng hình như hắn không chăm chú nói chuyện với tôi, cời bỏ đồ của mình rất nhanh chóng. Áo sơ mi được cởi ra, để lộ cơ thể rắn chắc, tráng kiện. Tôi hít một hơi, nhắm mắt lại, hai tay ôm lấy eo hắn, giấy đăng ký kết hôn sau này hẵng nói...

Thật đen đui, chuông cửa vang lên.

Thứ âm thanh phiền nhiễu ấy đặc biệt dài ở giây phút quan trọng này, kêu không ngớt, có nhiệt huyết thế nào cũng bị cụt hứng.

“Mẹ kiếp!!!”

Hắn giận dữ đứng dậy, lôi chiếc áo choàng đắp lên người tôi, thắt dây lưng lại rồi bước tới trước cửa.

Hắn mở cửa, tóm lấy tay vệ sĩ mà tôi chưa từng gặp, đằng đằng sát khí: “Cậu ăn lương để làm gì?!”

“Người của khách sạn đến đưa cơm, nói là ngài cần, tôi tưởng...” Tay vệ sĩ đó lướt nhìn thấy tôi qua cánh cửa để mở một nửa, nhìn thấy áo tôi xộc xệch hơi tựa trên sofa, lập tức nhận ra mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng, sợ hãi đến mức tái mặt, cứng họng không nói nên lời.

Haizz! Hai năm không gặp, những tưởng tính khí của hắn đã khá hơn, xem ra còn nóng nảy hơn trước.

“Thần, em đói rồi!” Tôi dịu dàng gọi hắn.

Hắn quay đầu nhìn tôi, ngọn lửa trong mắt chuyển thành sự hiền từ và mãn nguyện. Hắn thả tay ra, nhìn người phục vụ đang đứng chờ ra: “Mang đồ ăn vào trong đi!”

Người phục vụ sợ đến mức không dám ngắt đầu, đưa đồ vào rồi chạy thục mạng ra thang máy.

“Nếu còn có người làm phiền thì ta sẽ cho cậu bay qua cửa sổ xuống dưới lầu luôn”, Hàn Trạc Thần lạnh lùng nói.

“Rồi!”

Trong lúc thở một hơi dài, cậu ta lướt nhìn tôi một lần nữa với vẻ khó tin, cứ như thể đang nhìn thấy một cảnh tượng không thể hiểu nổi.

Hắn đóng cửa lại, khóa cửa, lấy món bánh ngọt kiểu Tây Âu mang đến trước mặt tôi.

Tôi vốn không đói, khi nhìn thấy đồ ăn mới chợt nhớ ra từ sáng tới giờ vẫn chưa ăn gì, bèn chỉnh sửa lại quần bò và áo sơ mi xộc xệch, đang định đưa tay với lấy một miếng thì hắn đã đưa miếng bánh đến trước miệng tôi. Tôi mở miệng, ăn cả miếng bánh nhỏ.

Tính cách nhẹ nhàng này không hợp với hắn cho lắm nhưng hắn lại làm như lẽ đương nhiên. Có lẽ cả đời hắn cũng không sửa nổi thói quen, tự nhiên coi tôi như một cô bé tận tâm chăm sóc, còn tôi cả đời cũng không sửa nổi thói quen coi đó là lẽ đương nhiên, cứ tận hưởng sự chăm sóc của hắn.

Ăn hết bánh trong miệng, tôi tò mò hỏi: “Sao vệ sĩ của anh lại kinh ngạc đến vậy?”

“Có lẽ chưa từng thấy anh qua đêm với phụ nữ.”

“Thế à?” Vài giây sau tôi mới kịp phản ứng lại. “Cái gì? Chưa từng thấy anh qua đêm với phụ nữ?”

Lúc mới đăng ký kết hôn, trừ phi có việc, nếu không tối nào hắn cũng như chưa được thỏa mãn mà hôn hít tôi, nên thời gian tôi phải rời xa hắn, cứ nằm trên giường lại thấy trống trải, có cảm giác máu không thể lưu thông. May mà lúc đó hắn không nằm bên tôi, nếu không tôi rất muốn chặt chém hắn cả trăm nhát.

“Cho nên để bù đắp cho anh...” Hắn lại lấy một miếng bánh bón cho tôi. em phải ăn nhiều hơn mới được...”

Hai câu đó có liên quan đến nhau không?

Nếu có thì đúng là tôi phải ăn nhiều hơn.

Tôi vừa định lấy một miếng cho hắn thì điện thoại đổ chuông.

Ý nghĩ đầu tiên của tôi là giật đứt dây điện thoại vì người biết số điện thoại phòng tôi đếm trên đầu ngón tay.

Lucia là cô gái thông minh, chắc chắn cô ấy sẽ không gọi. Hàn Trạc Thần thì đang ở bên cạnh tôi, còn người khác... Hàn Trạc Thần nghe thấy giọng của anh ta thì rất có thể sẽ giết tôi mất.

Thấy tôi không định nghe máy, hắn đứng dậy tiến về phía đặt điện thoại. Tôi quên cả đón đau, vội vàng đến trước hắn, mau chóng nghe điện thoại.

Tôi thầm mong là người của khách sạn gọi đến hoặc có người gọi nhầm nhưng phía đầu dây bên kia lại là giọng nam nhẹ nhàng.

“Xin hỏi, Hàn Thiên Vu có ở đó không?”

“Tôi đây.” Cách xưng hô cứng nhắc được thốt ra khỏi miệng tôi.

“Hôm nay thu âm thế nào?”

“Thu xong rồi!” Tôi lên nhìn Hàn Trạc Thần một cái, hắn đứng cạnh đó nhìn tôi, khuôn mặt lạnh tanh không chút biểu cảm.

“Vậy khi nào em trở về? Mua vé máy bay chưa?”

Câu hỏi này thật chẳng đúng lúc. Nếu anh ấy không nói thì tôi đã quên sạch. Tôi chợt dạ nắm chặt lấy chiếc áo choàng khoác trên người, cố gắng tỏ ra bình tĩnh: “Vẫn chưa quyết định, mấy ngày nữa hãy hay.”

“Hôm qua tình cờ gặp giáo sư của em, ông ấy nói có một cuộc thi rất muốn em tham gia.”

“Em biết rồi, hôm nay em đã gọi điện cho ông ấy”, tôi cố nói nhỏ, ông nghe cảm trong tay nhóp nhều hời.

Giữa tôi và Hàn Trạc Thần, Cảnh luôn là một nút thắt không bao giờ cởi được. Chỉ cần chuyện gì liên quan đến Cảnh thì sự hiểu nhầm không bao giờ giải thích được cho rõ.

“Gần đây anh gọi điện thường không gặp được em, có phải em rất bận không? Cẩn thận...”

Anh vẫn chưa nói hết, tôi bỗng cảm thấy có một luồng sức mạnh ghê gớm ập đến, đợi tôi kịp phản ứng thì điện thoại trong tay đã bị Hàn Trạc Thần giật lấy rồi. Hắn cầm lấy điện thoại, đưa lên tai nghe. Hắn liền giật đứt dây điện thoại, vứt ông nghe sang một bên.

“Thực ra chúng em chẳng có gì.”

Haizz! Lại là lời nói sáo rỗng.

Hắn bước đến bên tôi, cởi phăng chiếc áo choàng trên người tôi, bế bổng tôi lên. Hắn đi thẳng đến phòng ngủ, vứt tôi lên giường. Tôi vẫn choáng váng thì hắn đã đè lên người tôi, còn thô lỗ

hơn lúc này mà xé bỏ áo, tụt hẳn quần tôi vớt xuống sàn nhà. Tôi lại thấy đau ở mắt cá chân nhưng đành cắn răng chịu đựng, không dám kêu tiếng nào.

Trong lòng oan ức nghĩ: Anh Cảnh ơi là anh Cảnh, có phải kiếp trước em đã nợ anh không?

“Anh nghe em nói đã...”

Tôi đành định thử nói chuyện với hắn một lần, nhưng hắn ngang ngược ép lên người tôi, bàn tay to lớn khóa chặt cánh tay tôi.

“Thần...” Tôi thở ra một hơi, định giải thích thì đôi môi nóng bỏng của hắn đã nuốt mất lời tôi. Hơi thở của tôi đã bị mùi đàn ông trên môi hắn cướp mất, vì thiếu oxy nên toàn thân tôi tê dại.

Tình yêu sâu lắng chợt lóe như sấm sét, đầu óc tôi u mê, quay cuồng bỗng quên mất mình định nói gì, đáp trả nụ hôn nồng nhiệt của hắn. Giây phút này hắn đã chờ đợi rất lâu, hoàn toàn mất đi sự nhẫn nại. Hắn bỏ qua khúc dạo đầu, mau chóng trút bỏ quần áo của mình, quỳ gối trước người tôi, nắm lấy đầu gối tôi, giạng chân tôi ra, rồi tiến mạnh vào.

“Á!” Trong sự len lỏi, căng đầy ấy, tôi và hắn không còn khoảng cách nào.

Cơ thể yếu đuối của tôi dưới sự chi phối và va đập của hắn nhanh chóng bắt nhịp.

Mồ hôi chảy dọc xuống má, bám vào những sợi tóc lay động. Tôi không thể nhẫn nhịn kiểu thô bạo đó hơn nữa, mở đôi mắt mê muội nhìn hắn vài phần ai oán, vài phần đau buồn. “Thần, em yêu anh...”

Hắn dừng lại, lặng lẽ nhìn tôi. Đèn tường màu đỏ nhạt tỏa ra thứ ánh sáng mật mù, rèm cửa màu trắng phất phơ trong gió, căn phòng tràn ngập sắc xuân.

Trên tấm kính trong suốt sát mặt sàn phản chiếu hình ảnh một đôi đang quấn quýt. Tôi cọ má mềm mại vào ngực hắn, ngón tay vuốt ve lưng hắn.

“Thần... Em thừa nhận mình là một cô gái xấu, em làm mọi việc đều là để lấy lòng anh, tiếp cận anh, thậm chí giết anh. Tất cả sự thánh thiện đều là ngụy tạo, là để lừa dối anh. Nhưng có một việc em không hề dối anh, người em yêu chính là anh, kể cả anh không tin em đi nữa, em cũng...”

“Anh tin!”

“Anh tin?!” Tôi còn tưởng mình bị kích động quá mạnh mà sinh ra ảo giác, run run xác thực lại lần nữa. “Tại sao anh tin?”

“Thực sự hận một người thì không thể ngụy tạo, mấy năm trước đây em đã không hận anh nữa, chỉ là em không biết... Thiên Thiên, em không xấu, chỉ là hơi ngốc nghếch.”

Đúng vậy, tôi thật ngốc nghếch, rõ ràng là tôi yêu hắn, ước mơ lớn nhất của tôi là được ở bên hắn nhưng không bao giờ dám đối mặt.

Tôi cười, dùng ngón tay vuốt ve đôi môi mềm mại của hắn: “Anh không ngốc nghếch, vậy tại sao bây giờ anh mới hiểu?!”

Hắn nhướn mày, nâng cằm tôi lên: “Việc này để ngày mai thảo luận tiếp.”

Đôi môi hắn sát gần môi tôi, ngậm lấy cánh môi vì hạnh phúc mà run lên của tôi. Một nụ hôn nhẹ nhàng tràn đầy tình yêu thương như chạm vào trái tim tôi. Mọi thứ lại bắt đầu...

Trăng rằm tròn vành vạnh rọi xuống. Tiếng nhạc văng vẳng vọng đến từ con phố bên ngoài nhưng đã bị những hơi thở gấp gấp khóa lấp.

Khi làn sóng dâng trào, tôi chìm đắm trong hạnh phúc và sự dịu dàng đến chết người của hắn. Tôi ghì chặt lấy hắn, hôn hắn, tuyên bố với thế giới này: “Anh là của em! Anh là của em!”

“Thiên Thiên...” Hắn nằm nhoài trên người tôi, tim hắn đập mạnh hơn bao giờ hết.

“Tại sao lại quay về?”

“Em cũng không biết tại sao, chỉ muốn quay về!”

Hắn dùng cánh tay chống đỡ cơ thể, ngón tay vuốt từ đuôi lông mày tôi đến khóe mắt, khóe môi... Ánh mắt thỏa mãn và quyến luyến cùng với ngón tay chuyển dần xuống dưới.

“Lúc nào thì đi?”

“Em...”

“Hãy nói thật với anh.”

Tôi cắn môi, nhìn hắn: “Anh muốn em nói thật? Không để anh nhìn thấy, em có khổ đến mấy cũng nhẫn nhịn được, khi nhớ anh thì gọi đây số không tồn tại ấy chứ không dám quay về nhìn anh một cái, anh có biết tại sao không?”

Hắn không nói gì mà nhìn tôi.

“Bởi vì anh làm chủ mọi thứ, bất kể quyết định của anh đúng hay sai, em chỉ có thể phục tùng, không có lựa chọn nào khác. Anh hỏi em lúc nào đi, nếu em nói là bây giờ thì anh có để em đi không?”

“Không!” Hắn vội ôm chặt lấy tôi, cơ bắp căng lên như muốn nói hắn không nỡ.

Còn tôi, chẳng lẽ nỡ đi sao!

“Thần, anh có khả năng làm chủ mọi thứ trong em, sao còn phải hỏi?”

“Là vì anh không muốn cưỡng ép em, nếu em thật lòng muốn đi, anh sẽ không...”

Tôi thở dài, quyến luyến không rời, hôn lên má hắn. “Lúc em cảm thấy mình không còn gì cả thì giáo sư của em nói với em rằng em còn có âm nhạc. Hai năm ông ấy dồn hết tâm sức bồi dưỡng em. Em không thể phụ lòng ông ấy, tháng tới có một cuộc thi, em...”

“Em từng gọi vào di động của anh?”

Tôi bị câu hỏi bất ngờ của hắn làm cho choáng váng, ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, rất nhiều lần.”

“Để nói gì?”

“Nói với anh về cuộc sống của em, để anh biết em sống tốt, không cần phải lo lắng cho em.”

“À...” Ngón tay hắn vuốt lưng tôi, nụ cười rạng rỡ đầy ẩn ý nở trên môi hắn. “Thiên Thiên... anh cũng dồn hết tâm sức nuôi em lớn, phải chăng em nên báo đáp anh trước.”

“Báo đáp?” Cơ thể tôi vừa hạ nhiệt lại bị ám thị của hắn nhen nhóm lửa tình. Cơ thể áp gần hắn, khát khao chờ đợi. Tôi vui mặt vào vai hắn, ngượng ngùng gật đầu.

“Ý của anh là anh sẽ không để em rời xa anh, có chết cũng không chịu.”

Tôi chờ đợi câu nói này của hắn.

Tôi nở nụ cười ngọt ngào, cố ý hỏi: “Nếu em nhớ không nhầm thì vừa nãy anh mới nói rằng anh không muốn cưỡng ép em.”

Hắn cười bóp nhẹ mặt tôi: “Nói chuyện với anh không cần vòng vo, em muốn anh làm gì thì cứ nói thẳng ra.”

“Anh có thể cùng em tới tham dự cuộc thi không?!”

“Vé đắt không?”

“Đắt đấy! Nhưng em có thể tặng anh một vé.”

“Vậy còn có thể cân nhắc.”

“Thật ư?! Đừng lừa em đấy!”

“Anh đã bao giờ lừa em chưa?”

Tôi sung sướng ôm lấy cổ hắn, nịnh nọt: “Đã ai nói với anh, anh là người chồng tốt nhất thế giới này chưa nhỉ?”

“Đúng rồi... tốt đến mức chiều hôm nay có người muốn ly hôn với anh.”

“Xin lỗi, nếu không thì em...” Tôi mỉm cười dùng ngón tay vẽ vài vòng trên ngực hắn. “... em cố gắng làm tròn nghĩa vụ của một người vợ, được không?”

“Nghĩa vụ? Anh thấy cách bù đắp tốt nhất là sinh cho anh một thằng cu. Anh thấy có một đứa con trai... là tốt lắm rồi!”

Tôi thoáng thấy niềm hạnh phúc trên khuôn mặt hắn, trước đây chưa bao giờ hắn có biểu hiện như vậy. “Tại sao lại là con trai? Em tưởng anh thích con gái.”

“Ngày mai sẽ nói với em.”

Nói xong hắn liền áp lên người tôi, bắt đầu dốc sức thực hiện ước mơ thích có cậu con trai của mình.

Trong niềm hạnh phúc bất tận, tôi không nghĩ được gì nhiều, chỉ có thể dâng hiến để hắn tùy ý yêu tôi.

Hắn cứ như muốn giành lại hai năm tôi đã không làm tròn nghĩa vụ, để an ủi con tim nhớ nhung trong đau khổ của hắn.

Trong màn đêm mật mùng, tôi nhắm mắt lại, nghe nhịp thở gấp gáp của hắn.

Chúng tôi cứ quấn lấy nhau như vậy cả đêm. Hắn ôm tôi nói chuyện phiếm, nói về cuộc sống của chúng tôi, ánh nắng ấm áp chiếu lên hai cơ thể đang ôm lấy nhau.

“Mệt rồi à?” Hắn hỏi.

“Hơi mệt.” Tôi thực sự cảm thấy chân tay rã rời, xương cốt mềm oặt, có vẻ như chạm một cái cũng có thể vỡ tan.

“Vậy em ngủ một lúc đi!”

Nhìn thấy hắn đứng dậy lấy áo, lòng tôi bỗng thấy lạnh buốt, ôm chặt lấy cơ thể rắn chắc của hắn từ phía sau.

“Đừng đi, anh không thể ngủ cạnh em sao?” Chẳng lẽ được cùng giường cùng gối với hắn lại là một yêu cầu quá cao.

Hắn với lấy chiếc chăn, quấn quanh người tôi, hôn lên trán tôi: “Thực sự là anh có việc.”

“Ừm...” Tôi gật đầu thả hắn ra, nhìn thấy hắn mệt mỏi day day trán, tôi không nài ép nữa.

Chắc hắn cũng rất mệt, phải có việc rất quan trọng thì mới sáng sớm hắn đã phải lấy lại tinh thần để đi giải quyết.

“Vậy anh đi đi!”

Hắn mặc xong quần áo, vào phòng tắm rửa mặt bằng nước lạnh, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt. Hắn bước đến cửa, quay đầu lại nhìn tôi, dường như đợi tôi nói gì đó. Tôi nghĩ rất lâu mới nghĩ ra nên nói gì. “Cẩn thận nhé!”

“Ừ!”

Đáy mắt hắn hiện lên vẻ thất vọng, hắn bước ra khỏi phòng.

Khi nghe thấy tiếng chuẩn bị khóa cửa, tôi quên cả chân đau, vội vã quấn chăn đuổi theo: “Thần...”

Hắn lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi mỉm cười với hắn: “Em đợi anh, có muộn đến mấy em cũng đợi anh trở về.”

Hắn cười, nụ cười còn xúc động lòng người hơn cả âm nhạc của Mozart, say đắm lòng người, lãng mạn hơn cả hoa lê tung bay trong gió. Cuối cùng tôi đã biết tại sao hắn không hay cười, đó là vì nụ cười của hắn quá mê hồn, không người phụ nữ nào có thể kháng cự.

“Trước sáu giờ tôi chắc chắn anh sẽ về, đợi anh về ăn cơm nhé!”

Đó là câu nói cuối cùng trước lúc hắn rời khỏi, cũng là lần đầu tiên hắn nói với tôi mấy giờ về.

Tôi yêu hắn biết bao, chỉ ngồi trên giường, hồi tưởng lại ngữ khí và câu nói ban nãy của hắn, tôi cũng bật cười. Tôi ngốc nghếch ngồi ôm đồng hồ, nhìn kim giây xoay từng vòng, vui sướng đến không ngủ được.

Sau đó, mắt hết kiên nhẫn chờ đợi, tôi còn lén vặn đồng hồ nhanh hơn một tiếng, rồi lại vặn nhanh lên tiếng nữa, cuối cùng nằm trên chiếc giường mềm mại, ngửi mùi hương vẫn còn sót lại của hắn, nụ cười đọng mãi trên môi...

Phụ nữ khi yêu thường khó hiểu như vậy!

Tôi mới ngủ được một lúc thì tiếng hỗn loạn ngoài cửa làm tôi thức giấc. Tôi mở mắt, việc đầu tiên là nhìn đồng hồ, đã năm giờ hơn rồi ư?

Tôi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời vẫn gay gắt mới chợt nhớ ra tôi đã điều chỉnh giờ, những tường làm như vậy thì hẳn sẽ về sớm. Thật ngốc nghếch! Tôi chăm chú lắng nghe, bên ngoài có người đang nói chuyện.

“Xin hỏi anh là ai, tại sao lại ở đây bảo vệ cô ấy?”

“Anh có phải là vệ sĩ của Hàn Trạc Thần không?”

Lại là đám phóng viên vô duyên, tôi không thêm đề ý đến họ. Tôi lấy gương soi, phát hiện quần thâm ở mắt thật đáng sợ cho nên từ bỏ ý nghĩ nằm ườn trên giường. Tôi dậy tắm nước nóng, ngồi trước gương trang điểm cẩn thận.

Càng lúc tiếng ồn ào bên ngoài càng lớn, tôi nghe thấy có người hỏi: “Nghe nói tối qua Hàn Trạc Thần qua đêm ở đây, có thật không?”

Tôi không cẩn thận bôi son cả ra ngoài môi.

Vấn đề này... Haizz!

“Tối qua có người phục vụ nhìn thấy Hàn Thiên Vu quần áo xộc xệch nằm trên sofa...”

Thỏi son trong tay tôi rơi xuống đất.

“Nghe nói quan hệ của họ là cha con, đây có phải là loạn luân...”

Trời bỗng tối sầm trước mặt tôi. Loạn luân?! Họ dám nói tôi và hẳn loạn luân. Thôi vậy! Tôi nén lại sự kích động muốn đuổi họ đi, nhặt thỏi son lên tiếp tục trang điểm.

“Tiểu thư Hàn Thiên Vu...” Có người nói to từ ngoài vào. “Tôi biết cô ở trong đó, có tin cô và Mạnh Huân của công ty giải trí tuyên bố đính hôn, giờ cô lại qua đêm với Hàn Trạc Thần tại khách sạn, xin hỏi rốt cuộc mối quan hệ giữa cô và họ như thế nào?”

Vừa nghe câu nói đó, tôi không còn bình tĩnh thêm được nữa, mau chóng mở cửa, nói to: “Đính hôn? Ai với ai đính hôn?”

Đám phóng viên bên ngoài ầm ầm kéo đến, cậu vệ sĩ của Hàn Trạc Thần thật tội nghiệp, luống cuống cố gắng giúp tôi chặn bọn họ.

Một phóng viên đưa quyển tạp chí ra trước mặt tôi. Tôi nhận lấy, đập vào mắt là hai ảnh cực lớn, một ảnh là Mạnh Huân ôm tôi bước vào thang máy, ảnh khác là lúc cửa thang máy mở được một nửa, tôi và Mạnh Huân môi kề môi.

Đáng giận hơn là bên dưới có một bức ảnh nhỏ, Hàn Trạc Thần nắm tay tôi, còn tôi thì ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt nhìn nhau triu mến, tràn đầy tình yêu.

Nói chúng tôi ngoại tình thì nếu là người ngoài nhìn vậy tôi cũng sẽ tin.

Tôi vội đưa ánh mắt nhìn xem là tạp chí nào, tòa soạn nào sắp phải đóng cửa, dám bịa đặt tùy tiện như vậy. Trên đó viết rõ mồn một: Tạp chí Giải trí.

Tôi đang kinh ngạc thì một chiếc micro của tạp chí Giải trí chĩa vào tôi, một phóng viên nói: “Mọi người đều nói tiếng đàn của cô không dính chút bụi trần thì sẽ không phải là người con gái tùy tiện trong chuyện tình cảm, có phải cô có lý do bất đắc dĩ? Ví dụ vì muốn nổi tiếng mới đánh đổi bản thân?”

“Giữa tôi và Mạnh Huân không hề có mối quan hệ nào, đây đều là dụng ý của anh ta.”

“Vậy cô qua đêm với Hàn Trạc Thần cũng có dụng ý?”

“...”

Tôi lắc đầu, không dám nói câu nào.

“Theo một nguồn tin tiết lộ chính cô đã viết lời nhắn cho Hàn Trạc Thần ngỏ ý muốn mời ông ấy đến khách sạn. Có phải cô cố ý quyến rũ ông ấy?”

Tôi lùi lại sau một bước, tựa lưng vào tường đá lạnh lẽo.

“Xin hỏi rốt cuộc ông ấy có phải là bố cô không?”

“...”

Tôi nhìn những khuôn mặt lật lọng ấy, nghe những câu hỏi càng lúc càng sắc nhọn của phóng viên tạp chí Giải trí, ngón tay nắm chặt lấy tờ tạp chí.

Tôi đã cảm nhận được điều đáng sợ của thế giới này, có vài người lật tay hóa mây, úp tay hóa mưa, họ dễ dàng đẩy bạn lên chín tầng mây thì cũng có thể đẩy bạn xuống địa ngục, để vô số người thóa mạ. Đó chính là nguyên tắc của làng giải trí, tàn khốc gấp trăm lần tôi tưởng.

“Hàn tiểu thư, nghe nói bây giờ trong làng giải trí có vô số nữ minh tinh từng là tình nhân của Hàn Trạc Thần, cô ở bên ông ấy có phải vì ông ấy hứa hẹn với cô điều gì không?”

“Không có.” Tôi lắc đầu lia lịa. “Tôi ở bên anh ấy vì tôi yêu anh ấy, không giống những tình nhân khác của anh ấy.”

“Vậy đối với ông ấy, cô có khác những người phụ nữ khác của ông ấy không?”

Lời nói của anh ta thực sự đã tác động mạnh vào vết thương lòng của tôi. Tôi cũng chỉ là một phụ nữ bình thường, kể cả được sủng ái nhưng nghe người khác nhắc đến tình nhân trước đây

của hắn trong lòng bỗng thấy chua xót. Bây giờ bị người ta đặt ngang hàng với tình nhân của hắn, lại không không biết phản bác thế nào thì sao mà không tức giận cho được.

Tôi tức giận định giơ tay tát cho tay phóng viên một cái nhưng tôi biết nếu tôi làm vậy thì hậu quả còn nghiêm trọng hơn. Nhưng anh ta sỉ nhục tôi như vậy... Tôi đang do dự thì một giọng nói lạnh lùng vọng đến: “Ai hỏi đấy?!”

Chương 34

Hành lang ồn ào bỗng chốc trở nên im lặng khác thường, Hàn Trạc Thần vận bộ đồ đen bước trên mặt sàn đá Đại Lý trắng muốt. Mỗi bước đi của hắn khiến những khuôn mặt ở đó trở nên bất an, ngoại trừ tôi. Hắn bước đến trước tôi, xoay người nhìn đám phóng viên đối diện với tôi.

“Câu hỏi ban nãy là cậu hỏi phải không?”

“Hàn... Hàn tiên sinh!”

Hàn Trạc Thần vụt giơ tay, tiếp theo là tiếng bạt tai đôm đốp, tay phóng viên đó bị đánh cho ngã gục. Anh ta kinh hãi ôm lấy khuôn mặt sưng đỏ, nhìn mấy người đàn ông bỗng chốc đứng xung quanh anh ta, sợ đến nỗi không dám đứng dậy.

Hàn Trạc Thần ngồi xuống, nắn ngón tay, hỏi rõ từng chữ một: “Ban nãy cậu hỏi cái gì?”

“Tôi...” Anh ta nuốt nước bọt, lo sợ đáp: “Tôi hỏi tiểu thư Hàn Thiên Vu... có khác những người phụ nữ khác của ông không?”

Hàn Trạc Thần cầm lấy chiếc micro bị rơi dưới đất, đưa vào tay anh ta, nói vào micro: “Có khác, khác biệt rất lớn, cô ấy là... vợ tôi. Cậu nghe cho kỹ, sau này đặt câu hỏi với cô ấy phải gọi là Hàn phu nhân.”

Anh ta gật đầu lia lịa: “Tôi nghe rõ rồi! Nghe rõ rồi!”

“Cậu đi về nói với Mạnh Huân, Hàn Thiên Vu là vợ tôi.” Hàn Trạc Thần tóm lấy cổ áo anh ta, lấy từ túi ra một quyển sổ đỏ nhét vào lòng anh ta. “Cái này, cầm về cho Mạnh Huân xem cho rõ, đặc tội với tôi sẽ có kết cục ra sao thì hắn tự hiểu.”

“Vâng... vâng!”

“Cút!”

Hắn vừa dứt lời thì tất cả đám phóng viên cũng biến mất.

Tôi lấy lại hơi thở, khi nhìn thấy họ kinh sợ chạy toán loạn thì cơn tức giận đã vơi đi một nửa.

“Không phải anh nói tôi mới về sao? Sao về sớm vậy?” Tôi kéo tay hắn, xương ngón tay của hắn nhô lên, sờ vào cũng biết hắn đang tức giận.

“Em còn không biết xấu hổ mà hỏi thế?” Hắn giật lấy quyển tạp chí trong tay tôi, giơ lên trước mắt. “Hàn Thiên Vu, em nói anh phải giải quyết em thế nào đây?”

Nhìn thấy hấn bước vào phòng, tôi cũng vào theo sau hấn, tươi cười ôm eo hấn từ phía sau: “Anh sẽ không vứt bỏ em chứ?”

“Em đừng có mơ!”

“Vậy anh phạt em cả đời phải ở bên anh.”

Hấn quay người lại, nở nụ cười: “Ý kiến này có thể cân nhắc.”

Người khác sợ hấn vì không hiểu hấn, thực ra hấn dễ lấy lòng hơn bất kỳ người đàn ông nào. Tôi hướng mặt lên, liếm đi vết son hồng trên môi: “Sau này em sẽ để anh làm gì tùy thích, được không?”

“Ý kiến hay!” Hấn cúi người bế bổng tôi lên, đi về phía phòng ngủ.

“Anh không định bây giờ đây chứ?”

“Chẳng phải em muốn anh ngủ bên em sao? Anh có ý về để thỏa mãn em mà...”

Tôi vuốt tóc hấn, dồn hết tâm trí làm hấn vui: “Thần, anh đối với em thật tốt.”

“Nếu em không để anh đâu đâu cũng nhìn thấy ảnh thân mật của em với người đàn ông khác thì anh sẽ còn đối tốt với em hơn.”

Vừa ngồi lên giường tôi bắt đầu cởi từng lớp áo.

“Em làm gì đây?” Hấn hỏi, ánh mắt tham lam say đắm nhìn cơ thể tôi.

“Đi ngủ mà!”

“Mặc quần áo ngủ đi!”

“Tại sao?” Từ trước tới giờ tôi có thói quen không mặc quần áo khi đi ngủ vì tôi đặc biệt thích cảm giác làn da tiếp xúc với chăn tơ mềm mại.

“Em nghĩ nếu em cởi hết quần áo anh còn có thể ngủ không?”

Tôi hiểu ý, dừng lại, không dám cởi nữa.

Hấn ôm lấy tôi nằm trên giường, để tôi gối đầu lên cánh tay hấn, hấn nhắm mắt lại: “Ngủ một lúc đi! Tối nay An Dĩ Phong sẽ cho em rửa bụi trần ở khu tắm suối nước nóng.”

“Suối nước nóng? Chúng ta cùng tắm suối nước nóng?”

Tôi và hắn sẽ ngâm mình trong dòng nước nóng nghỉ ngơi hơi nước, cùng tắm bồn uyên ương. Tôi lén nhìn thân hình tương đối hoàn mỹ của hắn, mới nghĩ thôi cũng khiến máu tôi như sôi lên sùng sục.

An Dĩ Phong đúng là một người đàn ông rất bất bình thường!

“Thiên Thiên!” Hắn mở mắt nhìn tôi. “Em còn dùng ánh mắt này nhìn anh thì anh sẽ...”

“Cả đêm không ngủ, buồn ngủ quá!” Tôi ngáp một cái, cuộn người trong lòng hắn.

Kể cả giữa chúng tôi có những lớp áo ngăn cách nhưng tôi vẫn nghe rõ nhịp đập của trái tim hắn. Có hắn ở bên, tôi không còn mất ngủ nữa, vừa nhắm mắt đã chìm vào giấc ngủ.

Chập tối, Hàn Trạc Thần ôm tôi bước vào khu tắm suối nước nóng, lập tức có người nhìn chăm chăm với vẻ hiếu kỳ, cũng có người vô cùng xúc động kéo người bạn đời của mình, thì thầm: “Anh mau xem kia, là cô ấy phải không?”

“Đúng rồi!”

“Cùng đến tắm suối nước nóng à? Xì!”

“Hóa ra tin vịt lại là thật!”

Nghe xong tôi nóng bừng cả mặt, vô cùng hối hận vì khi ra ngoài không đeo kính râm và mũ. Tôi kéo tóc để che nửa mặt, né tránh ánh mắt nghi ngờ của mọi người.

“Em che cái gì?” Hàn Trạc Thần lạnh lùng nói. “Chúng ta có gì phải hổ thẹn.”

Tôi mỉm cười ôm hắn, hôn nhẹ lên má hắn. “Em sợ họ bảo em ký tên.”

Chúng tôi tiến vào thang máy trước bao người đang trợn mắt há miệng.

Cho dù cả thế giới nghĩ tôi đứng núi này trông núi nọ thì đã làm sao? Người tôi yêu hiểu tôi là đủ rồi!

Bước vào bể tắm ở tầng trên cùng, mắt tôi bỗng sáng rực. Giữa đại sảnh là một giá gỗ mọc đầy dây leo ngăn cách, hai bên đều không nhìn thấy nhau nhưng có thể nghe rõ tiếng của nhau. Đá cuội xếp bên bể tắm, cây xanh tràn đầy sức sống, mềm mại uyển chuyển như quang cảnh thiên nhiên bên ngoài. Dòng suối nước nóng trong xanh giữa bể bốc hơi nghi ngút, chậm chậm chảy, bên trên mặt nước bỗng bành cánh hoa hồng.

An Dĩ Phong đang nằm ngả trong bể tắm bên cạnh, đầu gác trên những hòn đá cuội, nhắm mắt thư giãn. Lúc này hắn không còn cái vẻ thô bạo, thuộc hạ tiền hô hậu ủng, cũng không giống anh chàng phong lưu luôn ôm ấp người đẹp trong lòng nữa.

Người đàn ông như hắn khiến người khác thoáng nhận thấy sự trống trải đằng sau vinh quang.

Hắn mở mắt, nhìn thấy tôi, lập tức lấy lại vẻ đùa giỡn chỉ hắn mới có.

“Hai năm không gặp, vừa quay lại đã kinh thiên động địa.” Hắn ngồi thẳng dậy, nở nụ cười tươi. “Nghe nói cô và người kế thừa gia tộc họ Mạnh đã đính hôn. Chúc mừng, chúc mừng!”

Lời nói này thật quá đáng!

Thấy sắc mặt Hàn Trạc Thần không tốt, tôi vội nói: “Sao có thể thế được, anh ta là sếp của tôi, chỉ như vậy thôi!”

“Ồ!” Hắn dừng lại một lúc, cười tươi hơn. “Không ngờ cô rất ăn ảnh đấy, ảnh chụp cùng với Mạnh Huân trong thang máy khá đẹp!”

Nói đến bức ảnh đó, tôi không nói được lời nào.

Hàn Trạc Thần lạnh lùng đáp trả: “Ở đâu ra mà lảm lời như vậy!”

Hắn nhìn Hàn Trạc Thần một cái, không nói gì nữa.

Tôi có thể hiểu được thái độ của An Dĩ Phong đối với tôi, trong mắt hắn tôi là loại phụ nữ xấu xa, vì báo thù mà không từ thủ đoạn nào. Nếu tôi là người ngoài cuộc, tôi cũng nhận thấy... “Loại đàn bà này chơi đủ rồi thì bán cho hộp đêm.” Có lẽ chỉ có Hàn Trạc Thần lúc nào cũng coi tôi như bảo bối, sủng ái, yêu thương tôi.

Hàn Trạc Thần im lặng một lúc, sắc mặt vẫn không thay đổi, cuối cùng mở miệng nói với An Dĩ Phong: “Ngày mai chú cho người đốt cháy tòa soạn tạp chí Giải trí cho anh.”

“Mẹ kiếp! Em tưởng anh đàn ông đến mức nào...”

“Đừng hại người.”

“Anh yên tâm.”

Tôi cũng cảm thấy tòa soạn đó đáng bị thiêu hủy, bịa đặt chuyện, thật chẳng có trách nhiệm gì!

Hàn Trạc Thần ôm tôi vòng qua một tấm che khác. Tôi nhìn quang cảnh tứ phía, cứ tưởng tượng như ba người cùng tắm, nói nhỏ: “Thế này, không hay lắm!”

“Dù sao nó cũng không nhìn thấy.”

“Nhưng...” Hắn bỗng thả lỏng tay, người tôi bỗng chùng xuống, rơi vào dòng nước ấm nóng.

“Á!” Tôi vùng vẫy ngồi dậy, buộc lại mái tóc ướt sũng, mím môi mím lợi chăm chăm nhìn hấn.

Hấn ngồi xồm trước mặt tôi, khuôn mặt lộ đầy vẻ khoái chí, cười khanh khách. Kiểu vui sướng từ tận đáy lòng ấy không thể che giấu cũng không thể giả tạo.

Hấn cởi quần áo, nhảy xuống, cởi bỏ áo sơ mi của tôi.

“Kiểu lập dị ấy sao vẫn chưa thay đổi!”

“Thiên Thiên, lúc này em mới cho anh cảm giác chân thực.” Hấn ghé vào tai tôi nói nhỏ: “Anh thích em kêu to lên không chút kiêng nể, thể hiện rõ nỗi sợ hãi và vô vọng... Em biết không, lúc anh mới nhận nuôi em, em luôn gọi bố mẹ trong ác mộng. Em luôn nắm chặt lấy cánh tay anh khóc: “Con sợ lắm, đừng vứt bỏ con...”, nhưng khi tỉnh lại, em không nhắc lại một từ nào, cũng không để rơi một giọt lệ. Mỗi khi thấy em nhìn lên trần nhà ngây dại, anh không khỏi suy nghĩ: Cô bé bú sữa bình như vậy rốt cuộc cần gì...”

“Cái em cần anh đều cho em rồi!” Tôi sả vào lòng hấn trong dòng nước ấm, điều tôi cần là sự ấm cúng, an toàn và cảm giác được yêu chiều. Những thứ đó hấn đều cho tôi cả rồi.

“Nếu em thực sự cần...”

Tôi đưa ngón tay lên môi hấn, ngăn lời hấn định nói. “Thần, bây giờ em cần tình yêu của anh...”

An Dĩ Phong khóc lóc vài tiếng, cắt đứt lời bộc bạch của tôi: “Hai người có thể để ý đến cảm nhận của người khác một chút được không? Những lời đường mật khiến em rợn cả tóc gáy đây này.”

Hàn Trạc Thần ôm lấy tôi, nụ hôn lướt nhẹ trên vai tôi. “Cứ nói cho chú nghe đây!”

“Em biết cô bé ấy yêu anh, yêu anh hết mực rồi!” Sau đó, An Dĩ Phong lại cố thêm vào một câu: “Thật hết thuốc chữa!!!”

Một lúc sau, An Dĩ Phong lại hỏi: “Đúng rồi, việc ra nước ngoài của anh làm đến đâu rồi?”

“Xem ra không được, lý lịch của anh quá phức tạp, bên Australia không cho phép sang mà cả bên này cũng không cho anh xuất cảnh. Bộ phận đã giúp anh nghĩ nhiều cách, họ nói liên quan đến quá nhiều vụ án, đều trong thời gian điều tra, tuyệt đối không thể xuất cảnh.”

Tôi hơi kinh ngạc: “Anh muốn ra nước ngoài?”

“Đúng vậy, anh muốn đưa em đi tìm nơi nào đó ở Australia sống cuộc đời yên ả, xem ra không được rồi.”

An Dĩ Phong bỗng nghĩ ra điều gì đó, vội lên tiếng: “Anh có thể thay đổi tên họ. Bên Thái Lan em có mấy người bạn đáng tin cậy, có lẽ có thể giúp anh làm hộ chiếu giả.”

“Vượt biên thì dễ, chỉ e rằng cảnh sát không chịu để yên. Hơn nữa, tài sản của anh đâu phải nhỏ, chuyển một khoản tiền lớn như vậy, chắc chắn họ sẽ phát hiện ra.”

“Đã nghĩ ra cách gì hay ho chưa?”

“Không có cách gì.” Hấn thở dài. “Xem ra, trừ phi anh chết, nếu không cảnh sát không chịu để anh sống cuộc đời bình yên.”

“Thế nào rồi cũng có cách!”

“Thôi vậy!” Hàn Trạc Thần đưa cánh tay giữ chặt eo tôi, đôi mắt rực lửa nhìn tôi rồi dừng lại trên môi tôi. “Thực ra có đi Australia được hay không anh không quan tâm, có vợ yêu trong lòng, ở đâu cũng vậy thôi!”

Nước như nhẹ nhàng vuốt ve làn da, những cánh hoa hồng xoay xoay theo dòng nước, tỏa mùi hương thơm dịu. Hấn nâng cằm tôi lên rồi nhẹ nhàng hôn tôi. Tôi cũng đáp lại, ôm vai hấn, để cơ thể đang nóng hơn cả dòng nước cọ xát với lồng ngực nhẵn bóng của hấn.

Khi nụ hôn lên đến cao trào, hấn ngừng lại, giọng nói trầm ấm vang lên: “Phong! Chú chưa tắm xong à?”

“Em chịu thôi! Hai người cứ từ từ mà thư giãn.”

Nghe thấy tiếng đóng cửa, tôi lập tức sà vào lòng hấn, cuồng nhiệt hôn hấn. Hai cánh tay hấn nâng tôi lên, đôi môi hấn chuyển đến ngực tôi. Toàn thân tôi như tê đi, từ từ ngồi xuống. Cơ thể bập bênh theo dòng nước, đắm dạt những cánh hoa trái đầy dòng nước ấm nóng. Cũng xua đi khói mù nhiều năm trong lòng tôi.

Tôi đó hấn đưa tôi về nhà, mọi thứ đều như trong ký ức của tôi, mặt sàn sáng loáng, sofa da màu trắng sữa, cả bàn trà pha lê bày gạt tàn thuốc nhưng cảm giác lại khác. Khi ngón tay tôi lướt qua từng món đồ, những kỷ niệm dù là nhỏ nhất lại hiện về.

Tôi nhớ hôm sinh nhật lần thứ mười tám, hấn ngồi trên sofa mà đau lòng, nhớ cái tát dành cho hấn, câu nói của An Dĩ Phong: “Không đau? Đau chết đi ấy chứ...” Tôi cũng nhớ Cảnh đứng ở đây, khi anh ấy cười nói: “Mai gặp lại” thì hấn làm nhàu cả tờ báo trong tay. Trên thế giới này, điều thảm khốc nhất là biết người mình yêu thương lừa dối mình mà vẫn ép mình phải tin vào những lời dối trá.

Bước lên cầu thang, đứng ngoài căn phòng quen thuộc, tôi giờ tay thì bị hấn kéo lại. “Trong đó chẳng có gì hết, đừng xem nữa.”

Tôi đẩy cửa phòng, căn phòng trống trải chỉ có một chiếc giường phủ chăn màu tro nhạt. Ánh trăng rơi vào cửa sổ không có rèm che, chiếu lên tường đối diện, trên đó treo một tấm ảnh kích cỡ bằng người thật. Cô dâu mặc váy cưới trắng tinh cầm một chiếc ô trong suốt đứng trong mưa, mắt ngân ngấn nước, trông còn thuần khiết hơn cả hoa tuyết.

“Rốt cuộc em đã làm gì thế này!” Tôi ôm mặt quỳ xuống sàn nhà, nước mắt tuôn như mưa. “Em xin lỗi... xin lỗi!”

Tôi không thể tưởng tượng nổi mỗi sáng thức dậy trên chiếc giường này, nhìn bức ảnh hân sẽ đau khổ đến nhường nào. Nếu là tôi thì tôi thà chết đi...

Hắn ngồi xuống bên cạnh tôi, nhẹ nhàng vuốt mái tóc tôi. “Thiên Thiên, em có thể vứt bỏ thù hận và quay trở về là đủ rồi...”

Căn phòng chỉ có ánh trăng, mười ngón tay chúng tôi đan chặt vào nhau.

“Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa...”

Ngày hôm sau tôi đề nghị hủy hợp đồng với công ty giải trí. Trong lúc thương lượng, Hàn Trạc Thần ngồi bên tôi không nói câu nào. Mạnh Huân thân nhiên nói: “Tôi đồng ý hủy hợp đồng, cũng không cần em phải trả bất kỳ khoản bồi thường phá vỡ hợp đồng nào, coi như đó là bù đắp sự tổn hại về danh dự cho em. Ngày mai tôi sẽ mở cuộc họp báo, nói rõ mối quan hệ giữa chúng ta, nói với họ ảnh là do người ta ghép.”

Ký xong, anh ta đặt bút xuống nói với Hàn Trạc Thần: “Cô ấy từng nói với tôi là cô ấy đã có chồng, tôi tưởng chồng cô ấy đã chết... vì tôi không tin lại có người đàn ông nhẫn tâm ruồng bỏ một người con gái như cô ấy! Hàn tiên sinh, tôi không hiểu giữa hai người đã có chuyện gì nhưng tôi muốn nói với anh, tôi đã gặp nhiều kiểu phụ nữ rồi nhưng chưa có ai nói chuyện với điện thoại khi rõ ràng biết rằng không thể gọi được: “Không để em được gặp anh, được nghe thấy giọng nói của anh?... Chỉ cần nói với em một câu rằng anh sống vui vẻ, anh đã quên em thì em không còn tha thiết gì nữa...””

Anh ta lịch sự đứng dậy, đưa tay phải ra: “Hàn tiên sinh, nếu có cơ hội nghe cô ấy dùng mười ngón tay đâm máu chơi đàn, nghe cô ấy vui vẻ chơi hết bản *Hóa điệp*... anh sẽ hiểu cô ấy yêu anh đến nhường nào!”

Hàn Trạc Thần không nói gì, chỉ đứng dậy đưa tay phải ra... còn tay trái nắm chặt lấy tay tôi rất lâu không chịu buông lỏng.

Sau hôm đó, tuần trăng mật muộn màng của tôi chính thức bắt đầu. Tôi không thể đi lại thì hắn dùng xe lăn đẩy tôi đi. Chúng tôi cùng đi xem các quầy hàng bán đồ gia dụng, cùng nhau trang trí lại căn phòng của tôi.

“Thứ này thật đáng yêu, mua về bày trên tủ nhé!” Tôi nâng niu một con mèo Kitty vô cùng đáng yêu trong tay.

“Đây là đèn bàn, em không nhìn thấy dây điện của nó à?” Hấn nói. “Nếu em thích, có thể đặt ở đầu giường.”

“Anh không hiểu đừng nói linh tinh, đâu có bóng đèn. Chắc chắn là đồ chơi điện tử, không chừng còn có thể hát đấy.”

“Bóng đèn ở bên trong, em không nhìn thấy thôi...”

Chúng tôi vừa tranh luận vừa lật đi lật lại món đồ trong tay, nhân viên bán hàng không chịu nổi, bèn lên tiếng: “Xin lỗi hai vị, đây là loa vi tính, đồ chơi và đèn ở bên kia.”

Chúng tôi cứng họng. Tôi đặt món đồ về vị trí cũ.

“Loa vi tính chúng tôi cũng cần...” Hấn nghĩ một lúc lại hỏi: “Họ không thiết kế đầu đọc đĩa CD cùng với loa à?”

Nhân viên bán hàng không nói được gì.

Hấn cầm lấy chiếc loa vi tính đáng yêu đặt vào lòng tôi: “Vợ yêu, em nói đúng, nó quả là biết hát!”

Chúng tôi đi hết các quầy hàng bán đồ gia dụng rồi qua quầy hàng bán đồ trẻ em. Tôi nói thích váy của bé gái đẹp, còn hấn thích quần áo của bé trai. Chúng tôi chọn rất lâu, nhân viên bán hàng hỏi con chúng tôi bao nhiêu tuổi.

Chúng tôi nhìn nhau ngỡ ngàng. Hấn nói: “Mua cả hai bộ.”

Chúng tôi đi mua sắm khá lâu, có vẻ chưa mua được nhiều đồ lắm, bất giác quay đầu lại, tôi mới phát hiện thấy tất cả vệ sĩ vận bộ đồ màu đen, trong tay ai cũng có một đồng hồ, trông thật buồn cười, nhất là cậu vệ sĩ trông rất cool nhưng tay lại xách hai bao giấy ăn in hình những bông hoa nhỏ màu hồng. Chúng tôi mua giấy ăn làm gì nhỉ? Tôi nghĩ rất lâu mới nhớ ra lúc đó hấn chỉ vào một chiếc vòng đeo tay hỏi: “Kiểu vòng này thật tinh xảo, em thích không?”

Tôi trịnh trọng nói với hấn: “Trang sức là để mua cho tình nhân.”

“Vậy theo em thấy tặng gì cho vợ được đây?”

“Giấy ăn, anh nghĩ thế nào?”

“Sáng kiến!”

Hắn vừa mới định kéo tôi rời khỏi đó thì tôi nói: “Đợi đã, chiếc vòng tay này đẹp thật đấy!”

“Anh nghe nói trang sức là để mua cho tình nhân...”

“Ai nói thế?”

“Không nhớ nữa rồi!”

Tôi giờ tay thật cao, cho đến khi hắn đeo vào tay tôi chiếc vòng bạc đính hoa loa kèn nhện đỏ, tôi mới miễn cưỡng hạ tay xuống.

Sau khi đi mua sắm xong, chúng tôi ra đến ngoài thì trời đang mưa nhỏ. Tôi vô cùng hứng thú, suýt nữa thì chạy dưới mưa: “Mưa rồi!” Hắn cầm một chiếc ô trong suốt, che cho tôi. Giống như ngày mưa tuyệt đẹp trong ký ức. Tôi tươi cười, đưa bàn tay ra hứng lấy những hạt mưa rơi từ chiếc ô xuống, những giọt mưa mát lạnh.

“Thần, anh có tin công chúa Thiên nga sẽ yêu ác quỷ tàn bạo không?”

“Đương nhiên rồi, nếu là nhà biên kịch thì chắc chắn anh sẽ viết như vậy.”

“Đúng, anh đã làm được, anh đã khiến cho người phụ nữ không có khả năng yêu anh nhất trên thế giới này toàn tâm toàn ý yêu anh.”

Hắn ngồi xổm trước mặt tôi, nắm chặt lấy tay tôi, lòng bàn tay hắn vẫn ấm áp như vậy: “Cảm ơn!”

“Nếu em muốn kết cục tốt đẹp là anh nắm chặt lấy tay em, không bao giờ buông tay, anh có làm được không?”

“Chỉ cần em nói ra anh nhất định sẽ làm được.”

“Em yêu anh!”

“Hôm nay mưa to quá!”

Từ trước đến nay Hàn Trạc Thần luôn coi sự nghiệp là quan trọng hàng đầu nhưng cả tháng nay, hắn cùng tôi ngao du khắp nơi, không nghĩ đến công việc nữa. Cuối cùng, các cổ đông không chịu nổi sự “hoang dã vô độ” của hắn, gay gắt yêu cầu hắn quay về mở cuộc họp cổ đông.

Tôi cũng nhớ ra là đã lâu rồi tôi không đi thăm chị Thu, nghe nói chị đã làm quản lý của quán cà phê đó. Tôi đứng dậy đi lại, nhận ra mắt cá chân không còn đau nữa. Tôi quyết định đến quán cà phê thăm chị.

Hai năm không gặp, chị đã thay đổi rất nhiều, đồng phục lịch sự khiến chị không còn vẻ quynh

rũ như trước mà có vẻ già dặn của một nữ quản lý. Nhưng tính cách của chị không hề thay đổi, câu đầu tiên là: “Bà chủ đại giá quang lâm.”

“Chị Thu, đã lâu không gặp, lấy chồng chưa đấy?”

“Thời buổi này đàn ông tốt chết cả rồi!” Chị nháy nháy mắt với tôi. “Thiên Thiên, không phải em định đến kể khổ với chị rằng ông bố không bằng loài cầm thú của em ngược đãi em thế nào đấy chứ?”

“Anh ta ư, ngày nào cũng ngược đãi em ấy!” Một tay tôi chống cằm, một tay khuấy tách cà phê trước mặt, hạnh phúc khiến tôi đê mê, quay cuồng như chiếc vòng lúc lắc trên tay.

“Chị nghe nói Hàn tiên sinh nổi tiếng yêu chiều vợ, cứ có người gọi Hàn phu nhân trước mặt anh ta thì mắt anh ta sáng hơn cả trăng sao.”

“Thế ư? Thật không vậy?”

“Thật đấy!” Chị Thu xích gần lại tôi, nhìn vào mắt tôi. “Chị thấy mắt em giờ còn sáng hơn cả mắt anh ta.”

Tôi ngại ngừng đưa ánh mắt nhìn ngó xung quanh, thấy quán rất vắng khách. “Hôm nay không có khách mấy nhỉ? Kinh doanh không tốt à?”

“Haizz! Cảnh sát thường xuyên đến kiểm tra thì ai còn dám đến nữa!”

“Tại sao? Trước đây đâu có kiểm tra.”

“Ai mà biết được, nhưng em đừng lo, kể cả việc kinh doanh của chồng em không tốt cũng đủ để nuôi em rồi.”

“Việc kinh doanh của anh ấy tệ lắm sao?”

“Em uống chút gì không?” Chị Thu hỏi. “Nước chanh hay nước đào mật ong?”

“Chị Thu...”

“Chị cũng không biết rõ lắm.”

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

“Nghe nói cảnh sát trưởng mới nhậm chức tỏ ra rất khó chịu với thái độ ngang ngược của xã hội đen, ông ta muốn chấn chỉnh xã hội đen, không ít sòng bạc và hộp đêm của ông chủ đều bị kiểm tra và niêm phong.”

“Nghiêm trọng như vậy ư?”

“Chị còn nghe nói cảnh sát tìm anh ta rất nhiều lần, hình như vì vụ án gì đó. Thiên Thiên, em quay về thật đúng lúc, anh ta...”

“Xin lỗi!” Tôi vội cầm túi xách. “Chị Thu, để khi khác em lại đến thăm chị.”

Đến công ty của hấn, tôi vẫn còn chưa kịp nói gì thì cô tiếp tân đã nhiệt tình chào hỏi: “Chào Hàn phu nhân!”

“Thần có đây không?”

“Ông ấy ở trong phòng làm việc, Hàn phu nhân đi thẳng rồi rẽ phải là tới, có cần tôi đưa cô đến đó không?”

“Không cần đâu!”

Tôi vừa mới đến trước cửa phòng làm việc, thư ký có vẻ rất áy náy ngăn tôi lại: “Hàn tiên sinh nói ông ấy không muốn gặp bất kỳ ai.”

“Tôi là vợ anh ấy.”

“Tôi biết, nhưng...”

Bất chấp việc bị cô ta ngăn cản, tôi đẩy cửa tiến thẳng vào phòng hấn.

Cửa vừa mới mở, giọng nói lạnh lùng vọng đến: “Đi ra!”

Hấn quay lưng lại phía tôi, đứng bên cửa hút thuốc. Tài liệu rơi lả tả trên đất, chiếc bàn vốn để tài liệu giờ trống không.

Tôi lặng lẽ bước đến bên bàn, thu dọn những tài liệu trên đất. “Sao lại tức giận đến vậy?”

“Thiên Thiên?” Hấn quay đầu nhìn tôi, lửa giận trên khuôn mặt dịu dần. Hấn đến bên, kéo tay tôi. “Sao em lại đến đây, chân vẫn chưa khỏi sao đã đi lại rồi?”

“Em biết việc kinh doanh của anh gặp khó khăn, anh đừng nôn nóng, mọi việc rồi cũng sẽ qua thôi...”

Hấn chau mày, lắc đầu: “Cảnh sát thu giữ hộ chiếu của anh. Họ không cho phép anh xuất cảnh, đi du lịch ngắn hạn cũng không được!”

“Họ dựa vào cái gì?” Là cảnh sát thì có thể thu giữ hộ chiếu của người khác, có thể hạn chế tự do của người khác sao?

Chúng tôi đã thống nhất rằng đợi tôi có thể đi lại, hấn sẽ đưa tôi đi du lịch bên Australia, đến

nhà thờ ở Tây Ban Nha tổ chức hôn lễ, đi bộ trên con đường tình yêu ở Pháp, còn đến London để tham gia cuộc thi của tôi, nghe tôi chơi bản *Hóa điệp*...

Vì chuyến du lịch của tuần trăng mật, tôi đã xem gần hết các sách hướng dẫn du lịch, ngày nào cũng nghiên cứu.

“Anh đã nhuộm đen thì chẳng bao giờ trắng được rồi!”

Đúng vậy, tôi quên mất, hắn là người trong xã hội đen.

Giây phút này tôi thấy việc đi du lịch không còn quan trọng nữa. Tôi hoang mang nắm lấy tay áo hắn. “Vậy họ có điều tra ra điều gì không?”

“Em yên tâm, không có gì. Anh sẽ thử dùng tiền giải quyết xem sao.”

“Nếu không hồi lộ được thì sao? Anh có phải ngồi tù không?”

“Không đâu!” Hắn áy náy nhìn tôi. “Thiên Thiên, xin lỗi, anh đã đồng ý với em...”

“Đúng rồi! Vậy anh phải cố gắng bồi thường cho em.” Tôi ôm eo hắn, mỉm cười hôn lên má hắn. “Em muốn có một hôn lễ lãng mạn nhất.”

“Được! Đợi em từ Anh về, anh nhất định khiến em phải kinh ngạc.”

“Thì xong em sẽ quay trở về, sau ba ngày chắc chắn em sẽ trở về.”

“Hai ngày không đủ à?”

“Thì em cũng phải làm thủ tục nghỉ học chứ!”

Tôi biết việc lần này không đơn giản như hắn nói nhưng tôi cứ nghĩ có tôi ở bên thì cửa ải nào hắn cũng có thể vượt qua. Nhưng thật không ngờ mọi việc lại đến bất ngờ như vậy.

Khi tôi thi đàn bên Anh trở về, đứng ở cửa sân bay, kiễng chân tìm kiếm một hình bóng quen thuộc trong đám người đông đúc, thì bỗng một chiếc micro chìa vào tôi.

“Hàn tiểu thư, nghe nói Hàn Trạc Thần để lại một gia sản khổng lồ cho cô, có thật thế không? Có người nói hai năm trước hai người đã kết hôn, trước cái chết của ông ấy, cô...”

“Cái gì?” Mắt tôi tối sầm lại, tôi đờ đẫn như mới tỉnh mộng, tin chắc rằng tôi nghe nhầm. Tôi nắm lấy cánh tay anh ta. “Anh nói cái gì? Nói lại lần nữa xem!”

“Cô không biết ư? Tội qua bệnh tim của Hàn Trạc Thần bộc phát...”

“Anh nói linh tinh, tội qua tôi còn gọi điện cho anh ấy...”

An Dĩ Phong vận đồ đen cùng mấy thuộc hạ bước đến phía tôi. Tôi vội len qua đám người đó chạy tới, nhìn ngó xung quanh.

“Sao Thần không tới? Có phải anh ấy bận quá không?”

Tôi chờ An Dĩ Phong gật đầu, tin chắc hắn sẽ gật đầu.

“Anh Thần...” An Dĩ Phong quay mặt đi, nước mắt ứa ra. “Anh Thần...”

Tôi lùi lại sau, vấp vào va li, như mất hết sức lực ngã gục xuống.

Tôi áp tay vào lồng ngực, cố gắng hít thở, tự an ủi mình đây chỉ là giấc mộng, chỉ là một giấc mộng thôi! Chính hắn đã đồng ý với tôi không bao giờ buông tay...

Ba ngày trước, khi hắn đưa tôi lên máy bay, chúng tôi đã hôn nhau say đắm ở sân bay, hắn còn nói sẽ đến sân bay đón tôi, bảo tôi giành giải thưởng về cho hắn.

Tôi đã lấy được rồi.

Hắn yêu tôi như vậy, chắc chắn sẽ không vứt bỏ tôi lần thứ ba.

“Chị dâu!” An Dĩ Phong đỡ tôi, giọng nói còn réo rắt hơn cả Cello. “Anh ấy vẫn đợi chị đến buổi tang lễ.”

“Tang lễ?”

Tang lễ, đúng là tang lễ.

Trời đầy mịt mù, những giọt nước mưa như giọt lệ, tôi nghe thấy tiếng chim ai oán, tiếng lá cây khóc than. Trước mộ hắn trải đầy hoa cúc, hàng nghìn người mặc vest đen đứng trước mộ, lặng lẽ cúi đầu.

Tôi chạy đến, những bông cúc bị tôi giẫm nát, những cánh hoa trắng trôi theo dòng nước mưa. Tôi nhìn tấm ảnh hắn mỉm cười trên tấm bia, không thể diễn tả nỗi cảm xúc lúc đó, mắt ráo hoảnh. Hắn đồng ý sẽ mang đến cho tôi một hôn lễ lãng mạn nhất. Đây là bất ngờ hắn đem đến cho tôi - một tang lễ tang tóc ư?!

“Không thể thế được!” Tôi lắc đầu lia lịa. “Tôi không tin anh ấy đã chết, tôi không tin anh ấy không để tôi gặp lần cuối.”

An Dĩ Phong nói: “Anh ấy không muốn chị nhìn thấy bộ dạng của anh ấy... Anh ấy sợ chị không chịu nổi.”

“Anh nói dối tôi! Tôi không tin!”

Tôi thụt lùi lại, lùi lại rất xa.

Phía chân trời xa xăm vắng vắng giai điệu bi tráng của *Hóa điệp*.

Tôi bịt tai lại, gào thét: “Tôi không tin.”

Sau đó, trước mặt tôi tối sầm lại, tôi ngất đi trong mưa.

Tôi mơ màng tỉnh lại, ngồi cạnh tôi là người vận đồ đen, tôi bật ngồi dậy.

“Thần!”

An Dĩ Phong giữ chặt cánh tay đang truyền dịch của tôi. “Chị dâu, chị bình tĩnh một chút!”

“Anh ấy chưa chết phải không? Anh ấy khỏe mạnh như vậy, bệnh tim sao có thể bộc phát? Sao anh ấy lại không để cho tôi gặp anh ấy lần cuối, chắc chắn là anh lừa tôi.”

“Nếu như thế có thể khiến chị dễ chịu hơn thì chị cứ coi như vậy đi!”

“Chắc chắn anh ấy muốn tôi phải bất ngờ, có phải anh ấy muốn mang đến cho tôi một hôn lễ lãng mạn nhất không?”

An Dĩ Phong đang định nói thì một vệ sĩ bước vào. “Anh Phong, cảnh sát muốn gặp anh.”

“Tao không rảnh.”

Hắn vừa dứt lời, hai cảnh sát đã bước vào phòng.

“An Dĩ Phong, chúng tôi nghi ngờ anh mưu sát Hàn Trạc Thần, mời anh theo chúng tôi về sở phối hợp điều tra.”

An Dĩ Phong bật đứng dậy: “Mẹ kiếp, mày nói cái gì?”

“Anh có quyền giữ im lặng nhưng bất cứ lời khai nào của anh đều có thể được dùng làm bằng chứng trước tòa.”

“Cút! Cút hết! Nhanh!”

Tôi có cảm giác như máu chảy ngược, bụng nhói đau, tôi giật bỏ đầu kim truyền, bước xuống giường: “Các anh nói gì? Rốt cuộc đã có chuyện gì?”

Họ chẳng hề để ý đến tôi, nói với An Dĩ Phong: “Camera theo dõi của quán bar cho thấy Hàn Trạc Thần bị bắn chết, theo chứng thực của người trong quán thì anh đã hẹn anh ta. Hai người tranh luận gay gắt trong quán, anh ta tức giận bỏ đi. Bác sĩ nói hôm qua khi Hàn Trạc Thần được

đưa vào bệnh viện, toàn thân đầy máu, chưa kịp đến phòng mổ đã tắt thở, chính anh đã ép họ viết nguyên nhân tử vong là bệnh tim bột phát, còn uy hiếp họ không được phép nói ra sự thật, có phải thế không?”

“Thế thì đã sao?”

“Sáng sớm nay anh đã thiêu xác anh ta, ngay cả vợ anh ta cũng không để cho gặp mặt lần cuối, tại sao? Anh có biết anh không có quyền thiêu xác người bị hại trước khi cảnh sát khám nghiệm tử thi không?”

“Cùng lắm thì các người cũng chỉ có thể kiện tôi tội cản trở người thi hành công vụ, dựa vào đâu nói tôi mưu sát?”

“Theo di chúc của Hàn Trạc Thần, nếu anh ta gặp điều bất trắc, một nửa tài sản sẽ chuyển sang tên anh, việc này anh có biết không?”

“Biết!”

“Vậy chúng tôi có quyền bắt anh.” Viên cảnh sát lấy ra một tờ giấy. “Đây là lệnh bắt.”

Khi họ còng tay An Dĩ Phong đưa đi, tôi mới lờ mờ hiểu họ nói gì. Hấn đã bị mưu sát. Không phải hấn không giữ lời hứa, là do thế giới này quá tàn nhẫn với hấn. Hấn là người tốt, hấn không có lỗi với bất kỳ ai, là thế giới này nợ hấn, không để cho hấn một cơ hội tồn tại.

Tôi là người hấn yêu nhất, dù thế nào tôi cũng sẽ không rời bỏ hấn. Tôi lao ra khỏi phòng bệnh, chạy lên tầng thượng. Nơi này chắc chắn gần thiên đường nên tôi có thể nhìn thấy hấn đưa tay ra, mỉm cười với tôi.

Hấn nói: Anh đồng ý không buông tay em nữa.

Em đến đây, anh đang đợi em.

“Thần!” Tôi lao về phía trước.

Khi tôi sắp nắm được tay hấn thì An Dĩ Phong ôm chặt lấy tôi từ phía sau: “Không thể được!”

“Thả tôi ra!” Tôi ra sức đánh vào tay hấn, hai cảnh sát giúp hấn kéo tôi vào trong.

“An Dĩ Phong, xin hãy thả tôi ra, nếu muộn thì tôi không đuổi kịp anh ấy...”

“Chị bình tĩnh lại đi, chị không muốn sống thì cũng phải để đưa con trong bụng sống chứ?”

“Con?”

Tôi không còn giấy giũa nữa, đờ đẫn nhìn hấn.

“Chị đã có bầu, chị không biết sao?” Hắn ra sức ôm lấy tôi, cơ thể còn run hơn tôi. “Chị hãy sống vì con.”

“Không thể như thế được, anh lại lừa tôi.” Tôi nhìn thấy Hàn Trạc Thần vẫn đứng ở chân mây, vẫn đợi tôi. “Anh thả tôi ra, anh ấy đang đợi tôi.”

“Không đúng! Anh ấy không đợi chị, anh ấy muốn chị sống thật tốt.”

An Dĩ Phong rút chiếc điện thoại từ trong túi ra, mở loa.

“Phong...” Vừa nghe thấy giọng nói của Hàn Trạc Thần, tôi vùng dậy, giật chiếc điện thoại áp vào tai.

“Phong... Chú không cần báo thù thay anh, đây là định mệnh. Chú cũng không cần... đưa anh đến nhà xác của đồn cảnh sát, anh... sống không đến đó, chết càng không... Hãy hứa với anh, phải thiêu xác của anh trước khi Thiên Thiên về, anh sợ cô ấy không chịu nổi... Cô ấy rất yếu đuối, rất sợ cô đơn, chú phải thay anh luôn ở bên cô ấy, bảo vệ cô ấy... nói với cô ấy rằng kể cả không có anh ở bên cạnh thì cũng đừng sợ...”

“Thần!” Tôi tự nói với chiếc điện thoại. “Sao anh không đợi em quay trở lại, sao anh không đợi em?”

Bụng tôi càng lúc càng đau dữ dội, toàn thân co giật, cơn đau này cũng như lần trước. Tôi như không còn cảm giác, trước mặt là một màu trắng xóa nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo. Tôi nghe có người nói: “Bệnh nhân bị kích động quá mạnh, không có khát vọng sống, cả mẹ và con e rằng đều không giữ được.”

Tôi còn nghe thấy An Dĩ Phong gào lên: “Kiểm tra?! Các người thì kiểm tra ra cái gì? Các người đang hại chết chị ấy...”

Tôi còn nhớ hai năm trước, lúc Hàn Trạc Thần thăm hỏi bệnh tình của tôi, giọng nói trầm ấm, tràn đầy yêu thương, nhưng khi biết không giữ được con thì hắn đã vứt bỏ tôi ở bệnh viện. Tôi nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, nắm chặt tia hy vọng sống cuối cùng.

“Thần, em biết anh muốn có một đứa con trai giống anh, tiếp tục sinh mệnh của anh, mang dòng máu của anh. Anh từng nói nếu con trai chúng ta muốn làm một cảnh sát thì nhất định anh sẽ cho con học học viện Cảnh sát, để con đường đường chính chính làm một người tốt... Em đã đồng ý với anh thì em không để anh thất vọng...”

Chương 35

Lúc nửa đêm, tôi vừa tỉnh lại sau khi thuốc an thần hết tác dụng thì nghe thấy An Dĩ Phong vui mừng kêu lên: “Mau gọi bác sĩ, cô ấy tỉnh rồi!”

Một lúc sau, tôi nghe thấy bác sĩ nói: “Cô ấy tỉnh thì tốt rồi, sau này nhất định không để cô ấy bị kích động, phải kìm nén cảm xúc.”

Khó khăn lắm tôi mới mở được miệng hỏi: “Con tôi không sao chứ?”

“Không sao, cô yên tâm.”

Tôi nhắm mắt lại, yên tâm ngủ, trong mơ còn cảm nhận được hơi ấm của hắn. Hắn nắm chặt lấy tay tôi, không hề buông tay.

Cũng không biết tôi ngủ trong bao lâu, tôi thức giấc mấy lần, mở mắt chỉ nhìn thấy An Dĩ Phong ngồi bên tôi. Có lúc anh ta hỏi tôi có đói không. Có lúc hỏi tôi có thấy khó chịu ở đâu không. Tôi luôn lắc đầu nói rằng muốn ngủ thêm chút nữa. Không phải tôi buồn ngủ mà là tôi hy vọng mọi thứ chỉ là mơ, hy vọng khi tỉnh lại lần nữa người ngồi bên cạnh tôi là Hàn Trạc Thần.

Một buổi sáng, tôi vừa mở mắt liền nghe thấy tiếng người lạ: “Hàn phu nhân, xin cô cho chữ ký.”

“Ký cái gì?” Tôi mơ màng hỏi.

“Theo di chúc của Hàn tiên sinh, cô sẽ kế thừa một nửa tài sản của ông ấy, nhưng An tiên sinh từ chối nhận tài sản mà Hàn tiên sinh để lại cho ông ấy nên cô sẽ là người thừa kế toàn bộ số tài sản của Hàn tiên sinh.”

“Tại sao?” Tôi nhìn khuôn mặt tiêu tụy và buồn rầu của An Dĩ Phong.

“Tôi muốn mọi người biết rằng tôi không phải vì tiền mà giết anh Thần.”

“Ừ!” Hắn không cần chứng minh tôi cũng biết.

“Cô ký tên đi!”

“Tôi không ký.”

“Tại sao?”

“Tôi mà ký thì chứng tỏ anh ấy đã chết thật rồi.”

An Dĩ Phong hơi bực mình, nhét chiếc bút vào tay tôi, đặt tập tài liệu bên tay tôi: “Cô không ký thì anh ấy cũng không sống lại.”

“Tôi mệt rồi, muốn ngủ một lúc.”

“Ký xong hãy ngủ.”

Tôi vốn chẳng quan tâm đến tập tài liệu dày cộp, chỉ liếc tờ giấy kẹp trên cùng, viết rất ngắn gọn: “Nếu tôi gặp điều bất trắc, dù vì nguyên nhân gì, thì một nửa tài sản chuyển sang tên cho con gái của tôi - Hàn Thiên Vu, nửa còn lại sang tên An Dĩ Phong.”

Sau chữ ký bay bổng là dòng ghi ngày tháng, ngày 19 tháng 9 năm XX.

Nước mắt tôi tuôn rơi, thấm ướt tên của hắn. Làm sao tôi có thể quên ngày này, đó là ngày thứ hai sau khi tôi trao thân cho hắn, cũng là ngày tôi giờ dao trước ngực hắn. Có lẽ hắn muốn nói với tôi rằng nếu tôi muốn mạng của hắn thì hắn cũng không tiếc, cũng không trách tôi. Hắn hận là tôi lừa dối hắn hết lần này đến lần khác.

Bàn tay tôi run run, ký tên xong tôi không ngủ tiếp được nữa. Hàn Trạc Thần đã ra đi, cho dù tự lừa dối mình cũng không thay đổi được sự thật đó. Thứ cần đổi mặt vẫn phải đổi mặt. Luật sư thấy tôi ký xong, lại đưa một tờ giấy khác cho tôi, giải thích: “Hàn phu nhân, An tiên sinh muốn giúp cô lo liệu mọi việc, hy vọng cô ủy quyền cho ông ấy, để cho ông ấy bán toàn bộ số tài sản và cổ phần của Hàn tiên sinh chuyển thành tiền mặt gửi vào ngân hàng Thụy Sĩ để cô tiện sử dụng.”

“Ừm.”

Tôi chẳng nghĩ ngợi gì cả, chỉ biết ký tên. Ký xong tôi nói với An Dĩ Phong: “Tôi muốn đi thăm anh ấy.”

An Dĩ Phong đưa cho tôi một tờ giấy ăn: “Bác sĩ nói cô không thể bị kích động, vì đứa con, cô đừng đi nữa.”

“Thôi được!” Tôi gật đầu, nhìn tờ giấy ăn, chợt nhớ Hàn Trạc Thần từng tặng cho tôi món quà này. “An Dĩ Phong, tôi muốn có giấy ăn anh ấy từng mua cho tôi, những bông hoa nhỏ màu hồng, rất đẹp.”

“Được!” Hắn nhìn vệ sĩ bên cạnh. “Đi lấy đi!”

Cuộc đời đầy rẫy những chuyện nực cười, hắn tặng tôi giấy ăn hóa ra là để tôi lau nước mắt. Tôi ôm một bịch giấy ăn lớn khóc cả một ngày, mới phát hiện mọi chuyện đều là định mệnh. Vì hắn mà tôi đã nhiều lần dấn vật, mỗi lần tôi quyết tâm vứt bỏ thù hận thì hắn lại vứt bỏ tôi, nhưng tôi vẫn cứ ngu ngốc hết lần này đến lần khác...

Khóc một lúc nữa, rồi tôi lau nước mắt, nói với An Dĩ Phong: “Tôi muốn ăn.”

Hắn lập tức tiến đến hỏi: “Cô muốn ăn cái gì? Tôi lập tức cho người đi mua.”

“Thứ gì bổ dưỡng là được.”

Chưa đến một tiếng, trong phòng bệnh đã bày đầy đồ ăn, toàn là các thức ăn giàu dinh dưỡng.

Tôi ăn từng chút một, không nhớ đã ăn những gì, cũng chẳng biết mùi vị ra sao, chỉ biết những thứ đó có lợi cho thai nhi.

Đến đêm, đám vệ sĩ lui hết, chỉ có An Dĩ Phong ở lại. Hắn trầm tư suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi: “Tại sao lại tự tử? Anh Thần giết cả nhà cô, cô không hận anh ấy sao?”

“Hận, tận mắt chứng kiến cảnh bố mẹ, anh trai chết thảm thì sao tôi không hận được?”

“Vậy cô nên vui mừng.”

“An Dĩ Phong, anh nghĩ bây giờ tôi rất vui, phải không?” Tôi lấy ra một tờ giấy ăn, lau nước mắt. “Tôi biết tôi nói thế nào anh cũng sẽ không tin, tôi cũng không tin có người lại ngốc nghếch đến mức yêu kẻ thù không đội trời chung của mình... Nhưng tôi đã yêu, từ năm tôi mười lăm tuổi, anh ấy nói với tôi rằng tôi là của anh ấy... Trái tim tôi không ngừng dao động, có lúc hận nhiều hơn một chút, có lúc lại yêu nhiều hơn một chút... có lúc muốn gác tình yêu lại, có lúc muốn vứt bỏ hận thù nhưng đều không làm được. Tôi đi Anh, cuối cùng gác lại cả tình yêu và thù hận, trở về gặp anh ấy, biết rõ là chúng tôi sẽ không có kết cục tốt nhưng lại đi theo vết xe đổ!”

“Có thật là cô có thể vứt bỏ hận thù không?”

“Vứt bỏ hay không còn có ý nghĩa gì đây?” Tôi ôm giấy ăn, cuộn người trong chăn. “Tôi muốn ngủ một lúc, anh không cần phải ở đây mãi như vậy, tôi không sao.”

“Thôi được. Cô tỉnh dậy, tôi sẽ đưa cô đi gặp anh Thần.”

“Ừ!”

Hàn Trạc Thần là người đa nghi. Hắn cảm thấy bất cứ ai trên thế giới này đều có khả năng giết hắn, kể cả tôi, nhưng hắn tin một người chắc chắn sẽ không giết hắn, đó là An Dĩ Phong.

Đêm khuya tĩnh mịch, tôi nằm trên giường bệnh, nghe thấy tiếng nói chuyện rất nhỏ trong phòng vệ sinh, chưa bao giờ cảm thấy đau lòng đến như vậy.

“Anh yên tâm, em từ bỏ quyền thừa kế tài sản, cảnh sát sẽ không nghi ngờ em, nhiều lắm cũng chỉ cáo buộc em tội cản trở việc công...”

Giọng điệu của hắn xem ra có vẻ đắc ý, khoái trá, không còn chút tiêu tụy hay buồn rầu nào.

“Tiền à... Em đã bán toàn bộ sòng bạc và hộp đêm, cổ phiếu cũng bán cho các cổ đông khác rồi... Ừ, cô ấy đã ký tên, về mặt pháp luật không có vấn đề gì. Đúng rồi, em còn lén giữ lại mười triệu đô la...”

“Đúng, tiền mặt, ước tính đủ cho chúng ta tiêu mấy năm...”

Tôi ký tên rồi, ký vào những giấy tờ gì tôi hoàn toàn không nhớ nữa. Rốt cuộc đây là thế giới kiểu gì vậy? Tôi xuống giường, lặng lẽ bước ra khỏi phòng. Đêm tối mịt mùng, đôi chân trần của tôi run rẩy đứng trên phố, nhớ hắn biết bao, chưa bao giờ nhớ hắn đến vậy.

Một chiếc taxi dừng bên cạnh, tài xế hỏi tôi đi đâu.

Tôi nói: “Nghĩa địa.”

Ông ấy lập tức lái xe đi mất.

Lại có một chiếc xe dừng lại, nghe tôi nói đến nghĩa địa, do dự hồi lâu mới để tôi lên xe.

Tôi ngồi trên đám hoa cúc đã khô héo từ lâu, tựa lưng vào tấm bia mộ, giống như đang tựa vào ngực hắn, cảm thấy yên lòng.

“Em biết anh cô đơn”, tôi nói. “Em biết anh rất thất vọng về thế giới này, em cũng thế, nhưng không sao, có em ở đây cùng với anh rồi... Thần, bây giờ em mới hiểu, anh là người tốt, anh thực sự là người tốt, những người anh giết đều là những người đáng chết... Trái tim anh hiền hậu hơn ai hết, chỉ là hiện thực tàn khốc khiến anh trở nên lạnh lùng... Cả đời này anh trải qua quá nhiều bi thương, ông trời thật bất công, cũng không cho anh lấy mấy ngày yên bình...”

Bỗng một giọng nói vọng đến.

“Anh ấy thường nói cô lương thiện, trong mắt cô ai cũng là người tốt... tôi đã không tin, bây giờ thì tôi tin rồi! Cô yêu anh ấy, tình yêu đó còn sâu sắc hơn cả sự hận thù.”

Là giọng nói của An Dĩ Phong. Trong đêm tối tĩnh mịch ở nghĩa địa, nghe thấy giọng nói thế này thật vô cùng kinh sợ.

“Anh...” Bất giác tôi sát gấn lại bia mộ, tay ôm bụng.

An Dĩ Phong ngồi cạnh tôi. “Để tôi nói chuyện cùng cô nhé!”

“Không cần, tôi chỉ muốn một mình nói chuyện với anh ấy.”

“Để tôi kể cho cô một câu chuyện.”

“Tôi không muốn nghe.” Tôi nhìn ngó xung quanh, không có ai cả.

Hắn tươi cười, nói: “Khi cô ở Anh, tôi và anh Thần đến quán cà phê đối diện với khách sạn của anh ấy, vô tình đọc được câu chuyện này. Mẹ kiếp! Lúc đó sao mà thấy buồn cười thế, tôi đã nhin cười mà đọc cho anh ấy nghe...”

Một con nhím cô đơn thường đi dạo một mình bên bờ sông.

Dương liễu nhẹ nhẹ đung đưa theo gió, cành liễu phát phơ. Con nhím trẻ trung dừng lại nhìn bóng cây liễu dưới nước, nhìn bóng mình giữa dòng cỏ mà mê mẩn. Một con cá bơi đến, phá vỡ giấc mộng của nhím.

“Tại sao anh lúc nào cũng buồn bã?” Cá hỏi nhím. “Anh buồn bã ư?” Nhím mỉm cười hỏi lại.

Cá lặng lẽ nhìn nhím, nhẹ nhàng an ủi: “Em sẽ ủ ấm trái tim anh.”

Thượng Đế ơi, cá và nhím yêu nhau rồi!

Thượng Đế ơi, ông thấy cá và nhím yêu nhau bao giờ chưa?

Nhím nói: “Anh cần nhổ hết lông trên người anh, anh không muốn khi chúng ta ôm nhau sẽ làm em đau.”

Cá nói: “Không cần đâu, làm sao em có thể nhẫn tâm nhìn anh chảy từng giọt máu? Máu chảy ra từ tim em đấy!”

Nhím nói: “Vì anh yêu em, yêu không cần lý do gì cả.”

Cá nói: “Nhưng anh nhổ hết lông đi thì không phải là anh nữa. Em chỉ muốn anh được vui vẻ...”

Nhím nói: “Anh thà vì em mà xé tan mình...”

Nhím nhổ từng chiếc lông trên cơ thể, mỗi lần nhổ một cái là nhói đau cả con tim, và làm nhói đau cả con tim của cá.

Khi nhím nhổ hết lông trên người, cá ước ao được ôm nhím một lần nồng thắm, nó cố nhảy lên. Mỗi lần nhảy lên là một lần hy vọng, mỗi lần hy vọng lại là một lần đau khổ gục ngã.

Cá nói với Thượng Đế: “Làm thế nào để con có đôi chân? Con muốn đến bên người con yêu.”

Thượng Đế nói: “Con yêu, xin thứ lỗi vì ta bất lực, vì con vốn không có chân.”

Cá nói: “Chẳng lẽ con yêu sai rồi sao?”

Thượng Đế nói: “Tình yêu không bao giờ sai.”

Cá nói: “Làm thế nào để người con yêu được hạnh phúc?”

Thượng Đế nói: “Hãy ra đi!”

Cá kiên quyết bơi đi, trong hồ nước mênh mông, vẫy cá lấp lánh dần mất hút khỏi tầm nhìn của nhím.

Nhím hỏi: “Thượng Đế ơi, cá có nước mắt không?”

Thượng Đế nói: “Nước mắt của cá hòa vào dòng nước rồi.”

Nhím hỏi: “Thượng Đế ơi, yêu là gì?”

Thượng Đế nói: “Yêu là có lúc phải biết từ bỏ.”

Buồn cười ư?! Tôi úp mặt vào đầu gối khóc sụt sướt.

Anh ta lại hỏi tôi: “Cô có biết anh Thần nghe xong thì nói gì với tôi không?”

“Nói gì?”

“Cá sẽ không rời bỏ, cá sẽ quay trở lại vì nhím đợi nó. Tôi nói với anh Thần rằng cá và nhím thuộc hai thế giới khác nhau, Thượng Đế đã sắp đặt chúng không thể ở bên nhau. Anh Thần nói: “An Dĩ Phong, chúng ta là đàn ông, vận mệnh không nằm trong tay Thượng Đế mà nằm trong tay chúng ta!”. ”

“Anh đừng nói nữa!”

“Sau đó càng hay hơn đây!”

“Tôi không muốn nghe nữa!” Tôi thực sự không chịu được rồi, còn nghe nữa thì tôi điên mất. “An Dĩ Phong, cho tôi mượn điện thoại, tôi muốn gọi điện.”

Anh ta đưa điện thoại cho tôi. Tôi cầm lấy, nhanh chóng bấm dãy số quen thuộc, cũng như lần trước, nhẹ nhàng nói với hắn những điều tôi muốn nói: “Thần, em không tham lam, em chỉ muốn được ở bên anh, không thể ngày ngày nhìn thấy anh, thì nhìn từ xa cũng được, anh không muốn em gặp lại anh thì em sang Anh cũng được, tại sao anh lại chết?... Em đã bơi về rồi tại sao anh không đợi em?... Không phải là đã nói không bao giờ xa nhau ư?... Em rất nhớ anh... Trái tim em đau lắm, không chịu nổi nữa rồi, em phải làm thế nào đây? Anh nói cho em biết em phải làm thế nào đây?”

Tôi khóc, khóc rất lâu rồi mới phát hiện ra điện thoại không truyền đến những âm thanh đáng ghét mà rất im lặng, im lặng đến mức có thể nghe thấy hơi thở gấp gáp.

“Thần...” Tôi áp điện thoại vào tai. “Thần!”

“Thiên Thiên...”

Tôi nhỏ nhẹ hỏi lại: “Có phải anh không?”

“Anh yêu em!”

Tôi không nói nên lời nữa, nước mắt lại tuôn rơi. Niềm vui quá đột ngột, tôi không dám tin, không còn biết đâu là mộng, đâu là hiện thực nữa.

“Anh vẫn còn sống, lần này... anh không vứt bỏ em.”

“Đã có chuyện gì vậy? Anh ở đâu?”

“Anh vừa mới lấy được hộ chiếu của Thái Lan, đang đến Indonesia, bố dượng anh đang đợi anh, ông ấy đã giúp anh chuẩn bị hộ chiếu sang Australia. Đợi sắp xếp ổn thỏa mọi việc ở Australia, anh sẽ về đón em đi. Chúng ta bắt đầu lại từ đầu.”

“Tại sao không nói với em? Anh có biết em... em...”

“Anh biết...” Hấn nói khẽ. “An Dĩ Phong nói với anh lúc em ngủ cứ giữ chặt tay nó không buông...”

Tôi không kìm nén nổi, khóc to: “Em hận anh, em hận anh!”

“Đều là anh không tốt, anh để nó giúp anh nhưng điều kiện duy nhất của nó là giấu em. Nó nói rằng nếu không để cảnh sát nhìn thấy cảnh em đau khổ, tuyệt vọng thì họ sẽ không tin anh đã chết.”

“Anh ta đâu có định thế, anh ta chỉ muốn biết em có đau khổ vì anh không thôi!”

“Bị em phát hiện rồi... Thực ra, bọn anh đánh cược, anh nói em nhất định sẽ khóc lóc khổ sở, An Dĩ Phong nói em nhất định sẽ vui mừng...” Giọng nói của hấn thoáng chút ngập ngừng. “Sau đó nó nói với anh rằng em không khóc, không rơi giọt nước mắt nào... Em như điên dại, cứ muốn nhảy từ tầng mười hai xuống, nói rằng anh đang đợi em. Nếu nó không kịp thời ngăn em lại... thì nó sẽ nhảy theo em...”

Tôi nhìn An Dĩ Phong đang ngược đầu nhìn sao, rất muốn cười nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“Em còn tưởng... anh ta đã giết anh!”

“Sao có thể thế được? Giết anh thì sau này còn ai cùng nó luyện võ nữa.”

Lúc bấy giờ tôi mới nhớ đến cuộc nói chuyện qua điện thoại, hóa ra An Dĩ Phong gọi điện cho hấn. Họ đã bàn bạc kỹ lưỡng về việc rời khỏi nơi này, dùng cách chết giả để chuyển tài sản, còn để một nửa tài sản mà An Dĩ Phong được hưởng chuyển sang tên tôi một cách hợp lý. Vậy là họ có thể đến Australia để hưởng thụ cuộc sống tự do tự tại nửa phần đời còn lại. Khiến tôi đau khổ, dằn vặt bao nhiêu ngày nhưng hấn vẫn sống thì tôi có đau khổ bao lâu nữa cũng chẳng sao...

“Thần, vậy khi nào em được gặp anh?”

“Một thời gian nữa, đợi em hồi phục sức khỏe rồi về Anh tiếp tục học, anh sắp xếp ổn thỏa bên này xong thì sẽ để bố dựng đón em sang.”

“Vâng, em nhớ rồi!”

“Sau này khi nào nhớ anh, em có thể gọi số này. Anh sẽ mở máy 24/24, sẽ không để em nói chuyện với chiếc điện thoại không liên lạc được nữa đâu...”

“Thần...”

“Chăm sóc tốt cho bản thân, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại!”

“Em yêu anh!”

Hồi lâu không nghe thấy tiếng gì, tôi tưởng hấn đã tắt máy, tôi đang định tắt máy thì nghe hấn nói: “Anh rất nhớ em...”

Chúng tôi không nói gì thêm nữa, chỉ nghe thấy hơi thở của nhau thôi cũng cảm thấy vui sướng đến vậy!

Điện thoại của hấn không có tín hiệu, có lẽ hấn đã rời khỏi Thái Lan.

Tôi luyến tiếc tắt máy, luôn có cảm giác hấn quên việc gì đó quan trọng, đang vắt óc suy nghĩ thì An Dĩ Phong chỉ tấm bia hỏi tôi: “Cô còn định ở đây tiếp tục nói chuyện với anh ấy nữa không?”

Tôi đứng dậy, nhận ra nghĩa địa này thật lạnh lẽo, u tối. “Lạnh quá, tôi phải về rồi!”

Nhìn thấy tôi đi chân trần, hấn lắc đầu, cúi xuống trước mặt tôi: “Nào, tôi cõng cô.”

“Ừm.”

Lưng của hắn rất rộng, chiếc áo sơ mi đen hắn mặc thật đẹp, bắp thịt săn chắc và ấm áp.

Tôi áp người vào lưng hắn, chợt nhớ ra Hàn Trạc Thần quên việc gì: “Ồ! Tại sao anh ấy không hỏi về con của chúng tôi?”

“Là vì tôi vẫn chưa nói với anh ấy.”

“Tại sao?”

“Nếu để anh ấy biết, có lẽ sẽ để cô mua vé máy bay ngày mai đi Australia luôn.”

“Thật không? Sớm biết vậy thì lúc nãy tôi đã nói với anh ấy”, tôi nói đùa.

“Anh ấy rất yêu cô.” Hắn nói với giọng chân thành hiếm có. “Vì tình yêu của anh ấy, cô hãy trút bỏ nỗi hận.”

Tôi ôm chặt lấy vai hắn, chân thành nói: “An Dĩ Phong, cảm ơn anh! Qua lần này, tôi đã hoàn toàn trút bỏ được nó rồi!”

“Qua lần này tôi cũng tin cô yêu anh ấy!”

Ra khỏi nghĩa địa, anh ta cõng tôi về phía xe của hắn. Trên con đường vắng vẻ không một bóng người, chỉ có chiếc xe của hắn dừng lại bên đường.

Tôi cười hỏi: “Có người con gái nào nói anh là người đàn ông tốt chưa?”

Lưng hắn bỗng cứng lại, hắn không trả lời.

“An Dĩ Phong, anh là một người đàn ông tốt.”

“Những người đàn ông đối tốt với cô một tí là cô đều cho rằng họ tốt?”

“Vậy trong những người con gái anh gặp có người nào tốt không?”

Bàn tay hắn đang định mở cửa xe bỗng khựng lại, hắn không trả lời, im lặng đưa tôi vào trong xe, giúp tôi thắt dây an toàn.

Lúc hắn ngồi vào xe, khởi động xe, tôi lại nói: “Đợi chúng tôi đến Australia rồi, để tôi giới thiệu một cô gái tốt cho anh làm quen nhé!”

“Cô tha cho tôi! Con gái cần tôi xếp hàng dài, sao tôi có thể chỉ vì một ngôi sao mà vứt bỏ cả bầu trời...”

“Anh nói cũng đúng.”

Đèn đường cô độc kéo dài và xa tít trên con đường khúc khuỷu, nhìn xa xa trông giống một dải cầu vồng.

“Anh xem có giống cầu vồng không?” Tôi chỉ về phía trước hỏi.

Hắn dừng xe, tắt máy, nhìn đèn đường phía xa hồi lâu.

“Anh không sao chứ?” Tôi hỏi.

“Trước đây có một người con gái từng nói rằng tôi là một người đàn ông tốt nhưng tôi đã làm cô ấy bị tổn thương...”

“...”

Tôi im lặng lắng nghe.

“Năm năm trước, tôi từng cầm vé máy bay ngồi ở sân bay cả tối, cuối cùng không đi tìm cô ấy.”

“Tại sao?”

“Cô ấy đã lấy chồng, có con, tôi không muốn làm cô ấy khó xử.”

“Có phải là nữ cảnh sát đó không?”

“Cô biết ư?”

“Lúc nhỏ tôi nghe Thần từng kể chuyện, khi đó tôi vẫn nghĩ tình yêu giữa ông trùm xã hội đen với một nữ cảnh sát chắc chắn rất lãng mạn.”

“Lãng mạn! Mẹ kiếp, lãng mạn chết đi được!”

Khi hắn nói câu này, khuôn mặt đầy vẻ lưu luyến.

“Cá sẽ bơi về vì nhím đang đợi nó.”

Hắn nở nụ cười chế nhạo, khởi động xe. “Đúng vậy!!! Ôm con nhím nhỏ chờ đợi...”

“Cũng tốt mà! Cá nói: Anh vẫn yêu em.”

Nhím nói: “Nhưng em đã có con...”

Cá nói: “Anh không để bụng.”

Nhím nói: An Dĩ Phong cười lạnh lùng. “Nhưng bố của con em để bụng.”

Tôi cười, mấy ngày qua, bây giờ tôi mới cười vui vẻ như vậy và cũng phát hiện An Dĩ Phong hài hước hơn Hàn Trạc Thần.

Trên đường về, chúng tôi nói rất nhiều chuyện, hẳn nói nhiều hơn Hàn Trạc Thần, lại hài hước. Nói chuyện với hẳn không cảm thấy trời tối cũng không cảm thấy đường xa.

“Các anh làm như vậy có được không?” Tôi lo lắng hỏi. “Có thể giấu cảnh sát không?”

“Có giấu được cảnh sát hay không không còn quan trọng nữa rồi, quan trọng là anh Thần đã xuất cảnh. Gần đây, ngoài tội phạm tham ô, cô đã nghe có mấy tội phạm bị dẫn độ được về nước chưa?”

Tôi lắc đầu, quả là chưa nghe bao giờ, ngoại trừ những người nhập cảnh trái phép bị đưa về.

“Cô thử nghĩ mà xem, họ bỏ ra bao nhiêu tiền của, sức lực, vật chất, cả thế giới truy tìm kẻ đào tẩu, không chừng còn mất mạng mấy cảnh sát, vất vả, cực nhọc mới bắt được phạm nhân về, không những phải nhốt vào tù, cho ăn cho uống, mà còn phải tăng cường quản thúc. Đây chẳng phải là tự thêm việc ư? Cho nên chỉ khi nào có thể truy thu lại số tiền khổng lồ, nếu không họ sẽ không huy động đến cảnh sát hình sự quốc tế để bắt tội phạm... Và lại, anh Thần vốn không phải tội phạm, nói đúng ra cũng không phải nghi phạm, kể cả những cảnh sát ăn no ngủ mỡ điều tra ra là anh Thần giả chết cũng không có quyền bắt anh ấy vì muốn tìm một thế giới riêng sống những tháng ngày bình yên đâu phải là phạm tội!”

“Nhưng nhờ đâu họ tìm ra cái gì đó thì làm thế nào?”

“Cô đừng nghĩ cảnh sát chuộng chính nghĩa đến như vậy. Cô tưởng những cảnh sát cấp cao kiểm tra anh Thần là để diệt trừ cái ác? Họ ngứa mắt với thái độ của chúng tôi, càng không muốn thế lực xã hội đen tiếp tục bành trướng khiến họ mất mặt. Bây giờ anh Thần “chết” thậm như vậy, bán toàn bộ số tài sản cũng coi như giữ thể diện cho họ rồi. Lúc này họ không muốn điều tra cái chết của anh Thần là thật hay giả mà bắt đầu giải quyết đến tôi.”

“À! Vậy anh định làm thế nào?”

“Rất đơn giản, lấy tiền chia cho anh em coi như phụ cấp thôi việc, phần còn lại ủng hộ Hội Chữ thập đỏ. Sau đó, tìm một bãi biển có phong cảnh đẹp, gieo mình xuống biển... Có lẽ họ sẽ nói tôi sợ tội mà tự sát.”

“Đơn giản thế sao?”

“Đúng vậy, vì sợ tội lần trốn thì phải đem theo tiền.”

“Tôi hiểu rồi, các anh có sống hay không họ không quan tâm, họ chỉ muốn các anh biến mất rồi nhờ dịp này chấn chỉnh giới giang hồ.”

“Họ chán chính thì càng tốt, khỏi phải để đám giang hồ nhàn rỗi lại làm phiền chúng ta.” An Dĩ Phong tựa vào ghế, thở dài. “Nhiều năm qua tôi phải bỏ công bỏ sức giúp cảnh sát quản lý xã hội đen, duy trì an ninh trật tự trong cái xã hội ấy. Họ đã không trao tặng phần thưởng, huân chương an ủi tôi mà còn thấy tôi chướng mắt, thế thì để họ tự đi mà quản, tôi cũng về hưu, ra nước ngoài dưỡng lão, sống những ngày tháng ung dung tự tại.”

Nghe ra oan ức quá nhỉ?

Ngẫm nghĩ lại thì cũng đúng là oan ức, đáng lý phải tặng cho hắn một huân chương an ủi vì đã lao tâm khổ tứ.

Nghe anh ta nói xong, tôi không còn nơm nớp lo sợ nữa, bỗng nhớ ra một vấn đề, thắc mắc từ lâu: “Đúng rồi, anh có thể nói cho tôi biết lúc mười tám tuổi Thần như thế nào không?”

“Anh Thần ư?...” Khi An Dĩ Phong hồi tưởng lại quá khứ, vẻ mặt tươi cười. “Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy, mới nhìn đã biết là một người tài đức vẹn toàn, nói chuyện không vắng một từ bậy bạ nào, rất lịch sự. Trước khi đi ngủ còn học thuộc lòng từ mới tiếng Anh, buồn cười chết đi được. Tôi hỏi anh ấy thích học như vậy sao còn gia nhập xã hội đen? Anh ấy nói thích tìm cảm giác mạnh.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó... chúng tôi học cách hút thuốc, uống rượu, chém người... chúng tôi còn ở cùng một phòng, làm gì cũng có nhau, ngay cả việc cùng thay đổi, thay đổi đến mức không nhận ra mình nữa! Mấy năm sau, một buổi tối, tôi hỏi anh ấy tại sao lại gia nhập xã hội đen? Anh ấy nói vì một người, lúc còn nhỏ nhìn người ấy chịu khổ mà bất lực, lớn lên rồi, tưởng rằng có thể làm gì đó cho người ấy nhưng lại làm sai. Vì người ấy, anh ấy đã đi vào con đường cùng, quay đầu lại thì đến cả việc gặp mặt lần cuối cũng không được...”

An Dĩ Phong nhìn tôi một cái, lắc đầu ngao ngán nói tiếp: “Tối hôm đó tôi muốn đâm cho anh ấy một cái, tuyệt giao với anh ấy. Nghe anh ấy nói vậy, vốn muốn trách anh ấy thất tín bội nghĩa nhưng không nói được nữa. Anh ấy bất chấp cả tính mạng gia nhập xã hội đen, giúp cảnh sát làm bao nhiêu việc, đã không được đền đáp thì thôi, lại còn đem hết tiền bạc giúp bố dựng thẳng chức. Tôi thấy con người sống kiểu như vậy mới thật bi thương.”

“Đúng vậy, thật bi thương!”

“Bi thương hơn nữa là có tình cảm thật, toàn tâm toàn ý yêu một người con gái, mà mẹ kiếp, lại là kẻ thù của mình!”

Tôi ngược nhìn bầu trời đêm, lần này tôi không chăm chú nhìn sao nữa mà nhìn cả bầu trời, ông trời đã không công bằng với hắn, rất tàn nhẫn là đằng khác! Vậy mà tại sao tôi không thể công bằng với hắn, đối với hắn tốt hơn?

Mọi thứ không nằm ngoài dự đoán của An Dĩ Phong, cảnh sát cố tình truy cứu hấn đến cùng. Sáng sớm hôm sau, cảnh sát đến đưa hấn đi, đã hơi hai mươi tư tiếng đồng hồ mà hấn vẫn chưa trở về.

Tôi lo lắng nhìn đồng hồ, ngồi dậy, đi ra phía cửa sổ nhìn xung quanh, rất sợ hấn đi rồi không bao giờ trở về.

“Hàn phu nhân.”

Tôi quay đầu lại nhìn, cô cảnh sát mặc cảnh phục đang đứng bên giường tôi. Cô ta khoảng bốn mươi tuổi, ánh mắt vô cùng sắc bén, vừa nhìn đã biết sẽ không dễ đối phó.

Tôi vuốt vuốt bụng, lấy lại tinh thần: “Có việc gì sao?”

“Chúng tôi đang điều tra vụ án của Hàn Trạc Thần, xin cô phối hợp một chút.”

“Mời ngồi.” Tôi bung cốc trà an thai vừa rót để trên bàn lên, uống một ngụm.

Cô ta lướt nhìn một lượt đồng thuốc bỏ để trong phòng, giọng điệu cũng dịu đi đôi chút: “Tôi có thể hỏi một chút không, tình cảm vợ chồng giữa cô và Hàn Trạc Thần thế nào?”

“Rất tốt!”

“Vậy tại sao kết hôn chưa được một tháng, cô lại ra nước ngoài, ở riêng suốt hai năm trời?”

Câu hỏi này còn sắc bén hơn cả câu hỏi của đám phóng viên, nhưng đối với phóng viên chỉ cần một câu: “Không thể trả lời” là đủ rồi. Câu hỏi của cảnh sát, bắt buộc phải trả lời, mà còn phải trả lời thành thật, một chút mập mờ cũng không được.

Tôi nhìn sắc mặt của cô ta, quyết định trả lời đúng sự thật: “Vì giữa chúng tôi có chút hiểu lầm.”

“Hiểu lầm gì?”

“Anh ấy nghi ngờ tôi yêu người đàn ông khác, không cho phép tôi ra ngoài. Một hôm, người đó muốn đưa tôi rời khỏi, trong lúc giằng co, tôi không cẩn thận ngã xuống cầu thang, bị sảy thai.” Tôi cúi đầu uống một ngụm trà lớn, kéo chần che bụng. “Anh ấy không tha thứ cho tôi, còn không cho phép tôi bước vào cửa chính.”

Cô ta nhìn chằm chằm tôi một lúc rồi mới cúi đầu ghi chép thật nhanh, viết xong, cô ta lại hỏi: “Cô cùng chàng trai đó đến Anh?”

“Tôi cùng anh ấy đến Anh để điều trị vết thương ở chân, sau khi chữa khỏi, tôi ở lại học, không tin, cô có thể điều tra.”

“Vậy tại sao cô lại trở về?”

“Tôi ký hợp đồng với công ty giải trí, trở về để thu một bản nhạc. Tôi và Thần gặp nhau trong một bữa tiệc, giải thích rõ mọi hiểu lầm rồi mọi việc lại tốt đẹp.”

Cô ta ngẩng lên khỏi sổ ghi chép, nhìn vào mặt tôi, tôi có thể nhận ra cô ta cố tỏ ra không quá coi thường tôi: “Cho nên cô kết thúc mối quan hệ nhập nhằng với Mạnh Huân của công ty giải trí?”

“Tôi!” May mà tâm trạng tôi không tệ, nếu là hai ngày trước, có lẽ tôi đã bị cô ta làm cho phát điên. Tôi lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Việc này có liên quan đến vụ án không?”

“Hàn phu nhân, xin cô thành thật trả lời tôi, cô trở về bên Hàn Trạc Thần, có phải có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ không?”

“Tôi không hiểu ý cô.”

“Ý tôi là Hàn Trạc Thần có từng ép buộc cô không?”

Bây giờ tôi mới nhận ra không chỉ sức tưởng tượng của cánh phóng viên phong phú mà sức tưởng tượng của cảnh sát càng khác thường, tôi giận dữ nói: “Không có! Từ lúc chín tuổi tôi đã ở bên anh ấy, anh ấy đối với tôi so với con đẻ còn...”

Tôi bỗng dừng lại bởi trong đầu thoáng hiện lên một cảnh máu tanh.

Tôi che mặt, cố kiềm chế sự kích động, bắt mình nhớ lại sự bảo vệ chu đáo của hân dành cho tôi, còn cả chiếc ô trong suốt trong ngày mưa nọ, những lời hân nói trong bệnh viện, sự trùng phùng của chúng tôi, đêm đầu tiên tuyệt đẹp của chúng tôi, con của chúng tôi...

Tôi lấy tờ giấy ăn màu hồng nhạt lau đi những giọt nước mắt nơi khóe mắt, nói tiếp: “Tôi rất yêu anh ấy, anh ấy là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này.”

Cô ta gật đầu, hỏi tiếp: “Mấy ngày nay, tại sao An Dĩ Phong bảo vệ cô không rời nửa bước, hai người đã nói những gì, làm những gì?”

Tôi cố kiềm chế cơn kích động muốn hất cốc trà trong tay vào mặt cô ta: “Là do Thần nhấn nhủ An Dĩ Phong chăm sóc tôi thật tốt. Anh ta sợ tâm tình tôi không ổn định mà nghĩ quần nên mới không rời nửa bước.”

“Vậy cô biết An Dĩ Phong bao lâu rồi? Hai người rất thân thiết ư?”

“Quen biết đã lâu nhưng chúng tôi chỉ gặp mặt vài lần, anh ta không có thiện cảm với tôi.”

“Anh ta không có thiện cảm với cô?” Hình như cô ta nhớ tới chuyện gì đó quan trọng, đột nhiên hỏi: “Cô thấy quan hệ giữa anh ta và Hàn Trạc Thần thế nào?”

“Đương nhiên là rất tốt, họ ở cạnh nhau khi chưa đầy mười tám tuổi, cùng nhau học hút thuốc, cùng nhau học uống rượu, cùng trọ một nhà, như hình với bóng... Họ đồng cam cộng khổ, vào sinh ra tử hai mươi năm trời cho đến ngày hôm nay, quan hệ sao có thể không tốt?”

Nhìn bọn họ trong bộ cảnh phục, tôi càng lúc càng thấy chướng mắt: “Cảnh sát các người rốt cuộc có thể làm được gì? Có người tận mắt nhìn thấy cả gia đình người ta chết thảm thì các người không hề hỏi. Thần đã được hỏa táng rồi mà ngày nào các người cũng điều tra, cô tưởng tôi không biết chắc, các người đã sớm muốn anh ấy chết... Các người muốn điều tra hung thủ? Hay là muốn bắt An Dĩ Phong?!”

“Thiên Thiên!” Một chàng trai tác phong nhanh nhẹn bước về phía tôi, giọng nói nhẹ nhàng, anh ôm lấy vai tôi, an ủi: “Thiên Thiên, em đừng kích động.”

“Anh Tiểu Cảnh?” Tôi kinh ngạc nhìn Tiểu Cảnh như mới từ trên trời rơi xuống. “Sao anh lại tới đây?”

“Anh vừa biết chuyện của ông ấy, anh sợ em nghĩ quẩn...”

“Em không sao.” Tôi vô thức sờ bụng mình, cười nói: “Em đã mang thai đứa con của anh ấy. Anh Tiểu Cảnh, lần này em nhất định sẽ chăm sóc cho đứa bé thật tốt.”

Anh cầm lấy tay tôi, dịu dàng xoa đầu tôi: “Anh cũng sẽ chăm sóc cho hai mẹ con thật tốt.”

“Không...” Tôi vừa định nói “không cần” thì liếc nhìn cô cảnh sát đang im lặng quan sát, liền nói: “Ừ, vậy anh giúp em mua vé máy bay, em muốn đi Anh. Em không muốn lưu lại nơi đã khiến em đau lòng, thất vọng này nữa!”

“Được, anh sẽ đưa em đi!” Anh xoay người nói với cô cảnh sát: “Xin lỗi, tôi nghĩ cô ấy cần nghỉ ngơi... Cô ấy không bình tĩnh được như vẻ bề ngoài đâu. Thiên Thiên từ nhỏ đã như vậy, đau khổ tột cùng cũng không để người khác biết mà vẫn luôn mỉm cười nói rằng cô ấy không sao.”

Cô ta đứng dậy, nhìn tôi rồi lại chăm chăm nhìn Cảnh: “Anh chính là Mục Cảnh? Là cậu bé Hàn Trạc Thần nhận nuôi năm đó?”

“Đúng!”

“Tôi hiểu rồi! Những gì cần hỏi tôi cũng đã hỏi. Xin lỗi Hàn phu nhân, làm phiền cô nghỉ ngơi rồi.”

“Tôi hy vọng những gì nên hỏi cô cũng đã hỏi rồi”, tôi nói.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không làm phiền cô nữa đâu.”

“Cảm ơn...”

Sau khi cô ta rời khỏi, tôi mới để ý thấy sắc mặt của Cảnh không được tốt lắm, trông hơi mệt mỏi, có lẽ do奔波 trên đường.

Anh xuất hiện rất đúng lúc, khiến mọi nghi ngờ của người khác được hóa giải.

Tam giác tình yêu giữa cha nuôi, con trai nuôi và con gái nuôi khiến người khác suy đoán và tưởng tượng, nhưng kết cục vẫn là cha nuôi gặp bất hạnh, anh trai, em gái thanh mai trúc mã đến nước khác tiếp tục cuộc sống, thật quá hợp lý rồi.

Khi tôi cùng Cảnh rời khỏi, ngay cả chị Thu cũng ôm tôi nói: “Thiên Thiên, đây là ý trời!”

“Ý trời...”

Tôi nghĩ tới lời nói của Hàn Trạc Thần: “Chúng ta là đàn ông, vận mệnh không nằm trong tay Thượng Đế mà nằm trong tay chúng ta!”

Ý trời khiến nhím và cá không thể yêu nhau, chúng phải xa nhau sao?

Ý trời khiến chúng tôi yêu và hận, chúng tôi sẽ không thể ở bên nhau sao?

Tôi vẫn muốn thử lại lần nữa!

Đến Anh chưa được bao lâu, tôi được nghe một tin không lấy gì làm bất ngờ lắm. An Dĩ Phong mất tích một cách kỳ lạ, trước khi mất tích, hắn phân tán toàn bộ gia tài bạc triệu...

Thế nhưng, tính cách của An Dĩ Phong quả là khiến người ta không nói được lời nào, ngay cả biến mất cũng khoa trương.

Chuyện mất tích của hắn cũng có vô số tin đồn khác nhau.

Tin tức của nhà nước là, cảnh sát nắm được chứng cứ xác thực về việc An Dĩ Phong mưu sát Hàn Trạc Thần, rất có thể hắn sợ tội mà tự sát, sống chết không rõ.

Tin đồn trong người dân là, người cuối cùng tận mắt nhìn thấy An Dĩ Phong ngồi bên bờ biển từ sáng đến sẩm tối, nhưng rất nhiều người không tin An Dĩ Phong sẽ tự sát, họ cho rằng chắc hắn đã chạy trốn.

Có tin còn khoa trương hơn khiến tôi kinh hãi như bị sét đánh. Tường tận câu chuyện là như thế này.

Hôm nay, tôi thấy trong người hơi khó chịu nên không đi học. Tôi gọi điện cho chị Thu, lại nói về chuyện An Dĩ Phong mất tích.

Tôi hỏi: “Gần đây có tin tức gì mới không?”

“Thiên Thiên, chị mới nghe được một tin đồn giết gân, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt...”

“Vâng!” Tôi tựa người vào gối, ngồi cho vững.

“Có người nói An Dĩ Phong tự tử vì tình đấy!”

“Tự tử vì tình?”

“Chị nghe một người bạn nói, trước đây An Dĩ Phong và... Thôi vậy, chị nói với em tin đồn khác thì hơn. Có người nói anh ta và chồng em tìm một chốn không người ở ẩn, sống những tháng ngày như thần tiên.”

“Ôi! Tưởng tượng hay nhỉ? Em còn muốn nghe phần đầu kia, bọn họ nói An Dĩ Phong và Thần có chuyện gì?”

“Có lẽ em không nên hỏi.”

“Em chỉ tò mò, sẽ không cho là thật đâu.”

“Cũng không có gì, chỉ là có chút mờ ám. Em cũng biết tình cảm của họ rất tốt, đương nhiên dễ khiến người ta hiểu lầm. Hơn nữa, bọn em kết hôn hai năm, ở riêng hai năm. Hai năm đó, Hàn Trạc Thần thường xuyên ra vào nhà An Dĩ Phong... Sau khi em quay về, tình cảm nồng nàn của anh ta dành cho em ai ai cũng thấy. Nghe nói, vào buổi tối cái ngày mà anh ta gặp chuyện không may có xảy ra tranh chấp với An Dĩ Phong, có khả năng liên quan đến em...”

“Chị đừng có nói với em, em là người thứ ba đấy nhé!”

Tôi nhớ lại vẻ mặt của cô cảnh sát khi nghe tôi nói An Dĩ Phong không có thiện cảm với tôi, rồi nhớ lại từ mà tôi đã dùng để nói đến tình cảm của bọn họ, âu sầu ảo não, cào cào tóc.

Cô ta không làm phóng viên thì đúng là phí phạm nhân tài.

Chị Thu tưởng tôi bị kích động, vội khuyên nhủ: “Thực ra em đừng quá để bụng, An Dĩ Phong biến mất quá đột ngột, mọi người rồi rồi tự nhiên khó tránh khỏi nghĩ lung tung.”

“Bọn họ cho rằng tức giận giết Hàn Trạc Thần, An Dĩ Phong cũng không muốn sống nữa, nên mới phân phát tài sản của mình cho người khác rồi nhảy xuống biển tự vẫn.”

“Thiên Thiên, dù sao em cũng đừng cho là thật.”

“Làm sao em biết được có phải là thật hay không?”

Tôi chỉ thấy trong nhiều tin đồn như vậy, tin này hợp logic nhất, kín kẽ nhất.

Hai năm tôi ở Anh, Hàn Trạc Thần thường xuyên ra vào nhà An Dĩ Phong? Tôi lại nghĩ tới vẻ mặt quái dị của vệ sĩ khi thấy tôi quần áo không chỉnh tề.

“Chị Thu, em có chút việc, hôm khác lại nói chuyện nhé!”

Dập điện thoại, tôi liền gọi cho Hàn Trạc Thần.

Điện thoại đổ vài hồi chuông, đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở có phần gấp gáp của hắn: “Thiên Thiên, có việc gì sao?”

“Không có việc gì thì không thể gọi sao?”

“Không phải, anh nhớ là mười phút trước em vừa dập máy.”

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, còn chưa đến mười phút: “Anh đang làm gì thế? Hình như rất mệt.”

“Đang đấu võ với An Dĩ Phong, lâu lắm rồi không vận động...”

Đấu võ? Sao tôi nghe không giống như vậy?

Người ta nói phụ nữ mang thai thường đa nghi, thật đúng là không có cảm giác an toàn.

“Thần, còn bao lâu nữa em mới được gặp anh?”

“Đợi thêm một tháng nữa, hiện tại anh không dám chắc còn có người theo dõi em hay không. Hơn nữa, bên này anh vẫn chưa thu xếp ổn thỏa, đợi anh thu xếp xong, sẽ đưa em sang.”

“Còn lâu như vậy à! Mình em ở Anh, rất nhớ anh đấy.”

“Không phải em từng ở Anh hai năm rồi sao?”

“Bây giờ không giống thế!” Tôi sờ bụng mình, quyết định sử dụng chiêu cuối cùng. “Trước đây là một người nhớ, bây giờ là hai người nhớ.”

“Hai người? Ý em là...”

“Con trai của anh rất muốn nhìn thấy cha nó...”

“Con trai?” Tôi còn chưa nói hết, hắn lập tức nói: “Em thu dọn chút đồ đạc đi, ngày mai anh cho người cầm hộ chiếu mới sang đón em!”

“Ngày mai?”

“Đúng.”

Tiếp đó, tôi nghe thấy tiếng Hàn Trạc Thần gầm nhẹ trong điện thoại: “An Dĩ Phong, chú đừng nói với anh là chú không biết!”

“Em không biết, em chẳng biết gì cả!”

Dập máy xong, tôi lập tức đi thu dọn đồ đạc. Tôi còn viết cho Cảnh một bức thư, tôi viết cho anh ấy: Tôi đến một nơi không ai biết tôi để bắt đầu lại từ đầu, như vậy mới có thể khiến bản thân quên đi một số người và một số việc.

Tôi hy vọng khi gặp lại anh, bên cạnh anh có một cô gái tốt đáng để anh quý trọng!

...

Cuối cùng tôi đã đến Australia mệnh mông rộng lớn.

Vừa mới xuống máy bay, tôi vội vàng nhìn xung quanh, giữa đám người ngoại quốc cao to, An Dĩ Phong vận đồ màu trắng vẫn nổi bật như xưa.

Tôi chạy về phía hắn, không cam lòng liếc nhìn xung quanh hắn: “Thần đâu? Sao lại không tới?”

“Anh ấy muốn dành cho cô một bất ngờ.”

“Lần này không phải là tang lễ chứ?”

“Đương nhiên không phải.”

Xe chạy trên đường cao tốc hơn năm tiếng đồng hồ, trời tối mới dừng lại trước cửa một nhà thờ.

Tôi đẩy cửa bước vào, bản *Hành khúc đám cưới* vang lên.

Trong giáo đường không ánh sáng, giữa hai hàng nến lung linh là một con đường nhỏ rải đầy cánh hoa hồng.

Dưới ánh nến đu đưa, hoa hồng nhuốm ánh vàng.

Tôi đi trên những cánh hoa hồng, đi đến cuối con đường...

Chiếc bánh ga tô cắm nến được đẩy ra, trong bóng đêm, Hàn Trạc Thần với âu phục màu trắng vô cùng bắt mắt.

Tôi lao đến ôm lấy hắn, nước mắt chảy ròng lên ngực hắn...

Đột nhiên, toàn bộ giáo đường vụt sáng.

Cảnh sát Vu và An Dĩ Phong ngồi trên ghế, nhẹ nhàng vỗ tay, đó là tiếng vỗ tay chân thành nhất mà tôi từng được nghe...

Hàn Trạc Thần rút ra một chiếc nhẫn kim cương hình hoa loa kèn nhện đỏ rồi đeo lên ngón tay tôi.

Tôi vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhìn chiếc nhẫn kim cương, cuối cùng đã rõ vì sao năm ấy tôi tìm trong thùng rác rất lâu mà không tìm thấy chiếc nhẫn này.

“Em có bằng lòng lấy anh không? Từ hôm nay em sẽ là người vợ duy nhất trong cuộc đời anh, cho dù gian khổ, tai nạn, bệnh tật hay cái chết, anh đều nắm chặt tay em, cùng nhau vượt qua. Anh sẽ tin em suốt đời, tôn trọng em, trung thành bảo vệ em...”

“Em...” Tôi cảm động đến bối rối, không nói nên lời.

Hắn cúi đầu hôn lên môi tôi, nụ hôn thật dài, ánh đèn chợt tắt, chỉ còn ánh nến trên chiếc bánh ga tô đang đưa, uyển chuyển...

Hôn đến khi chúng tôi đều cảm thấy mình như bị thiêu đốt, hắn buông tôi ra, cười hỏi: “Bằng lòng lấy anh không?”

“Anh có thể nói lại những lời hỏi nãy một lần nữa không, em nghe chưa đủ.”

“Những lời quan trọng như thế, cả đời chỉ có thể nói một lần.”

“Vậy để em về suy nghĩ chút đã.”

Tôi quay người định đi thì hắn ôm lấy eo tôi, giam tôi trong vòng tay hắn, dịu dàng nói: “Em có bằng lòng lấy anh không? Từ hôm nay em sẽ là người vợ duy nhất trong cuộc đời anh, cho dù gian khổ, tai nạn, bệnh tật hay cái chết, anh đều nắm chặt tay em, cùng nhau vượt qua. Anh sẽ tin em suốt đời, tôn trọng em, trung thành bảo vệ em... Em có bằng lòng lấy anh không?”

“Em bằng lòng!” Tôi nói thật to.

Cánh hoa hồng rơi lá tã, bản *Hành khúc đám cưới* lại một lần nữa vang lên...

Chúng tôi cùng thổi nến, mỗi người ăn một miếng bánh ga tô hương vị ngọt ngào.

Hắn nói: “Anh thấy hương vị bánh kem cũng không tệ.”

Tôi nói: “Em cũng thấy rất ngon.”

Cuộc sống mới của chúng tôi bắt đầu từ hôn lễ lãng mạn này.

Lời kết

Tâm Tâm chân thành cảm ơn những độc giả đã theo dõi đến hết cuốn truyện, chính sự nhẫn nại chờ đợi của các bạn đã khiến Tâm Tâm có thể mãn nguyện kể hết câu chuyện này.

Có thể tác phẩm vẫn chưa thật hoàn mỹ, cũng có thể nó quá ấu trĩ nhưng đây là một mộng tưởng tuyệt đẹp về tình yêu, Tâm Tâm muốn dành tặng mộng tưởng này cho tất cả các bạn, nguyện chúc cho các bạn có được hạnh phúc của chính mình.

^^ Đương nhiên, tốt nhất mọi người nên tìm những người đàn ông “hư” như Hàn Hàn và An An nhé! ^^

Ngoại truyện 1: Chuyện về Hàn Trạc Thần

Act 1

Trong một đêm mưa, Hàn Trạc Thần vội vã bước vào một hộp đêm ồn ào. Hành lang tối đen như muốn nuốt chửng cả hình bóng của hắn.

Cuối hành lang, Hàn Trạc Thần một chân đạp cửa, thuận tay vớ chiếc ghế bên cạnh cửa ra vào ném về phía An Dĩ Phong đang ngồi trên sofa. An Dĩ Phong lấy tay đỡ. Hắn không tức giận cũng không ngạc nhiên, xoa xoa cánh tay: “Ấy! Sao lại phải tức giận như vậy chứ?!”

“Anh đã nói với chú bao nhiêu lần rồi, đừng làm việc gì quá tuyệt tình.” Hàn Trạc Thần cời chiếc áo gió bị ướt nước mưa quăng về phía An Dĩ Phong, tức giận nói: “Hai anh em thằng Báo vừa mới ra tù, không động chạm gì tới chú, chú liều mạng với chúng làm gì?”

An Dĩ Phong không nói gì, giữ chiếc áo trong tay, tung cho thuộc hạ đứng đằng sau.

“Chú đã đủ vẻ vang trong xã hội đen, hà tất phải tiêu diệt sạch?!”

“Em thấy chúng ngứa mắt.”

Hàn Trạc Thần day day trán, ngồi xuống sofa châm một điếu thuốc, chỉ vào người đàn ông trong phòng bị đánh cho bầm dập, hỏi một thuộc hạ của An Dĩ Phong: “Có việc gì mà ra tay mạnh như vậy?”

Tên thuộc hạ kia vội đáp: “Hắn là sát thủ do thằng Báo thuê. Báo cho hắn một trăm vạn để hắn giết...”

“Được rồi”, An Dĩ Phong ngắt lời. “Đừng đánh nữa, lôi ra ngoài vứt xuống biển.”

...

Hàn Trạc Thần không nói gì, nhìn An Dĩ Phong một cái, nhẹ nhàng nhả khói thuốc.

Người đàn ông bị đánh cho dở sống dở chết bị lôi đến cửa, một vũng máu đỏ thẫm thấm xuống mặt sàn đầy bụi. Lúc sắp bị lôi ra ngoài, người đàn ông nửa mê nửa tỉnh đó bưng tỉnh, kinh hoàng kêu lớn: “Tôi xin các anh, cho tôi gọi một cuộc điện thoại, con gái tôi đang đợi tôi.”

Gã lại bị nhận một cú đấm nặng nề lên mặt, máu từ khóe miệng chảy xuống.

Gã vẫn không từ bỏ, ngón tay bấu chặt lấy mặt sàn, nhìn Hàn Trạc Thần mặt lạnh tanh, khô sở van nài: “Cầu xin anh, cho tôi nói vài lời với con bé...”

“Cho nó gọi.” Hàn Trạc Thần vừa dứt lời, người vệ sĩ đứng sau lập tức dứt điện thoại vào tay người đàn ông bị thương.

“Cảm ơn! Cảm ơn!” Gã run run đỡ lấy điện thoại, bấm nút. Chưa dứt một hồi chuông, đầu dây bên kia vang lên giọng nói trong trẻo, non nớt phá vỡ sự tĩnh mịch trong căn phòng đầy sát khí: “Bố ơi, sao bố vẫn chưa về? Lúc nào bố mới về ạ?”

Gã cắn chặt răng, lấy lại bình tĩnh, cố gắng để giọng nói bình thường: “Bố có việc, tối nay bố không đến bệnh viện được, Ni Ni ngủ trước đi nhé!”

“Nhưng bố đồng ý với con hôm nay đưa con về nhà, ban nãy cô y tá lại vừa tiêm cho con rất nhiều mũi... Đau quá!”

“Ngày mai, ngày mai nhất định bố sẽ đưa con về nhà.”

“Vâng!”

“Ni Ni ngủ sớm đi nhé!”

“Vâng, chúc bố ngủ ngon!”

Mấy giây sau, gã không nghe thấy tiếng gì ở đầu bên kia nữa, bỗng kêu lên: “Ni Ni, Ni Ni?”

“Bố, còn có việc gì ạ?”

“Ni Ni lớn rồi, sau này phải học cách tự chăm sóc bản thân...” Gã không đợi con gái nói thêm, vội gập điện thoại, dùng cánh tay áo đầy vết máu quệt nước mắt, trả điện thoại cho tên vệ sĩ. “Cảm ơn!”

“Đợi chút.” Hàn Trạc Thần đứng dậy, tiến đến gần người đàn ông bị thương, từ từ ngồi xuống trước mặt gã: “Mày biết tao ư?”

Gã gật đầu: “Tôi từng xem ảnh của anh.”

“Ảnh?” Hàn Trạc Thần chau mày. “Mày không phải người trong giới?”

“Tôi là một xạ thủ đã giải ngũ. Vì để chữa bệnh cho con gái nên nợ bọn chúng rất nhiều tiền và lãi. Tôi không trả nổi...”

“Con gái mày ở bệnh viện nào? Phòng nào? Tên gì? Bao nhiêu tuổi? Ngày tháng năm sinh...”

Gã kinh hoàng quỳ trên sàn nhà, kéo ống quần của Hàn Trạc Thần: “Anh tha cho con bé, nó mới mười tuổi, nó vô tội.”

Hàn Trạc Thần nắm lấy cổ áo gã, lời hắn đứng dậy: “Tao nói cho mày biết, tao chỉ cho mày một cơ hội, mày mà dám nói dối một câu, tao sẽ lột da mày.”

Gã run rẩy trả lời từng câu một.

Hàn Trạc Thần nhìn tên vệ sĩ đứng sau lưng, hắn ta lập tức rút điện thoại gọi để xác minh.

Sau khi xác minh, tên vệ sĩ nghiêng người nói với Hàn Trạc Thần: “Là thật, con gái hắn mắc bệnh máu trắng.”

Hàn Trạc Thần buông tay, lạnh lùng nói đúng một từ: “Cút!”

Sau khi người đàn ông đó rời khỏi, An Dĩ Phong nói với bọn thuộc hạ: “Chúng mày đi theo nó, xem nó có giờ trò gì không.”

“Rõ!”

Khi bọn thuộc hạ rời khỏi, căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người.

Dĩ Phong ngồi lại gần Hàn Trạc Thần, châm điều thuốc đưa cho hắn: “Hình như hôm nay tâm trạng anh không được tốt.”

Hàn Trạc Thần đỡ lấy điều thuốc, đưa lên miệng, hít một hơi thật sâu: “Vợ anh bỏ đi cùng kẻ khác rồi.”

“Mẹ kiếp!” An Dĩ Phong đứng phắt dậy, lớn tiếng: “Đúng là không biết trời cao đất dày, em cho người bắt về ngay cho anh.”

“Không cần đâu, anh vừa từ sân bay về.”

An Dĩ Phong ngậy người nhìn Hàn Trạc Thần vài giây nói: “Mẹ kiếp, anh có còn là đàn ông nữa không!”

“Anh nhớ chú từng nói: Chán sống rồi thì tự cho mình một phát súng, không cần ngày nào cũng phải ôm quả bom hẹn giờ ngủ!”

“Em cũng nhớ anh từng nói: Thà tan thành xác pháo còn hơn là buông tay...”

Hàn Trạc Thần cười, hít một hơi thuốc thật sâu để khói thuốc lấp đầy khoảng trống trong cơ thể.

“Nhưng cô ấy không phải bom mà là người.”

Là con người người, sẽ có cảm giác.

Là con người, nên có tự do.

An Dĩ Phong đã mắng hấn rất nhiều lần, nói hấn ngu ngốc nên mới bị cô lừa gạt hết lần này đến lần khác nhưng vẫn cứ tin.

Hấn không ngu ngốc, hấn rõ hơn bất kỳ ai: Cô sẽ không yêu hấn, bởi từ khi hấn giết người thân của cô, mọi việc hấn làm đều để lại dấu vết tàn ác. Trong mắt cô, hấn là một ác quỷ giết người không ghê tay. Cho dù hấn yêu cô đến thế nào, cô cũng sẽ tìm mọi cách giết hấn. Nhưng hấn không quan tâm, không quan tâm rốt cuộc cô yêu ai, cũng không quan tâm đến khi nào hấn chết trong lòng cô. Hấn muốn giữ cô ở bên mình, hằng ngày mở mắt đều nhìn thấy cô, vậy là đủ rồi.

Hấn cứ cố chấp như vậy, không từ thủ đoạn, không tiếc thứ gì, thậm chí khiến cô mang thai, bất chấp cảm nhận của cô, điên cuồng chiếm hữu cô, phóng thích dục vọng tại nơi sâu thẳm trong cơ thể cô.

Giam cầm có vẻ đại khờ nhưng đó là cách duy nhất để giữ cô.

Hấn nghĩ tình yêu của một người mẹ là vô tư nhất trên đời này, tình yêu ấy chắc chắn sẽ hóa giải mọi hận trong trái tim cô.

Đáng tiếc hấn đã sai, cô vốn không có khả năng giữ lại đứa con của hấn.

Nụ cười hơn, hấn còn muốn vì cô mà sửa lại truyền thuyết cổ xưa *Hồ thiên nga*.

Hấn đọc một lượt từ đầu đến cuối câu chuyện đó, hiểu ra rằng người mà công chúa yêu là hoàng tử, cho dù ác quỷ làm gì cũng không thể thay đổi được điều này.

Khi cô vứt bỏ lòng tự tôn quý xuống cầu xin hấn tha cho Cảnh, khi cô bất chấp tất cả đứng chắn trước Cảnh thì hấn không nói được lời nào nữa.

Hấn có thể giam giữ thân xác cô, có thể dùng việc kết hôn để khiến cô không thể yêu người khác nhưng hấn không thể trói buộc được con tim cô.

Trong sự ràng buộc giữa thiên đường và địa ngục này, hấn buông tay thì cô mới được giải thoát.

Hấn khiến cô từ bỏ ý định báo thù thì cô mới có thể cùng người đàn ông cô yêu bắt đầu một cuộc sống mới.

Vì yêu cô nên hấn không còn lựa chọn nào khác!

Act 2

“Có lẽ là nơi này rồi.” Một cô gái ôm tập album ảnh tuyệt đẹp đứng bên ngoài biệt thự sang trọng, đối chiếu với địa chỉ ghi trên mảnh giấy trong tay, ngó nghiêng vào bên trong.

Woa! Quả là xa hoa! Bãi cỏ còn lớn hơn cỏ sân bóng, bể bơi lớn gấp đôi căn nhà bốn người ở của cô gái.

Cô còn chưa tìm thấy chuông cửa trên chiếc cổng sắt cao vút thì một vệ sĩ vừa cao vừa đẹp trai chạy tới, rất lịch sự hỏi cô tìm ai.

“Tiểu thư tên là Hàn Thiên Vu có chụp một bộ ảnh cưới ở tiệm ảnh của chúng tôi. Chúng tôi đã đợi rất lâu, không thấy cô ấy đến lấy nên theo yêu cầu của cô ấy, tôi mang ảnh đến đây.”

“Ành? Cái này...” Vệ sĩ ngẫm nghĩ một lúc, nói với cô: “Xin đợi một chút.”

“Được.”

Chẳng mấy chốc, vệ sĩ quay trở lại, mở cửa cho cô, cầm máy chiếu tia hồng ngoại cẩn thận dò quét một lượt cơ thể cô rồi đỡ lấy tập album ảnh xem đi xem lại hai lần mới đưa lại cho cô, dẫn cô đi vào trong.

Bước vào trong sân, cô chợt phát hiện căn nhà này quả thật có rất nhiều anh chàng đẹp trai. Người nào cũng cool và đẹp đến như vậy!

Người đàn ông rất đẹp trai ư?!

Theo sự mô tả của khách hàng thì cô không biết đó là người nào đây. Cô đang đau đầu với vấn đề này thì thấy người vệ sĩ dừng lại bên cạnh một người đàn ông. Cô cũng vội vàng dừng bước.

Khi nhìn rõ người đàn ông đó thì cô lập tức nhận ra khách hàng nói đến ai vì căn biệt thự này có người đàn ông như vậy thì những người đàn ông khác không đáng đếm xỉa tới.

Anh ta mặc sơ mi đen, quần âu đen, ngồi trên chiếc ghế mây màu trắng nhìn ra bể bơi.

Rõ ràng trong bể bơi đó chẳng có gì vậy mà anh ta lại đắm đắm nhìn mãi như vậy.

Anh ta toát lên vẻ độc đoán kinh người, còn mang vẻ u buồn khiến phụ nữ không khỏi thương cảm. Khí chất này dễ hút hồn phụ nữ nhất, vì thế khuôn mặt đẹp hơn minh tinh của anh ta trở nên dư thừa.

Anh ta không nói chuyện nên cô cũng không dám nói gì.

Anh ta không nhúc nhích, cô cũng không dám động đây.

Cũng không biết qua bao lâu, anh ta ngược mắt nhìn cô một cái, cô bỗng bị ánh mắt sâu thẳm mê hoặc, lồng ngực bị một luồng sức mạnh va đập mạnh, quên mất mình phải làm gì.

Thấy anh ta đưa tay về phía mình, cô mới nhớ ra mục đích cô đến đây, có chút bối rối lấy tập album ra khỏi hộp đưa cho anh ta.

“Đây là ảnh tiểu thư Hàn Thiên Vu chụp ở tiệm ảnh của chúng tôi hơn một tháng trước.”

Anh ta đỡ lấy cuốn album ảnh đặt trên đùi, ngón tay thon dài đặt trên tấm bìa cuốn album màu hổ bằng mica sáng bóng từ từ nắm chặt, thả lỏng rồi lại nắm chặt... chần chừ không mở ra.

“Hàn tiểu thư nhắn gửi vài lời...” Cô do dự một lúc, đang suy nghĩ nên xưng hô thế nào cho phải.

“Nói gì?” Cuối cùng anh ta thả lỏng tay. Giọng anh ta cũng thật mê hoặc lòng người, trầm ấm, lạnh lùng, còn mang chút tình cảm nhẹ nhàng.

“Cô ấy nói cô ấy yêu anh!” Cô nhìn biểu cảm của anh ta một lúc, không thấy có sự thay đổi gì nhưng không hiểu sao cô lại có cảm giác ớn lạnh.

Anh ta thả lỏng bàn tay đang nắm chặt, từ từ mở cuốn album.

Từ lúc hình ảnh cô gái trong ảnh xuất hiện trước mắt anh ta, ánh mắt anh ta không hề di chuyển, thậm chí còn không lật giờ trang tiếp theo.

Cô thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng nhớ như in những lời khách hàng nhắn nhủ nhưng lúc đối diện với anh ta lại ấp úng: “Cô ấy còn nói... cô ấy thực sự, thực sự rất muốn làm... cô dâu của anh... Mỗi tối cô ấy đợi anh về nhà... là vì cô ấy muốn đợi anh.”

Thời gian vẫn trôi đi, lá cây bay rụng, gió nhẹ thổi qua mặt nước bể bơi phẳng lặng, mọi thứ vẫn đang diễn ra nhưng ánh mắt của anh ta lại như đông cứng.

Khi cảm thấy hơi tê chân, cô mới chợt nhận ra mình đã đứng rất lâu. “Nếu không có việc gì khác, tôi xin phép về đây.”

“Đợi một chút.” Anh ta bỗng hỏi một câu hỏi rất kỳ quặc: “Cô ấy nhắn những lời này từ lúc nào?”

“Khoảng gần hai tháng trước.” Cô cẩn thận nhớ lại, hôm đó là ca làm của cô. “Có lẽ là ngày mùng Chín tháng trước.”

“Mùng Chín?” Ngón tay anh ta vuốt ve ảnh người con gái với đôi mắt ngẩn lệ.

Anh ta nói, giọng có vẻ buồn bã: “Thiên Thiên, *Hóa điệt*... chính là cách em yêu anh ư?”

...

Lúc rời khỏi, cô cố nhìn lại một lần người đàn ông mê hồn nhất mà từ trước tới giờ cô từng gặp.

Anh ta cầm điều thuốc đưa lên miệng, tay cầm chiếc bật lửa cứ run lên, không sao châm nổi điều thuốc.

Anh ta vứt mạnh chiếc bật lửa xuống đất, chiếc bật lửa bằng thép vô tội nảy lên rất cao rồi rơi xuống.

Người đàn ông bên cạnh anh ta lập tức lấy bật lửa giúp anh ta châm lửa.

Khói thuốc dày đặc, anh ta vẫn xem album ảnh, vẫn là trang đó, ánh mắt vẫn dừng lại ở đó...

Đêm nay không có trăng, căn phòng trống trải tối đen như mực. Hàn Trạc Thần một mình ngồi trên chiếc giường cứng nhắc, trầm tư nhìn cuốn album trong tay.

“Thiên Thiên...”

Hắn vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp có trang điểm một chút và đôi môi rạn ngời làm say đắm lòng người.

Hình như cô muốn dành nụ cười hạnh phúc nhất cho hắn nên trong ký ức của hắn, cô cười ngọt ngào, rạng rỡ hơn bao giờ hết nhưng đôi mắt lại ngấn lệ...

“Tại sao giữa yêu và hận... em thà lựa chọn sự tan vỡ mà không thể chọn tha thứ?”

“Tại sao lòng nhân từ của em có thể cho bất kỳ ai mà không thể dành cho anh dù chỉ một chút?”

Hắn ngẩng đầu tựa vào giường, chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi đến vậy.

Căn phòng này đã từng lưu giữ rất nhiều hình ảnh đẹp, cô nằm dưới cơ thể hắn trong ánh đèn màu cam ấm áp, e thẹn cắn môi nhìn hắn. Thân hình trắng nõn, không chút tì vết, đẹp lộng lẫy như một tác phẩm điêu khắc...

Lúc đó cô khiến máu hắn như sục sôi, như điên dại, bây giờ nghĩ lại dẫn vật khôn nguôi!

Vận mệnh như cố ý trừng phạt tội ác của hắn, ban cho hắn người phụ nữ tuyệt vời như vậy, khiến hắn khó lòng dứt ra rồi lại để tuột mất... và khi hắn cam tâm tình nguyện đón nhận sự thật rồi lại cho hắn biết cô yêu hắn cũng sâu sắc như hắn yêu cô vậy.

Nếu có thể lựa chọn, hắn hy vọng cô không yêu hắn, lúc cô giờ con dao lên, trong lòng cô chỉ có hận thù, sự chần chừ, do dự hơn mười phút của cô không phải là mâu thuẫn, giằng vật vì hắn... Nếu là như vậy, bây giờ cô có thể hạnh phúc chung sống với Cảnh, không cần phải như hắn trải qua đêm dài nhớ nhung.

Hắn rất muốn đến Anh tìm cô, lại lần nữa giam cầm cô ở bên mình, nhưng hắn không thể ích kỷ như vậy.

Sự giằng vặt giữa yêu và hận chắc chắn khiến cô sống rất khổ, nếu không cô đã không lựa chọn tha chết chứ không chịu sống cùng hắn.

Đêm không trăng, nỗi nhớ càng sâu đậm.

Hàn Thiên Vu, người con gái hắn không nên yêu, sao lại xuất hiện vào lúc hắn suy sụp nhất?

Lúc đó cả tâm hồn và thể xác hắn đều mệt mỏi, chán ghét cuộc sống tưởng chừng như vô cùng huy hoàng nhưng thật ra là tàn khốc. Hắn kiên quyết thoát khỏi xã hội đen, đến cả người anh em chí cốt là An Dĩ Phong cũng né tránh không gặp.

Hắn đang ở đỉnh cao, tiền hô hậu ủng thì lại rút khỏi giới giang hồ, hắn có thể chấp nhận được sự hụt hẫng, nhưng việc kinh doanh vô cùng bất lợi, tiền hết lần này đến lần khác và luôn phải đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của kẻ khác.

Trong lúc hắn cô đơn, khó khăn nhất, cô đã bù đắp cuộc sống tẻ nhạt của hắn bằng sự ấm áp, dịu dàng.

Mỗi tối mệt mỏi, cô vẫn ngồi ở sofa đợi hắn.

Mỗi lần tâm trạng hắn không tốt, cô vẫn kiên nhẫn và im lặng ngồi trên sofa cùng hắn.

Mỗi lần hắn cảm thấy cô đơn, cô sẽ chơi một bản dương cầm cho hắn nghe, dùng tiếng đàn xoa dịu sự cô đơn của hắn.

Hắn không có cách nào cưỡng lại tình yêu đối với cô. Hắn thích ôm lấy tấm thân mềm mại của cô, vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn của cô. Hắn thích uống cà phê cô bung tói cho hắn, cho dù cô không hề biết thêm chút sữa hay đường vào cốc cà phê đắng ấy. Hắn thích nhìn vào mắt cô, đoán những nhu cầu mà cô không bao giờ nói ra. Hắn đặc biệt thích vút cô xuống bể bơi để cô chơi với, phải ôm lấy cánh tay hắn, mắt ngân ngấn nước nhìn hắn, lúc đó hắn không thể nhịn được mà cười thành tiếng...

Sau đó, lúc công ty hắn sắp phá sản, An Dĩ Phong dồn toàn bộ tiền cho hắn, còn thuyết phục được mấy lão già trong giới giang hồ dùng tiền dưỡng lão đầu tư cho hắn.

Hắn vượt qua khó khăn, cũng học được cách dùng người từ những thất bại đó, cũng biết làm thế nào để đối phó với những thương nhân trong mắt chỉ có lợi nhuận ấy.

Sau khi mọi việc tốt đẹp trở lại, hắn càng trân trọng tình yêu đối với cô, vì cô, hắn ngấm ngấm trù tính cuộc sống trong tương lai, để toàn bộ cổ phần đứng tên hắn cho cô, còn cung cấp cho

Cảnh những điều kiện thuận lợi nhất khi ở Mỹ, cho Cảnh môi trường giáo dục tốt nhất, dự định để Cảnh tiếp quản mọi việc của hân.

Nhưng tất cả vô tình chệch khỏi quỹ đạo.

Hôm đó, hân bận bịu cả ngày, đến tối còn hẹn với người ta bàn bạc chuyện kinh doanh.

Lúc vội vã về nhà thay đồ, hân vô tình nhìn thấy một chai vang đỏ trên bàn, còn có một chiếc bánh ga tô không mấy đẹp đẽ, ánh nến trên chiếc bánh khế đựng đưa.

Khi nhìn rõ dòng chữ: “Chúc sinh vật vui vẻ!” xiêu vẹo, hân mới nhớ hôm đó là sinh nhật mình.

Nụ cười rạng ngời nở trên khuôn mặt hân. Hân tò mò tìm kiếm dáng người nhỏ bé trong căn phòng tù mù ánh nến, đột nhiên tiếng dương cầm du dương như trong cõi mộng vang lên. Ánh nến mờ nhạt vì cô bỗng trở nên tuyệt diệu.

Cô mặc bộ váy áo dài màu hồng phấn, mái tóc đen dài bóng mượt thả sau lưng càng làm nổi rõ đôi vai gầy.

Dưới ánh nến hiền hòa, một hình bóng nhỏ bé như xâm chiếm mọi góc ngách chưa ai từng trú ngụ trong trái tim hân.

Trái tim hân dấy lên sự kích động mãnh liệt đến khác thường, hân muốn ôm tấm thân gầy nhỏ bé ấy vào lòng, bảo vệ, che chở cho cô.

Hân muốn nắm chặt lấy tay cô, để cô mãi mãi ở bên hân, trong tầm mắt của hân.

Hân còn muốn cô chỉ thuộc về hân, cả đời chỉ thuộc về mình hân mà thôi!

Cô chơi xong bản nhạc, bước tới bên hân, ngẩng lên cười với hân.

Đôi má cô trắng hồng, có chút bầu bĩnh. Ánh mắt cô mơ hồ, trong trẻo như dòng nước suối, hân đắm chìm trong đó. Đôi môi cô như trái anh đào chín mọng, bóng bẩy mê hồn khiến hân thật muốn nếm thử...

“Chúc mừng sinh nhật!” Cô nở nụ cười ngọt ngào với hân.

“Ừ.” Hân có chút bối rối, vội rời mắt nhìn xuống đồng hồ mà không rõ là mấy giờ.

Cô thấy hân xem đồng hồ liên hiểu ý, lập tức lấy áo mặc cho hân, kiễng chân giúp hân cài từng chiếc khuy.

Mùi thơm thiếu nữ quần quện lấy hân, mùi vị đó hoàn toàn không giống mùi nước hoa đậm đặc.

“Thiên Thiên?” Hấn không khỏi ngẩng nhìn khuôn ngực phập phồng theo từng nhịp hít thở của cô, vòng eo thon, và cả cặp đùi trông rất mượt mà.

“Con bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười lăm.”

“Mười lăm...” Hấn thầm than thở.

Xem ra quả là đã rất lâu hấn không đụng đến phụ nữ, bỗng nhiên biến thái đến mức nảy sinh dục vọng với một cô bé mười lăm tuổi!

Đêm đó, hấn vô cùng khó chịu rút cánh tay ra khỏi người phụ nữ với thân hình khiêu gợi cứ ôm chặt lấy tay hấn. Hấn bỗng nhận ra một vấn đề:

Thích một người con gái có thể cần khá lâu.

Yêu một người con gái thì chỉ cần một giây!

Act 3

Bận bịu cả ngày, trong cơn gió lạnh lẽo, Hàn Trạc Thần bước ra khỏi quán bar.

“Ông muốn đi đâu?” Người lái xe hỏi hấn.

Hấn bỗng không biết phải trả lời ra sao.

Đến hộp đêm?

Vừa nhìn thấy những phụ nữ trang điểm diêm dúa, lòe loẹt hấn đã thấy đau đầu, lần trước đến đó có một cô gái rất xinh đẹp nũng nịu ngồi lên đùi hấn, lúc đó hấn có cảm giác như bị phụ nữ cưỡng bức.

An Dĩ Phong bảo hấn nên đến bệnh viện khám thử xem có phải bị bệnh hay không thì hấn nói không phải là hấn không muốn, chỉ là sự đang lúc vui vẻ, phấn khích nhất bỗng phát hiện người con gái trong lòng hấn không phải là cô. Hấn chịu đủ cảm giác trống trải sau khi trút hết dục vọng rồi.

Thực tế, hấn cũng không muốn.

Tùng lên giường với người con gái hấn yêu sâu sắc, trải qua cảm giác khi dục vọng lên đến đỉnh điểm được cô ôm hôn, được bàn tay ấm áp của cô vuốt ve thì người phụ nữ có thân hình hoàn mỹ đến đâu cũng không thể khiến hấn khao khát.

Về nhà?

Khi thấy chiếc sofa trông trải, đầu hần càng đau hơn.

Ngồi trên xe, hần vọng nhìn khách sạn vàng son lộng lẫy sáng ánh đèn, nhìn từng cặp tình nhân ôm nhau, nở nụ cười say đắm bước vào khách sạn. Hần chỉ nghe thấy tiếng dương cầm trong xe, hút từng điều thuốc.

Hần có khách sạn sang trọng đến vậy, có thể khiến vô số người có căn phòng ấm áp trong đêm tối. Hần còn có đủ nơi vui chơi giải trí như tiệm mát xa, sòng bạc, câu lạc bộ cao cấp, rất nhiều nơi có thể khiến vô số đàn ông muốn bỏ mà không bỏ nổi, vậy mà trong đêm tối hiu quạnh hần luôn không có nơi nào để đi.

Hần hút hết một bao thuốc, lái xe của hần xem ra có vẻ hơi mệt mỏi, vệ sĩ đứng ngoài xe cũng đứng đến đờ cả người.

Hần nhìn quán cà phê phía đối diện, mở cửa xe nói với mấy vệ sĩ: “Vào đó uống tách cà phê.”

Sau khi Thiên Thiên rời khỏi, đã lâu rồi hần không uống cà phê.

Quán cà phê không lớn lắm, chỉ có vài người, hần chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ.

“Tiên sinh, ngài muốn uống cà phê gì ạ?” Cô nhân viên phục vụ hỏi.

“Blue Mountain.” Hần ngừng một lát nói tiếp: “Thêm sữa, thêm đường.”

Hần buồn chán cầm lấy gạt tàn, định châm thuốc thì ánh mắt lập tức bị tấm lót cốc kỳ quặc thu hút. vốn phải là một tấm lót cốc trắng sạch nhưng nó lại nhuộm màu xanh đen, trên đó chỉ chút những dòng chữ mờ mờ.

Hần nhìn lên những dòng chữ đó, điều thuốc trên tay cũng biến dạng.

Cô nhân viên phục vụ nhìn thấy thái độ của hần, tỏ vẻ xin lỗi nói: “Xin lỗi, tôi thay cái khác cho ngài.”

“Không cần.” Bàn tay cầm tấm lót cốc bắt đầu lạnh buốt.

Cô phục vụ tươi cười giải thích với hần: “Đây là do một cô gái vừa xinh đẹp vừa đáng yêu viết! Khoảng mười mấy ngày liền, hôm nào cô ấy cũng đến đây, từ sáng đến tối đều nhìn về phía khách sạn đối diện, viết đầy chữ lên trên tấm lót đó.”

Hần nhìn ra cửa sổ, xe hần đang đỗ bên dưới.

“Sau đó thì sao?”

“Chúng tôi không biết rốt cuộc cô ấy viết cái gì nhưng chúng tôi đoán cô ấy thầm yêu một người đàn ông trong khách sạn phía đối diện nên giúp cô ấy giữ lại tấm lót, hy vọng có ngày người đó sẽ đến đây, nhìn thấy những dòng chữ cô ấy viết.”

Cốc cà phê cạnh tay hấn đã nguội ngắt, hấn vẫn ngồi nhìn tấm lót cốc trong tay, nhìn mãi cho tới khi mọi thứ trước mắt hấn đều mơ hồ. Người khác có thể không nhìn ra trên đó viết gì nhưng hấn nhìn được. Đó là năm chữ viết đi viết lại mấy nghìn, mấy vạn lần: *Thần, em, yêu, anh, đợi.*

Hấn nghĩ cô ấy chắc chắn muốn hấn biết rằng:

Thần, em yêu anh...

Anh đợi em...

Hấn mỉm cười vuốt ve dòng chữ trên đó, dường như nhìn thấy hình bóng cô ngồi đây, cúi đầu viết chữ.

Hấn nhớ cô làm việc gì cũng rất nghiêm túc, cô cúi đầu, mái tóc dài che mặt, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu...

Hấn mỉm cười cảm miếng lót cốc, nhìn ra chiếc xe ở ngoài khách sạn. “Thiên Thiên, anh sẽ không ép em nữa... Anh đồng ý với em, anh có thể đợi, đợi đến khi em quên đi thù hận, đợi đến khi em có thể tha thứ cho anh, cho dù có bao lâu... anh cũng nhất định đợi em trở về.”

Act 4

Hôm nay là ngày giỗ mẹ hấn. Hàn Trạc Thần cầm một bó cúc trắng bước đến trước bia mộ, không hề ngạc nhiên khi thấy cảnh sát Vu cẩn thận lau tấm bia mộ.

Ông đã già, tóc đã lốm đốm bạc, ngay cả bộ cảnh phục phẳng phiu cũng không che nổi tấm lưng gù không gượng thẳng được nữa.

Hấn thử mấy lần, cuối cùng cũng thốt nên lời: “Bố!”

Gọi rồi mới phát hiện dễ hơn hấn tưởng nhiều.

Cảnh sát Vu vội xoay người, mắt ngấn lệ.

Hàn Trạc Thần tươi cười, điềm tĩnh nói: “Nghe nói bố nghỉ hưu rồi.”

“Đúng vậy! Cuối cùng có thể về hưu nghỉ ngơi rồi.” Cảnh sát Vu cúi đầu, tiếp tục lau chùi bia mộ. “Bố đã làm thủ tục xuất ngoại, mấy ngày sau sẽ đi Australia dưỡng lão.”

“Ừm. Australia là một nơi tốt.”

Hắn đặt bó cúc trong tay xuống cạnh bó ly trắng phía trước bia mộ.

Đã lâu, trong trái tim hắn luôn có rất nhiều nút thắt không cởi được. Từ khi Thiên Thiên rời khỏi hắn, hình như hắn cảm thấy mọi thứ đều không quan trọng và hiểu ra mọi thứ.

Ăn oán chẳng qua chỉ là thứ dùng để dần vặt nhau, học được cách tha thứ cho người khác thì mình mới được giải thoát.

Cuộc đời vốn ngắn ngủi, khi có thể cười thì đừng nên để mình hận thù, đặc biệt là không nên căm ghét người quan tâm đến mình.

“Thần, cảm ơn con có thể tha thứ cho ta.” Cảnh sát Vu cười khỏ, giọng nói hơi run. “Ta chưa bao giờ dám ước mong con vẫn có thể gọi ta một tiếng: bố.”

“Năm đó, bố cũng vì muốn tốt cho con.”

Cảnh sát Vu nhìn hắn, cuối cùng nước mắt chảy xuống: “Suy cho cùng đều là sai lầm của bố, nếu bố không làm mất súng, con cũng sẽ không...”

“Việc đã qua rồi, nói những việc đó còn có nghĩa lý gì đâu.”

“Thần, là tại bố đã phá hỏng tương lai của con, làm hỏng cả đời con.”

“Bố! Bây giờ con đang sống rất tốt, xã hội đen rất thích hợp với con.” Hàn Trạc Thần cầm lấy chiếc khăn mùi xoa trong tay ông, lau lớp bụi trên tấm bia mộ, từng chút một. “Hơn nữa, con đã sớm nói với bố, không phải là vì bố mà là vì mẹ con, tiếc rằng bà không có phúc phận, không thể đợi đến lúc cùng bố đến Australia an hưởng tuổi già.”

“Còn con thì sao?” Cảnh sát Vu khản khoản nhìn hắn. “Dừng tay thôi, cùng bố đến Australia sống những tháng ngày thanh tịnh.”

Hắn có chút dao động, từng trải trong giới giang hồ chém chém giết giết, cũng từng sống trong giới kinh doanh giết người không dao rồi, đến nay những thứ hắn đáng được sở hữu cũng đã sở hữu rồi, những thứ bỏ lỡ cũng đã lỡ rồi, cũng nên tìm nơi yên tĩnh sống cuộc đời yên tĩnh thôi!

Hắn gật đầu: “Con đang đợi một người, đợi cô ấy trở về thì con nhất định sẽ đưa cô ấy đi gặp bố.”

“Đến lúc đó bố sẽ làm món cá kho mà con thích ăn nhất.”

“Cảm ơn!”

Trong nghĩa địa trầm lắng, họ nhìn nhau cười.

Có những ân oán muốn cởi bỏ rất dễ, không phải cần quên nó đi mà là nhìn thẳng vào nó, đối một góc độ khác để lĩnh hội những điều khó nói của người khác.

Chiều tối, Hàn Trạc Thần mua một bó hoa loa kèn nhện đỏ đặt bên bia mộ trong một nghĩa địa khác.

Hắn nói: “Chúc mừng sinh nhật!”

Người con gái trong ảnh đang cười với hắn.

Hắn dùng khăn mùi xoa lau tấm bia mộ bằng đá Đại Lý, cười nói: “Em xem, chỉ có anh là nhớ sinh nhật em...”

“Diệp Thiên Vu, tha thứ cho anh! Bây giờ, cuối cùng anh mới hiểu anh đã tàn nhẫn với em đến nhường nào.”

Act 5

Hai năm, đối với một số người thì rất ngắn, nhưng đối với người đang nhớ nhung thì quá dài, cho nên đối với người đang chờ đợi, chỉ cần nghe thấy một chút tin tức cũng đáng phấn khích, chỉ trừ một tin...

Hàn Trạc Thần ngồi trong nhà hàng của khách sạn, trầm lắng nghe bản dương cầm đang được phát ra.

Hai chàng trai trẻ ngồi bàn bên cạnh đang tán gẫu. Một người nghe xong, tỏ vẻ thắc mắc: “Công ty giải trí chẳng hiểu đang nghĩ gì nữa, đầu tư nhiều tiền như vậy chỉ để lãng xê cho một cô gái chẳng bao giờ dám lộ diện?”

“Cậu chẳng biết gì cả. Tôi từng gặp cô gái này rồi, vô cùng mê hồn, khiến Mạnh Huân thần hồn điên đảo”, một thanh niên khác nói.

Hàn Trạc Thần rót đầy rượu vang đỏ vào ly, uống cạn một hơi tiếp tục nghe họ nói chuyện.

“Thảo nào!” Chàng trai trẻ khinh thường bĩu môi. “Nói thật, chơi dương cầm cũng khá hay, cô ấy mà không đi theo con đường này thì vẫn có cơ hội nổi tiếng mà.”

“Không như cậu tưởng đâu... Tôi nghĩ Mạnh Huân có ý với cô ấy là thật tình đấy. Tôi còn nghe nói Mạnh Huân bảo Hàn Thiên Vu tháng sau sẽ về nước, họ định chính thức đối mặt với giới truyền thông và tuyên bố tin đính hôn.”

“Mạnh Huân quả nhiên thật lợi hại, biện pháp đỉnh như vậy, cô gái này không nổi tiếng mới lạ. Đến lúc đó, hắn thua lỗ bao nhiêu đều có thể kiếm lại.”

Bọn họ vẫn đang tiếp tục tán gẫu. Hàn Trạc Thần thả chiếc ly đã vỡ vụn trong tay, đứng dậy bước ra khỏi nhà hàng.

Hắn vẫn luôn mạnh mẽ kiên cường như vậy, đôi vai đó luôn có thể chống đỡ được cả bầu trời, chịu đựng được những đau khổ mà người khác khó có thể chịu đựng.

Ngoại truyện 2: Cuộc sống hạnh phúc của tôi với cha nuôi cầm thú

Mùa thứ nhất

Act 1

Đêm tân hôn lãng mạn cộng thêm hơn một tháng khổ sở thương nhớ, tôi nằm trên giường, hít mùi hương lưu lan trên cơ thể vừa mới tắm xong của Thần, không khỏi ngọt ngào kêu gọi: “Thần, em rất nhớ anh!”

Thần nhẹ nhàng áp lòng bàn tay nhẹ nhẹ vuốt ve bụng tôi: “Mấy tháng rồi?”

“Hai tháng. Mấy hôm trước em đi khám, bác sĩ nói con rất khỏe mạnh, chỉ tiếc không biết là trai hay gái.”

“Không quan trọng.” Thần nghiêng người hơi tì lên người tôi, vuốt ve má tôi. “Em gây đi rồi... Mang thai rất vất vả phải không?”

Tôi cười, lắc đầu: “Rất hạnh phúc! Em sắp được làm mẹ rồi, em rất muốn con ngồi trên đùi của em, gọi mẹ.”

“Đúng vậy, cảm giác đó thật đặc biệt, giống như bỗng chốc có người là của mình rồi...”

“Đâu phải thế. Em cảm thấy mình có thể làm bất cứ điều gì vì con”, tôi đính chính.

“Thật không?” Thần có vẻ không hiểu, trầm tư một lúc. “Trước đây, khi em ngồi trên đùi anh gọi anh là “bố”, tại sao anh có cảm giác em hoàn toàn là của anh... Anh là tất cả của em. Anh có trách nhiệm chăm sóc em, để em có một cuộc sống hạnh phúc.”

“Tình cha con của anh hơi khác thường thì phải? Không được, sau này em phải để con mình tránh xa anh ra một chút thì hơn.”

“Khác thường? Lẽ nào tình yêu của anh ngay từ lúc đầu là khác thường ư?” Thần thả tôi ra, hơi tựa vào đầu giường, chìm vào suy nghĩ.

Tôi vươn người tới, hai cánh tay ôm lấy vai Thần, hôn nhẹ môi Thần: “Bây giờ anh mới ý thức được thì muộn rồi, đã không thay đổi được rồi...”

Bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hiện lên hình ảnh của đối phương.

Chúng tôi rất gần nhau, gần tới mức có thể cảm nhận thấy hơi thở của nhau, có thể cảm nhận thấy tiếng con tim loạn nhịp.

“Em ngồi máy bay lâu như vậy...” Thần bối rối gỡ cánh tay tôi ra. “Chắc hẳn em đã mệt rồi, ngủ đi thôi!”

“Em không mệt.” Tôi với tay kéo chiếc áo ngủ trơn bóng của Thần. “Anh có nhớ em không?”

“Ừ!”

“Vậy anh có gì muốn nói với em không?”

“Anh hơi mệt rồi.” Thần nhắm mắt lại, quay lưng lại rồi nằm xuống. “Có gì thì để ngày mai hẵng nói.”

“Thôi được rồi.” Tôi trèo sang phía chính diện Thần, kéo cánh tay của Thần đặt lên gối, vô cùng thích thú gối lên tay Thần. Từ góc độ này tôi có thể nhìn rõ Thần, các đường nét đều tuyệt đẹp.

“Ông xã, em phát hiện anh rất đẹp trai.” Tôi dùng ngón trỏ vuốt ve các đường nét trên khuôn mặt Thần, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng manh, xương quai xanh nhô lên, thậm chí cả bộ ngực săn chắc lộ ra ngoài chiếc áo ngủ để hở một nửa.

Thần bật ngồi dậy, kéo lại áo ngủ.

“Anh đi nói chuyện với An Dĩ Phong.”

Nhìn thấy Thần vội vã bước ra khỏi phòng ngủ, tôi ôm lấy chăn cười như nắc nẻ.

Lần đầu tiên tôi phát hiện tôi khiến Thần mất tự chủ nhưng lại không thể làm gì nổi tôi là một việc vô cùng thú vị.

Act 2

Tôi nằm trên giường cười một lúc thì bỗng nhớ đến lời dặn của chị Thu, lập tức quyết định kéo ông xã về nằm bên cạnh mình, như thế mới an toàn một chút.

Ông xã quá đẹp trai không phải điềm lạnh, không những phải đề phòng những phụ nữ như con thiêu thân sẵn sàng “cảm tử”, còn phải đề phòng kiểu cực đẹp trai như An Dĩ Phong.

Tôi mặc quần áo đàng hoàng, bước xuống lầu, vừa đúng lúc bắt gặp An Dĩ Phong đang tựa đầu vào tay vịn sofa, nằm trên sofa, nhắm mắt nói: “Đi xả nước lạnh đi.”

“Anh đã xả rồi.”

An Dĩ Phong ti hí mắt nhìn Hàn Trạc Thần, hơi nhếch mép: “Em đã bảo anh đợi một tháng sau hẵng đón cô bé ấy đến đây, anh không chịu nghe... Đáng đời.”

“Đừng ngủ nữa, thay quần áo rồi cùng anh đi uống vài chén.”

“Anh Thần, hôm qua chưa đến hai giờ đã dựng em dậy bắt em giúp anh trừ tính cho đám cưới, năm giờ bắt em chạy vạy khắp nơi tìm nến cho anh, mười giờ đến sân bay đón bà xã của anh. Bây giờ đã là một giờ sáng, anh vẫn còn không để cho em được ngủ sao?”

“Lát nữa anh kiếm cho chú hai người đẹp.”

“Mẹ kiếp, muốn giết chết em à?”

Tôi không nhịn được cười. An Dĩ Phong nghe thấy tiếng của tôi, như trút được gánh nặng bật dậy khỏi sofa: “Em mau đưa ông xã của em về phòng đi, anh phải về phòng ngủ đây.”

“Ừ!” Tôi bước tới, vẫn chưa muốn ngủ, hỏi An Dĩ Phong đang định về phòng ngủ: “Anh giả chết thì cũng không cần phải làm kiểu tự tử vì tình hoành tráng như vậy chứ?”

“Tự tử vì tình?” An Dĩ Phong tròn mắt, quay đầu lại, trông thái độ kinh ngạc của hắn thì hắn không rõ lắm về những lời suy đoán trong vụ mất tích. Tôi có lòng tốt giải thích cho hắn hiểu: “Đúng vậy, rất nhiều người đều nói rằng quan hệ giữa anh và Thần mờ ám. Anh giết Thần sau đó tự sát.”

“Không thể thế chứ?” Hắn ngồi xuống sofa, không còn vẻ muốn ngủ nữa. “Nhiều năm như vậy rồi mà mọi người vẫn không quên việc đó ư?”

“Việc gì cơ?” Tôi nuốt nước bọt, nhìn vẻ thần thờ của hai người, hình như việc đó có thật. “Hai người không lẽ thật là... Có việc đó ư?”

“Chẳng có việc gì cả!” Cả hai đồng thanh nói.

Có đánh chết tôi cũng không tin.

Mùa thứ hai

Act 1

Bên ngoài quán cà phê Waiting ở Australia.

Đêm lạnh như nước, ánh đèn leo lét.

Sau tám kính sạch sẽ, An Dĩ Phong và Tư Đồ Thuần im lặng nhìn nhau.

Tôi đưa mắt nhìn Hàn Trạc Thần ngồi trên ghế lái, không khởi động xe, nhìn hai người ở trong quán cà phê Waiting, tựa lưng vào ghế thờ phào nhẹ nhõm.

Tôi sát gần hắn, hỏi nhỏ: “Thần, anh có phát hiện thấy Anthony và An Dĩ Phong giống nhau không? Đặc biệt là lúc họ nói chuyện, nét mặt và cách thể hiện rất giống nhau!”

Hàn Trạc Thần nhìn xa xăm: “Giống y như đúc! Lúc mười bảy tuổi An Dĩ Phong cũng có ánh mắt lương thiện, thẳng thắn... như Anthony, nụ cười cũng bao dung, quảng đại như thế... Tiếc là xã hội đen đã chọn nó.”

“Ý anh là...”

“Nếu anh đoán không nhầm, Anthony chính là con trai nó.”

“Vậy tại sao vừa rồi anh không nói cho anh ấy biết?”

“Việc này Tư Đồ Thuần mới là người có quyền.” Hàn Trạc Thần lắc đầu, giọng thông cảm. “Mười lăm năm tủi hận, chờ đợi, không thay đổi, cô ấy không tận mắt thấy An Dĩ Phong bị giày vò thì khó mà trút được nỗi hận trong lòng, sao có thể cam tâm được?”

Tôi mỉm cười dựa vào vai hắn, nghịch nghịch mấy sợi tóc bên tai hắn: “Anh không sợ tối nay An Dĩ Phong sẽ nhảy xuống biển à?”

“Nhảy cũng không oan!” Hắn cười nhẹ nhõm, nụ cười duy nhất trong mấy ngày qua. “Anh vẫn nghĩ rằng mọi việc còn khó hơn nhiều... Người ta đang dùng tình cảm để giày vò nó, nó vẫn chưa nhận ra thôi...”

“Trong chuyện tình cảm, người ngoài cuộc thì tỉnh táo, còn người trong cuộc lại u mê...”

Thu ánh mắt lại, Hàn Trạc Thần cúi nhìn tôi đang ngả đầu lên vai hắn, ngón tay vuốt ve, khiêu khích bờ môi tôi...

Tôi muốn né tránh, hắn nhanh tay ấn người tôi, ghé xuống khẽ liếm vành tai tôi: “Đừng như vậy...”

“Đêm nay, em có thể cho anh thấy... cái gọi là “thà chết cũng không chịu” của em...”

Tôi đã sai rồi, tôi quên mất hắn là Hàn Trạc Thần, có thù ắt sẽ báo!

...

Act 2

Biển trời bao la, rộng lớn, chiếc rèm cửa sổ màu trắng phất phơ trong màn đêm, điểm xuyết cho sự lãng mạn, tĩnh mịch trong căn phòng ngủ của chúng tôi.

Hàn Trạc thần vừa tắm xong, đã trở lại phòng ngủ, bỗng ôm ngang tôi từ phía sau lưng, ghì tôi lên giường.

“Anh... định làm gì thế?”

“Em thử nói xem.”

Tôi còn chưa kịp nghĩ ra lời giải đáp, không biết hắn đã lấy từ đâu ra hai dải lụa, đang đưa trước mắt tôi. Tôi lập tức nghĩ ngay tới cảnh trong phim *Bản năng gốc*.

Tôi hoàn toàn phục rồi.

Trên thế giới này, bạn có thể nợ bất kỳ ai nhưng nhất định đừng nợ Hàn Trạc Thần vì hắn sẽ nhớ, cho dù mười năm hay hai mươi năm, sớm muộn cũng có ngày hắn sẽ đòi lại gấp bội.

“Thần, em đang có thai đấy!” Tôi hy vọng dùng cốt nhục của hắn để thức tỉnh hắn đang bị chìm đắm trong dục vọng.

Hắn nhếch khóe miệng, nụ cười khiến người khác thấy ớn lạnh, giọng nói gọi cảm truyền đến tai tôi: “Em yên tâm, anh không cần em đâu...”

Hắn không nói lời này còn khiến tôi an tâm đôi chút, nghe hắn nói xong, lòng tôi buột giá.

Theo hiểu biết của tôi trong mười năm ở với hắn, giờ phút này, tôi tuyệt đối không có cơ hội trốn thoát, vậy để ít bị giày vò hơn, cách tốt nhất là ngoan ngoãn để hắn muốn làm gì thì làm.

Có lẽ vì tôi ngoan ngoãn nằm trên giường không nhúc nhích nên hắn không trói tôi, chỉ đỡ lấy cơ thể tôi, nghiêng người ngồi bên tôi, cởi từng chiếc cúc áo của tôi.

“Thiên Thiên...” Môi anh đặt lên tai tôi, đầu lưỡi liếm vành tai tôi, ngón tay đặt lên phần mềm mại trên ngực tôi. “Em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta xem phim *Bản năng gốc*... Em biết không? Kiểu rõ ràng thèm muốn nhưng ra sức vùng vẫy của em thật vô cùng hấp dẫn...”

Ánh mắt hắn còn khiến người ta hoảng sợ hơn cả lời nói của hắn, tôi định trốn thì cơ thể bất lực bị hắn ghì chặt, không cách nào động đậy được. Tôi chỉ có thể quay mặt đi, cố không chú ý tới luồng nóng len lỏi trong cơ thể nhưng sự tê dại mãi cảm cứ tập trung nơi đầu ngón tay đang vuốt ve của hắn, tôi không có cách nào chống đỡ lại sự mệt mỏi của cơ thể.

“Em sai rồi, Thần...” Tôi nắm lấy tay hắn, dùng cách cầu xin tha thứ chính là sở trường từ nhỏ của tôi, tôi chớp chớp đôi mắt vô tội. “Em biết mình thực sự sai rồi, anh tha cho em đi.”

Hắn nhìn vào mắt tôi, trong phút chốc, tôi nhìn thấy sự yêu mến, dịu dàng trong đôi mắt hắn nhưng chỉ là phút chốc mà thôi, hắn lập tức lấy lại tỉnh táo, ngón tay thon dài nâng cằm tôi lên,

đôi mắt đen lim dim ánh lên sự gian xảo: “Em không cần phải vội, anh sẽ cho em cơ hội cầu xin tha thứ...”

Hắn cúi mặt xuống, ngón tay nắn phần mềm mại đó đưa gần miệng, định ngậm lấy...

Gió biển vén bức rèm cửa sổ màu trắng, dải lụa trắng mềm lướt qua cơ thể tôi, để lại sự bút rút, lạnh lạnh.

“Đợi một chút...” Tôi nói nhỏ với hắn. “Cửa sổ và cửa ra vào đều chưa đóng, lát nữa An Dĩ Phong quay về, sẽ nhìn thấy mất.”

Hắn lắc đầu: “Yên tâm, tối nay nó không thể về nhà.”

“Sao anh biết?”

“Vì nó là An Dĩ Phong...” Khóe miệng hắn nhếch lên thành một đường cong ám muội. “Tối nay mà nó còn giữ được thì anh sẽ đi nhảy xuống biển...”

“Đừng nói linh tinh.” Tôi cười, đặt ngón tay lên môi hắn. Trong ấn tượng của tôi, sự kiềm chế của An Dĩ Phong không kém gì Hàn Trạc Thần. “Nhớ đâu anh ấy...”

“Không có nhớ đâu, người phụ nữ đó là Tư Đồ Thuần... người phụ nữ mà năm mơ nó cũng muốn!”

“Ồ?” Tôi thực sự rất thích thú. “Thần, anh có thể kể chuyện của họ cho em nghe được không?”

“Có thể, nhưng phải đợi sau khi chúng ta làm chuyện nên làm đã...”

(Được giản lược n dòng.)

Act 3

...

Hắn cười, nắm lấy tay tôi, ánh mắt không chìm vào dục vọng như tôi mong đợi: “Vội vậy sao?”

Tôi vuốt ve vai hắn: “Đừng nói là anh không muốn...”

Hắn không hề phủ nhận, cầm dải lụa trắng trên giường đặt vào tay tôi, nhìn tôi nhướng mày: “Chẳng phải em muốn thử sao?”

Cuối cùng tôi đã ngộ ra ý hắn nhưng không dám tin: “Anh để em trói anh?”

Hắn gật đầu, nằm trên giường.

Trói hấn trên giường, tùy ý đối đãi, để hấn cầu xin tôi...

Tôi nhìn lên, mỉm cười nháy mắt với hấn, ngẫm nghĩ nên xử lý hấn như thế nào mới có thể báo thù cho việc ban nãy hấn giày vò tôi.

Anh lặng lẽ nhìn tôi, ánh mắt tựa biển sâu, không thể đo được: “Thiên Thiên... dưới gối có đồ.”

Tôi không hiểu, vươn tay tìm, sờ thấy một vật cứng lạnh giá. Tôi tưởng là thứ đồ gì thú vị, tươi cười rút ra. Khi nhìn thấy trong tay là khẩu súng, máu trong cơ thể tôi như đông cứng lại.

“Anh?!”

“Là do anh sai người giết bố mẹ em, vứt em từ tầng hai xuống...”

Giác mộng đêm qua lại hiện lên trước mắt tôi, vũng máu đỏ, tiếng với gọi thảm thiết đều như ở trước mắt tôi. Tôi nhắm chặt mắt lại, ôm lấy tai: “Anh đừng nói nữa!”

“Anh không nói thì em không nghĩ nữa ư? Tôi qua lúc em nằm mơ, luôn gọi họ...” Hấn thở nhẹ. “Thiên Thiên, anh cho em cơ hội cuối cùng... muốn trả thù cho bố mẹ em thì bóp cò đi... Đây là anh nợ em.”

Tôi nắm khẩu súng lạnh ngắt trong tay, nhìn người đàn ông nằm dưới cơ thể tôi. Hàn Trạc Thần, bố của cốt nhục trong bụng tôi cũng là kẻ thù không đội trời chung của tôi.

Tôi hận hấn nhưng cũng yêu hấn, hận bao nhiêu thì yêu bấy nhiêu.

Tôi vứt khẩu súng, cúi đầu hôn lên môi hấn, từng giọt nước mắt nóng ẩm rơi lên mặt hấn, trượt qua đôi môi đang quăn quệten lấy nhau của chúng tôi.

“Thần, em yêu anh!” Tôi nói một cách mơ hồ. “Dù ở bên anh thì phải xuống địa ngục, em cũng muốn ở với anh!”

Hoa loa kèn nhện đỏ ngoài cửa sổ đang đua trong gió. Cả một vùng cây mâm xôi, tương truyền rằng đó là loài hoa mọc ở địa ngục...

Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao hấn lại thích loài hoa đó.

Vì trái tim hấn sống trong địa ngục.

Mùa thứ ba

Act 1

Ác mộng, ác mộng vẫn không hề thay đổi.

Một bé gái ngồi ở góc hành lang, tận mắt nhìn người thân máu me be bết, máu bắn tung tóe lên kính, từng giọt máu từ từ chảy xuống tạo thành vệt máu chảy dài...

Máu của bố, nước mắt của mẹ, cảnh tượng trước mắt bị xé tan.

Một người đàn ông cường tráng tiến về phía bé gái, cô bé sợ hãi co rúm người lại, tròn tròn mắt nhìn người đàn ông đó, đôi môi run rẩy không nói nên lời, ngay cả lời van xin...

Hắn kéo cô bé đứng dậy như kéo một chú thỏ trắng, nâng cô bé lên cao, đón lấy cơn gió xào xạc ngoài cửa sổ. Mái tóc dài cùng chiếc váy của cô bé phất phơ trong gió.

Cô bé nhìn một lần cuối cùng người đàn ông từ đầu chí cuối thường thức cảnh tượng tàn khốc vẫn mỉm cười. Bóng tối bao trùm khuôn mặt tuấn tú của hắn, đôi mắt sâu thẳm, lạnh lẽo như hàn băng, trên đôi môi mỏng manh nở một nụ cười lạnh lẽo...

Con tim chùng xuống, tôi kinh hoàng thức tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Act 2

Trong bóng tối, tôi cuộn tròn người lại, ôm lấy bụng dưới đang quặn đau, người đầm mồ hôi...

Người đàn ông bên cạnh vẫn đang ngủ say, tôi không dám nhìn hắn bởi tôi sợ phải nhìn thấy khuôn mặt bị bóng tối bao trùm như trong mơ, sợ tôi sẽ suy sụp tinh thần.

Tôi thở nhẹ, Hàn Trạc Thần nằm bên cạnh bừng tỉnh, ôm lấy bờ vai tôi, ân cần hỏi han: “Thiên Thiên? Em không sao chứ?”

Hàn Trạc Thần quan tâm đến tôi từng li từng tí, có lúc còn cẩn thận lắng nghe cả hơi thở của tôi.

“Không sao! Con đá em một cái ấy mà.” Tôi ôm bụng dưới có chút phồng to, ra vẻ như không có việc gì.

Tôi chưa bao giờ nói với Hàn Trạc Thần mọi việc xảy ra trong giấc mơ của tôi, sợ hắn sẽ lo lắng cho tôi, sợ hắn sẽ tự trách mình.

Xét cho cùng, ở nơi đất khách quê người, không có chút chiến tích và quan hệ thì Thần khó mà có chiến tích huy hoàng như trước đây. Đời người thăng trầm, sự nghiệp lại lần nữa đi xuống đã khiến cho hắn chịu rất nhiều áp lực, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi rồi.

Tôi không muốn lại tăng thêm áp lực cho hắn.

Hàn Trạc Thần vặn mở chiếc đèn bàn màu cam ở đầu giường, bóng tối đã tiêu tan. Tôi vội vàng che mặt, lo lắng ánh đèn mờ nhạt chiếu rọi sẽ khiến hắn thấy rõ đau khổ ánh lên nơi đáy mắt tôi.

“Sắc mặt của em không được tốt.”

“Em không sao, chỉ hơi nóng thôi!”

Hàn Trạc Thần nhìn thấy áo ngủ của tôi bị mồ hôi làm ướt đầm liền khoác áo ngủ xuống giường, đi vào phòng vệ sinh. Chẳng mấy chốc hắn đã cầm một chiếc khăn, bê một chậu nước ấm bước ra, đặt bên cạnh giường. Hắn thả chiếc khăn vào trong nước cho ngấm một nửa rồi nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán và mặt tôi.

Chiếc khăn man mát chạm vào làn da nóng bỏng, vô cùng dễ chịu, tôi lơ mơ ý thức được mình đã an tâm hơn nhiều, cười nói: “Đỡ hơn nhiều rồi.”

Sau đó, Hàn Trạc Thần cởi cúc áo ngủ của tôi, chiếc áo ngủ mỏng manh men theo đôi vai mượt mà tuột xuống. Hắn kéo tay áo ra khỏi cánh tay tôi, đặt sang một bên...

Cởi hết đồ mặc trên người, tôi nhắm mắt lại, nghiêng người nằm trên giường, chiếc khăn lướt qua bờ vai gầy gò của tôi, phần eo đầy đặn, và cả đôi chân, rồi lại men theo những đường cong trên cơ thể tôi...

Tôi âm thầm cảm nhận từng giọt man mát trên cơ thể, cảm thấy đầu ngón tay Thần nhẹ nhàng.

“Thiên Thiên...” Giọng Hàn Trạc Thần khàn khàn gọi tên tôi, hơi thở nóng bỏng phả vào vành tai tôi. Tôi thích nghe hơi thở như vậy của hắn, nó thể hiện sự chờ đợi và nhẫn nại.

Bởi hai tháng trước chúng tôi nhất thời say sưa, âu yếm quá kịch liệt, khiến tôi suýt nữa sảy thai. Từ đó trở đi, ngày nào chúng tôi cũng mặc đồ ngủ, không dám vượt quá giới hạn.

Nhưng tôi biết, kiểu nhẫn nại này đối với đàn ông là cực hình.

“Vâng!” Tôi đáp, nắm lấy bàn tay kia của hắn đặt lên ngực tôi.

Hàn Trạc Thần do dự một lúc rồi thu tay về.

“Thần...” Tôi dụi mặt vào vai hắn, ngón tay vân vê ngực hắn. “Bác sĩ nói, chúng ta có thể...”

Hắn lắc đầu, nằm xuống cạnh tôi, ôm eo tôi từ phía lưng.

Tôi biết cả đêm hắn không ngủ vì tôi cảm nhận được hơi thở nặng nề của hắn...

Act 3

Hôm sau, khi tôi tỉnh lại thì trời vừa sáng, một con diều bay qua cửa sổ phòng tôi, bay về phía chân trời xa xa.

Tôi ôm bụng, bước xuống giường, mở cửa sổ.

Hóa ra An Dĩ Phong và con trai hắn đang thả diều dưới sân.

Nếu không tận mắt chứng kiến thì tôi thật không thể tin rằng người ngẩng đầu nhìn bầu trời, nở nụ cười ngây thơ như một đứa trẻ dưới đó, từng một thời hô mưa gọi gió là An Dĩ Phong.

Cúi đầu vuốt ve đứa con trong bụng mình, tôi nghĩ một ngày nào đó, khi con chúng tôi lớn lên, chắc hẳn Hàn Trạc Thần cũng sẽ nở nụ cười thanh thản.

Tôi tin chắc sẽ có ngày đó.

Tôi bước xuống cầu thang, ngồi trên chiếc ghế dài ở sân vườn, ngắm nghía họ đứng trên bãi cỏ, dùng dũa cuộn dây diều trong tay.

Không biết từ lúc nào An Dĩ Phong đã ngồi xuống bên cạnh tôi: “Sắc mặt của em không tốt, có phải lại mơ thấy ác mộng không?”

Trước đây, An Dĩ Phong cũng thường mơ thấy ác mộng, thường mơ thấy bản thân bị người khác đuổi giết. Bác sĩ nói do trạng thái tinh thần của hắn căng thẳng trong một thời gian dài, bỗng nhiên thư thả, sống cuộc sống yên bình, nhàn nhã nên chưa thích nghi lắm, cần từ từ điều chỉnh.

Một khoảng thời gian, ngày nào An Dĩ Phong cũng đến gặp bác sĩ tâm lý để trị liệu.

Tuy đến tận bây giờ hắn vẫn chưa khỏi hoàn toàn nhưng vẫn thường ra vẻ là một bác sĩ tâm lý giảng giải cho tôi, khuyên tôi đừng suy nghĩ quá nhiều, nói với tôi rằng tất cả những áp lực tâm lý đều do mình tự tạo nên.

Tôi cũng không muốn nghĩ đến nó nữa nhưng cõi mộng lại nhắc nhở tôi...

Có lẽ vì có cùng “bệnh tâm lý”, tôi có thể không chút giấu giếm tâm trạng của mình trước mặt An Dĩ Phong.

Tôi nhìn hắn, mệt mỏi gật đầu.

“Việc đã qua lâu như vậy rồi mà vẫn không bỏ qua được ư?” An Dĩ Phong hỏi.

Tôi thở dài: “Anh nói xem có phải tôi đã sai không? Có lẽ chúng tôi không nên ở với nhau.”

“Nếu đã lựa chọn ở cùng nhau thì đừng hối hận nữa.” An Dĩ Phong đặt cánh tay lên vai tôi, an ủi tôi: “Anh đã nói chuyện với bác sĩ tâm lý về bệnh tình của em, ông ấy nói rằng có thể trong thời gian mang thai, hoặc môn bài tiết mất cân bằng nên khiến tinh thần trầm uất, chỉ cần kiên trì cho đến khi đứa trẻ được sinh ra thì tâm trạng của em mới ổn định.”

“Em nghe nói sau khi sinh, phụ nữ mắc bệnh trầm cảm nhiều hơn.”

An Dĩ Phong vỗ vỗ vai tôi, bàn tay hần thật to và khỏe mạnh, dường như tích tụ sức mạnh vô cùng. “Những phụ nữ sau khi sinh mắc bệnh trầm cảm đều vì lo lắng chồng họ sẽ không yêu họ nữa, em thì lo gì chứ?”

Đúng vậy! Tôi có thể lo lắng bất cứ điều gì, duy chỉ có một điều không phải lo là Hàn Trạc Thần không yêu tôi.

Tôi thấy lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, nhìn hần mỉm cười: “Em biết, em nhất định sẽ tự điều chỉnh được.”

Cánh cửa được mở ra, Hàn Trạc Thần bước tới, nhìn thấy An Dĩ Phong để tay trên vai tôi liền lạnh lùng lườm An Dĩ Phong một cái: “Chú bỏ tay ra đi.”

“Xi! Cô ấy chỉ lớn hơn con trai của em sáu tuổi.” An Dĩ Phong thu tay lại, đứng dậy.

Lúc đi qua bên cạnh Hàn Trạc Thần, An Dĩ Phong cố ý lướt mắt đưa tình với tôi: “Em không có bệnh yêu trẻ con, em không có hứng với phụ nữ nhỏ hơn em mười mấy tuổi.”

Nghe thấy câu đó, tôi bật cười.

Hàn Trạc Thần bỗng vỡ lẽ, dường như mây mù đều tan biến.

Có nơi nếu có mặt Hàn Trạc Thần sẽ thành địa ngục, nhưng cũng có nơi sẽ trở thành thiên đường.

Act 4

Khi Hàn Trạc Thần đưa tôi về phòng, Katherine đã chuẩn bị xong bữa sáng đặt trên bàn. Toàn là bánh mì làm từ lúa mạch, sữa đậu nành, sữa bò, thịt bò, các loại sa lát rau có nhiều vitamin, và các loại hoa quả, bày đầy cả một bàn.

“Hôm nay dậy sớm quá! Hôm qua ngủ ngon không?” Katherine vừa nhìn sắc mặt tôi vừa ân cần hỏi han.

Tôi liếc nhìn Hàn Trạc Thần: “Ngủ cũng khá ngon.”

Katherine là một hộ lý, tóc nâu, ngắn, gọn gàng, mắt nâu, dáng người cao gầy, thân hình đầy đặn, trên mặt thoa lớp phấn mỏng, khá cuốn hút.

Cô ấy thích cười, thích nói chuyện, con người luôn toát lên vẻ tràn đầy sức sống. Tôi nghĩ đó chính là lý do mà Hàn Trạc Thần lựa chọn cô ấy trong hàng loạt nữ hộ lý.

Nhưng tôi lại không thích cô ấy lắm, lý do rất đơn giản, bởi tôi không thích ánh mắt Katherine nhìn đàn ông, tràn đầy sức sống như dầu sôi lửa bỏng... Đặc biệt trong tình trạng tôi và Hàn Trạc Thần đã hai tháng không gần gũi thì tôi thấy ánh mắt của Katherine thật nhiệt tình quá mức.

Có người nói phụ nữ mang thai hay buồn bực, đa nghi, nghi ngờ chồng mình “lạc lối” một cách vô căn cứ.

Tôi rõ ràng cảm nhận được cơ thể mình đang dần béo phì, cũng hiểu rõ bản thân không thể đáp ứng nhu cầu sinh lý bình thường của chồng.

Sự nghi ngờ như sương mù ở London, càng ngày càng dày đặc.

Tôi cố kiềm chế tâm trạng của mình, không để mình suy nghĩ vẩn vơ nhưng hôm nay váy của Katherine quả thực quá ngắn, ngắn đến mức sắp không che nổi cặp mông cong. Thỉnh thoảng cô ấy còn khom người, kiên nhẫn khuyên nhủ tôi ăn thêm một chút.

Nhìn thấy các đường cong của Katherine, đôi chân dài miên man như người mẫu, tôi nuốt không trôi nhưng vì đứa con, tôi tiếp tục nhai kỹ thứ đồ ăn đắng chát trong miệng.

Một chiếc xe đi tới, dừng ở ngoài sân, một thanh niên người Trung Quốc bước xuống xe.

Tôi đã gặp anh ta một lần. Anh ta là nhân viên trong công ty của Hàn Trạc Thần, giữ chức vụ gì thì tôi không rõ.

Hàn Trạc Thần trầm tư nhìn anh ta rồi hỏi: “Có việc gì?”

“Lô gỗ mà em chuẩn bị vận chuyển đến Thượng Hải bỗng nhiên bốc cháy ở cảng, cảnh sát phát hiện ra có thùng dầu ở gần đó...”

Rõ ràng là anh ta muốn ám chỉ có kẻ phóng hỏa.

Khuôn mặt Hàn Trạc Thần chẳng để lộ chút biểu cảm nào nhưng tôi nhận ra các khớp ngón tay đã trắng bệch.

Theo những gì tôi biết về Hàn Trạc Thần, trong tình hình như vậy, kể cả không có người mất mạng thì cũng có kẻ tàn phế.

Tôi co rúm người lại, hai tay ôm bụng theo phản xạ.

“Vâng, em biết rồi, em sẽ đi điều tra xem đứa nào làm.” Không ngờ thái độ của Hàn Trạc Thần vẫn rất thản nhiên nói: “Liên lạc cả với ông Lý, nói với ông ấy giao hàng chậm ba ngày, mọi tổn thất chúng ta chịu trách nhiệm.”

“Em nghe nói việc lần này do băng đảng MOTO làm, vì lần trước anh... không giữ thể diện cho họ...”

“Cậu chắc chắn?” Hàn Trạc Thần hỏi.

“Em sẽ điều tra kỹ.”

“Ừ, móc nối quan hệ cho tôi, bao nhiêu tiền không thành vấn đề. Tôi cần hẹn gặp người quản lý của Hells.”

Hells là băng phái có tiếng từ xưa ở Australia, thế lực như cây dây leo len lỏi sâu vào từng ngõ ngách ở Melbourne. Trong phạm vi thế lực của bọn họ, tiền bạc và quyền lực có thể giao dịch một cách trắng trợn.

“Em hiểu rồi, em đi giải quyết ngay đây.”

Sau khi người thanh niên đó rời khỏi, tôi từ từ đứng dậy, ngồi bên cạnh Hàn Trạc Thần, nắm lấy tay hắn: “Thần, anh gặp khó khăn gì phải không?”

“Khó khăn có thể dùng tiền để giải quyết thì không gọi là khó khăn.” Hàn Trạc Thần hôn nhẹ lên má tôi, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng nhô lên của tôi. “Thiên Thiên, chỉ cần em và con không sao thì mọi việc đều chẳng có gì đáng kể.”

“Vâng!”

Tôi tựa vào vai Hàn Trạc Thần, cảm thấy tính tình của hắn bỗng trở nên tốt hơn nhiều, tốt đến mức tôi như không hề quen hắn.

Sau đó tôi mới biết mình lại nhầm rồi.

Act 5

Nửa tháng sau, khi tôi thức dậy ăn sáng, luôn có cảm giác trên bàn thiếu thứ gì đó.

Nhìn một lượt, các loại thức ăn đều đủ cả, không hề thiếu, nghĩ ngợi hồi lâu tôi mới nhớ ra báo của ngày hôm nay. Báo buổi sáng, nhật báo... không có một tờ báo nào cả.

“Tại sao hôm nay không có báo?”

Hàn Trạc Thần điềm tĩnh nhìn tôi một cái: “Vẫn chưa đưa đến.”

Tôi không hỏi thêm gì nữa.

Buổi chiều, Hàn Trạc Thần nói: “Anh ra ngoài có chút việc, sẽ về ngay thôi.”

“Anh cứ đi đi, Katherine sẽ chăm sóc em, anh không cần quá lo.”

Sau khi Hàn Trạc Thần rời khỏi, Katherine lén lút cầm một tờ báo đưa cho tôi: “Cô xem cái này.”

Tôi vừa cầm lấy tờ báo thì nhìn thấy tin tức ngay trang đầu. Tại Melbourne xảy ra cuộc thảm sát lớn nhất trong gần mười năm trở lại đây, “bố già” băng đảng MOTO bị tấn công trong trung tâm tập thể hình, nửa giờ sau băng đảng MOTO ầm ầm kéo đến, băng đảng xã hội đen Hells cũng tập trung ở đó, bọn họ có một trận huyết chiến ở chốn công cộng, thương vong nặng nề.

“Bố già” băng đảng MOTO bị nhiều phát bắn, không kịp cấp cứu, chết trong bệnh viện.

Một hình ảnh đầy rẫy những thi thể, máu me be bét khiến tôi ớn lạnh.

Cuối cùng, tôi mới rõ nguyên do sáng nay không thấy báo, Hàn Trạc Thần e ngại tôi và con sẽ khiếp sợ.

Tôi không khiếp sợ, tôi chỉ cảm thấy đây mới là Hàn Trạc Thần mà tôi quen biết.

Không bao giờ bỏ qua cho bất cứ kẻ thù nào.

Hoặc là không làm, nếu đã làm thì quyết nhỏ cỏ tận gốc.

“Katherine, tôi hơi mệt rồi.” Tôi đặt tờ báo xuống bàn.

“Để tôi đỡ cô lên tầng nghỉ ngơi”, Katherine nói.

“Không cần, tôi muốn yên tĩnh một lúc, cô cất báo đi, đừng để Thần nhìn thấy.”

“Vâng, để tôi đưa cô về phòng.”

Katherine kiên quyết đưa tôi về phòng, kiểm tra sơ bộ cho tôi, sau khi chắc chắn nhịp tim và nhịp thở của tôi đều bình thường mới kéo rèm cho tôi và rời khỏi đó.

Act 6

Tôi chỉ ngủ được một lúc rồi lại bật tỉnh khỏi ác mộng.

Trong phòng tối đen, lớp rèm dày đặc che hết ánh sáng.

Tôi quệt đi lớp mồ hôi lạnh trên trán, lật chăn, nặng nề xuống giường, mở rèm.

Trời đã xế chiều, không biết hán đã về chưa.

Tôi mở cửa phòng, định gọi Katherine đến để hỏi, bất ngờ nhìn thấy Hàn Trạc Thần đã về, đang ngồi trên sofa nói chuyện phiếm với Katherine.

Tôi thấy mình không phải là loại phụ nữ bụng dạ hẹp hòi, càng không phải là dạng phụ nữ hay kiểm chuyện vô cớ.

Tuy chiếc áo lưới trên người Katherine chỉ lộ nửa bờ vai trắng nõn, chiếc áo lót bên trong lúc ẩn lúc hiện; tuy đôi chân dài miên man của Katherine không ngừng đưa trước mắt hấn đến mức hoa mắt; tuy Katherine không ngừng thay đổi cách ngồi, cố gắng thể hiện tất cả vẻ đẹp và gợi cảm của cô ấy trước mắt người khác; tuy tôi tức run người; tuy tôi rất muốn bước tới đó, nói to với Katherine rằng: “Cút ngay cho tôi” nhưng tôi đã không làm thế, vì như vậy không đáng yêu.

Tôi vịn vào tay vịn cầu thang, từ từ bước xuống, cười hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Hàn Trạc Thần đứng dậy đón tôi, thân nhiên trả lời: “Nói về tình hình sức khỏe gần đây của em. Katherine nói trạng thái tinh thần của em tốt hơn nhiều rồi.”

“Em vốn dĩ rất tốt mà.” Tôi vươn tay khoác lên cổ hấn, kiễng chân, nghiêng mặt hôn lên môi hấn, nói nhỏ: “Em muốn tắm, anh có thể giúp em không?”

“Để tôi”, Katherine nói. “Việc này tôi nên làm.”

Tôi mỉm cười nhìn cô ấy: “Không cần đâu, có những việc... cô không giúp được tôi đâu!”

Tôi sợ Katherine ngốc nghếch đến mức không nhận ra sự châm biếm trong lời nói của tôi, cố ý nói với giọng mê hoặc.

Hàn Trạc Thần chuyển tay đến eo tôi, nhẹ nhàng nắm chặt.

Gió thổi qua, man mát.

Hai cơ thể áp sát nhau, nóng bỏng.

Anh ấy nói thật nhỏ vào tai tôi để Katherine không nghe thấy: “Việc này... anh cũng không hy vọng có người khác giúp em làm.”

Bắt gặp ánh mắt nhìn thấu mọi việc của Hàn Trạc Thần, má tôi bỗng đỏ bừng, nhỏ nhẹ oán trách: “Đáng ghét!”

“Lát nữa anh sẽ làm em ghét anh hơn.” Mùi vị ve vãn càng thêm đậm đặc.

“Thật không?”

Hắn không trả lời, bẻ tôi bước lên tầng, khóa cửa phòng lại.

Để lại cho người khác vô vàn suy nghĩ viển vông.

Hậu kỳ

Phòng văn của độc giả Tâm Tâm: “Hàn Hàn, An An, ra đây đi, mọi người có chuyện muốn hỏi các anh. Đúng rồi, còn cả Tiểu An nữa.”

Hàn Hàn thong thả thắt áo ngủ, bước ra khỏi phòng, cổ áo để hở, lộ ra khuôn ngực với cơ bắp màu đồng sắt chắc, gợi cảm.

Không chịu nổi cảnh này, tôi buộc phải đổi chỗ, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng trăm năm có một, An An ngồi trên sofa chăm chú xem sách, còn là một quyển sách dày cơ đấy.

Tôi nhớ An An nhà tôi chẳng bao giờ thêm ngó ngang tới tạp chí khiêu dâm cơ mà!

Tên sách là: *Làm thế nào để trở thành một người cha tốt.*

Toát mồ hôi! Ngất xỉu!

Chúng ta đừng coi thường An An, chỉ cần nhìn cách đọc sách chăm chú của An An đã có vẻ như một người cha tốt, danh bất hư truyền rồi.

Tôi lồm ngồm bò dậy, quệt mồ hôi. Hàn Hàn đã ngồi bên cạnh An An, đây vẻ coi thường: “Sách này toàn bịp người khác, làm thế nào để trở thành một người cha tốt thì mỗi người một cách.”

“Anh chắc chắn?” An An uống một ngụm cà phê, nhìn Hàn Hàn với vẻ nghi ngờ.

“Nói chuyện yêu đương thì anh không rành, làm cha thì anh có kinh nghiệm đấy, để anh dạy chú! Trẻ con...”

“Dừng!” An An chẳng chút kiêng nể ngắt lời: “Kiểu đàn ông như anh dụ dỗ con gái của mình ngủ với mình thì không có quyền phát biểu!”

Hàn Hàn câm như thóc.

Một lúc sau, Hàn Hàn: “Phong, sách này mua ở đâu vậy?”

Nói đến vấn đề này, tôi có kinh nghiệm nhất, tôi là người có quyền phát biểu nhất: “Dạy dỗ con cái tôi có đầy cách, xem con trai của tôi đứa nào cũng giỏi giang, để tôi dạy các anh...”

Hàn Hàn và An An đồng thanh: “Mẹ kế như cô càng không có quyền phát biểu.”

Tâm Tâm im bật, nở nụ cười nịnh nọt: “An An, sách này không có chương nào cho chị em phụ nữ - làm thế nào để trở thành một người mẹ tốt.”

Không có ai thèm quan tâm đến tôi, họ lại đọc sách.

...

Tâm Tâm vỗ vỗ Tiểu An đang luyện võ: “Tiểu An, có một vấn đề rất lớn cô muốn hỏi con, ở trường con có bạn gái không?”

Tiểu An lắc đầu lia lịa: “Con gái Australia thật kinh khủng, vừa gặp mặt liền hôn linh tinh.”

Tiểu An nhà chúng tôi cũng giống An An, đều thuộc mẫu người chung thủy.

Tâm Tâm: “Vậy con thích loại người thế nào? Cô giới thiệu cho con.”

Tiểu An: “Giống cô Thiên Thiên xinh đẹp, nhẹ nhàng lại tâm lý.”

Hàn Hàn lập tức ngồi ngay ngắn, thái độ vô cùng trịnh trọng: “Cô Thiên Thiên lớn hơn cháu sáu tuổi.”

Tiểu An: “Nhưng chú Thần lớn hơn cô ấy mười bảy tuổi.”

Hàn Hàn vẫy tay với Tiểu An, đợi Tiểu An bước đến, Hàn Hàn ân cần vuốt ve đầu Tiểu An, ánh mắt đẹp mê hồn: “Tiểu An, chú Thần lấy tư cách một người đàn ông nói cho cháu nghe: đối với đàn ông ba mươi tuổi thì tuổi tác của những phụ nữ xung quanh người đàn ông tỷ lệ nghịch với năng lực của người đàn ông đó, có nghĩa là khi cháu ba mươi tuổi, khoác tay cháu là một phụ nữ bốn mươi tuổi, điều đó cho thấy cháu vốn không được coi là đàn ông; người phụ nữ bên cạnh cháu ba mươi tuổi, điều đó cho thấy cháu là người đàn ông tầm thường; nếu là phụ nữ hai mươi tuổi khoác tay cháu, chứng tỏ cháu có sức lôi cuốn ghê gớm.”

An An kịp thời bổ sung: “Nếu khoác tay anh là một cô gái mười ba tuổi thì chứng tỏ anh là kẻ tâm lý bất thường.”

Tiểu An, thiên tài toán học, lập tức gật đầu: “Hiểu rồi, con gái lớn hơn bốn tuổi, cháu không nên nghĩ tới.”

Tâm Tâm lau mồ hôi: “Con có thể để ý mấy cô bé còn trong bụng mẹ!”

Đúng là hai người đàn ông này nên học làm thế nào để trở thành người cha tốt đây!

Miêu Miêu: “Tôi có một câu hỏi.”

Tâm Tâm: “Cứ việc hỏi.”

Miêu Miêu: “An An ơi, lúc nào mới đón vợ và con qua đó, chẳng phải là Hàn Hàn để lại cho anh một biệt thự ư?”

An An: “Còn phải hỏi, họ đang ở phòng tôi rồi! Mẹ kiếp, tôi đợi ngày này mười lăm năm rồi.”

Miêu Miêu không dám hỏi câu tiếp theo, đến lượt Tâm Tâm.

Tâm Tâm: “An An, lời hứa một giờ của anh đâu? Lời nói ra không rút lại được nữa đâu...”

An An (cười tinh nghịch): Một giờ sao có thể đủ?

Tâm Tâm (run rẩy): “Đổi câu hỏi khác.”

Nhiều độc giả: “Có ý gì chứ? Không hiểu.”

Tâm Tâm: “Có ý là... chuyện này có nói cả đêm cũng không hết.”

Miêu Miêu: “Bao giờ Thiên Thiên sinh? Rốt cuộc sinh mấy đứa? Dù sao thì cũng chắc chắn là một bé trai rồi, có muốn sinh một công chúa nữa để làm thông gia với nhà An An không? Tình cảm cần phải vun đắp từ sớm.”

Tâm Tâm: “Tôi không giỏi toán, có lẽ còn khoảng bảy tháng, thai long phượng đấy, chắc chắn có một bé dành cho Tiểu An, chưa nghĩ ra là bé nào.”

Miêu Miêu: “Hỏi câu riêng tư một chút, hôm nay có thay đổi gì không? Sao chẳng thấy thêm chữ nào vậy?”

Tâm Tâm: “Đương nhiên rồi, các bạn không phiền nếu tôi thêm hai trăm từ chứ? Tôi có thể sửa mà!”

Chị Huyền: “Tại sao An An không yêu Hàn Hàn hoặc Hàn Hàn không yêu An An, họ có thể sớm tới bên nhau, đặc biệt khi thấy cái đoạn An giúp Hàn bôi thuốc, lúc đó tôi cảm thấy họ chắc chắn có ý gì đó?”

An An: “Vóc dáng anh ấy khá hơn chút thì tôi có thể suy nghĩ về việc đó.”

Hàn Hàn: “Nếu chú ấy đồng ý làm tình thì tôi cũng có thể suy nghĩ về việc đó. “

An An: “Anh đã bao giờ gặp người đàn ông nào như em chưa?”

Hàn Hàn: “Chú thì sao?”

Tâm Tâm: “Đây chính là nguyên do hai người không nảy sinh tình cảm, cả hai đều muốn mình là người chủ động chứ không phải bị động.”

Chị Huyền: “An An có điểm gì nổi bật mà khiến Hàn Hàn luôn muốn bảo vệ anh ta?”

Hàn Hàn chìm vào hồi ức.

An An: “Còn phải hỏi, vì tôi đẹp trai chứ sao.”

Tâm Tâm: “An An, anh nên nhớ anh không phải là kẻ ưa bị động.”

Hàn Hàn: “Lúc tôi mới ở trong giới xã hội đen, việc gì chú ấy cũng cáng đáng mọi thứ cho tôi. Chúng tôi cùng vào sinh ra tử. Tôi không giết người vì những kẻ đáng giết chú ấy đều thay tôi giết cả rồi... Tuy chú ấy không bao giờ nói với tôi nhưng tôi biết chú ấy giết người lần đầu tiên là vì tôi, quan trọng hơn là... Tôi tin nếu đổi lại An Dĩ Phong là tôi thì chú ấy cũng cáng đáng mọi thứ cho tôi.”

An An (cảm động): “Anh Thần, chỉ bằng chúng ta bàn bạc một chút về vấn đề ai là người bị động nhé!”

Tâm Tâm: “Thuần?”

Mắt An An liền sáng lên, nhìn ngó xung quanh.

Tâm Tâm: “Tôi chỉ gọi trêu thôi, kiểu nô lệ của vợ như anh chẳng bao giờ thay đổi được.”

Chị Huyền: “Tôi rất muốn biết hai người đàn ông tuyệt vời bình luận về nhau như thế nào.”

Hàn Hàn: “An Dĩ Phong không có khuyết điểm nào, chỉ có mỗi điều là vương phải tình yêu thì như bị bỏ bùa mê thuốc lú.”

An An: “Anh Thần, anh không bị bỏ bùa mê thuốc lú ư? Ai vì người con gái của kẻ thù mà tông vào ô tô?”

Hàn Hàn: “Bây giờ cô ấy là vợ anh rồi.”

An An: “Con trai em mười bốn rồi đấy.”

Tâm Tâm: “Đừng có chó chê mèo lắm lông, các anh chẳng ai hiểu về tình yêu đâu! Hàn Hàn, tôi buộc phải nói với anh, kiểu của anh gọi là tán tỉnh, không phải tình yêu. An An, anh đừng tự cho mình là cao thủ tình trường, từ trước đến nay anh chỉ yêu có mấy ngày mà còn nửa đường đứt gánh. Những người phụ nữ sau đó ngoắc ngoắc ngón tay là đến, có lẽ nhiều lúc còn chẳng cần động tay nữa. Các anh yêu đương nhăng nhit, may mà tôi là mẹ đẻ, tặng cho hai anh hai phụ nữ thích hợp với các anh đây!”

Hàn Hàn: “Mẹ đẻ?”

An An: “Rõ ràng cô ấy không phải...”

Chị Huyền: “Ấn tượng lần đầu gặp mặt đối phương của hai anh là gì?”

Tâm Tâm: “Cái này hình như đã nói trong truyện rồi.” An An: “Có lý tưởng, có đạo đức, có văn hóa, lịch sự, đủ bốn tiêu chuẩn đấy!” [*“Đủ bốn tiêu chuẩn”, nguyên văn là “Tứ hữu tân nhân”, trích trong đoạn Đặng Tiểu Bình viết cho tạp chí Trung Quốc thiếu niên báo ngày 26 tháng 5 năm 1980. “Tứ hữu” ở đây là: Có lý tưởng, có đạo đức, có tri thức, có kỷ luật.*]

Tâm Tâm: “An An, điểm môn Tư tưởng đạo đức hồi tiểu học của anh là bao nhiêu vậy? “Đủ bốn tiêu chuẩn” giải thích như vậy sao?”

An An: “Tiểu học có môn Tư tưởng đạo đức ư?”

Hàn Hàn: “Lần đầu gặp mặt ư? Thực sự trông rất đẹp trai, ánh mắt trong trẻo toát lên vẻ chính trực, chân thành. Nụ cười cũng rất trong sáng, vô tư... Bây giờ chẳng có gì để xem rồi, chỉ có tác phong không đúng đắn thôi!”

Tâm Tâm: “Tôi phải nói một câu công bằng là An An giờ còn đẹp trai hơn trước!”

Chị Huyền: “An An từng nói muốn cô bác sĩ không bao giờ quên được ba chữ An Dĩ Phong, xin hỏi sau đó anh ấy đã sử dụng biện pháp gì?”

Tâm Tâm: “Với sức cuốn hút của An An, chắc chắn là...”

An An: “Nói nhỏ chút, đừng để Tiểu Thuần nhà tôi nghe thấy!”

Tâm Tâm: “Chắc chắn là không rồi, cô xem anh ta sợ vợ như thế cơ mà!”

Tâm Tâm: “Thiên Thiên đâu? Nguyệt Nhi muốn hỏi một câu.”

Hàn Hàn mỉm cười chỉnh lại chiếc áo ngủ: “Chắc đang ngủ...”

Đầu óc của Tâm Tâm như muốn nổ tung: “Hàn Hàn, có phải anh đã... Cô ấy đang mang thai đấy!”

Hàn Hàn: “Là do cô ấy cầu xin tôi... Cô cũng biết tôi nổi tiếng chiều vợ, cô ấy đã đưa ra yêu cầu như thế, làm sao tôi nỡ nhẫn tâm từ chối...”

Tâm Tâm (rùng mình): “Quả thật anh nên xem thật kỹ cuốn sách Làm thế nào để trở thành một người cha tốt.”

Hàn Hàn: “Cô yên tâm, đã ba tháng rồi, tôi tính cả rồi.”

Người không giỏi toán như Tâm Tâm, ra sức đếm ngón tay: “Trời ơi! Vừa mới tròn chín mươi ngày. Anh đúng là lợi hại!”

Tâm Tâm gõ cửa, nghe thấy mời vào mới bước vào. Cho tôi chút thời gian đi...

Thiên Thiên (nở nụ cười ngọt ngào): “Tâm Tâm?”

(Cô ấy chưa bao giờ gọi tôi là mẹ, sợ tôi bắt nạt Hàn Hàn.) Tâm Tâm: “Con gái ngoan, có một vấn đề lớn muốn hỏi con.”

Thiên Thiên ngoan ngoãn gật đầu.

Tâm Tâm nhìn đèn, nhìn tường, nhìn ngón tay... vấn đề này, có chút...

Tâm Tâm (nhìn đèn nói một mạch): “Lần đầu cùng với Hàn Hàn, sao con chủ động như vậy?”

Má Thiên Thiên lập tức đỏ ửng như trái đào, đôi mắt ngân ngấn lệ, định nói rồi lại thôi... mỉm cười cúi mặt về ngượng ngùng.

Tôi phải nói một cách công bằng là thật chẳng thể trách Hàn Hàn biến thái, cô bé này quá mê hồn!

Rõ ràng trên mặt hiện rõ “nửa đón chào nửa từ chối”, lúc nhiệt tình lúc lạnh lùng khiến người ta cứ phải đứng núi này trông núi nọ, cô thì chết cũng không theo. Cứ vậy, ai mà chẳng sinh lòng ham muốn.

Hàn Hàn ơi Hàn Hàn, hai người sớm tối bên nhau, hằng ngày ở nhà anh đều nhìn thấy vẻ mặt này của cô ấy, nhìn được sao?!

Nguyệt Nhi: “Tâm Tâm, cô lạc đề rồi đấy!”

Tâm Tâm: “Ừ nhỉ! Thiên Thiên, nói đi... Đừng ngại!”

Thiên Thiên: “Là do chị Thu dạy con.”

Theo những gì người trong cuộc nhớ lại, nội dung cuộc nói chuyện như sau:

Thiên Thiên: “Chị Thu, em có một vấn đề muốn hỏi chị...”

Tiểu Thu vẫn đang ăn pizza: “Nói đi!”

Thiên Thiên: “Chị có thể nói cho em biết làm thế nào để cùng người đàn ông... làm chuyện đó không?”

Tiểu Thu mắc nghẹn.

Thiên Thiên: “Em muốn ở cùng Hàn Trạc Thần, ý của em muốn nói là... (lấy hết can đảm)... em muốn hiến thân cho ông ta.”

Tiểu Thu bị ghen ứ cổ: “Đừng nói với chị là hai người chưa từng lên giường với nhau đấy!”

Thiên Thiên: “Chưa...”

Tiểu Thu: “Hai người “cô nam quả nữ” ở trong một phòng lâu như vậy, anh ta chưa từng chạm vào em?! Thiên Thiên, em nghĩ quá nhiều rồi, có thể anh ta thực sự coi em là con gái anh ta cũng nên.”

Thiên Thiên: “Không phải vậy chứ? Ông ta nói yêu em, ông ta đã hôn em, cũng từng yêu cầu chuyện đó, chỉ là em không đồng ý...”

Tiểu Thu: “Mẹ kiếp! Hàn Trạc Thần quá hoàn hảo! Quá tuyệt! Nếu anh ta chỉ yêu chị một lần thôi, có chết chị cũng mãn nguyện!”

Thiên Thiên: “Bị ông ta vứt bỏ một lần, thì sẽ biết thế nào là sống không bằng chết...”

Tiểu Thu: “Chị thà sống không bằng chết như thế.”

Thiên Thiên: “Chị Thu, chị có thể nói cho em biết em nên làm thế nào không?”

Tiểu Thu uống một ngụm nước, nhìn lên trần nhà: “Quyên rũ đàn ông rất dễ, đầu tiên em cần nói những lời âu yếm.”

Thiên Thiên nhanh chóng lấy giấy bút trong cặp ra, viết: *1. Nói những lời âu yếm.*

Thiên Thiên: “Nói những gì?”

Tiểu Thu: “Thì em yêu anh... Nếu muốn càng hiệu nghiệm hơn thì em ôm lấy cổ anh ta, nhìn vào mắt anh ta nói: “Em vẫn là trinh nữ, anh có muốn thử không?”.”

Bút rơi khỏi tay Thiên Thiên.

Tiểu Thu: “Nếu muốn càng hiệu nghiệm hơn nữa thì em nói...”

(Những lời sau đó quá nóng bỏng, tôi còn bị sốc nữa là!) Thiên Thiên: “Sau đó thì sao?”

Tiểu Thu: “Sau đó chủ động hôn anh ta.”

Thiên Thiên tiếp tục ghi chép: *2. Hôn anh ta.*

Tiểu Thu: “Không phải thế chứ? Có cần chị dạy em không?”

Thiên Thiên: “Cái này em biết rồi.”

Tiểu Thu (Ánh mắt trở nên mơ hồ): “Tiếp đó, em từ từ cởi áo anh ta, phải nhẹ nhàng một chút... vuốt ve bờ vai, cánh tay, những nơi cơ bắp nhất... Cảm giác chắc chắn rất tuyệt!”

(Hàn Hàn ơi Hàn Hàn, quá đẹp trai thì đừng trách người ta YY anh!) Thiên Thiên thận trọng ghi: 3. *Giúp anh ta cởi áo.*

Tiểu Thu: “Đàn ông không thích phụ nữ nằm thẳng đuồn như xác chết trên giường, em phải chủ động hưởng ứng một chút...”

Thiên Thiên bắt đầu viết tiếp: 4. *cần chủ động hưởng ứng.*

(Thiên Thiên ơi Thiên Thiên, lúc học sao không thấy cô chăm chỉ như vậy? Cô ghi bốn dòng này... chẳng khác nào đâm một nhát dao vào trái tim Hàn Hàn nhà chúng ta đây! Hàn Hàn, tôi hoàn toàn có thể thấu hiểu tâm trạng của anh khi nhìn thấy bốn dòng này, tim lạnh như băng.)
Thiên Thiên: “Chị Thu, em không biết chủ động...”

Tiểu Thu: “Em yên tâm, tài gợi tình của ông bố của em rất tuyệt, em chỉ cần phối hợp chút là được.”

Thiên Thiên xót xa: “Chị Thu, sao chị biết?”

Tiểu Thu: “Chuyện này có lẽ chỉ có em không biết thôi! Nghe nói... anh ta trông có vẻ lạnh lùng nhưng trên giường lại có thể khiến phụ nữ hồn xiêu phách lạc, cả đời khó quên...”

Bút trong tay Thiên Thiên như gãy làm đôi!

Thiên Thiên: “Ông ta từng có rất nhiều phụ nữ?”

Tiểu Thu: “Em ghen ư?! Haizz! Em đừng có để tâm những chuyện vụn vặt, việc gì cũng nên nghĩ thoáng một chút, kiểu người đàn ông hơn người như ông bố của em thì phụ nữ đối với anh ta chỉ là nước lã nhạt nhẽo, vô vị, chỉ là do nhu cầu sinh lý nên không còn cách nào...”

Thiên Thiên: “Thì ra em chỉ là một ly nước lã...”

Tiểu Thu: “Em thì không, em là một cốc trà, hương thơm dịu dịu, còn thưởng thức hay không... còn phải xem có hợp khẩu vị của anh ta không. Cho nên lần này em nhất định phải thể hiện cho tốt, phải khiến anh ta cảm thấy em là cốc trà chanh, mùi hương quyến rũ, uống vào khoan khoái, đem lại vị ngọt, vị chua man mát, tuyệt vời...”

Thiên Thiên: “À! Em nhớ rồi!”

Tiểu Thu: “Chị truyền cho em một tuyệt chiêu, tư thế đàn ông thích nhất là phụ nữ ngồi trên

người anh ta... Kích thích vào thị giác và xúc giác... Lúc này, em gọi tên anh ta, bọc bạch thâm tình, anh ta sẽ hoàn toàn bị cuốn hút vì em đấy!”

(Tiểu Thu ơi Tiểu Thu, cô chắc chắn cô đang dạy Thiên Thiên chứ không phải YY Hàn Hàn nhà tôi?!) Theo Hàn Hàn nhớ lại, cảm giác lúc đó của anh là được thưởng thức một chén trà ô Long thượng hạng, tuyệt ngon, muốn dừng mà không được! Nhưng khi hắn nhìn thấy con dao cùng mảnh giấy ghi chú thì cảm giác duy nhất của hắn là uống phải một chén thuốc độc mỹ vị, một chén thuốc cực độc!

Cho dù bạn đọc đều biết lúc đó Thiên Thiên bị khúc đạo đầu dài lê thê của Hàn Hàn làm cho khó kiểm soát, khó kiềm chế, song đối với Hàn Hàn, cô là một phụ nữ có nhiều toan tính và diễn xuất thâm sâu khó lường!

Hết lần này đến lần khác anh dùng hành động của mình để chứng minh cho cô thấy, anh yêu cô.

Và cô cũng hết lần này đến lần khác lại dùng hành động của mình để chứng minh cho anh thấy, cô không yêu anh.

Cuối cùng thì là lỗi của ai!

Đức Phật nói: “Không thể nói ra.”

Mọi người: “Còn phải hỏi, không phải anh thì còn ai vào đây nữa?!”

Lam Phong: “Mối tình đầu của Hàn Hàn là khi nào vậy? Những mối tình dồn dập sau này là buông thả bản thân sao? Thời niên thiếu có rất nhiều đau khổ?”

Hàn Hàn: “Tôi không có mối tình đầu, cũng chưa từng bị tổn thương. Buông thả? Tôi là người buông thả sao?”

Tâm Tâm: “Không phải anh buông thả mà là vô tâm.”

Hàn Hàn: “Không muốn cưới bất kỳ người phụ nữ nào, cũng không muốn bắt kỳ người phụ nữ nào yêu mình, cách tốt nhất là thay phụ nữ liên tục, đúng không Phong?”

An An: “Liên quan gì đến em chứ? Em nổi tiếng chung thủy đấy!”

Tâm Tâm: “Anh thay phụ nữ còn nhanh hơn cả chớp mắt ấy.”

An An: “Đó là do mỗi khi chớp mắt thì phát hiện người phụ nữ nằm bên mình không phải Thuần nên thấy phiền lòng.”

guoyfdd0020: “Rốt cuộc đã bao giờ Hàn Hàn yêu Diệp Thiên Vu chưa?”

Hàn Hàn: “Thiên Thiên tỉnh chưa? Tôi đưa cô ấy đi kiểm tra sức khỏe.”

Tâm Tâm: “Không trả lời câu hỏi, không được phép gặp vợ anh.”

Hàn Hàn: “Nếu rất thích bóng lưng người con gái ngồi bên cây dương cầm thì có được coi là yêu không?”

Tâm Tâm: “Khó định nghĩa.”

Hàn Hàn: “Cô ấy quay lưng lại với tôi, không cần nói gì, không cần hỏi gì, tốt nhất là đừng để tôi nhìn thấy khuôn mặt cô ấy. Tôi thích cô ấy, nhưng một khi cô ấy quay người lại như biến thành một người khác, tôi không thể hiểu nổi cách suy nghĩ của cô ấy. Cô ấy luôn quan tâm tôi có yêu cô ấy không, còn tôi chỉ quan tâm tôi có thể yêu cô ấy không... Cô ấy vốn không hiểu tôi sống cuộc sống như thế nào. Trong mắt cảnh sát, tôi là tên gián điệp miễn phí. Trong mắt kẻ giết người hàng loạt, tôi là người anh em tốt nhất. (An An, anh đừng hiểu lầm, không phải anh ấy nói anh đâu.) Tôi lúc nào cũng giằng vặt giữa trắng và đen, không dám nói thừa câu nào, bước sai bước nào, tôi làm sao còn tâm trạng chơi trò lãng mạn với cô ấy... Nhưng cái chết của cô ấy đã khiến tôi sai lầm, càng bước càng sai. Tôi đã bước chân vào bóng tối, không cách nào quay trở lại.”

guoyfdd0020 (Câu hỏi này có rất người đang muốn hỏi): “Tại sao bỗng dưng lúc đầu Hàn Hàn lại nhận Thiên Thiên làm con nuôi? Lẽ nào có liên quan đến Hàn Thiên Vu? Phải chăng Hàn Hàn cảm thấy có lỗi với Diệp Thiên Vu nên mới làm như vậy?”

Hàn Hàn: “Lần đầu tiên gặp Thiên Thiên, tôi có cảm giác thân thuộc, cô ấy cắn ngón tay tôi và ánh mắt đầy hận thù quả thật đã khiến tôi thấy hình bóng của Diệp Thiên Vu. Còn có một lý do, trông cô ấy rất đáng yêu, vừa đáng yêu vừa đáng thương, vừa mềm yếu vừa kiên cường, đôi mắt vô cùng trong trẻo...”

(Quá khôn ngoan, rõ ràng anh ta đang dùng những lời đường mật mê hoặc vợ.)

Tâm Tâm: “Đúng rồi, một bạn đọc muốn anh đổi họ của Thiên Thiên, cả nhà anh đều họ Hàn, đợi con trai anh chào đời rồi sau sẽ hỏi: Tại sao? Anh không thể nói: Vì cha là bố của mẹ con - tức là ông ngoại!”

Hàn Hàn: “Hàn Thiên Vu và Hàn Trạc Thần đã biến mất khỏi thế giới này, họ đã có tên mới, cô ấy tên là Amy, tôi tên là... Cái gì nhỉ, tôi tên gì nhỉ?”

Tâm Tâm: “Hỏi tôi ư? Không biết.”

Nhiều độc giả: “Chúng ta không nên xem những lời phỏng vấn, cần xem phần chính truyện.”

Tâm Tâm: “An An, nhanh lên nhé!”

Hết

Có thể thú yêu em một ngày được không?
Không nhất định phải nói lời yêu em, chỉ cần nói một câu: anh
thích em, em cũng mãn nguyện lắm rồi!

Có thể thú yêu em một ngày được không?
Không cần phải đưa em đi xem cả rừng hoa loa kèn nhện đỏ tươi
thắm, chỉ cần tặng một bông hoa hồng, em cũng mãn nguyện lắm rồi!
Có thể thú yêu em một ngày được không?
Không cần một buổi hẹn hò lãng mạn, chỉ cần cùng em xem một
bộ phim, dù là phim toàn đao súng, chém giết, em cũng mãn nguyện
lắm rồi!

Có thể thú yêu em một ngày được không?

Thư viện Trung Ương
Hàng và xuất bản của thư viện và bán lẻ
thông qua các KIOSK và website.

ALMUN

Giá: 118.000đ